VICTOR MARTIN

elogiu muncii de partid

Colecția Science-Fiction #73

PAVCON

ELOGIU MUNCII DE PARTID

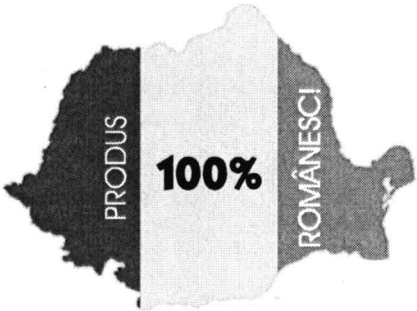

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

 # HEROIC-FANTASY# FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 73

Victor Martin
ELOGIU MUNCII DE PARTID

© 2019, Editura PAVCON
© 2019, Victor Martin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, VICTOR
Elogiu muncii de partid / Victor Martin - București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-13-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-13-1

VICTOR MARTIN

Elogiu muncii de partid

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul; #2 Secretul emisferei; #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța; #4 Scornituri spăimântătoare; #5 Rangkook; #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca; #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus; #8 Erezia egumenului Glicherie; #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic – IVA 1; #10 Forțe ale Naturii 1, Moartea Vie; #11 O tragedie cerească; #12 Cetiți-le noaptea; #13 Marginea curcubeului; #14 Incredibila aventură a cuviosului Achim; #15 Praf 1, Praf ; #16 Manuscrisul episcopului Petronius; #17 Steaua fulgurantă – IVA 2; #18 Un român în Lună; #19 Oameni pe care i-am cunoscut 1; #20 Sawtooth; #21 Rău de spațiu Omul fără nume; #22 Progradia; #23 A doua Lună a Pământului; #24 Dialogul păsărilor; #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei; #26 Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar; #27 Therra; #28 1944 – Ein Freak; #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2; #30 CdT 1 – Bacteria nemuririi; #31 CdT 2 – Cârligul spațial; #32 CdT 3 – Poarta mânturii; #33 RSA – Furia fiarelor; #34 RSA – Marile migrații; #35 Olympus Mons; #36 RSA – Noaptea lemurienilor; #37 Praf 2, Atingerea sălbăticiei; #38 RSA – Auro Luck; #39 Războiul Celestinei; #40-49 Aripile Albastre; #50 Sânge, Metal și Speranță; #51 Decadența sufletelor noastre; #52 Alte povestiri spăimântătoare; #53 Forțe ale Naturii 2, Mrejele Focului; #54 Războiul Eleninei; #55 Casa din altă viață; #56 Dinosauria; #57 Mercenarii 1 – Războiul pietrelor; #58 Învățătorul; #59 Noaptea orașului ilustrat; #60 Praf 3; #61 Saurianul de metan - IVA 3; #62 Artefactul; #63 Casa fără cărți; #64 Apophis; #65 Parlamentul; #66 RSA – Hora hoiturilor; #67 Dragonul fără aripi; #68 RSA – Judecata de Apoi; #69 Avatarii faraonului Tlá; #70 RSA – România sub Asediu; #71 Efectul Metamorphis; #72 Dicționar de Enigme și Mistere; #73 Elogiu muncii de partid; #74 Insula pescărușilor; #75 Aurul beznei; #76 București, 2058; #77 Încăpățânarea Timpului; #78 Deocamdată... enigme; #79 Tunelul de la capătul lumii; #80 Ultima frontieră; #81-83 Istoria Literaturii SF; #84 Orașele caracatițelor; #85 Europa benzilor desenate 2; #86 Confesiunile Omului-câine; #87 Mercenarii 2, Luptător cu Moartea; #88 Oameni goi pe străzi; #89 Omul cu masca de cobalt – IVA 4; #90 RSA – Tg. Jiu '59; #91 Iarna păscălierului; #92 RSA – Reziduuri cronozofice; #93 Adam; #94 Între lumi; #95 Colivia sufletelor; #96 Egal cu tine însuți; #97 Nebunul alb; #98 Cealaltă regină; #99 Fiara; #100 Socrate, Magic!; #101 Curtezana onestă și astrologul; #102 Puterea științei; #103 Oameni pe care i-am cunoscut 3; #104 Războinicii lumii de dincolo; #105 Lupi și mere stricate; #107 RSA – Marșul fantomelor; #109 Întoarcerea Vrăjitorului; #110 Blestemul celor patru fantome; #111 Trovantul; #113 Conspirația apei; #115 Noopali; #116 Castelul

„Toate astea mi s-au întâmplat cu mult timp înainte de a ajunge în noaptea veșnică a unui oraș ilustrat."

Albert HOSMAN

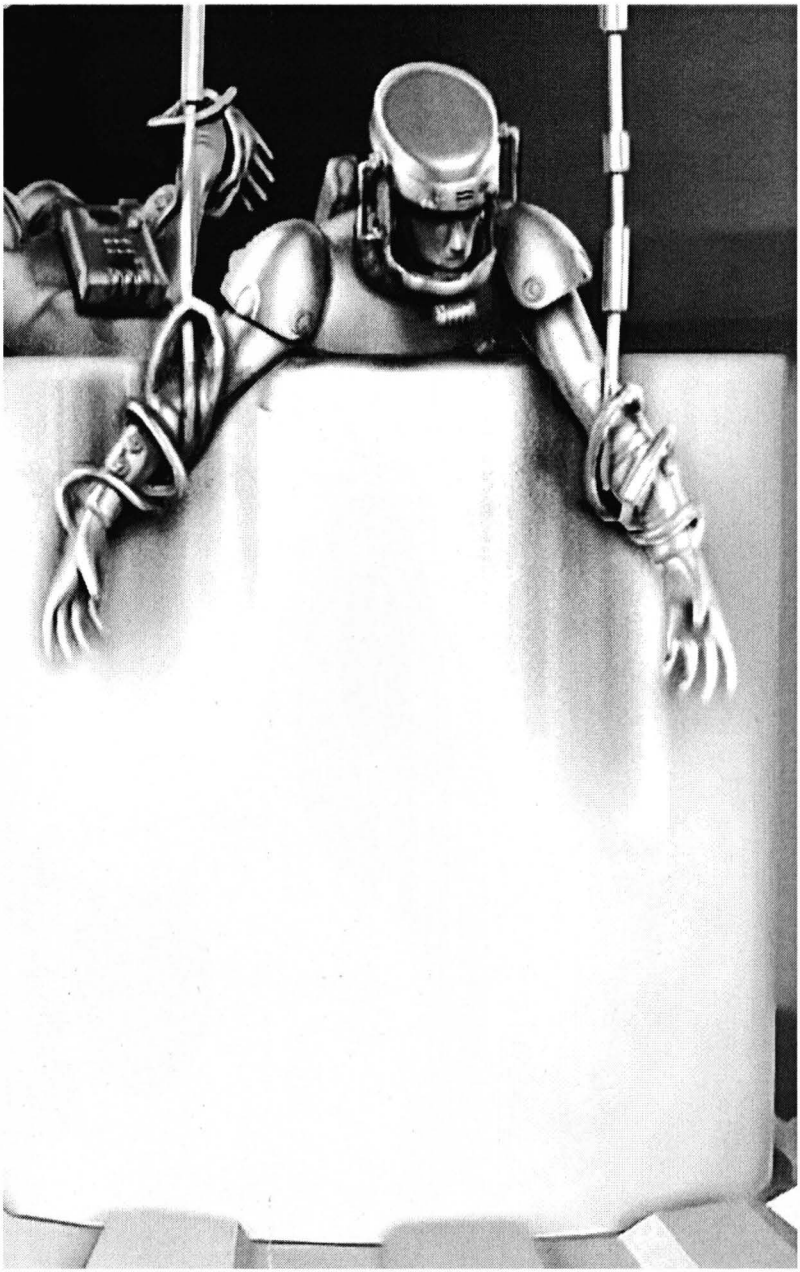

I

Albert Hosman era frânt de oboseală. După cele câteva nopți petrecute în holul maternității, a fost anunțat că nevasta lui a născut, spre dimineață, un băiețel. În loc să meargă la culcare şi apoi să se ducă la o bere, odihnit, cu prietenii, să sărbătorească evenimentul, trebuia să meargă la serviciu.

În loc să se bucure, ca tot omul, de venirea pe lume a primului său copil, trebuia să îndure ideea enervantă că are de lucru. Pe birou, îl aşteptau zeci de dosare nerezolvate. Investițiile noi nu aşteptau după el şi soția lui.

Ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, trebuia să meargă şi pe la registratura oraşului, să depună actele noului născut.

Trecu pe acasă şi, în timp ce îşi punea ceva de mâncare, îşi făcu socoteala că se va opri la Registratură, va termina repede, apoi va fugi la firmă. Va rezolva dosarele uşoare, care nu necesită prea multă concentrare, şi va fugi acasă, să doarmă câteva ore. Odihnit, se va întoarce la lucru, unde va rămâne toată noaptea. Cum nevasta va fi externată peste câteva zile, va avea timp să depună toate lucrările şi să organizeze şi un chef monstruos. Asta, dacă nu se găsea să vină soacră-sa să-i poarte de grijă.

Drumul până în centru i se păru infernal. Toată lumea mergea la serviciu şi, în plus, era şi o dimineață cețoasă.

Registratura era o clădire construită în stil futurist, ca o pălărie turtită, aşezată în stânga unei suprafețe verzi, şi înconjurată de pâlcuri de arbori şi arbuşti exotici, în cadrul unui parc imens.

Albert ştia că sunt două astfel de clădiri, cu formă de lentilă biconvexă culcată. Acum, era nevoit să constate că erau trei astfel de clădiri. Cum firmele luminoase erau aşezate deasupra, la baza acoperişurilor semisferice, văzându-se doar din depărtare, de pe şoseaua principală, nu-şi mai bătu capul. Parcă

maşina, luă dosarul cu actele copilului şi intră, aşa cum ştia, în clădirea din stânga, spunându-şi că, dacă nu era asta, era cealaltă.

Intră într-un hol imens şi se îndreptă, cu paşi repezi, spre portar. În alte condiţii, s-ar fi amuzat să vadă în ce uniformă era îmbrăcat acesta, un combinezon argintiu, foarte asemănător cu acelea purtate de astronauţi, dar acum era presat de timp.

— Aici este Registratura? îl întrebă.

— Nu, nu-i aici. E la nivelul 3, lângă Computerul Central. Să vă anunţ?

— Chiar vă rog!

Portarul apăsă pe mai multe butoane şi îi indică liftul 34.

Pe Albert îl învioră lipsa de formalism a celui din spatele ghişeului. Fără bilete de voie, cărţi de identificare, ecusoane, fără întrebări sâcâitoare, mai mergea.

Coborî din lift şi, în jurul unui hol circular, numără şase uşi. Cum acestea nu aveau decât nişte plăcuţe cu cifre, se hotărî să întrebe.

Salariaţii, îmbrăcaţi cu aceleaşi uniforme futuriste, argintii, ca şi portarul, ieşeau grăbiţi pe o uşă, tot timpul, pentru a intra pe o alta.

— Nu vă supăraţi, opri Albert o tânără cu trăsături mongoloide, unde este Registratura?

— Dormi?! se miră femeia. Ai uitat că Registratura e cu un nivel mai jos? Aici e nivelul 4. Dacă ai probleme cu înscrierea, grăbeşte-te! În zece minute, plecăm, iar tu nici nu ţi-ai pus uniforma.

Deoarece asiatica dispăru în spatele uneia dintre uşi, grăbită, la fel cum apăruse, nu avu timp s-o întrebe unde se pleacă în următoarele zece minute şi despre ce uniformă vorbeşte.

Luă liftul şi apăsă pe cifra 3. Se deschiseră uşile, se dădu jos şi văzu că la nivelul acela nu era decât o uşă. Restul peretelui era acoperit cu panouri luminoase, pline cu indicatoare divers colorate, săgeţi şi butoane ciudate.

Înainte de a intra, îşi spuse că decoraţiunile interioare ale clădirii, uniformele salariaţilor şi arhitectura, erau rezultatul

vreunei idei ciudate a primarului, un pasionat cititor de science ficțion şi mare futurist.

Într-o cameră luminoasă, în spatele unui ghişeu banal, se găsea o brunetă, tunsă scurt, îmbrăcată cât se poate de normal, într-un taior gri cu tăietură clasică.

— Nu aveți uniformă de cosmonaut?! se amuză Albert.

— Nu fac parte din personalul tehnic, răspunse femeia, întinzând mâna după dosar. Vă rog să completați acest formular!

Bărbatul luă hârtia şi se apucă să umple, automat, spațiile dintre rubrici. I se cereau date generale, aceleaşi date cerute peste tot. Încheie, trase o semnătură, trecu data şi înapoie chestionarul.

— Vă felicit, spuse fata, ridicându-se în picioare şi strângându-i mâna.

— Vă mulțumesc, spuse Albert cuprins de o emoție pe care nu şi-o înțelegea.

Uitând de oboseală, se gândi că era o revoluție în birocrația curentă să se ridice o funcționară în picioare şi să strângă mâna unui client oarecare la ora 9.00 dimineața. Îşi spuse că, pentru asta, când va avea puțin timp liber, va redacta o scrisoare de felicitare către noua conducere a Primăriei, rezultată din alegerile locale, care tocmai avuseseră loc.

— O recipisă, ceva? îndrăzni să îngăime.

— Nu e nevoie, dădu bruneta din mână. Totul e fişat şi înregistrat în Calculatorul Central.

Numai zâmbet, îl conduse până la uşă. Înainte de a mai apuca să spună ceva, Albert se şi trezi în hol, felicitat încă o dată şi cu un ecuson în piept. Pe acesta, nu erau trecute decât numele lui, Albert Hosman, şi cifra 7712.

Îşi spuse că aşa o fi acum, se dau ecusoane la plecare, nicidecum la intrare. Îşi făcu socoteala că, dacă birocrații au început să se comporte pe dos, nonconformist, nu cum le e felul, o fi şi cu ecusonul vreo chestie.

Luă liftul şi coborî la nivelul 0. Aici, nu era niciun hol de intrare, ci o încrengătură de țevi, cabluri, manometre şi alte feluri

de aparate de măsură, transformatoare imense, tablouri de comandă şi un furnicar de oameni preocupaţi.

— Cred că am greşit etajul, spuse Albert când fu întrebat de vorbă.

— Ce nivel ai format?

— Nivelul 0.

— Ai format bine, dar acesta nu este nivelul tău. După cartela de identificare, ai un nivel superior, nivelul 7. E nivelul cuşetelor membrilor de partid. Aici este sala maşinilor, iar la nivelul 1 este reactorul superluminic.

— La 2, ce e?

— Dumneata eşti cam obosit, interveni un al doilea tehnician.

— Am venit acum o jumătate de oră. N-am mai fost aici.

— Atunci, nu e de mirare. N-ai prins şedinţa de deschidere. Ai trecut pe la Registratură?

— Am trecut, că de-asta am venit. Am rezolvat problema, iar acum vreau să plec. Am o grămadă de hârţoage de rezolvat. Pe unde pot să ies?

— Pe unde ai venit, lifturile sunt libere, dar mai bine du-te şi odihneşte-te! Abia am plecat şi avem drum lung. Nu vreau să te ofensez cu vreo comparaţie, dar a mai ajuns o ameţită bătrână pe aici, una grasă şi enervantă. Când am întrebat-o dacă e membră de partid, s-a apucat să ne spună că ea nu are de-a face cu politica, că vrea acasă, că i-a născut fiica, i-a dispărut ginerele şi nu are ea chef să discute cu nişte muţunache de mecanici, cum suntem noi.

— Ha,ha,ha! Baba nici nu avea habar că are de-a face cu nişte specialişti în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero şi atomodinamică, potenţiali candidaţi la preşedinţia şi la fotoliile parlamentare ale lumii spre care ne îndreptăm.

— Domne, puteţi să fiţi ce candidaţi vreţi, se enervă Albert, dar eu am timpul drămuit şi o grămadă de dosare de rezolvat. Nu vine peste voi inspecţia financiară la sfârşitul săptămânii, ci peste mine.

— E bună, râseră şi alţi tehnicieni. Şi baba avea umor involuntar, cu fiica ei, care a născut. Ţi-o fi născut şi ţie fata?!

— Nu, mie mi-a născut nevasta.

Încă vreo zece tehnicieni se întorseseră cu fața spre ei și râdeau ținându-se cu mâinile de burtă.

— Ești dulce, domnule! spuse un specialist. Să știi că te-am reținut. Când ajungem, te iau cu mine în campania electorală.

— Nu e adevărat, spuse un altul, un bătrân chel, la aproape șaizeci de ani. După ce se învecheşte în partid, omul se hotărăşte singur pe cine urmează. S-a dus vremea când se trasau sarcini. S-a deşteptat electoratul, iar membrii angajați politic sunt şi mai deştepți. Ei sunt creatorii de opinie.

Lui Albert îi venea să-i ia la pumni. Ce îi întreba el şi ce îi spuneau ei?!

Se depărtă, hotărât să nu mai răspundă la provocări, în timp ce tehnicienii se întorceau, fără nicio vorbă, la treaba lor.

— Să mai treci pe aici! îi aruncă peste umăr un tânăr hidrotehnician.

— Mai trec pe dracu'! mârâi Albert, îndreptându-se spre lift.

Urcă la nivelul 3, să întrebe bruneta cum poate părăsi clădirea fără să mai fie luat peste picior de toți boii, dar avu o deziluzie. În locul fetei, se găsea un tânăr îmbrăcat în salopetă argintie de astronaut.

— Era, mai devreme, aici, o brunetă, spuse Albert.

— S-a dus să se odihnească. Şi aşa, nu mai avea prea multe de făcut. Urmează, pe parcurs, să i se dea alte sarcini.

— La ora 10.00 a.m.?! se miră.

— Ora nu are importanță decât dacă nu cumva aveți vreo întâlnire de amor, la vreo oră fixă. Dacă da, țin să vă informez că păstrăm, convențional, acelaşi sistem de măsurare a timpului ca pe Pământ. Domnişoara este disponibilă toată după-amiaza, ca să spun aşa. Amândoi facem parte din dispozitivul tehnico-administrativ, aşa cum ați învățat la şedințele de instruire dinaintea plecării. Dacă n-ați reținut, uniforma mea vorbeşte de la sine.

Albert era amețit de logoreea tânărului, din care nu înțelegea, de altfel, nimic. Îşi spuse că, probabil, îl ajunsese obo-

seala ultimelor nopți nedormite și că ar fi mai bine să se ducă direct acasă, să se culce.

— Ar fi bine să mergeți să vă odihniți puțin, îl auzi Albert, ca un ecou al gândurilor sale. Cu toții am lucrat în ultimele zile. Cred că și dumneavoastră ați lucrat destul de mult. E adevărat că, într-un partid, recompensa are un caracter mai mult moral, dar eu cred că trebuie să se sacrifice cineva.

— Eu n-am lucrat nimic. Acum vreau să lucrez, îl minți pentru a-i face plăcere. Am stat câteva nopți pe culoarele maternității, unde a născut nevastă-mea.

— A venit și o doamnă cu aceeași problemă. Spunea că a născut fiica sa. Deoarece a făcut o criză tipică de isterie, a fost sedată și dusă la culcare. Cred că nu aveți nevoie de așa ceva.

— Nu, nu este nevoie, spuse Albert, îngrozit la gândul că i s-ar putea face vreun calmant și ar putea pierde controlul asupra realității.

Încercă să pună cap la cap informațiile ce i se învârteau în cap și își spuse că, probabil, salariații de aici, de la portar până la fochiștii de jos, plasați într-un decor futurist, ajunseseră să se creadă pe o navă cosmică. Era posibil ca, din lipsă de activitate, să se fi apucat de jocul ăsta tâmpit cu partidul. Cum aproape toate întreprinderile erau informatizate, nu le era deloc greu să participe la joc, fără să se ridice de pe scaun, în grupuri mici sau interconectați cu toții. De aici, până la o paranoia colectivă, nu era decât un pas. Orice era posibil. Era posibil chiar să nu fi nimerit în Registratură, ci în clădirea nou construită a vreunui spital de nebuni.

Numai nebunii duc un joc până la capăt. La el, la serviciu, nu cu mult timp în urmă, s-a jucat „Trenulețul", cu atâta convingere, încât niște proști au intrat, din greșeală, în fișierele companiei naționale de căi ferate și s-au produs pierderi masive de bani. Cum lui Albert nu-i prea plăcea să participe la jocuri din astea, a scăpat de concediere, dar putea să cadă ca fraierul în valul imens de disponibilizați.

Acum, era nervos pentru că își putea pierde slujba tot din cauza unui joc și nu putea să-și dea seama cum putea ieși. Își

făcu socoteala că jucătorii jocului numit „Partidul" sau cum s-o fi numind sunt destul de fanatici, ca şi jucătorii de şah, crichet, fotbal şi chibiţii lor. Dacă s-au hotărât să-l bage în joc, nu mai avea scăpare. Trebuia să spună că e alături de ei şi să aştepte momentul prielnic pentru a fugi.

Necazul era că, în timpul ăsta, îşi putea pierde serviciul. Exista şi o parte bună; legislaţia era destul de dură în astfel de situaţii şi putea să-i cheme în instanţă pe vinovaţi. Pentru asta, îi trebuiau probe, pentru a demonstra că a fost implicat, în mod forţat, într-un joc pe care nici măcar nu-l cunoştea. Putea cere daune morale foarte mari. Uneori, daunele morale nu au nimic a face cu morala, ci cu pragmatismul. Se gândi că, dacă cerea o sumă imposibilă, instanţa îi acorda cam 10% din aceasta şi putea trăi din dobândă. În condiţiile astea, îşi putea permite să se gândească şi la morală. Moraliştii nu sunt oameni fără bani.

— Hei! se simţi zgâlţâit de tânăr. Dormiţi în picioare?

— Cred că mi-ar trebui puţin somn, admise Albert.

— E evident acest lucru. Pot să vă conduc? Tot nu am nicio treabă.

— Dacă doriţi...

Se urcară în lift, iar tânărul atinse butonul nivelului 7. Dacă la nivelul 3 liftul era poziţionat lateral faţă de hol, la nivelul 7 se oprise în mijloc, sub o plafonieră luminoasă, circulară, imensă.

— Aici este, spuse tânărul.

— Ce este aici? întrebă Albert.

— Nivelul dormitoarelor membrilor de partid.

Îi arătă cele zece culoare, ca nişte raze, ce porneau de la lift, şi îi indică să meargă pe culoarul 7. Cum indicativul său era 7712, prima cifră arăta etajul adresei, iar următoarele, 7 şi 12, arătau culoarul şi numărul cuşetei.

— Vă numiţi Albert Hosman? întrebă tânărul arătând plăcuţa de pe trapa cuşetei.

— Aşa mă numesc, îi răspunse.

Uimit de repeziciunea cu care îi pregătiseră dormitorul şi îi puseseră şi numele pe el, Albert uită de minima politeţe de a-l întreba şi el pe tânăr cum se numeşte.

— Dar, ceea ce se cheamă cuşeta 12 nu are sistem de deschidere, îi spuse.

— Are o fantă prin care treceți cartela de identificare pe care o aveți în ecusonul de plastic din piept, spuse tânărul.

Îi arătă cum să procedeze pentru ca microcip-ul cartelei să activeze senzorul trapei şi intrară.

Albert se aştepta să dea peste o cuşetă ca în filmele science ficțion, nu mai mare decât o cuşetă de vagon de dormit, dar ceea ce vedea el era un dormitor spațios, ultramodern. În patul aşezat lateral puteau să doarmă şi patru persoane, iar la masa din centru încăpeau până la zece.

— Pe acest perete, unde se găsesc mai multe inscripții, pictograme, butoane şi fante, aveți toate facilitățile civilizației, spuse tânărul. Suntem un partid mic doar din cauză că nu primim pe oricine. Deoarece ați fost primit pe ultimii metri, nu am avut timp să vă schimbăm sistemul general al cuşetei cu unul specific, adaptat personalității şi bazat pe amprente digitale. Cred că sunteți încă în studiu. Când se va termina cercetarea, vor apărea şi tehnicienii pentru a vă face modificările necesare.

— E posibil?! se prefăcu Albert a fi mirat.

— Nu posibil, ci absolut cert. Dacă ați fost acceptat, înseamnă că aveți un profil moral perfect şi aveți stofă de manager. Vă dau un exemplu de folosire a facilităților şi am plecat...

Introduse cartela în fanta unde scria „calculator", iar din perete ieşi o măsuță pe care se găsea un sistem computerizat, cu ecran plat şi toate anexele necesare.

— Fiecare facilitate, cum este acum „calculatorul", are un buton. Când e incompatibilă cu o altă facilitate, să zicem „barul", se aude acest sunet strident şi trebuie să apăsați pe buton pentru a se închide.

Albert văzu cum apare barul, auzi zgomotul calculatorului, văzu cum trebuie acționat butonul acestuia şi cum dispare în perete.

— Acum, puteți să petreceți în voie! spuse tânărul.

— Cum adică?

— Adică, de exemplu, putem ciocni un pahar în cinstea înscrierii în partid.

Inițe apariția barului, turnă coniac în două pahare şi îi ură „bun venit".

— Şi eu, eu ce trebuie să fac aici? întrebă Albert.

— Aici, în cuşetă, sau aici, în partid?

— În cuşetă.

— În cuşetă puteți să faceți ce doriți, spuse tânărul. E teritoriu privat.

— Dar în partid?

— Ah, am uitat. Dați-mi cartela!

Luă cartela de identificare şi o trecu prin fanta aflată sub inscripția „activat" producând aprinderea unui bec verde.

— Acum, puteți primi pe cartelă mesaje de convocare de la nivel central, sarcini de partid sau cine ştie ce alte informații, spuse tânărul. Uitați, scrie „activat". Dacă doriți să nu fiți deranjat, treceți cartela, din nou, prin fantă şi se aprinde un bec roşu. Acum este „dezactivată".

— Nu cred că mi se cere să activez sau să dezactivez cartele...

— Ați intuit exact. Dacă vreți să promovați în ierarhia de partid, trebuie să vă implicați cât mai mult. Pentru asta, vă recomand să țineți cartela cât mai mult activată, dacă nu chiar tot timpul. De altfel, dacă sunteți convocat la o şedință de partid, puteți participa sau nu, după voie; nimeni nu vă retrogradează sau pedepseşte. În politică, e ca la coadă la pâine: puteți doar să stați pe loc sau să înaintați. Ceea ce azi este defect de imagine şi vă ține pe loc, mâine poate deveni element de progres.

— Mai am o singură rugăminte, spuse Albert amețit de discurs şi de alcool, să mai stați un minut. Vreau să vedeți dacă mă pricep să folosesc facilitățile date de cartelă.

— nicio problemă. Doar pentru asta sunt aici.

Albert mai turnă câte o porție de coniac şi vru să activeze calculatorul, însă pe cartelă apăru mesajul „eroare".

— V-am spus, „barul" e incompatibil cu „calculatorul". Închideți întâi barul!

După ce reuşi să scoată calculatorul din perete, Albert îl rugă pe tânăr să se aşeze pe un scaun şi să-i arate cum funcţionează.

— Ce ați vrea să ştiți?

— Să zicem că m-aş ocupa cu monitorizarea activităţii partidului şi ar trebui să raportez şefilor tot ce se întâmplă, bun sau rău. Cu ce aş începe?

— Cu începutul, se învioră tânărul.

— Care ar fi începutul?

— Nu ştiu.

— Începutul ar fi, să zicem, faptul că ne-am întâlnit noi doi, spuse Albert. Dumneata m-ai ajutat să mă integrez. Ăsta e un lucru bun sau rău?

— E un lucru bun, desigur.

— Nu mă văd eu atunci nevoit să fac tot un lucru bun?

— Care ar fi acela? întrebă tânărul.

— Să conştientizez faptul că dumneata m-ai ajutat, că ai făcut ceva bun. Să raportez şefilor acest fapt. Să te ajut să promovezi.

— Nu vă împiedică nimeni să faceți asta. Şefii noştri sunt foarte receptivi.

— Da, dar dacă vine şeful şi îmi spune că umblu cu minciuni spre a te promova pe dumneata, care, întâmplător, îmi eşti nepot? întrebă Albert.

— E posibil, dar în partidul nostru nu se umblă cu nepotisme.

— N-am auzit de un partid în care să nu se umble cu nepotisme.

— Nici eu, spuse tânărul. Partidul nostru se doreşte a fi formaţiune politică de tip nou, modernă, o formaţiune a viitorului, pentru viitor, cum a spus preşedintele.

— Se doreşte, nu se doreşte, un lucru e clar: de la vorbe la fapte, trebuie să avem înscrisuri. De acord?

— Întru totul, dar nu ştiu unde vreți să ajungeți.

— Vreau să spun că sunt diferenţe de nuanţe, spuse Albert. Putem spune „un partid al viitorului" sau „un partid pentru

viitor". Când spunem ceva, vorba zboară şi nu putem face diferenţe între nuanţe.

— Extraordinar. Aţi intrat chiar în miezul problemelor.

— În miez am intrat, dar să nu uităm învelişul, spuse Albert, ridicând degetul arătător, didactic, încălzit de băutură. Şi atunci, nu trebuie să creăm învelişul întâlnirii noastre epocale, care poate imortaliza pe vecie începutul acestui joc numit „partidul"?

— Îl imortalizăm printr-un nou pahar, spuse tânărul.

— Nu. Îl imortalizăm pe o bucată de hârtie. La imprimantă.

— Acest calculator este ultraperformant, iar imprimanta merge cu folii de plastic rezistente la intemperii.

— Mai bine, spuse Albert. Începem?

— Ce trebuie să fac? întrebă tânărul.

— Să scrii. Eu îţi dictez, iar dumneata scrii.

— Sunt gata, spuse tânărul.

— Titlul: Declaraţie. Subsemnatul..., cum te numeşti?

— Emert Holms.

— Deci, Emert Holms, în vârstă de..., domiciliul, oraşul, strada..., spuse Albert.

— Eu nu am niciun domiciliu, spuse tânărul. Locuiesc pe această navă spaţială, farfurie zburătoare, aerodină lenticulară sau cum vreţi să-i spuneţi.

— Aerodina, lenticulară sau nu, zboară prin aer. De ce ar fi „cosmică" nava asta?

— Ştiu eu? De multe ori, nava asta zboară şi prin atmosfera vreunei planete. Partidul nostru nu-şi permite cheltuieli suplimentare pentru dotarea cu navete de asolizare. Sistemul de trecere sol-aer sau aer-hău cosmic e mult mai ieftin aşa. Aşa cred.

— Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară... Cum se numeşte? întrebă Albert.

— Nu are nume. Doar o cifră: 068.

— Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară 068, cu număr de carte de identitate, seria, numărul..., precizez că l-am ajutat pe d-l Albert Hosman, în vârstă de 47 de ani, domiciliat în

oraşul Esper, strada Festa, numărul 8, planeta Pământ, proaspăt înscris în partidul nostru, să se integreze. Pentru a se integra în jocul numit „partid"...

— În jocul de partid, îl corectă tânărul.

— Nu e bine. Într-un partid nu e voie să se facă „jocuri de partid". E tendenţios. Partidul însuşi e un joc, un joc frumos pentru o cauză dură: puterea.

— Aveţi dreptate. În fapt, partidul nostru nici nu are un nume. Îi zicem „partidul x" şi urmează, în funcţie de conjuncturi, să-şi capete singur un nume.

— Vezi? întrebă Albert... Hai să continuăm! Cum spuneam, l-am condus la nivelul 7 al aerodinei, unde locuieşte, culoarul 7, cuşeta 12, şi i-am arătat cum funcţionează toate „facilităţile" puse la dispoziţie. De asemenea, l-am informat cum funcţionează cartela de identificare şi l-am ajutat la redactarea acestui text. Declaraţia aceasta ne va ajuta pe amândoi, arătând conducerii de partid că, la nici două ore de la înălţarea navei 068 în spaţiul interstelar, doi membri s-au şi pus pe treabă. Data, numele... şi atât.

După ce scoase folia din imprimantă, Albert îl mai servi pe tânăr cu un coniac şi îl puse să semneze. Luă fiecare câte un exemplar, toastară pentru viitorul de aur al partidului şi goliră paharele.

— Ce legătură ai tu cu partidul dacă locuieşti pe o navă cosmică?

— N-am spus că stau tot timpul pe farfuria asta zburătoare, ci că am domiciliul pe astronava 068, spuse Emert. Am o cuşetă a mea. Când vreau, pot rămâne mai mult timp pe Pământ sau mai mult pe Ioza.

— Ce e Ioza?

— Planeta către care ne îndreptăm, unde am exportat oameni şi am format un partid. M-am născut pe Ioza, dar fac legătura politică între cele două lumi.

— În ce sens? întrebă Albert.

— Cât timp am fost pe Pământ, am urmărit dacă va fi o criză politică generalizată.

— Şi? Va fi?

— Eu sunt optimist şi spun că va fi, glumi tânărul.

— Ce te face să crezi asta?

— S-a iniţiat o reformă atât de accelerată, încât mă tem că va trece ca vântul.

— Nu prea vezi cu ochi buni succesele semenilor noştri, spuse Albert.

— Semenilor tăi.

— Bine, fie şi semenilor mei.

— Ar fi absurd să le vedem cu ochi buni, spuse Emert. Partidul pe care îl exportăm a eşuat lamentabil la ultimele alegeri, iar membrii noştri de bază sunt cei care s-au abţinut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană. Decât să se ia decizii proaste, mai bine se iau indecizii bune.

— O fi de la coniac, dar nu te-ai exprimat corect. Decizii bune şi indecizii proaste.

— Indeciziile sunt proaste prin definiţie, astfel încât o indecizie proastă e aproape o decizie bună.

— Cum vrei tu, dar nu înţeleg ce aveţi cu politica pământeană, spuse Albert.

— Pentru a putea iniţia o mişcare politică de amploare pe Ioza, ne luptăm să demonstrăm că politica pământeană e falimentară. De exemplu, am învăţat de la pământeni că, pentru a-l învinge pe duşman, trebuie să faci studiile superioare la el. Mă bate gândul, când mă întorc pe Pământ, să mă înscriu la o facultate şi să rămân câţiva ani acolo. Nu-mi place faptul că s-a înlocuit comerţul cu idei prin comerţul cu idei comerciale.

— Să lăsăm politica şi să trecem la lucruri mai practice!

— S-o lăsăm! spuse tânărul. La o băutură, subiectul predilect sunt femeile.

— Nu voiam să spun asta, ci faptul că nu ştiu să activez WC-ul.

Holms îi arătă cum se scoate closetul din perete şi cum se deschide uşa.

— E curat. Pot să intru şi în ciorapi.

— Nu te împiedică nimeni să intri în ciorapi, dar cred că ar fi mai bine să intri în WC-u, râse tânărul ca de o glumă bună.

— Nu vreau să discutăm despre femei, spuse Albert după ce reveni. După ce se termină jocul ăsta, mă duc glonț la spital. Mi-e frică să nu se fi introdus politica şi în maternități.

— Pe moment, va trebui să vă obişnuiți cu ideea că suntem în spațiul cosmic, în drum spre o planetă locuită. Sexul vă poate feri de angoase.

— Domnule, eşti de-a dreptul odios.

— Deloc, spuse Emert. Nu vă poate rămâne indiferentă fata întâlnită mai înainte. E foarte talentată. Promite. Promite orice. Şi ei îi plac relațiile noi.

— Despre ce fată vorbeşti?

— Despre bruneta de la Registratură. O bomboană. Dulce! O cheamă Olga. Nu a vrut să se culce cu mine decât de două ori. Am simțit eu că vă interesează.

— Sigur că mă interesează, minți Albert, dar nu crezi că era bine să laşi pe cineva în loc. Ți-ai părăsit postul pentru mine.

— Pentru o cauză nobilă, nimic nu era prea mult...Vă dau adresa. Stă tot la 7, aci, pe culoarul 1, da' nu mai ştiu cuşeta... Aflu eu... Nu se poate să n-o întâlniți la şedințe.

— Eşti îngerul meu păzitor! spuse Albert.

— Mai ales că ne aflăm chiar în cer.

Aburiți de băutură, se îmbrățişară şi îşi strânseră mâinile de mai multe ori.

— Noi nu vom mitui poporul! strigă Emert şi goli un ultim pahar.

— Ce e asta?

— Un slogan.

— A?! spuse Albert.

— Când ajungem, mă înscriu la concursul de sloganuri. Se lasă cu o sumă foarte mare de bani. Nu vii şi dumneata?

— Nu.

— Păcat, spuse tânărul... Ia spuneți un slogan!

— Nu trebuie să mai stăm pe loc!

— Nu merge. Spuneți ceva despre legi!

— Legi mai bune! spuse Albert.

— E banal.

— Legi în folosul cetățeanului!

— Hm! spuse Emert. Parcă mai merge, dar mai trebuie să exersați.

— Până la legi mai bune, să le respectăm pe astea!

— E mai subtil, dar nu concordă cu politica partidului de a face bine în mod agresiv.

Când, în sfârşit, trapa se închise în urma tânărului, Albert se aşeză pe pat şi adormi instantaneu, într-o poziție nefirească, uitând să micşoreze intensitatea luminii şi să activeze încălzirea incintei.

Se trezi brusc, aşa cum adormise, şi se ridică în picioare, înghețat, fără să-şi dea seama unde se găseşte.

Nu-şi aducea aminte unde şi cum adormise. Privea bulversat spre cartela de identificare de pe masă. Nu-şi dădea seama dacă era o continuare a visului sau era realitatea.

Sunetele veneau de la cartelă: „Oriunde vă găsiți, vă rugăm să luați cunoştință de faptul că, la nivelul 2, va avea loc prima noastră întâlnire de partid din spațiul cosmic. Vă urăm bun venit la bord şi felicitări pentru faptul că ați ales partidul care trebuie! Numai împreună vom reuşi să transformăm o idee într-un partid mare şi puternic. Nu uitați: scopul nostru este să luăm puterea şi să iubim poporul. Să-l iubim cu putere!"

Mesajul fu repetat de mai multe ori, aşa că Albert Hosman îl învăță pe dinafară. Deschise trapa şi privi pe culoar.

Din dreapta, venea o doamnă corpolentă, trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de culoare roşie, cu trandafiri galbeni, purtând pantofi cu tocuri foarte înalte. Pălăria şi poşeta, amândouă galbene, erau în ton cu rochia şi pantofii.

— Stelele sunt, ah, o frumusețe, domnule dragă, văzute de aici, din spațiu! spuse când ajunse lângă el. Cel ce ştie să vadă frumusețea în orice lucru e un om bogat.

— Nu cred că vă înțeleg, spuse bărbatul.

— Nu e o mândrie să nu fii înțeles, dar și dumneavoastră aveți un minus: duhniți a băutură.

— Exersez pentru un concurs de sloganuri.

— A, pentru un scop nobil niciun rău nu e prea mare, spuse femeia. Și eu vreau să mă înscriu la acest concurs. Dacă ți-e greu, pui jos; dacă nu, vino cu noi! Vă place?

— Sigur. Prin ceea ce vom face, și noi vă alegem pe voi!

— E și mai subtil, dar să lăsăm sloganurile. Cred că vă simțiți rău. Sunteți palid.

— Nimeni nu abandonează un subiect așa interesant cum sunt sloganurile politice. N-am nimic, dar mă obsedează un subiect și mai interesant, ora la care au fixat întâlnirea, spuse Albert, simțind că încă îi mai sună în cap vocea care anunța ședința.

— Nu trebuie să fiți obsedat. La întâlnirile noastre se poate ajunge oricând și se poate sta oricât. Nu se poate să fi uitat. E libertate. Pentru că s-au testat toate orânduirile sociale posibile și n-au mers, trebuie descoperită o cu totul altă formă de organizare. Nouă ne revine sarcina să facem asta și, pentru a nu face prea multe victime pe Pământ, ne vom testa politica pe extratereștri, acolo, departe...

Făcu un gest grațios cu mâna și își aranjă un fald al rochiei.

Bărbatul vru să ceară informații, dar femeia ajunsese deja la lift.

— Vă recomand să priviți stelele și să vă gândiți la aceste lucruri! Stelele, ah, ce frumusețe! îi aruncă din ușă.

Albert se conformă și se apropie de hubloul de la capătul culoarului. Văzu o puzderie de puncte luminoase, zburând înapoi, cu viteză, în întuneric.

„O fi vreo hologramă, ca acelea cu cascade sau curse de câini", își spuse. Nu era deloc impresionat de peisajul de afară, nu simțea nicio emoție, niciun fior metafizic. Îl impresionau mai mult peisajele sintetizate din filmele cu zboruri cosmice. Atunci îl bântuia chiar frica și avea senzația neplăcută a căderii de la înălțime.

Ăsta fu motivul pentru care se gândi să meargă şi el la întâlnirea de partid. Luă liftul, coborî şi constată că ajunsese prea devreme.

Nu văzu decât câteva grupuri, aşezate pe scaune, ici şi colo, mici nuclee de bârfă. Discutau cu voce joasă sau trăgeau cu ochiul spre cei câțiva tehnicieni în salopete argintii, care făceau proba la instalațiile de sunet şi lumini sau întindeau bucăți de mochetă pe scenă.

— Ce se întâmplă aici? aruncă Albert spre cel mai apropiat grup, format dintr-o blondă tânără, un bărbos alb şi un bărbat de culoare.

— Ce să se întâmple? se întoarse tânăra. Nu se întâmplă nimic.

— Vreau să spun, ce se pregăteşte aici? Scena, sala... pentru ce se pregătesc?

— Pentru şedința zilnică. Cum se face că ai uitat?

— Am venit mai târziu, spuse Albert.

— Nu e în ale lui, spuse blonda, întorcându-se către ceilalți doi. Cred că a băut prea mult. Nu simțiți mirosul?

— Ar fi bine să faci un duş, se întoarse bărbosul. Mai durează vreo oră până să înceapă şedința. Dacă întârzii, ştii bine că nu e niciun necaz; găseşti înregistrarea pe calculator.

— Simt şi eu nevoia unei băi, dar nu am habar cum se foloseşte cartela de identificare, spuse Albert.

— Ce cartelă? Nu ai totul pe bază de amprentă digitală?!

— Nu.

— Atunci chiar că eşti venit mai târziu. Nu vrei tu, Caty, să-i arăți acestui domn cum să facă un duş? o întrebă negrul pe fată.

Albert crezu că e luat peste picior şi imediat se vor prăpădi de râs, dar fu uimit să vadă că tânăra se ridică de pe scaun şi se apropie de el.

— E datoria oricărui membru de partid să ajute alt membru de partid, atunci când se află la greu, îi spuse.

Vru să-i răspundă că n-a dat deloc în greu şi nici membru de partid nu e, dar se răzgândi; cei trei îl credeau, probabil, într-o stare avansată de beție.

O urmă pe blondă până la uşa liftului 17 şi urcară. Ajunşi în cuşetă, fata îi arătă cum se activează duşul, ocazie cu care se dezbrăcă şi intră în cabina transparentă.

— Vezi!? îi arătă, se poate adapta, automat, pentru mai multe persoane, maxim zece, cum scrie şi pe plăcuţa asta indicatoare. În cazul nostru, l-am reglat pentru două persoane. Hai, vino!

— Observ o tendinţă a salariaţilor din întreprinderea asta spre obsesia sexuală, spuse Albert.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu „întreprinderea", dar să ştii că venim din întreprinderi foarte diferite şi nu suntem salarizaţi, nefiind nevoie. Am avut preocupări diverse. Ne-am dat demisia şi am venit în acest partid din dorinţa de a ne exprima liber. O funcţie e o închisoare; nu-ţi dă voie să spui ce crezi. Majoritatea instituţiilor au regulamente de ordine interioară, care nu permit să te înscrii în vreun partid, într-o cursă electorală sau să iei atitudine într-o problemă sau alta. Omul oscilează tot timpul între o puşcărie bogată şi o lume largă lipsită de resurse.

— Ce au toate astea cu sexualitatea?!

— Au, spuse blonda. Ştii prea bine că ţara noastră a ieşit dintr-o dictatură de extremă stângă şi există pericolul de a trece într-o dictatură de extremă dreapta. Manifestările sexuale au fost interzise, în timpul dictaturii, provocând obsesii. Noi nu vrem aşa ceva. La ce să te gândeşti într-o dictatură dacă nu la sex? Sexul poate fi mai greu controlat de poliţia politică, fiind promovat chiar de aceasta. Într-o dictatură, viaţa şi proprietatea nu pot fi garantate şi oamenii se refugiază în viaţa sexuală. E timpul să ne amintim că avem două sexe perfect funcţionale. Nu trebuie să le raţionalizăm în exces.

— E nebunie curată cu partidul ăsta al vostru. Nu am chef să mă bag sub duş cu tine nici măcar din raţiuni de partid, îi spuse, învârtindu-se furios prin cuşetă. E posibil ca voi să vă fi părăsit slujbele şi să fi venit aici din dorinţa de a vă găsi pe cineva sau, pur şi simplu, pentru a vă distra. Nu e şi cazul meu. Nevastă-mea a născut în dimineaţa asta, iar eu îmi pierd timpul pe aici. Jocul ăsta de-a partidul începe să mă calce pe nervi.

— Nu se poate, spuse fata. Chiar dacă am admite că ți-a născut nevasta, nu ai putea avea cunoştință despre acest eveniment. Nava a plecat acum trei zile, iar tu spui că a născut azidimineață. Nu merge; trebuie să găseşti altceva.

— Am dormit cam mult, îi spuse Albert.

— Sigur că ai dormit cam mult, dar ai şi visat cam mult. De altfel, nu e nicio supărare, spuse tânăra, închizând robinetele şi trecând în cabina de uscare. Tu eşti cel care m-a invitat să-l ajut la duşuri. Dacă te-ai răzgândit, nu e un necaz prea mare. Drumul e lung şi consider că invitația rămâne deschisă; un coleg de partid nu se refuză niciodată.

— Mai scuteşte-mă! Eu nu sunt membru de partid.

— Cum adică!? îl întrebă în timp ce îşi trăgea rochia.

— Adică am nimerit întâmplător în jocul vostru. spuse Albert. Am intrat să înregistrez noul născut şi nu mai pot ieşi.

Fata ştia că au fost primiți în partid numai oameni sănătoşi la minte, cu înaltă ținută morală şi foarte buni profesioniști. Mai ştia că, pentru a putea face o politică justă, constructivă, trebuia să fii un om detaşat, cu un rafinat simț al umorului. Îşi spuse că bărbatul scria probabil o carte science fiction şi îşi exersa replicile, aşa că hotărî să intre în jocul lui şi să glumească la fel.

— În cazul ăsta, dacă spui că nu eşti membru al partidului nostru, trebuie să raportez conducerii, să-ți trimită o gorilă, care să te însoțească tot timpul, până ajungem la destinație, spuse tânăra.

— Cum adică? tresări bărbatul, amintindu-şi de Emert Holms.

— Un om ciudat, cum eşti dumneata, hotărât să creadă că nu mai este membru de partid, nici nu este demn de a face parte dintr-un partid de export, cum este al nostru. Poți face multe lucruri rele şi, pentru a nu le face, ai nevoie de un paznic, un zdrahon cu mai multe zeci de kilograme de muşchi pe el.

— Am glumit, spuse Albert, zâmbind larg.

— Şi eu am glumit, spuse blonda, arătându-i cum să închidă duşul şi uscătorul, precum şi cum se ajungea la dulapu-

rile cu haine. Şi apoi, nici eu nu prea aveam chef să fac duş cu tine. Cliff Nielsen şi Ionas Sabin, cei doi, cu care m-ai găsit şi cu care împart cuşeta, îmi sunt mai mult decât de-ajuns. Totuşi, dacă uiţi cum merge duşul, ţi-am băgat adresa în calculator.

— Ecaterina Sohn, nivelul 7, culoarul 10, cuşeta 1, citi pe monitor, continuând să zâmbească larg. Suntem vecini.

— Dacă nu sunt acasă, mă găseşti la sala de mese, la bar, la restaurant sau cine ştie în ce alt spaţiu virtual vrei, spuse femeia. Cel mai bine e să-mi laşi un mesaj. Vin eu aici.

— Dacă îţi spun ceva, nu mă raportezi conducerii de partid?

— Nu e partinic să pârăşti, spuse Ecaterina.

— Atunci, ce glumă a fost aia cu însoţitorul? întrebă bărbatul.

— O glumă bună, sper... Spune, care e marele secret?

— Habar n-am cum să te apelez.

— Simplu, spuse blonda. În calculator se găsesc toate informaţiile. Nu cred că un membru de partid nu ştie să folosească un calculator.

— Aşaaa?! Calculatorul?

— Sigur. Poţi folosi şi cartela de identificare, apelând pe oricine, din oricare colţ al navei. Priveşte!

Îi arătă cum se pot folosi unele informaţii de pe cartelă, cum se poate activa sistemul de comunicare, îl sărută şi ieşi, trăgând trapa.

Rămas singur, Albert se băgă sub duş, căutând să-şi adune gândurile, pentru a vedea ce putea face în continuare. Trase concluzia, încă o dată, că totul e o farsă. Nu îşi dădea seama cine era sadicul care pusese totul la cale. Probabil că, la mijloc, erau colegii de serviciu, care voiau să-l compromită în faţa şefilor şi să scape de el. Nu puteau face asta decât dacă aveau pe cineva, aici, la Registratură. Poate nu voiau decât să-l enerveze şi să se distreze pe seama lui. Se gândi că era bine să lase faptele să decurgă firesc şi să prindă momentul pentru a evada. Îl încălzea ideea unui proces răsunător. Pentru asta, îi trebuiau probe. Avea declaraţia tânărului Holms, ascunsă într-un sertar cu cifru. Îi mai era necesară o declaraţie scrisă şi câteva

înregistrări audio. Cu astfel de probe, putea câştiga orice proces.

Intră în baza de date a calculatorului şi găsi la cuvântul „înregistrare" informaţia care îi trebuia. Cartea lui de identificare era practic mult mai funcţională decât putea spera; avea o memorie foarte mare şi, dacă apăsa pe un desen minuscul, funcţiona şi ca „înregistrator". Din timp în timp, putea descărca informaţiile pe un disc.

Mulţumit de ceea ce aflase, probă mai multe costume şi salopete. Cel mai mult îi plăcu un costum albastru, ce se potrivea de minune cu nişte ghete gri dintr-o piele moale. Nici salopeta argintie, pe care o purtau tehnicienii, nu-i venea rău. Până la urmă, îşi spuse că e cel mai la modă să fii îmbrăcat în ceea ce te reprezintă cel mai bine şi îşi aduse aminte sloganul prezent, o perioadă destul de lungă de timp, pe toate clădirile. „Ce îmbrăcăm şi de ce?" era întrebarea scrisă cu litere foarte mari, luminoase, deasupra numelui firmei producătoare de îmbrăcăminte, care abia se vedea. La această întrebare, îşi răspunse că, până la urmă, cel mai bine era să se îmbrace astfel încât să se simtă el însuşi, cel care avea o grămadă de lucruri de făcut, într-o viaţă ordonată, înainte de a fi aruncat în această aventură.

Îşi puse pe el tot vechiul costum de serviciu şi aceiaşi pantofi uşori, cu tocuri foarte joase. Singurul lucru nou, dar necesar, erau ciorapii, pe cei vechi aruncându-i în nişa pe care scria „gunoi".

Îşi prinse ecusonul ce conţinea cartela de identificare şi coborî, vesel şi relaxat, la nivelul 2, unde fu surprins neplăcut de înghesuiala ce se crease. Vorbitorul nu putea fi văzut decât ca o proiecţie holografică, deasupra capetelor publicului.

De jur-împrejur, pe ecrane luminoase, se derulau sloganuri. „Numai o putere slabă foloseşte forţa!", „Vom transforma defectele oamenilor în calităţi!", „Vom lăsa alegătorii să gândească singuri!", „Nicio schimbare nu e definitivă!", „Va trebui să avem ce împărţi!", „Promitem salarii mai mari decât impo-

zitele!", „Noi ne gândim la banii voştri!", citi şi îşi îndreptă atenţia către cel care vorbea.

— Partidul nostru nu are un nume, spunea oratorul. Numele partidului nostru va veni la timpul potrivit, în funcţie de condiţiile sociale, politice, istorice şi culturale de pe planeta unde mergem. Fiind la începutul începutului, îi vom spune, deocamdată, Partidul X. Odată cu renumele, va veni şi numele, firesc, de la sine. Unde nu e, poţi să pui ce vrei. În timp ce noi, fondatorii, ne vom face cunoscuţi în rândurile publicului, partidul va căpăta un nume. E plin eşichierul politic de partide „democrate", ce nu au nimic a face cu democraţia, partide „liberale" ce nu au treabă cu vreo doctrină liberală sau partide „creştin-democrate", care folosesc creştinismul ca pe un paravan al hoţiei. Venim de pe Pământ şi spunem că orice sfârşit are un început.

— Cine e? întrebă Albert.

— E preşedintele partidului, îi spuse un bărbat chel, scund şi gras.

— N-ar fi trebuit să spună că orice început are un sfârşit?

— Nu cred, spuse cheliosul. Preşedintele e considerat atât de inteligent, încât nu-şi pune nimeni problema să-l înţeleagă. Trebuie doar să-l ascultăm cu atenţie.

Spaţiul dintre rândurile de scaune şi cercul din spatele acestora erau şi ele pline cu spectatori strânşi unul în altul. Singurele locuri de unde mai puteai privi erau cele trei intrări.

— Ce e cu înghesuiala asta? întrebă.

— E şedinţă inaugurală. La viitoarele şedinţe, e posibil să scadă afluenţa, răspunse cheliosul. Dumneata ai avantajul că eşti mai înalt. Poţi vedea şi tribuna.

— Puteau să facă o sală în trepte. La câtă aparatură electronică am întâlnit, puteau să ne dea şi nouă nişte binocluri.

— Ce rost ar fi avut? Nu vezi holograma?!

— Ba da, spuse Albert, dar omul e atât de şters, încât nu l-aş putea ţine minte nici până mâine.

— Aşa şi-o fi dorit să fie clonat. Poate că vrea să iasă în evidenţă numai prin ceea ce face. Foarte puţini oameni îşi doresc

clone identice, conştienţi fiind că ingineria genetică poate să îndrepte şi unele defecte.

— Vrei să spui că preşedintele ăsta nu este preşedintele original?

— Originalul nici măcar nu este preşedinte, spuse cheliosul. Este cizmar. Foarte puţini dintre noi au aceeaşi ocupaţie ca pe Pământ.

— Îmi sugerezi faptul că şi voi, cei din sala asta, sunteţi clone?

— Nu-ţi sugerez nimic. Ce altceva am putea fi? Cine crezi că e tâmpit să plece de acasă?

— Eu, spuse Albert. Am nimerit pe nava asta din greşeală. Clonarea n-a reuşit decât la plante şi, experimental, la câteva specii de animale, spuse Albert.

— Eşti rămas în urmă. Norocul e că nu avem nimic în comun cu originalele.

— Să nu-mi spui că sunt tot clonă!

— Ce altceva ai putea fi?! întrebă cheliosul.

— De unde ştii? Mă cunoşti de undeva?

— Nu, dar am navigat printre fişierele calculatorului central. De plictiseală, să nu crezi că am ceva cu dumneata. Te numeşti Albert Hosman.

— Şi sunt o clonă?

— Desigur.

Deşi se hotărâse să ia totul în glumă, lui Albert i se întunecă privirea. Dacă era adevărat? se întrebă. Dacă era adevărat, era mai bine. El, adică originalul, îşi continuase drumul la serviciu, rezolvase problemele şi aşa mai departe. Se răzgândi şi îşi spuse că, totuşi, ceea ce i se întâmpla nu era decât o minciună şi minciună trebuia să rămână.

— Asta îmi aduce aminte de bancul cu o familie model, care voia să treacă, ilegal, graniţa, se trezi spunând.

— O, îmi plac bancurile, spuse interlocutorul. Ele sunt esenţa politicii, sunt sâmburele de adevăr. Spune!

— Aici?

— Sigur că da. Sunt nerăbdător să-l aud şi să-l spun şi la alţii.

— O familie mergea către graniţă, înghesuită într-un automobil, povesti Albert. După un timp, un poliţist pe motocicletă face semn şoferului să tragă pe dreapta. „Aţi depăşit viteza", îi spune. „Ţi-am spus eu să nu mai bei, că depăşeşti viteza", spune nevasta şoferului către şofer. „Cum, v-aţi urcat beat la volan?!", întreabă poliţistul. „Sigur. Şi mai fură şi o limuzină roşie, să ne vedem de la o poştă", spune sora şoferului. „Cum, maşina e furată?!", întreabă, siderat, poliţistul. În momentul ăsta, ca să pună capac la toate, se scoală şi bunicul, care dormea pe bancheta din spate, împreună cu nepoţii, şi întreabă dacă au trecut graniţa. „Cum să treceţi graniţa?!", se înfurie la culme poliţistul. „Cu maşina, se trezeşte din somn şi unul din copiii şoferului, n-ai văzut ce scrie pe ea: corp diplomatic". Dumneata, după ce susţii că preşedintele e o copie, spui că toţi sunt copii şi, pe deasupra, susţii că şi eu sunt tot o copie. Asta e morala...

— Vezi dumneata morală, dacă nu taci, îl apostrofă o femeie. Acolo vorbeşte un om.

— O clonă, un om, nu are importanţă. Principalul e că nu aud, spuse o altă femeie.

— Mi-a plăcut bancul, îi şopti grăsunul. Lasă-le în pace pe proaste!

— Nu aveţi de gând să tăceţi? se întoarse prima femeie, ameninţându-i cu pumnul. Nu vedeţi că se dezbate problema agriculturii?

— Partidele „ţărăneşti" nu au ajutat cu nimic la refacerea acestei clase şi la refacerea mândriei de a fi om al pământului, îl auzirăpe orator. Nu au ajutat oamenii de la ţară să se îmbogăţească şi, astfel, piaţa oraşelor să devină mai ieftină. Au nenorocit specificul local al agriculturii. Au nenorocit o pătură şi aşa subţire de specialişti în agricultură, încurajând culturile făcute la nimereală şi creşterea animalelor în sistem gospodăresc... Nu pământ vrea ţăranul; el vrea să i se dea mai multă atenţie...

— Eu mă duc mai în față, îi spuse Albert grăsunului.

— Nu-ți recomand să te bagi în masa asta compactă de oameni.

Ultimul avertisment îl ambiționă şi mai mult. Cu toate că putea să stea liniştit, să asculte, să se amuze la glumele deloc sărate, strecurate de preşedinte în discurs, sau, pur şi simplu, să se ducă să se culce, Albert se băgă la înghesuială. Dând din coate, reuşi să străbată jumătate din distanța ce-l despărțea de tribună. Încercând să înoate mai departe prin mulțimea ce se găsea pe intervalul dintre scaune, făcu loc şi altora, care se țineau după el, formând un singur rând.

În momentul când drumul le fu barat de un individ, care nu voia în ruptul capului să se dea la o parte, primii trei exploratori alunecară. Unul reuşi să se refugieze la capătul rândurilor de scaune şi să se ridice, iar ceilalți doi fură înghițiți de mulțimea înfuriată.

Unul dintre cei doi era Albert, care căzuse cu fața în jos. Două femei se urcaseră cu picioarele pe spatele lui, să poată vedea mai bine. Din cauza mulțimii de picioare, care dansau în ritmul discursului, era numai vânătăi. Încercă să se întoarcă pe o parte, să se ridice, şi văzu că omul care căzuse odată cu el căuta să facă aceeaşi manevră. Mişcarea nu le reuşi la niciunul, spectatorii suindu-se la loc, cu picioarele pe ei.

— Dați-vă jos de pe mine! strigă Albert.

Vacarmul tropăiturilor, aplauzelor şi uralelor era infernal. Nu se auzea nimic.

— Am încercat şi eu! îi strigă celălalt individ căzut. Măcar tu eşti aşezat pe-o parte. Eu am vrut să mă ridic şi am căzut pe spate. Cel mai rău mă enervează gheata asta de pe bazin. Nu vrei să întinzi o mână şi să-l apuci de gleznă pe idiot?!

Albert încercă manevra şi se alese cu falangele zdrobite. Piciorul îi căzuse pe mână, făcându-l să urle, fără să-l audă nimeni.

— Acum e mult mai bine, spuse omul.

— Mai bine pe dracu'! îşi înăbuşi Albert o înjurătură. Ăştia o fac înadins. Cum vrei să te ridici, te lovesc cu picioarele. Ce fel de camaraderie de partid e asta?

— Nu e nicio camaraderie, în niciun fel de partid. Fiecare vrea să ajungă cât mai sus în ierarhia de partid. Sunt furioşi că am vrut să ne băgăm în faţă.

— Murim aici.

— Acum nu murim, spuse colegul de suferinţă. Eu am mai păţit asta. Cel mai rău va fi când se va termina discursul şi se va evacua sala. Va trebui să fim atenţi, să ne aşezăm cu faţa în jos şi să ne apărăm capul.

— Ne vor face şnițele.

— E posibil. După două săptămâni la reanimare, eu am scăpat, dar alţi doi n-au rezistat.

— M-ai încurajat, spuse Albert.

— Ai făcut vreodată yoga?

— Da. Am practicat concentrarea yoga timp de patru ani.

— Ai noroc, spuse omul. Va trebui să ne concentrăm şi, chiar în situaţia dificilă în care ne aflăm, va trebui să participăm cu tot sufletul la atmosfera generală a întâlnirii şi la cuvintele preşedintelui. Uităm de chinurile trupului.

— Atmosfera generală sunt elefanţii ăştia. Ce ne trebuie?

— Trebuie să prindem momentul final şi să ne concentrăm. Trebuie să scăpăm cu cât mai puţine fracturi şi fără hemoragie internă.

Albert vru să fie ironic şi să spună că e interesant, dar renunţă, deoarece primi o lovitură involuntară drept în faţă. Cu braţul liber, îşi acoperi ochii şi căută să se concentreze.

— Partidele „naţionale" şi „naţionaliste" au doctrine făcute la întâmplare, un amestec comunist şi legionar, cu puţin şovinism sau intoleranţă, fluturând cuvinte sacre, cum ar fi „patriotismul", în mod demagogic, îl auzi pe orator. Partidele auto-denumite social-democrate nu au habar de social-democraţie şi încearcă să participe la un puzzle himeric, pentru a intra în Internaţionala Socialistă şi, prin intermediul acesteia, în Uniunea Mondială. Nu vrem să construim niciun partid cu iz parodic, cum ar fi „Partidul Antialcoolicilor", cel al pensionarilor sau deltaplanoriştilor, care n-au rămas la nivelul iniţial,

ironic, ci au fost loviți de aripa Puterii şi s-au lipit, cu grămada lor de oameni, la un partid mai mare, pentru un loc eligibil de senator... În lipsă de altceva, au apărut răufăcătorii de bine. Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce facem!

— Fii atent acum! strigă celălalt căzut. Se mişcă.

Albert auzi, într-adevăr, un ropot de aplauze şi tropăituri. Evită, în ultimul moment, ca o femeie să se suie cu picioarele pe el. Aceasta se dezechilibră şi căzu, la câțiva metri mai încolo, fiind înghițită de mulțime.

— Nu are nicio şansă, spuse celălalt. Dacă avem noroc, noi am putea scăpa.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit, îi spuse Albert.

— Adam Ranco mă numesc. Sper să prindem zile mai bune.

— Încântat de cunoştință! Eu sunt Albert Hosman. În fond, noi ne-am căutat-o...

— De cunoştință sunt şi eu încântat, dar de ambient nu prea.

— Ce ne-o fi lipsit?...

Văzând că nu-i răspunde, Albert îşi concentră atenția spre discursul preşedintelui.

— Ca urmare, noțiunile „democrat", „creştin", „socialist", „popular", „societate", „național", „liberal", „alianță" şi altele pot fi demonetizate, spunea acesta. Nu ştiți ce veți găsi pe planeta spre care ne îndreptăm, dar în niciun caz nu veți găsi faliții pământeni, care se țin cu ghearele de putere şi nu vor să se sinucidă nici morți. E posibil ca noțiunile vehiculate de noi să nu se fi inventat sau să existe şi să nu prezinte importanță. Trebuie să ne pregătim să facem în aşa fel încât poporul să înțeleagă şi ceea ce e de neînțeles. Noi exportăm un partid în formare şi căutăm întrebări la nişte răspunsuri pe care nu le-a dat încă nimeni. Putem fura idei interesante şi să le grefăm pe o ideologie proprie, o ideologie care nu trebuie să fie decât a bunului simț. Bunul simț este culmea ecologiei. Singurul joc politic, valabil pe Pământ, este jocul de fotbal. Deoarece pentru un microbist o oră de fotbal are 90 de minute, viața lui este mai lungă. Partidul nostru, repet, va căpăta, pe parcurs, orice nume.

În funcție de aderența ideilor noastre la acel public, important va fi renumele. Cu instrumente diferite, dorim să facem altceva. Fără a dori să fim originali cu ostentație, trebuie să schimbăm uneltele învechite şi modul de lucru perimat. Pentru asta, avem nevoie de oameni noi. Noi suntem oamenii noi. Cine ştie, poate, odată, în viitor, ne vom întoarce pe Pământ şi vom impune o altfel de politică. În mod sigur, nu vom fi noi aceştia, cei de acum, de pe această navă, ci urmaşii noştri...

Albert crezu că vor urma aplauze şi se pregăti să se apere.

Văzu că nu se întâmplă asta şi preşedintele o ține înainte cu inexistența diferenței de vârstă, sex, religie sau profesie în munca de partid.

— Pentru asta, avem nevoie de calitate, ca unic criteriu, îl auzi. Comuniştii au încercat să nu facă nicio diferență între oameni, dar nu ca o egalitate democratică în fața şansei, ci au luat-o de jos, proletarizând societatea; ei sunt mulțumiți că au avut şansa să trăiască spre a vedea şi o revoluție anticomunistă. Aşteptați degeaba; conducătorii de acum nu vor să-şi dea seama că sunt proşti. Noi o vom lua de sus, punând în față calitatea omului. Următoarea revoluție va fi o revoluție de piață. Primind în partid doar oameni de valoare, putem să schimbăm în bine orice societate. Nu e important să avem mulți membri. Important e ca aceia pe care îi vom primi în partid să aducă o mare susținere populară. Vrem ce vreți şi voi. Vom schimba lucrurile, nu descrierea lor. Nu avem nevoie numai de oameni de calitate, ci şi de oameni care să fie constanți din punct de vedere psihic.

— Ca ăştia căzuți în capul meu ca un blestem, nu se putu abține Albert să comenteze.

— Nu ne aude nimeni, spuse Adam. Suntem singuri sub călcâiele unei mase nebune de oameni. Şi apoi, nici nu se referă la ceva asemănător, ci la aceia care migrează prea uşor de la un partid la altul.

— Unde să migreze? Înțeleg că acolo, pe planeta aia, vom fi doar noi, un grup de emisari politici.

— Ai înțeles greșit. Nu va fi altfel ca pe Pământ. Au mai emigrat și alte partide, de pe alte planete. Unele organizații politice s-au format acolo, cum vrem să facem noi pe planeta asta. Să-l ascultăm pe președinte! Dacă scăpăm cu viață, noi ne putem întâlni la o băutură și putem sta la poveşti.

— În primul rând că, din ce am înțeles, găsim toate discursurile în memoria calculatorului, spuse Albert. În al doilea rând, dacă murim, nici nu mai conversăm, nici în calculator nu ne mai băgăm.

— Vor fi două vieți pierdute, pe altarul muncii de partid.

— Ne pot clona.

— Nu am auzit să existe tehnica necesară, aici, pe navă, spuse Adam.

— Cei morți în incidentul asemănător pe care l-ai trăit au mai apărut?

— Nu.

— Neplăcut lucru, spuse Albert.

— Foarte neplăcut, admise și Adam Ranco, făcându-i semn că indivizii care se așezaseră cu picioarele pe ei dădeau semne de nervozitate.

Dacă îi deranjau prea mult, cei doi puteau fi zdrobiți sub tălpi. Albert îi spuse că președintele amintise ceva despre toleranța față de colegi, dar nu primi niciun răspuns. Șeful partidului vorbea despre meschinăria celor ce trec de la un partid la altul, reafirmând ideea unor membri puțini, dar de calitate.

— Vrem să construim un partid al viitorului, spunea el. Acesta se construiește greu, cu sacrificii, fiind nevoie de unitatea tuturora, nu de paranoia câtorva. Vrem democrație pentru toți. Pentru a ne înțelege, veniți cu noi! Când votați, fiți voi înșivă! Ne urcăm în ultimul tren al democrației. Nu trebuie să ne pierdem încrederea într-o călătorie interesantă. Viața e prea scurtă pentru a o trăi prost și a o păstra pentru noi, ca niște meschini. Un nebun înființează o formațiune politică și, dacă nu reușește să fie susținut de publicul larg, se lipește la o formațiune mai mare, unde negociază câteva locuri în legislativ.

Alegerile pe liste promovează nonvaloare. Alegerea nominală pe care vrem s-o promovăm noi prezintă şi ea unele capcane: poate fi ales un om fără valoare, dar cu nume sonor, care ne-a păcălit prin prefăcătorie, sau poate fi ocolit anonimul de geniu. Odată ocolite aceste capcane, listele nominale pot da manageri cu nume cunoscut, capabili să conducă. Dacă sunt morali şi educaţi, cei aleşi pot scoate din anonimat şi alţi manageri. Pentru a pune în lumină stabilitatea psihică, simţul răspunderii şi probitatea morală a celui care va vrea să se înscrie la noi, am introdus în cerere şi condiţia de a nu ieşi din partid timp de zece ani. Cei ce se ştiu a fi lichele vor face cale întoarsă. Puterea nu trebuie să-i înalţe în ştreang. Timpul lucrează pentru noi, dar nici noi nu trebuie să stăm degeaba. Când totul e de plâns, nu mai râdem. Nu suntem numai pentru privatizarea întreprinderilor noastre. Nu vedem cum e aia o anticorupţie a corupţilor. Sacul gol e o povară. Cu cât vom avea bancnote cu valoare mai mare, cu atât vom face o economie mai mare de hârtie. Ne-o demonstrează legea compensaţiilor. Învăţând să pierdem, vom câştiga. Binele trebuie făcut sesizabil. Nu trebuie să mai fim plătiţi, unii în detrimentul altora. Pentru asta, vom salva tot ce stă în picioare.

Albert îşi aduse aminte de formularul cu întrebări, semnat la nivelul 3, în faţa brunetei cu părul scurt. I se derulă prin faţa ochilor modul protocolar în care îl felicitase aceasta şi simţi că transpiră de furie.

— Nu ne interesează trecutul politic, social, economic sau religios al celui care doreşte să meargă cu noi, îi dădea preşedintele înainte. Pentru orice, trebuie un început. Trebuie un nou început şi pentru politică. Fiind discreditată de actualii politicieni, aceasta a ajuns într-o fundătură. Să nu uităm că politica este un uliu; uneori este aproape un vultur, alteori aproape un corb. Conducătorii de până acum nu au reuşit să demonstreze decât faptul că nu numai conductele petroliere conduc petrolul.

"Ai dracului să fiți! înjură Albert în gând. Dacă tot ce se întâmplă e real şi nu un joc, cum cred eu, voi face în aşa fel încât să vă conduc şi să vă arăt eu vouă pentru umilința de azi, când mă călcați în picioare!"

— Nimeni nu mai trebuie să fie călcat în picioare, îl auzi pe orator, ca un ecou al gândurilor lui. Trebuie să militäm pentru un partid al nostru, pentru toată lumea. Mulți încearcă să fie săraci fără a fi escroci. Un partid al viitorului înseamnă un partid care ia în calcul un viitor mai bun. Cu cât vom ajunge mai repede la putere, acolo, unde mergem acum, cu atât mai repede trebuie să aducem viitorul mai aproape de prezent. Imaginea unui partid se creează greu şi se menține şi mai greu. Nu avem voie să facem gafe. A greşi nu este omenesc sau, mă rog, nu într-un mediu extraterestru. Poate fi fatal. În politică, cu atât mai mult, nu avem voie să greşim. Electoratul nu te omoară, ci mult mai rău: te ignoră. Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie „decența". O reclamă deşănțată, atunci când atinge masa critică, aruncă totul în aer. Pe de altă parte, s-a constatat că, dacă îi faci reclamă, poți vinde chiar şi un lucru bun. Acumulările cantitative duc, în politică, la căderi calitative catastrofale, reflectate în lehamitea electoratului. În politică, ca şi la arma numită geniu, nu poți greşi de două ori. Electoratul este o mină pe care trebuie s-o dezamorsäm tot timpul. Unde sunt oameni, e şi multă prostie. Sper că, dacă vom avea de-a face cu extratereştri, să simplificăm lucrurile.

Ropotul de aplauze se dezlănțui aproape instantaneu şi îl luă pe Albert complet pe nepregătite. Strigătele şi tropăiturile erau un coşmar infernal. Îşi dădu seama că adunarea se terminase deoarece, aceia care se suiseră pe el, se dăduseră jos. Peste el treceau, acum, mereu alții. Unii încercau, fără succes, să-l ocolească, dar cei mai mulți se împiedicau sau îl călcau în picioare.

Vru să se ridice, dar nu mai avea putere. Căzu şi vru să-i spună ceva lui Adam, nu prea ştia bine ce. Omul zăcea pe jos şi era complet desfigurat, plin de sânge. Albert nu-şi dădea seama dacă acesta mai trăia. Asta îi amplifica starea de rău.

În fața lifturilor, valul de membri de partid se oprise. Împinşi din spate, mulți se suiseră, din nou, cu picioarele pe cei căzuți, încercând să-şi facă loc şi să ia o gură de aer.

Albert n-a aflat niciodată când şi cine l-a luat de acolo, dar presupunea că serviciul ambulant al navei se ocupa de răniți.

Din cauză că se trezise la secția de reanimare a infirmeriei, era mai mult ca sigur că scăpase cu viață, dar nu se putea bucura în voie. Trezirea era un coşmar şi mai mare; asupra sa, stătea aplecată soacră-sa.

— Ce cauți aici?! tresări Albert.

— Ce cauți tu aici?! se răsti bătrâna.

— V-am spus să-l lăsați în pace! se auzi vocea unei asistente. E încă slăbit.

— Cum să-l las în pace? Umblă aiurea şi se bagă în tot felul de încurcături. Bine că l-am găsit.

— Dacă mai ridicați tonul la pacient, vă dau afară, o atenționă asistenta.

Soacra nu-i dădu nicio atenție şi se întoarse spre ginere:

— De două săptămâni stau lângă tine. Ai fost în comă.

Albert îi simțea glasul ca pe o lamă subțire de cuțit, plimbată de-a lungul coloanei vertebrale.

— Te pomeneşti că ți-o fi drag de mine..., îi spuse.

— Nu m-am gândit nicio clipă la tine. Am făcut-o pentru Norma. N-o fi mare lucru de capul tău, dar a fost alegerea ei. Nu puteam să mă bag. I-am spus de atâtea ori să renunțe la tine, încât, până la urmă, am făcut-o să se îndrăgostească şi mai mult.

— Ce cauți pe navă?

— Despre ce navă vorbeşti? întrebă bătrâna. Te-ai țăcănit şi tu. De când am intrat aici, mi se joacă o farsă sinistră.

— Eşti lămurită unde ai intrat?

— Am crezut că e clădirea Registraturii.

— Şi? întrebă Albert.

— Nu ştiu. Am vrut să cercetez, dar nu mi s-a permis. Ei spun că nu sunt membră de partid, că nici nu primesc pe ori-

cine, mai ales peste 50 de ani, dar asta e o minciună; am văzut un membru de partid care abia se târa pe culoar. Altfel, s-au purtat destul de bine. Mi-au dat o cameră, aici, la nivelul care joacă rol de spital şi mi-au permis să iau masa la cantină. Nici nu ştiu la ce nivel ne aflăm...

— Suntem la nivelul 24, spuse asistenta în timp ce pregătea o nouă perfuzie. Ar fi bine să mergeţi în cameră...

— Tragi cu urechea?! se enervă soacra.

— Nu văd ce aveţi de ascuns, mai ales că eu sunt cadru medical, iar voi sunteţi pacienţii. N-aş vrea să chem doctorul. Puteţi să mă înţelegeţi...

— Despre ce doctor tot vorbeşti acolo? Fac ce vreau şi unde vreau.

— E vorba de doctorul Hicus, şeful secţiei de boli neuropsihice, unde sunteţi internată. Nu puteţi face orice doriţi, ci numai ceea ce permite regulamentul, iar regulamentul spune că bolnavii de la reanimare nu au voie să primească vizite.

— Chiar, spuse Albert, până se clarifică situaţia, suntem nevoiţi să luăm de bună varianta lor. Dreptatea e de partea celor mulţi.

— Şi proşti, completă soacra. I-auzi obrăznicie! Mă face nebună.

— Nu sunt aşa proşti dacă au reuşit să mă facă să cred că, într-adevăr, suntem pe o navă cosmică, în drum spre o planetă străină, spuse ginerele.

— Au reuşit asta şi au mai reuşit ceva, să te calce în picioare. Era să mori. Eşti conştient de lucrul ăsta? Ei sunt nebunii.

— Sunt conştient de orice, mai ales de faptul că m-am trezit la viaţă, spuse Albert. Nu-mi fac probleme; am destule. M-a apucat o foame cumplită.

— O fi, dar cred că ai rămas cu sechele serioase. Te-ai tâmpit. Nu reuşesc să mă înţeleg cu tine.

— L-aţi luat prea brusc, spuse asistenta în timp ce îi monta perfuzia. Cred că abia poimâine îl vor băga pe hrană uscată, în mod progresiv.

— Dacă te mai bagi în vorbă, să ştii că te plesnesc, spuse soacra.

— E un delict destul de grav. Nu cred că o veți face, spuse asistenta.

Pentru a-i demonstra contrariul, soacra îi administră un dos de palmă, trântind-o pe podea. Ofensată, asistenta se ridică, scoase o cartelă de identificare din buzunarul halatului şi formă un mesaj.

— Am auzit că umblă o bătrână grasă, care spune tuturor că i-a născut fiica şi i-a dispărut ginerele, dar speram să nu fii dumneata, spuse Albert. Mai bine rămâneai acasă.

— Cum să rămân acasă? Dacă proasta de Norma te-a luat de bărbat, trebuia să veghez asupra ta. Umblă vestea că nici n-ai petrecut bine câteva zile în clădirea asta blestemată şi te-ai şi culcat cu două salariate. Ți-am spus să nu mai bei. Ce-o fi găsit fiică-mea la tine?

— Ce-a găsit Norma la mine, are puțină importanță. Necazul e cu dumneata, că eşti bolnavă de suspiciune.

Două namile, îmbrăcate în halatele portocalii ale secției de psihiatrie, pătrunseseră în rezervă, împingând uşile rabatabile pentru a face loc unei tărgi pe roți.

— Care-i treaba? întrebă unul.

— Baba m-a pălmuit, spuse asistenta.

Fără prea multă vorbă, vlăjganii puseră mâna pe soacră şi îi imobilizară mâinile cu bandă adezivă.

— Albert, spune-le să mă lase în pace! Îi ia mama dracului! Ei te-au călcat în picioare, iar capra asta nu suportă nici măcar o palmă...

— Nici eu nu înțeleg prea bine ce se întâmplă, spuse ginerele.

Suită pe targă, soacra văzu, cu uimire, spumegând de furie, că i se imobilizează picioarele. Una dintre gorile îi pusese o mână pe piept şi o împingea petrecându-i o curea în jurul gâtului.

— Mă sufoc! Porcule! Albert, fă ceva!

— Ce poate face? întrebă asistenta. Omul abia a revenit în lumea celor vii şi ai şi dat buzna peste el. Nu eşti întreagă la cap.

— Aşa credem şi noi, spuse unul dintre cei doi, trăgând căruciorul spre ieşire.

Celălalt, făcându-se că nu aude blestemele soacrei, îi injectă un calmant. Respectuos, salută şi împinse uşile rabatabile cu spatele, scoţând targa afară.

— N-o pot suferi, dar într-un singur sens tot are dreptate, am fost strivit cu picioarele, spuse Albert.

— A fost o regretabilă eroare, spuse asistenta. Vi se vor cere scuze, în mod public, într-o şedinţă extraordinară.

— Dacă muream?

— Eraţi decorat „post mortem", cum se procedează, dar nu aţi murit deloc, zâmbi asistenta. Tot răul e spre bine...

— Unde vezi dumneata binele?

— În faptul că, prin acest incident, nedorit de nimeni, aţi plătit un tribut pentru o onorantă şi binemeritată promovare. Unii, pentru a câştiga capital politic, o caută cu lumânarea, alţii îşi plătesc ei înşişi agresorii. Majoritatea marilor oameni de stat au fost închişi de adversarii lor, aflaţi pe moment la putere.

— În ce fel crezi că mă vor promova? întrebă Albert.

— Nu ştiu, dar sunt sigură că veţi fi despăgubit pentru prejudiciul moral adus.

— Asta poate fi, dar ce a fost tot circul cu soacră-mea? E ea imposibilă, dar nebună nu e.

— N-a fost ideea mea, spuse asistenta. Emert Holms, cel de la Registratură, spune că vă e prieten. El a înscenat totul.

— A fost o farsă?

— Sigur. Bătrâna nu are ce să păţească. O sperietură nu-i strică. Poate se lecuieşte să dea lecţii şi să-şi bage nasul peste tot... Acum, trebuie să vă odihniţi.

Îi injectă un somnifer, strânse perfuzia, aflată pe sfârşite, şi ieşi. Albert adormi, enervat la gândul că, din cauza sâcâitoarei soacre, uitase exact esenţialul, să întrebe dacă Adam Ranco, cel căzut la podea odată cu el, supravieţuise.

II

Când se trezi, Albert Hosman văzu că era aşezat pe o saltea suspendată, în mijlocul unei săli imense, feeric luminată. Întins pe spate, era cuplat, cu o încrengătură de fire, la aparatele prinse de tavan, în dreptul saltelei. Îşi dădea seama că era monitorizat şi ţinut în viaţă prin intermediul cablurilor, dar acestea îi dădeau o senzaţie neplăcută. Nici nu ştia ce să blesteme mai întâi, mâncărimea groaznică de piele sau furnicăturile din creier.

I se părea că, de când fusese adormit pe patul infirmeriei, până acum, în momentul trezirii, trecuse doar o clipă. Se întrebă ce rost avea să se găsească pe o saltea, la capătul unei săli imense, şi nu găsi niciun răspuns. Nici ce fel de persoană importantă era el, să ocupe o astfel de încăpere, nu înţelegea.

Îşi privi corpul gol, acoperit cu zeci de cercuri din ceramică elastizată, divers colorate. Cercurile erau prinse la capetele firelor şi lipite, într-o ordine greu de definit, pe pielea trupului şi pe frunte.

Încercă să-şi amintească ce îl adusese într-o situaţie atât de penibilă şi nu reuşi altceva decât să-şi accentueze durerea de cap. Câteva secunde, simţi cum se învârte sala cu el, apoi ameţeala trecu şi îşi aminti figura lui Emert, băiatul de la ghişeu. Acesta îl adusese acolo, îl dăduse jos de pe targă, îi scosese pijamaua şi o aruncase într-o incintă de sterilizare, aşezându-i cercurile colorate pe corp.

Lui Albert nu-i era prea clar de ce ar fi trebuit să-l cupleze tânărul Emert la aparate; erau atâţia alţii care se puteau ocupa de îngrijirea lui. La infirmerie, se găseau destule cadre medicale care să se ocupe de răniţi.

Se gândi că, în privinţa lui Emert, era posibil ca imaginaţia să-i joace feste, dar mai erau şi alte nereguli, vizibile de data asta; nu mai avea nicio cicatrice pe corp şi nici urmă de vână-

taie. Dispăruseră nu numai urmele rănilor căpătate la şedinţa de pomină, dar nu mai erau la locul lor nici cicatricele din copilărie sau de mai târziu.

„Nu e în regulă, îşi spuse. Chiar dacă ar fi ajuns chirurgia plastică la un aşa grad de perfecţionare, încât să şteargă de pe corp şi urma cicatricelor mai puţin vizibile, ce rost ar fi avut s-o facă cineva? Dacă m-au călcat în picioare cu atâta uşurinţă, ce rost ar avea să-şi bată capul cu mine? Chirurgia plastică e scumpă".

Îl fulgeră gândul că era posibil să nu fie el, ci o clonă, şi transpiră brusc. Îşi aduse aminte de grăsunul de la singura şedinţă de partid la care participase, pe navă, la afirmaţia acestuia că membrii de partid erau clone ale unor oameni rămaşi pe Pământ, iar preşedintele era clona unui cizmar, şi îl apucă o frică de moarte. Nu se simţea deloc a fi el însuşi. Simţea ceva străin în el sau el se simţea străin, nu-şi dădea prea bine seama. Nu înţelegea nici cine şi în ce scop l-ar fi putut repune pe un inel vechi de informaţie genetică. Şi ingineria genetică era scumpă.

Se întoarse pe o parte, privi sub saltea şi văzu că era suspendat la doar un metru de podea. Nu-şi mai făcu probleme cu dezlipitul cercurilor de pe corp, nu se mai ridică în capul oaselor şi nu se dădu jos de pe saltea în mod normal, ci se rostogoli. Bufni de podea, dar firele elastice mai atenuară din efectul căderii.

Se ridică în picioare şi încercă să scape din păienjenişul în care se prinsese, dar nu reuşi decât să se încurce şi mai rău. Văzu că bulinele nu se desfăceau de la sine. Trase de una dintre ele şi simţi o durere cumplită; parcă ar fi avut rădăcini în pielea lui. Furios, în speranţa că va rupe măcar păienjenişul de conductori, prinse să alerge spre celălalt capăt al sălii. După ce se întinseră la maxim, elastice, firele îl proiectară înapoi şi îl loviră de perete.

— Nu se procedează aşa, auzi vocea unei femei.

Deschise ochii şi văzu că fusese pus din nou pe saltea, iar asupra lui se aplecase asistenta de la Reanimare. Ruşinat, se

întoarse într-o parte; intenționa să se așeze pe burtă, dar cablurile nu-i permiteau să facă rotația.

— Nu trebuie să te jenezi. De la accident încoace, eu te-am îngrijit. Dacă nu ai fi fost un caz atât de greu, m-aș fi culcat cu tine, cum am făcut și cu alții, dar timpul nu e pierdut.

— Ce se întâmplă?! întrebă Albert. Unde sunt?

— Am ajuns la destinație.

— Cum adică?

— Suntem pe planeta Ioza, sfârșitul călătoriei noastre, spuse asistenta. Aici, vom înființa o colonie politică. Mai multe informații, despre locul unde ne aflăm și ceea ce ai de făcut aici, vei primi pe parcurs, de la persoane autorizate din partid.

— A, iar tâmpenia cu partidul de export...

— Nu e nicio tâmpenie, spuse asistenta și roti unul dintre cercuri. E pura realitate.

Albert văzu cum, prin rotirea unui electrod circular, i se desprind de pe corp toți cei de aceeași culoare cu el. După ce fu eliberat, se ridică și se dădu jos din pat. Asistenta îl ajută să îmbrace o salopetă argintie, din pânză metalizată, asemănătoare cu acelea purtate de majoritatea membrilor echipajului.

— Ăsta e un combinezon de pe navă.

— Exact, dar nu scrie niciunde că trebuie folosit doar acolo, spuse asistenta. Noi am coborât, iar astronava 068 a plecat după un alt grup de membri de partid.

— Tu de ce n-ai plecat?! Nu ești membră a echipajului?

— Nu am venit ca să plec. Am venit să fac politică și, îți jur, am să fac! Tot echipajul a coborât. Pe navă se găsește alt echipaj, format dintr-un grup de tehnicieni a cărui misiune s-a încheiat aici. S-a urcat și un grup care nu a făcut față cerințelor și s-a compromis politic. Nu putem ține aici oameni cu o imagine proastă în fața electoratului.

— Îmi amintesc faptul că mă găseam la Reanimare, la nivelul 24, unde, după o altercație cu soacra mea, mi-ai administrat un somnifer, spuse Albert. Emert Holms m-a adus aici?

— Nu.

— Știam eu că e pură imaginație. Am dormit mult?

— Suspect de mult, dar, în momentul când te-am sedat, eram deja destul de aproape de planetă, spuse femeia.

— Spune-mi sincer, suntem clone?! Unul, înainte de accident, mi-a spus că suntem clonele unor oameni, care, de fapt, au rămas pe Pământ.

— Nu. Din câte ştiu eu, nu suntem clone, dar parcă poţi să ştii... Dacă am fi clone, am avea conştiinţa identităţii originalelor, dar nu ne-am face atâtea probleme. Prin faptul că ne agităm, uneori inutil, presupun că suntem originalele. Doar originalele au angoase; doar ele ştiu că au aceste angoase.

— M-ai lămurit, râse Albert.

— Atât cât m-am priceput, spuse asistenta.

— Aici, unde suntem?

— În blocul de primire nr. 1. Te ţii pe picioare?

— Cred că da, spuse Albert.

Cu sprijinul asistentei, făcu doi paşi, ameţi, apoi, după câteva ture în jurul sălii, se obişnui cu mersul.

— Putem să mergem, spuse femeia. Suntem aşteptaţi.

Scoase o telecomandă din buzunarul halatului şi deschise o uşă invizibilă. Pe hol, la două mese foarte lungi, mai multe zeci de bărbaţi şi femei, discutau aprins, fiecare arătând celorlalţi un teanc de foi de hârtie sau răsfoind vreun carneţel.

— Ăştia ce fac? întrebă Albert.

— Discută probleme de doctrină.

— Doctrina unui partid e una, stabilită de la bun început, bătută în cuie, şi toţi trebuie să se conformeze acesteia.

— E o concepţie învechită, spuse asistenta. Partidul este un organism viu, în continuă mişcare, cu doctrină care se schimbă după necesităţi şi, de ce să n-o spunem, după interese.

— Dacă e adevărat tot ce se întâmplă şi ne găsim pe planeta aia îndepărtată, numită Ioza, înclin să cred că mă interesează mai mult partea ştiinţifică a expediţiei, să mă plimb, să descopăr lucruri noi, nu să stau şi să discut politică.

— Vei ajunge să faci şi aşa ceva, dar, deocamdată, eşti aşteptat. Te aşteaptă chiar preşedintele partidului. Nu putem întârzia nicio clipă.

— Dacă nu mă trezeam, ce se întâmpla? întrebă Albert.

— Nu se întâmpla nimic. Aşteptam să te trezeşti. Dacă tot ţi-ai revenit, preşedintele a fost informat şi a fixat ora întâlnirii. Să mergem! Abia aşteaptă să te cunoască. Cât timp ai fost în comă, s-a interesat personal de starea sănătăţii tale. Asta adaugă un plus de strălucire imaginii şi aşa bune pe care o are în faţa celorlalţi membri de partid. Imaginea bună în faţa colegilor se răsfrânge asupra imaginii din faţa viitorilor electori.

Se îndreptară spre unul dintre lifturi, iar asistenta îl pofti să urce.

Albert nu-şi dădea seama câte etaje coborâseră, dar un lucru era clar: sala unde se găseau era una şi aceeaşi cu cea de pe navă, locul unde el fusese călcat în picioare. Erau aceleaşi scaune, aceeaşi scenă, aceleaşi instalaţii de sunet şi lumini, acelaşi proiector holografic gigantic şi mocheta de aceeaşi culoare.

— Ce glumă proastă mai e şi asta?! se întoarse spre asistentă. Suntem pe navă!

— Nu suntem deloc pe navă. Arhitectul clădirilor de pe Pământ şi de pe Ioza e una şi aceeaşi persoană cu constructorul navelor. Trebuie să recunosc, nu a dat dovadă de o prea bogată imaginaţie, dar nici n-a avut timp pentru a sta pe gânduri.

Femeia arătă spre grupul de oameni de pe scenă, aplecat asupra unei măsuţe, şi îl împinse uşor înainte:

— Cel cu chelie este preşedintele.

— Dar, se amuză Albert, toţi sunt chei. Şi una dintre cele două femei e cheală.

— Aşa e moda. Preşedintele e cel care nu are deloc păr pe cap şi e îmbrăcat în costum maro.

— Aşa mai merge, spuse bărbatul şi se sui pe podium.

Simţind prezenţa celor doi nou veniţi, preşedintele şi însoţitorii săi încetară discuţia, se întoarseră şi făcură o plecăciune scurtă. Albert se simţi dator să salute în acelaşi fel şi, pentru că cercetarea reciprocă continua, constată şi el că grupul era format din şase bărbaţi şi două femei. La cinci bărbaţi le căzuse

părul în mod natural, având capete şi chelii de forme şi mărimi diferite, iar preşedintele şi una dintre însoţitoare erau vizibil raşi în cap. Cea de-a doua femeie nu se răsese, dar şi ea era tunsă destul de scurt.

Obiectul discuţiei lor era o hartă destul de curioasă, formată din două jumătăţi diferit colorate: o jumătate albastră şi o jumătate roşie.

— Fii binevenit printre noi, stimate domnule Hosman! spuse preşedintele. Numele meu este Aram Melior!

— Şi sunteţi adept al concepţiei melioriste.

— Ce mai e şi aia?!

— Un concept potrivit căruia lumea nu este nici cea mai rea cu putinţă, nici iremediabil rea, ci poate fi ameliorată sau este în curs de amelioarare.

— Interesant, spuse preşedintele. Sunteţi un băiat citit şi asta mă face, încă odată, să nu regret încrederea pe care am investit-o în dumneata.

— Bine v-am găsit! spuse Albert, neştiind dacă asta era formula cea mai inspirată. Văd că îmi cunoaşteţi numele şi investiţi o grămadă de încredere în mine.

— Cum să nu. Aţi dat dovadă de mult curaj şi v-aţi remarcat prin eroismul cotidian de a nu vă lăsa pradă morţii.

Preşedintele Melior se întoarse către asistenta medicală, iar aceasta făcu o descriere succintă a stării de sănătate a fostului pacient, după care părăsi incinta. Însoţitorii preşedintelui luară cuvântul, pe rând, exprimându-şi bucuria pentru faptul că reuşise să depăşească starea critică.

După ce ultimul îşi termină cuvintele de bun venit şi îmbărbătare, se lăsă o linişte mormântală, ca şi cum nimeni n-ar mai fi ştiut ce să spună şi cu toţii ar fi recitat nişte texte învăţate acasă, iar scena primirii sale ar fi fost regizată.

— V-am deranjat cumva de la o activitate importantă? întrebă Albert ca să se afle în treabă.

— Nu. Deloc, spuse preşedinte. Tocmai cercetam harta planetei.

— Aşa mă gândeam şi eu, dar de ce este bicoloră?

— Planeta Ioza se roteşte în jurul soarelui său altfel decât Pământul; o jumătate din ea este expusă, cealaltă jumătate fiind tot timpul întunecată. Pe hartă, jumătatea luminată este albastră, iar jumătatea întunecată este colorată în roşu. Noi ne găsim pe jumătatea luminată de soare, cam la mijloc, lucru care ne face să percepem rotaţia astrului aprins ca fiind circulară şi continuă, în jurul ariei unde ne găsim.

— Ce aberaţie astronomică! spuse Albert.

— Planeta asta e o aberaţie foarte apropiată de modul nostru de a gândi. Am luat-o ca pe un astru locuibil şi atât.

Albert văzu pe hartă punctul unde erau, loc numit oraşul Lahr, şi faptul că acesta nu reprezenta singurul oraş din zonă.

— Sunt oraşe ale populaţiilor autohtone, nu-i aşa?

— Nicidecum, explică preşedintele Melior. Locuitorii de aici trăiesc în aşezări primitive. Noi i-am acceptat în oraşele pe care le-am construit ca mulţumire pentru că ne-au permis să ne aşezăm pe pământurile lor. În plus, indigenii sunt potenţiali votanţi şi chiar potenţiali membri ai partidului nostru. Nici membrilor altor partide, venite de pe alte planete, nu le-am interzis să se aşeze şi să locuiască în oraşele noastre. Unii au acceptat, dar majoritatea şi-au construit şi ei oraşe, specifice lor şi cu utilităţi punctuale, unde şi-au şi fixat sediile de partid. Partidele ai căror membri nu suportă lumina s-au aşezat, normal, pe partea cealaltă a planetei.

— Avem multe oraşe, se miră Albert.

— Sigur. Colonizarea n-am început-o de azi, de ieri. Politica pe care am început s-o facem şi partidul pe care l-am adus sunt, însă, de dată mai recentă.

— Nu le-a mai venit şi altora ideea asta cu exportul unui partid?

— De pe Pământ? întrebă preşedintele partidului.

— Da, de pe Pământ.

— Dacă are forţa financiară necesară şi poate coloniza această a doua lume locuibilă, orice partid de pe planeta noastră

poate veni să facă politică. Deocamdată, de pe Pământ am venit numai noi. Din partidul nostru, s-au desprins mai multe aripi, cu idei de extremă dreapta sau extremă stânga, dar nu contează prea mult în ochii electoratului. Cei aflați aici sunt vicepreşedinții mei, iar dumneata ai fost numit vicepreşedinte departamentului care se ocupă cu problemele de imagine şi relații cu mass-media, îl luă preşedintele pe nepregătite.

— Eu sunt specialist în investiții, spuse Albert.

— Avem nevoie de un astfel de specialist. Te numesc vicepreședinte cu probleme de investiții, imagine și relații cu presa.

— Presupun că v-ați tras chelii pentru a afişa o anumită imagine, dădu Albert cu bâta în baltă, vădit amuzat. Probabil că locuitorii acestei planete sunt lipsiți de păr.

— Ai presupus bine, spuse preşedintele, dar ai făcut raționamentul numai pe jumătate şi în glumă. În politică, imaginea este un lucru foarte serios. Nu ştim cum arată locuitorii planetei. Ştim că sunt mai multe rase, iar cheliile sunt conforme cu moda ce bântuie printre membrii noştri de partid, mai ales printre cei tineri. Şi vicepreşedinții s-au conformat cu această ultimă tendință în modă.

— Presupun că nu-mi sugerați să mă chelesc şi eu, asta, ca proaspăt vicepreşedinte cu imaginea.

— Nu sugerez nimic. E libertate. Mai ales că dumneata te vei ocupa de construcția imaginii celorlalți. Nu vei ieşi prea în față.

— Aşa mai merge, se liniști proaspătul vicepreşedinte. Ce trebuie să fac?

— Vei merge în oraş, vei lua pulsul străzii şi vei face rapoarte. În acestea, poți introduce orice fel de propuneri şi sugestii vrei să faci. Rapoartele le vei prezenta doamnei Ema Radovici, şefa departamentului de propagandă, arătă preşedintele spre vicepreşedinta care nu se răsese în cap.

— Atât?

— Să nu crezi că ai viață uşoară, spuse Aram Melior. Pe planeta asta au venit partide din toate colțurile Universului. Nu

va fi aşa uşor să ne facem cunoscuţi în vederea alegerilor ce se apropie. Să câştigăm încrederea băştinaşilor, va fi şi mai greu.

— Trebuie să le ţin discursuri, să le împart fluturaşi, manifeste, programe?

— Nu. Cu asta se ocupă doamna Radovici. Dumneata trebuie doar să urmăreşti nevoile populaţiilor locale. Îi direcţionăm noi.

— Până la venirea noastră, presupun că au trăit şi fără politica dusă de noi, spuse Albert.

— Da, dar noi, oamenii, suntem aici de câteva sute de ani şi am avut grijă să pregătim terenul. Suntem cu mult înaintea partidelor venite de pe alte planete; acestea s-au trezit mai târziu.

— Nu înţeleg. Ce are a face momentul venirii aici cu politica?

— Are, că noi am pus mâna pe aproape toată economia, spuse preşedintele. Nu poţi conduce o naţiune decât dacă aceasta are ceva să-ţi ceară. Am mers pe ideea: vă luăm tot, ca să aveţi ce ne cere. Dacă lucrurile merg bine, nu e politic. Lucrurile trebuie să meargă prost pentru ca alegătorul să viseze la mai bine. Nu trebuie să se ajungă la o societate în care totul să meargă ca pe roate. Intervine lâncezeala. Tot timpul, lucrurile trebuie să meargă din ce în ce mai puţin prost. Doar o societate imperfectă este o societate dinamică, în care să poţi spera la mai bine. A fi înseamnă a fi relativ bine dispus. Viaţa prea bună prosteşte. Trebuie să existe speranţa că, undeva, cineva face un gest pentru tine. Trebuie băgată în subconştient ideea că, undeva, cel pe care l-ai ales munceşte pentru tine. În fond, poate asta e politica: arta de a face lucrurile să meargă atunci când nu mai înţelege nimeni nimic şi nu mai are nicio speranţă.

— E inuman!

— Sigur că e inuman, dar cine ne poate acuza de lipsa umanismului tocmai aici, pe Ioza, când umanismul e cam desuet şi pe Pământ?!

— Alt vicepreşedinte cu problemele de imagine nu v-aţi găsit? întrebă Albert Hosman. Cu ce sunt eu mai breaz decât alţii?

— Am cerut informaţii, spuse preşedintele. Ai referinţe bune. Eşti un bun profesionist, eşti serios şi ai imaginaţie. Astea, ai dreptate, sunt calităţi pe care le putem găsi şi la alţii, dar nimeni nu s-a lăsat călcat în picioare pentru a-l vedea şi auzi pe conducătorul partidului, adică pe mine. Îţi mulţumesc!

— Da, dar şi Adam Ranco s-a lăsat călcat în picioare pentru a vă vedea...Chiar de mai multe ori.

— Da, dar săracul Ranco n-a rezistat.

Pe Aram Melior îl podidiră lacrimile şi îl strânse în braţe, lucru pe care îl făcură şi ceilalţi vicepreşedinţi. Emoţionat, mai ales de îmbrăţişarea vicepreşedintei Radovici, proaspătul vicepreşedinte nu mai ştia ce să spună.

— Crezi, poate, că nu vei avea niciun avantaj de pe urma funcţiei pe care ţi-am încredinţat-o? rupse preşedintele tăcerea.

— Nici eu nu ştiu ce să mai cred.

— Trebuie să crezi un singur lucru: partidul nostru nu şi-a dezamăgit niciodată clientela politică. Fără bani, fără tot felul de bunuri materiale, un partid nu funcţionează. Cu cine ai vrea să lucrezi?

— Cu doamna Radovici, spuse Albert.

— Nu se poate, surâse preşedintele cu subînţeles. Dânsa trebuie să aibă grijă de departamentul propriu. Veţi petrece foarte mult timp împreună, pentru a vă coordona activitatea, dar trebuie să ai un adjunct propriu. Sunt disponibili trei bărbaţi şi două femei.

— Ştiu că unul dintre dezideratele unui partid modern este promovarea tineretului şi femeilor.

— Exact, spuse Aram Melior. Doamna Olga Clarc, de la Registratură, nu are nicio treabă, iar doamnei Diana Overt, asistenta care te-a îngrijit pe dumneata, aproape tot timpul, i s-au redistribuit, încet-încet, aproape toate atribuţiile.

— Îmi sugeraţi să o iau pe asistenta Overt, să mă ajute?

— Asta îți sugerez. Spre deosebire de mine, care știu o grămadă de lucruri din cărți și documente, ea a mai fost pe aici, cunoaște bine orașele, membrii noștri de partid și ideile lor, precum și multe așezări ale indigenilor și obiceiurile lor. În plus, până la restabilirea completă, îți este de un real folos.

— Și are o foarte arzătoare dorință de a face politică, îi cântă Albert în strună.

— Mă bucur că ai observat. În plus, e tânără și frumoasă. Trebuie să promovăm tinerii; aceștia sunt deschiși, prin însăși natura lor, spre libera inițiativă, au o dorință nesecată de întrecere, de participare la libera concurență, și sunt aplecați, firesc, spre tot ce e nou.

— O fi, spuse Albert, dar tinerii de care vorbiți sunt foarte puțini. Pentru a te înscrie în libera inițiativă, trebuie să ai mulți bani. Majoritatea tinerilor sunt săraci și, din cauza asta, leneși și bețivi. Sunt neinstruiți și fără experiență sau de-a dreptul inculți. De frică să nu le vină vreo idee, nici nu mai citesc. Ei pot fi revendicați mai ales de spectrul politic de stânga. Nu poți judeca pe cineva după înclinații, după dorințe, ci după ceea ce este și ce face.

— Mă bucur că nu-mi dai dreptate întru totul, râse președintele. Nici n-ar fi democratic. Îți spun însă că am adus cu noi doar oameni de valoare, că mergem pe criteriul calității și mai puțin pe doctrină sau program. Elementele de doctrină sunt aceleași peste tot, ca și oamenii. Totul este să iei cele mai bune elemente de doctrină și cele mai bune elemente umane și să le adaptezi la politica proprie, apoi politica s-o adaptezi la specificul local. Acesta e și rolul tău, să ne semnalezi elementele caracteristice ale societății de pe Ioza, să putem construi partidul pe matricea acestei societăți. Reformarea societății umane a dat greș pentru că nu s-a luat în calcul specificul uman. Aici, nu trebuie să facem aceeași greșeală, ci să punem pe hârtie un plan de reformă credibil. Nu trebuie să experimentăm modelele noastre, prea mult timp, pe spinarea bietelor populații de pe această planetă, nu trebuie să prelungim prea mult tran-

ziția, nu trebuie să plutim prea mult în supa unor elemente democrat-creştine, social-democrate, liberale sau socialiste! Trebuie să dăm politicii noastre o importanță practică, să ne legăm de societatea de aici şi de tradițiile ei. Încă de la început, trebuie să veghem să nu se formeze o pătură de corupți, de îmbogățiți peste noapte, care să polarizeze masa monetară. La prima mutație genetică din societate, trebuie să intervenim pentru ca celulele cancerigene ale corupției să nu prolifereze. Nu trebuie să continuăm tradiția capitalismului uman de a transforma tot ce ne înconjoară într-un coş de gunoi, industrial şi cultural, ci trebuie să elaborăm propria noastră reformă. O reformă pentru noi, nu pentru alții! Când se experimentează modele, tradițiile de orice fel, politice, sociale, culturale, ştiințifice chiar, sunt uitate. Se diluează totul într-o mârlănie generală!

Aşezate pe scaune, cele câteva zeci de membrii de partid, veniți între timp, căscau gura la conducător. Când acesta termină ce avea de spus, se ridicară în picioare şi îl aplaudară furtunos.

— Mulțumesc, spuse preşedintele. N-am intenționat să mă lansez într-un discurs. E, probabil, o deformație profesională.

— Oricum, oricând, o clarificare a propriilor idei, e benefică, îl gâdilă unul dintre auditori. O idee, susținută în mod repetat, se şlefuieşte, capătă rotunjime şi consistență. Să luăm, de exemplu, mondialismul uman; acesta a fost introdus pentru a distruge specificul local şi pentru a se câştiga din ce în ce mai mult. Am fi prea naivi dacă ne-am închipui că îți vrea cineva binele fără să aibă un interes.

— Aşa e, nu avem nimic de împărțit, cu nimeni, căci, dacă am avea ceva de împărțit, am păstra pentru noi, dădu unul dintre vicepreşedinți cu bâta în baltă.

— Ba avem ceva de împărțit, reluă preşedintele, şi anume dreptatea. Dreptatea nu costă bani, ci consecințele ei. De consecințe, însă, nu mai răspundem. Împărțim dreptatea şi aşteptăm să apară consecințele ei pozitive. Chiar acum am făcut o reparație morală fără precedent, punându-l pe domnul Albert

Hosman în funcția de vicepreşedinte cu problemele de investiții, imagine şi relații cu mass-media. Dintr-o gravă eroare de organizare, la prima şedință de la plecarea de pe Pământ, dânsul a fost călcat, efectiv, în picioare. Datorită tehnicii avansate şi dăruirii echipei de medici care l-a îngrijit, dânsul a revenit printre noi. Ar fi trebuit să-i prezint scuzele într-un cadru solemn, într-o şedință extraordinară, dar au rămas prea puțini oameni în clădire, să putem organiza o astfel de şedință. Cei mai mulți au plecat în oraş, fiecare cu treaba lui.

— Noi aici avem treabă, spuse o femeie din audiență. Facem parte din personalul care se ocupă cu îngrijirea şi întreținerea sediului de partid.

— Nu am făcut nicio aluzie, spuse preşedintele. Fiecare cu atribuțiile lui.

Albert privi storurile care acopereau ferestrele sălii şi întrebă dacă nu era mai bine să se ridice acestea, să poată pătrunde lumina de afară, şi să se stingă corpurile de iluminat de pe tavan. Economia de energie invocată nu era decât un pretext; în realitate, voia să vadă dacă erau, într-adevăr, pe o planetă cu numele Ioza şi nu tot pe nava 068.

Cu aprobarea preşedintelui, un tehnician puse în funcțiune un sistem mecanic de ridicare a storurilor şi stinse luminile.

— Ce mai e şi asta?! se miră Albert.

— La ce te referi? întrebă preşedintele.

— La faptul că ne aflăm în parcul central al oraşului Esper, pe Pământ.

— Nicidecum. Ne aflăm în parcul central al oraşului Lahr, capitala noastră, pe Ioza.

— Mi-a spus mie asistenta că un arhitect fără imaginație a copiat totul, dar nu mi-a venit să cred, spuse Albert. Poate e o minciună şi nu am plecat deloc de pe Pământ. Poate e o farsă politică. Multe secole omenirea a fost mințită că omul a ajuns pe Lună şi mai departe, dar nimeni n-a părăsit Pământul. Imaginile transmise erau obținute în simulatoare. Chiar astronauții erau cei care credeau că au zburat, neştiind toată viața lor că au fost nişte marionete. Mulți au ajuns preşedinți sau deputați

folosind zborul interplanetar ca pe o unealtă electorală. Poate că darea în vileag a minciunii a avut tot un scop electoral, iar reluarea cercetărilor pentru o cucerire reală a spațiului cosmic n-a fost altceva decât o altă gogoașă electorală. Minciună a minciunii! Ce e o minciună a minciunii? Adevărul. Poate că oamenii nu au zburat niciodată dincolo de atmosferă, iar partidul ăsta n-a ajuns pe nicio Ioza, ci doar în simulatoarele instalate în Middle West. Ceea ce mi s-a întâmplat mie, de când am conștientizat că nu am nimerit în registratura orașului Esper, ci pe o navă cosmică, nu poate fi adevărat.

— Totul e absolut adevărat. Îți dau cuvântul meu de onoare: nu e nicio farsă, spuse președintele. Avem oameni serioși în partid; nu se ține nimeni de glume. Cu politica partidului nu se glumește.

— Adevăr absolut nu există. Poate că nici voi nu știți că sunteți subiecții unei înscenări.

— E doar o presupunere, spuse președintele. Trăim evenimente incredibile, iar șocul este perceput diferit, de persoane diferite. Incredibilul seamănă cu minciuna, dar există și minciuni mici, credibile. La dumneata, e scuzabil; ai trăit câteva evenimente incredibile datorită faptului că ai nimerit pe navă din greșeală. Primăria a pus afișe peste tot, să anunțe populația că o navă va fi așezată în parcul central al orașului; s-au făcut și multe emisiuni pe la televiziuni, dar, fiind atât de multe posturi de televiziune, există riscul să producă lehamite și să nu se mai uite nimeni la ele, cum cred că este și în cazul dumitale. Lumea s-a cam săturat de politică, iar un eveniment atât de important, cum este trimiterea pe altă planetă a unui partid, a rămas neobservată. Nici noi nu am investit prea mulți bani în a face cunoscută plecarea noastră; am păstrat banii pentru a ajuta populațiile de aici să se ridice economic și pentru a construi pe Ioza noi obiective. Consider că e bine să luăm lucrurile așa cum sunt.

— Iar eu, ca arhitect-șef, consider o calomnie să mi se pună imaginația și talentul la îndoială, sări cu gura un bătrân din audiență.

— Ah, scuză-mă, se întoarse Melior. Ar fi trebuit să fac o prezentare mai detaliată a celor prezenți, dar am lăsat asta pentru mai târziu, cu ocazia unei ședințe restrânse a conducerii partidului. Dânsul este arhitectul nostru, domnul Eucelin Muncia.

— Voi ar trebui să mă scuzați, spuse Albert, pentru faptul că nu-mi vine să cred nimic. Mai bine zis, nu știu ce să cred. E o asemănare izbitoare. Priviți! Sunt trei clădiri sub formă de lentilă biconvexă, înălțate pe trei stative din beton. La plecarea de pe Pământ, în parc au fost două clădiri și un vehicul interstelar, foarte asemănătoare, dar, de fapt, după plecarea noastră, nu au rămas decât cele două clădiri. Aici, pe Ioza, sunt trei clădiri: una, în care ne găsim noi, sediul partidului, și alte două, în stânga și dreapta acesteia. De ce trei clădiri și nu două, ca în parcul orașului Esper?

— Din rațiuni practice, spuse arhitectul. Aveam nevoie de o clădire în plus.

— Eu pot să presupun că am fost răpit, că am fost drogat și pus să interpretez un rol într-o acțiune holografică. Pot să presupun că ne aflăm tot pe Pământ, în parcul central al orașului Esper, în sala de ședințe a farfuriei zburătoare 068, și ne pregătim să reluăm acțiunea deoarece interpretarea anterioară a lăsat de dorit. Nu cred nimic din ce se întâmplă.

— Va trebui să înveți să crezi, spuse președintele. Dacă nu vrei să privești realitatea în față îți va fi foarte greu să construiești imagini credibile pentru viitorul nostru electorat.

— Da, dar eu știam că progresul se bazează pe îndoială.

— Da, dar, în cazul acesta, îți poți alunga îndoiala dacă lași cadrul general și ești mai atent la detalii, îi arătă arhitectul. Dacă avem aceleași ronduri de flori și aceleași alei ale parcului, nu e niciun necaz, dar privește automobilele! Sunt aceleași?

— Nu sunt, recunoscu Albert.

— Bineînțeles că nu. Sunt automobile alimentate cu energie solară. Și străzile sunt puțin modificate; le-am pus în așa fel, încât mașina să fie bătută tot timpul de razele astrului incan-

descent, care se învârte circular, doar pe o linie paralelă cu ecuatorul. Priveşte!

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Albert îşi puse în gând să nu se ia la ceartă cu cei prezenţi; indiferent dacă totul fusese real sau se întâmplase într-un spaţiu virtual, trecuse prin experienţe dureroase. Nu mai avea chef de răni şi infirmerii. De bine de rău, acum vorbeau altfel cu el, îl puseseră vicepreşedinte şi nu avea altceva de făcut decât să observe ce se întâmplă şi să facă rapoarte.

— Văd, e o lume fascinantă, îi minţi. Aştept cu nerăbdare să cunosc această lume, să văd ce fiinţe o populează şi cum poate fi atrasă către partidul nostru.

— Nu e nevoie să aştepţi deloc, spuse preşedintele. Poţi porni oricând să cucereşti această lume.

— Ce trebuie să fac?

— Iei legătura cu asistenta Overt! A fost anunţată că este ajutoarea dumitale şi s-a prezentat la datorie. Te aşteaptă în automobil. Ea îţi va spune unde să mergi şi ce trebuie să faci.

— În care automobil mă aşteaptă?! se miră Albert.

Preşedintele îi arătă pe fereastră o maşină albastră, propulsată cu energie electrică, parcată pe ultima alee din stânga, lângă un camion militar. Albert văzu că Diana Overt le face cu mâna din automobilul decapotabil şi renunţă să mai întrebe ce căuta un camion militar pe o planetă străină. Dorea să plece cât mai repede din sala de şedinţe, oriunde, să respire alt aer, mai curat, mai puţin îmbâcsit de discuţii sterile şi discursuri fără rost.

Preşedintele îl felicită pentru funcţia primită, îi ură succes în activitatea viitoare şi îl strânse în braţe. La fel făcură şi ceilalţi vicepreşedinţi şi cei care formau publicul ad-hoc. Se adunaseră în jurul lui, iar strângerile de mâini, îmbrăţişările şi bătăile amicale cu palma, pe umăr sau pe spate, nu mai conteneau.

Într-un târziu, uşa principală se deschise şi îl conduseră la maşină. Preşedintele schimbă câteva cuvinte cu asistenta

Overt, aceasta dădu aprobator din cap şi scoase ecusonul în care se găsea cartela de identificare a lui Albert.

— Ce să fac cu asta?! Adresa cu numărul 7712 era a unei cuşete de pe nava 068.

— Ai aceeaşi adresă, spuse şeful partidului. Locuieşti în clădirea asta, la nivelul 7, culoarul 7, cuşeta 12. Arhitectul a copiat întocmai locuinţele tuturor membrilor de partid.

Albert nu mai apucă să întrebe cum putea pleca, aşa, câine sur la vânătoare, îmbrăcat în combinezonul primit la ieşirea din comă.

Asistenta îi prinsese ecusonul în piept, activase motorul şi pornise de pe loc cu mare viteză.

Până la colţul primei clădiri, văzu să preşedintele şi suita sa nu încetau să fluture palmele, în semn de rămas bun.

— N-am mai pomenit asemenea manifestări de bunăvoinţă, îi spuse asistentei.

Mult timp, atentă la trafic, femeia nu spuse nimic, apoi, când reuşi să încetinească, îi declară că învăţase să conducă într-un timp foarte scurt şi nu prea avea experienţă.

— De ce n-ai spus?! întrebă Albert. Conduceam eu.

— Nu se poate ca un vicepreşedinte de partid să conducă automobilul. Ar fi o ruşine.

— Ce lucru ar trebui să fac eu ca să nu fie o ruşine?

— Preşedintele mi-a spus să vă duc la locul unde veţi munci, spuse asistenta Overt.

— Spune-mi Albert!

— Bine. Fie şi Albert! Eu am primit sarcina să te ajut în tot ce faci.

— Ce trebuie să fac?

— Vei fi angajat, aşa, de formă, la o firmă asemănătoare cu aceea la care ai lucrat pe Pământ, dar pe o funcţie mai mare. E o sucursală ce se ocupă de consultanţa în investiţii. Nu trebuie să faci nimic; e o funcţie politică. Nu dai socoteală la nimeni. În realitate, te vei ocupa de imaginea partidului şi de relaţia lui cu mijloacele de comunicare în masă.

Lui Albert i se părea că străzile sunt aceleaşi cu cele ale oraşului unde locuia şi îi trecu prin cap, încă o dată, că totul nu era decât o farsă, iar aceasta se va termina până la urmă şi totul va reintra pe făgaşul normal, când le va cere socoteală celor ce se făceau vinovaţi de glume tâmpite. După o bucată de drum, văzu că existau şi străzi inexistente în oraşul Esper. Pe margine, se găseau case cu magazine la parter şi arbori înalţi pe margine, crengile acestora împletindu-se la o înălţime de câteva zeci de metri.

— Unde suntem?

— Această parte e Oraşul Vechi, îl lămuri Diana Overt.

— Se numeşte aşa pentru că e primul lucru construit de noi, presupun.

— Nu. Se numeşte aşa pentru că a fost construit după nişte gravuri reprezentând străzi şi case dintr-un oraş existent în vremuri străvechi. S-a constatat că arhitectura şi modul de viaţă din oraşele dispărute de pe Pământ se potrivesc foarte bine felului de a fi al indigenilor. Aici s-au aşezat cei mai mulţi locuitori de pe această porţiune de planetă.

— Un fel de rezervaţie? întrebă Albert.

— Niciun fel de rezervaţie. Stă fiecare unde vrea, aici se găsesc mai mulţi băştinaşi. Sunt şi oameni.

Asistenta frână brusc, iar Albert se lovi cu capul de parbriz.

— Uite unde şi-au găsit ăştia s-o facă. În mijlocul drumului.

— Ce să facă? întrebă Albert.

— Nu vezi?

— Ba da. Fac ceea ce ar trebui să facă orice bărbat cu o femeie: un act sexual, dar în văzul lumii?! Asta chiar că mă face să cred că suntem pe altă planetă. Ei nu văd că e lume în jur?

— Lume? întrebă Diana. Puţin zis. Nu sunt oameni.

— Văd şi eu. Le lipseşte bunul simţ.

— Şi asta, dar, în primul rând, autohtonii sunt lipsiţi de funcţii vitale.

— Nu s-ar spune, râse Albert. O ţin înainte, fără jenă, la botul maşinii noastre. Puteau să moară.

— Nu ştie nimeni cum arată aceşti locuitori ai planetei Ioza, dar şi-au format un înveliş anatomic uman. Au toate organele, ca şi noi, dar valorile componentelor sângelui, valorile componentelor urinei, valorile elementelor neuronice, lipsesc. Nu au puls, nu au tensiune, nu au temperatură... Nimic. Am făcut analize la câteva exemplare şi am constatat că totul e zero.

— Nu se poate să nu aibă temperatură. Orice lucru are o temperatură. Dacă termometrul indică cifra zero, înseamnă că au temperatura zero, nu că nu au temperatură.

— Se poate spune şi aşa, fu de acord asistenta Overt.

— Dacă se îmbolnăvesc, ce faceţi?

— Nu ştiu. Acuză dureri ca oamenii, au aceleaşi organe, ca şi noi, cu aceleaşi funcţii, dar nu ştim ce să le facem.

— Trebuie să ne hotărâm, au sau n-au funcţii vitale? întrebă bărbatul.

— Nu ştiu cum să-mi explic... Funcţionează. Am dus câteva exemplare pe Pământ şi am constatat că dispar.

— Cum să dispară?

— În lumina soarelui nostru, devin invizibili, în mod ireversibil, şi am tras concluzia că depind foarte mult de lumina de aici, spuse Diana. Trăiesc şi se înmulţesc aşa cum sunt, cu învelişul ăsta uman al lor, dar nu au parametri vitali pe care să-i punem în evidenţă cu aparatele noastre.

— Dacă erau invizibili, dădeai peste ei. Mi se pare ciudat să formez un electorat format din votanţi care nu prea există.

— Există. Poţi vedea şi singur.

— Ce i-ar putea interesa din tot ce propunem noi? întrebă Albert.

— Din tot ce propunem noi, cel mai mult îi interesează introducerea fiarului ca port popular, printr-o lege specială.

— Ce mai e şi fiarul?

— Dacă te uiţi mai bine, vezi că unii băştinaşi sunt îmbrăcaţi normal, iar alţii au nişte cearşafuri albe trase pe cap, spuse asistenta.

— Presupun că cearşaful e denumit fiar.

— Presupui bine. Fiarul este accesoriul unui ritual sexual. Cei de aici nu pierd timpul cu invitații la masă, flori sau cutii cu bomboane. Cei îmbrăcați astfel se împerechează acolo unde se găsesc, mai nou, chiar şi în mijlocul străzii.

— Sunt animale, spuse Albert. Presupun că unii dintre ei nici nu se cunosc prea bine.

— Exact. Când îi apucă, îşi trag sacul pe cap şi ies în stradă. Când partenerii se potrivesc, se ajunge şi la căsătorie.

— Cred că sunt destul de bine organizați. Legalizarea fiarului ar fi un gest inutil. Când legalizezi un obicei de la sine înțeles, electorii pot crede că e obligatoriu. Se pot produce chiar violuri, lucru care ar putea dăuna imaginii partidului. Trebuie să căutăm alte metode de a-i atrage.

— Nu prea înțeleg, spuse Diana.

— E foarte simplu. Ştii ce s-a întâmplat pe Pământ... Abia când s-a trecut de la formula ocrotirii proprietății la cea de garantare a proprietății, au început necazurile. S-a început revendicarea proprietăților cu puşca în mână. Dacă dai cuiva un stilou să scrie ceva, actul scrisului lui îi dă iluzia că stiloul e al lui şi se face că uită să ți-l înapoieze. La fel, cei care au arendat pământurile sau au stat în chirie, au început să se creadă stăpâni pe pământuri şi imobile, sfârşind prin a crede că trebuie să li se garanteze aceste lucruri.

— M-ai lămurit, spuse femeia şi începu să claxoneze. Ăştia nu mai termină.

Băştinaşii întoarseră capetele către ei, zâmbiră şi le făcură cu mâna.

— Sunt exhibiționişti.

— Aici, nu cred că există aşa ceva. Cred, mai degrabă, că vor să împărtăşească şi cei din jur bucuria lor.

— Asta e culmea nesimțirii, spuse Albert. M-aş inhiba dacă s-ar uita cineva la mine şi m-ar claxona. Oamenii n-ar face lucru ăsta în astfel de condiții.

— Oamenii de aici s-au adaptat.

— Vrei să spui că şi oamenii se împerechează aşa?

— Da, spuse asistenta.

— Pe Pământ, ar fi considerați exhibiționişti şi pedepsiți.

— Se pare că aici e altfel. E logic faptul ca excepția, atunci când se generalizează, să devină regulă. E ca şi furtul; când îl practică majoritatea populației, cei cinstiți sunt priviți şi tratați ca nişte hoți.

— Cum se recunosc oamenii între ei? Poartă cearşafuri colorate? întrebă Albert.

— Nu e nevoie. Există compatibilitate genetică între membrii de partid veniți de pe Pământ şi populația autohtonă. Rezultă descendenți perfect viabili.

— Cu funcții vitale ce pot fi puse în evidență sau fără?

— Unii copii ies ca oamenii, alții ca băştinaşii, spuse asistenta Overt. Nu există cazuri intermediare. Colonizarea planetei Ioza a început acum câteva sute de ani. Ideea aducerii unui partid politic este mai recentă.

— Cum poți deosebi oamenii de autohtoni?

— Cu ajutorul unei plăcuțe tensiometrice. Uite, ia şi tu una! Nu se ştie când îți trebuie. Se pune pe încheietura brațului. Poate să nu indice nimic sau poate, în cazul unui om, să arate tensiunea.

Albert luă plăcuța tensiometrică, o puse într-un buzunar al salopetei şi privi spre băştinaşii buclucaşi.

— Ce facem? Ocoleşte-i şi să ne vedem de drum!

— Nu se poate, spuse femeia. Priveşte semnul! E depăşirea interzisă.

— Pe dracu'! De când suntem aici, n-a trecut nicio maşină din sens invers, cu care am fi putut să ne ciocnim. Dă înapoi până la prima intersecție şi ia-o pe altă stradă!

— Nu se poate. E sens unic.

— Şi ce dacă e sens unic, spuse Albert.

— Pot să-mi pierd carnetul de partid. Nu vreau să risc.

— Cobor şi îi împing pe ăştia pe trotuar.

— Nu se poate, spuse Diana. E şi mai periculos. Încalci o tradiție.

— Dacă e periculos să şi respiri, ce propui să facem?

— Abandonăm maşina. Clădirea unde lucrăm noi doi e la câteva străzi mai încolo. Suntem aproape de ieşirea din Oraşul Vechi.

Asistenta coborî, îşi luă geanta şi porni, pe trotuar, înainte, iar bărbatul văzu că nu arăta deloc rău cu o fustă mai scurtă şi cu părul în vânt. Începea, deja, să le dea dreptate indigenilor, cu obiceiul lor de a-şi trage un sac pe cap şi de a ieşi în stradă, la agăţat.

Trânti portiera şi alergă în urma ei.

— Ce facem, lăsăm maşina aşa? Nici măcar n-am închis-o.

— Nu e nevoie. Aici, automobilele sunt proprietate comună. Le foloseşte cine vrea, cum vrea. Energia solară e în cantitate nelimitată, iar singura regulă e să fie tot timpul în stare de funcţionare. Pentru asta, nu trebuie lăsate la umbră.

— Interesant lucru, spuse Albert descumpănit.

— Cel care a introdus acest sistem a vrut ca omul să nu mai folosească mijlocul de transport ca pe un lux, un mijloc de a-i epata pe vecini.

— Adică, vrei să spui că ăia doi, după ce îşi termină treaba, se pot sui în maşina noastră şi pot pleca la plimbare?

— Ei sau alţii, nu contează, spuse femeia.

— Dacă vor şi ei, şi alţii, să se suie în automobilul cu care am venit noi, cine are câştig de cauză? Nu se iau la bătaie?

— Nu. Primează legea bunul simţ.

— Există legea asta?! se miră bărbatul.

— Încă nu, dar partidul nostru vrea să creeze terenul propice promulgării unei astfel de legi. Va fi o lege complexă, greu de impus, dar, printr-o politică de bun simţ, totul e posibil.

— Ha, ha, ha! râse Albert. Politica şi bunul simţ... Greu de crezut. Unde nu e bun simţ, nu ai ce legifera.

— Orice lucru e greu de crezut până în momentul când devine posibil. Bunul simţ, e adevărat, nu există; doar frica de pedeapsă creează aşa ceva. Doar legea te educă. Ai văzut, pentru a nu călca legea circulaţiei, am lăsat maşina şi am plecat pe jos.

— Mi se pare de bun simț ceea ce spui, dar nu mi se pare practic să ne dăm noi jos şi să se urce alții. Dacă neaveniții nu sunt aşa manierați ca tine?

— Treaba lor, spuse Diana Overt. În cazul ipotetic afirmat de tine, dacă unii au treabă cu automobilul, iar alții vor să se plimbe, se urcă toți în automobil, rezolvă treaba, iar plimbăreții îşi continuă drumul. În cazul când sunt două treburi importante de rezolvat, se poate rezolva cea mai apropiată, apoi cea mai depărtată. Când e vorba numai de plimbare, se plimbă cu toții sau au prioritate îndrăgostiții şi aşa mai departe. Bunul simț cunoaşte nenumărate nuanțe.

Ieşiți din păienjenişul de străduțe străjuite de arbori ale Oraşului Vechi, se urcară pe una dintre benzile transportoare ce străjuiau, de o parte şi de alta, trotuarele unui bulevard larg şi aglomerat.

— Asta e banda cea mai lentă, îi explică femeia. E pentru plimbare. Dacă vrei, poți merge pe trotuar, cu picioarele tale, sau poți face alergări.

— Am văzut asta într-un film, spuse Albert. Pământul nu-şi permite să consume atâta energie cu benzi de tipul ăsta.

— Pământul, din cauza unor proaste politici economice, din cauza politizării excesive sau corupției generalizate, nu-şi poate permite multe lucruri. Se consumă mai multă energie pentru distrugere decât pentru creație. Concluzia: o balanță energetică negativă.

Îi arătă, în depărtare, patru coloşi de peste 100 de nivele, şi îi spuse că acolo mergeau, clădirea unde vor lucra fiind, undeva, mai în spate.

— Bulevardul ăsta există în Esper, dar fără alea patru turnuri înalte şi fără mijloace de transport, cum sunt benzile astea, spuse Albert.

Traseul făcu o curbă printre turnuri şi ajunse într-o zonă cu blocuri de înălțimi mai mici, unde cei doi se dădură jos.

— Clădirea Poştei e la locul ei, cum o ştiu eu, spuse Albert.

— Văd, se miră Diana, dar acest lucru nu este în ordine.

Siderată, privea împrejur şi continua să nu înţeleagă ce s-a întâmplat.

— Se pare că nu-ţi convine ceva, spuse bărbatul.

— Sigur că nu-mi convine ceva. Mi s-a spus să te duc la sediul firmei unde vom lucra, o clădire cu 50 de nivele, aşezată în spatele turnurilor, şi uite ce găsim!

— E clădirea Poştei, aşa cum o ştiu eu în oraşul Esper. Să intrăm! Poate reuşesc să trimit o telegramă acasă.

Diana nu apucă să-l oprească la timp şi să-i spună că nu aveau voie să intre; bărbatul o şi luase la goană în sus, pe scări, spre intrarea cu uşi masive, străjuită de cinci coloane din marmură, ce se înălţau până sub acoperişul clădirii cu 3 etaje.

Când intră, Diana văzu că bărbatul se şi aşezase cu coatele pe marginea unui ghişeu şi se certa cu un oficiant.

— Nu vrea să-mi primească telegrama, se întoarse Albert către femeie. Spune ceva despre faptul că această clădire nu există. Spune că a intervenit o eroare arhitecturală sau de organizare, cauzată de circuitul aprobărilor, ceva între investiţie şi darea în folosinţă... Nu-l înţeleg. Uită-te şi tu! La celelalte ghişee, lumea e servită. M-am aşezat aici pentru că nu era nimeni...

— Nu trebuia să intrăm, spuse asistenta.

— Nu văd de ce n-am fi intrat.

— Are dreptate domnul de la ghişeu; această Poştă nu există.

— I-am spus şi eu, interveni oficiantul.

— Dar ceilalţi clienţi? mârâi Albert.

— Ei erau aici când s-a descompus clădirea, spuse femeia.

— Cum adică?!

— Vreau să spun că, dintr-un capriciu al arhitectului de partid sau din spirit de originalitate cu orice preţ, orice clădire care dispare pe Pământ nu are decât două şanse: să fie reconvertită material pe loza sau să fie înlocuită cu altceva. În acest caz, în loc să apară sediul firmei noastre, pe această suprafaţă de teren, corespunzătoare celei de pe Pământ, a fost ridicată tot Poşta din Esper.

— Aşa e, întări oficiantul. Aţi face foarte bine să părăsiţi incinta cât de repede puteţi. S-a declanşat procedura de conversie şi s-ar putea să dispăreţi împreună cu noi.

Cei doi ieşiră din clădire exact în momentul când Poşta începea să se năruie. Albert văzu pe scările din marmură albă mai multe pete maronii, care alunecau spre intrare, iar asistenta îi spuse să nu calce pe ele.

— Sunt furnici de conversie a materiei, spuse Diana.

Îl îndemnă să treacă pe partea cealaltă a bulevardului. Săriră peste benzile transportoare şi se strecurară cu greu printre maşini; cu toate că era ora când treceau foarte puţine autovehicule, acestea erau periculoase pentru că mergeau cu mare viteză.

— Furnici de conversie?! se miră Albert, trăgându-şi sufletul. Ce mai sunt şi astea?

— Nu se ştie prea bine, dar e cert că sunt receptive la nou şi construiesc, din orice, absolut tot ce vrei. Ai văzut vreo macara, vreo schelă de construcţii, betoniere sau muncitori cu lopata?

— Nu, n-am văzut. Ce insecte sunt astea?

— Nici nu se ştie prea bine dacă sunt insecte, spuse asistenta. Nu se ştie ce sunt; se ştie doar ce pot face. I-am întrebat pe băştinaşi, dar nici ei nu ştiu. Li s-a spus furnici deoarece, ca şi furnicile, iau câte o moleculă dintr-o parte şi o pun în altă parte.

— Ai văzut, descompun Poşta, cu fiinţele din interior, cu totul. E posibil ca băştinaşii fără funcţii vitale să fie construiţi din astfel de furnici după chipul şi asemănarea omului.

— Deşi eu nu cred în ea, este şi asta o teorie. Când indigenii duşi pe Pământ, au dispărut în lumina soarelui nostru, au apărut furnicile. Asta ne-a făcut să credem că indigenii erau făcuţi din micile insecte. Că alcătuiesc fiinţe sau lucruri, că folosesc materie pentru a converti un lucru în alt lucru, că stau la întuneric sau sunt influenţate de lumina solară, nu ne-a prea interesat. Ne-a interesat ce pot face aceste fiinţe minuscule.

— Ce pot face?! întrebă Albert.

— Gândeşte-te numai la problema spinoasă a lipsei de locuinţe. Pe Pământ, se vorbeşte numai despre fonduri mutuale pentru construcţie de locuinţe. Aceste fonduri duc, oriunde s-ar afla, la foloase necuvenite şi corupţie. Existenţa furnicilor face ca problema locuinţelor să nu fie doar o promisiune electorală.

Aşezaţi pe o bancă, în părculeţul de peste drum, Albert şi Diana priveau fascinaţi cum clădirea Poştei se descompune, ca un tort de îngheţată cu frişcă uitat la căldură, şi cum, în locul acesteia, se ridică, surprinzător de repede, o clădire cu 50 de nivele.

Enervată, femeia se ridică în picioare şi strigă celui mai apropiat supraveghetor al lucrării că turnul a fost proiectat cu margini drepte, nu rotunjite, iar supraveghetorul strigă ceva despre modernism, înnoire, liberă iniţiativă şi făcu un gest obscen.

— Nişte imbecili, spuse asistenta şi se aşeză la loc. Nici măcar firma luminoasă nu e verde, aşa cum a fost concepută. Am să cer sancţiuni drastice.

— În ce ar consta aceste sancţiuni?! râse Hosman.

— În trimiterea, înapoi, pe Pământ.

— Asta da sancţiune! Eu aş pleca acasă chiar în acest moment, să nu mai văd cum se descompun sau recompun, din nimic, clădirile.

— Nu chiar din nimic, spuse femeia. Poşta a fost convertită în clădirea firmei noastre de consultanţă şi prognoză privind investiţiile.

— Nu înţeleg cum au putut face furnicile o cădire de 50 etaje dintr-o clădire de doar 3 etaje.

— Nici eu nu ştiu. Or mai fi pus de la ele.

— Acesta e un coşmar, spuse Albert. Simt că înnebunesc.

— Tocmai din cauza asta sunt aici, să te ajut să nu păţeşti ca soacra ta, care e internată la psihiatrie. Era prea bătrână ca să mai poată să se adapteze.

— Poate că era mai bine să rămân închis în sediul partidului, alături de conducere, computere şi personalul de între-

ținere. Umblând brambura într-o lume ciudată şi periculoasă, mă simt mai rău decât într-o puşcărie. Aş fi fost mai liniştit dacă rămâneam internat, chiar şi la psihiatrie.

— Nu e timpul trecut, râse Diana Overt. Până atunci, trebuie să te gândeşti că asumarea libertății este asumarea pericolului. Când ai lăsat casa, nevasta şi lenea cotidiană, ai ştiut de ce ai făcut asta. Abia în puşcărie omul descoperă libertatea.

— Nimeni nu vrea să creadă că am căzut din greşeală în lumea voastră, virtuală sau adevărată, nu are importanță. Ce caut eu aici?! Aici e puşcăria.

— Orice societate are nevoie de un om providențial. Ai fost luat din întâmplare. Ai căzut în plasă prin forța hazardului. Foarte bine. Întâmplarea a făcut ca să suferi mai mult decât alții şi, culmea, să supraviețuieşti. Maselor de alegători le plac oamenii care au fost, într-un fel sau altul, chinuiți. Aceşti oameni sunt creatori de religii noi.

— Nu-mi convine, spuse bărbatul. Populațiile primitive aşteaptă pe cel ales să le dea un sens existenței, dar, la urmă, îl sacrifică pe altarul noii religii.

— Partidul are nevoie de tine. Are nevoie să dea băştinaşilor o nouă religie, dar nu te va sacrifica în mod real, cum se proceda în timpurile întunecate şi imemoriale ale Pământului. La urmă, vor truca un accident sau un atentat şi te vor ascunde, te vor urca pe navă şi te vor trimite acasă.

— M-ai liniştit, se supără Albert. Să mergem! Unde mergem?!

— Unde am plecat, spuse femeia.

— Adică la firmă.

— Exact.

Săriră peste benzile rulante care treceau pe lângă părculeț şi încercară să traverseze strada, dar traficul devenise infernal. Maşinile treceau, în ambele sensuri, fără întrerupere şi cu viteză mare.

După mai multe încercări de a trece strada, direct spre edificiul cu 50 de etaje, unde urmau să lucreze, renunțară.

— Ce facem? întrebă bărbatul.

— Ne urcăm pe o bandă şi mergem spre nord, până la cea mai apropiată staţie de electrobuz. Acolo e un pasaj subteran, dar există un impediment.

— O lume străină şi necunoscută, e presărată numai cu obstacole. De ce ar fi obstacolul din staţia următoare mai rău decât altele?

— Pentru că e legat de timp, spuse asistenta.

— Adică?

— Staţiile de electrobuz au fost cumpărate de un membru foarte bogat al partidului, un element declasat şi retrograd, un om care nu priveşte spre viitor, cum facem noi toţi, ci spre trecut. Nu se ştie cum şi ce maşinării a montat, dar în staţii timpul curge înapoi.

— Cum adică?! se miră Albert.

— Nu ştiu prea bine. M-am ferit să folosesc electrobuzul.

Se coborâră de pe bandă şi se opriră la o oarecare distanţă de staţie.

— Aici nu se găsesc decât oameni în vârstă.

— E mai mult decât evident, spuse Diana. Pierzând zilele pe aici, aceştia îşi alimentează iluzia că timpul curge invers, iar ei se vor îndrepta dinspre bătrâneţe, înapoi, spre vârsta medie.

Electrobuzele se opreau, se deschideau uşile, dar foarte puţini se suiau sau coborau. Cei care coborau, nu se îndreptau grăbiţi spre cine ştie ce obiectiv, cum se întâmplă de obicei în vânzoleala staţiilor mijloacelor de transport în comun de pe Pământ. Intrau în vorbă cu alţi bătrâni, glumeau, râdeau, comentau sau schimbau opinii politice, dar nu se mişcau din loc. Majoritatea se înghesuiau la umbra unei copertine de plastic, dar erau şi bătrâni care preferau să stea la soare.

— Ce interes a avut membrul de partid bogat de care vorbeai să achiziţioneze reţeaua de transport formată din aceste vehicule? întrebă Albert. Văd că merg aproape goale.

— Nu ai reţinut bine. Bogătaşul respectiv, al cărui nume nici nu merită să fie pomenit, nu a achiziţionat electrobuzele şi calea lor de rulare, ci numai staţiile, răspunse asistenta.

— N-a avut destui bani?

— E foarte bogat, spuse asistenta Overt. Poate să cumpere tot oraşul.

— Cu atât de puțini călători, nu se câştigă nimic.

— Nu cred că a făcut ce a făcut din interes. Nici din stații nu-i iese vreun ban.

— Văd şi eu, spuse Albert. La noi, pe Pământ, stațiile produc bani prin cofetăriile, magazinele sau cârciumile amplasate în ele. Nu găsesc sensul. O fi vreun nebun care nu are ce face cu banii şi a vrut să-şi afişeze opulența.

— Nu văd de ce ar face asta. Nu a mai fost văzut în public de foarte mult timp. Partidul l-a adus aici, l-a ajutat să facă avere şi, firesc, ne-a sponsorizat şi el. După ce a achiziționat stațiile, s-a țăcănit de tot şi n-a mai dat niciun ban. A fost dat afară din partid şi i s-a trasat sarcină să plece de pe Ioza. N-a vrut să plece şi, fiind democrație, nu a avut parte de alte sancțiuni. Acum, nu ştiu unde e şi ce mai face.

— Mister total.

Bărbatul se apropie de un bătrân şi îl întrebă de ce nu se urcă în electrobuz. Acesta îi arătă ceasul şi îi spuse că nu are ce căuta în vehicul deoarece acolo nu se întâmpla nimic demn de luat în seamă. În stație, secundarul central al ceasului de la mână se învârtea de la dreapta la stânga, dinspre cifra 12 către cifra 11.

— Dacă tot a luat în stăpânire stațiile, domnul acela bogat putea să pună şi el nişte bănci. Nu ați obosit de când stați în picioare?

— Noi am cerut să nu se pună bănci, spuse un alt bătrân. Nu avem de gând să stăm prea mult.

— Nu aveți de gând, dar stați.

— Nu stăm nicio clipă în plus, spuse un al treilea bătrân.

De-a lungul bulevardului şi prin fața stației, se găseau vaze cu flori, turnate din ciment, cu diametrul de doi metri şi aşezate pe stative de metal, iar acest ultim bătrân se aşezase pe o astfel de vază, acuzând o amețeală uşoară.

— Se întâmplă ceva. Nu ştiu prea bine ce, dar, în sfârşit, se întâmplă ceva, spuse întorcându-se cu spatele către o pală de vânt încărcat cu elemente temporale. Mi-a stat ceasul.

— Nu se poate, spuse un al doilea. Şi mie.

Le arătă celorlalţi, iar aceştia îi arătară lui. Secundarele ceasurilor înţepeniseră; nici măcar nu se mai învârteau invers.

— Ce se întâmplă aici? întrebă un bătrân abia coborât din electrobuz.

— Nu ştim prea bine.

— V-au stat şi vouă ceasurile?

— Cum adică, şi nouă? întrebă un bătrân din staţie. Au mai stat şi ceasurile altora?

— Da. Acest lucru e general. Am trecut prin mai multe staţii.

— Ciudat.

— Nu e nimic ciudat, spuse Albert. Ceasul meu merge normal. Dacă ar lua-o înapoi, l-aş arunca.

— Treaba ta, spuse bătrânul care stătea pe vaza cu flori. Poate că nu ai înaintat destul în vârstă ca să ajungi în situaţia de a începe să speri în ceva. Nu timpul ne este dat, ci faptele noastre.

— Cum doreşti, admise Albert.

— Cred că ar fi mai bine să părăsim acest loc, spuse Diana. Nu trebuia să ne oprim.

Bărbatul o urmă, coborâră în pasaj şi se opriră în întuneric.

— Ar fi trebuit ca trecerea asta să fie luminată, ca orice trecere, spuse femeia. O fi vreo defecţiune.

— Ce facem? Ne întoarcem?

— Nu are niciun rost.

Se sprijiniră de zid şi înaintară, în acest fel, până văzură lumina zilei de la celălalt capăt al pasajului.

— Ajungem.

Urcară scările şi constatară cu groază că nu erau pe partea cealaltă a bulevardului, ci ajunseseră, înapoi, în staţia de unde plecaseră.

Bătrânii îi priveau uimiţi.

— Trebuia să ajungeţi dincolo, spuse unul.

— Cred şi eu, spuse Albert.

— Nu trebuia să ne oprim aici, o ţinu asistenta pe a ei. Perturbaţiile temporale, provocate sau naturale, nu sunt un joc.

— Măcar se întâmplă ceva absurd, în concordanţă cu starea neplăcută în care mă aflu, spuse bătrânul aşezat pe vaza cu flori.

— Nici eu nu mă simt mai bine, spuse un alt bătrân.

Constatară că starea tuturor celor prezenţi era proastă, mai puţin cea a asistentei şi însoţitorului ei.

— Eu ameţeli n-am, spuse Albert, dar am senzaţia aceea neplăcută a celui care întârzie de la serviciu. În fond, ne îndreptam către locul de muncă. Întâi vreau să merg la serviciu şi nimeresc pe o navă cosmică, apoi mă îndrept spre un alt serviciu şi dau peste turbulenţe spaţio-temporale.

— Ce are?! întrebă un bătrân. Aiurează?

— Să încercăm la pasajul următor! spuse Diana, neluându-l în seamă pe bătrân.

Se urcară pe o bandă, merseră spre nord, în continuare, se dădură jos înainte de a ajunge la staţie şi o ocoliră. Coborând treptele unui alt pasaj, văzură că erau în acelaşi întuneric. Merseră pe lângă zid, până la ieşire, şi se treziră tot în prima staţie.

— La dracu'! strigă bărbatul. Ce ne facem?

— Dacă timpul circulă mai repede, clădirile din jur sunt mult mai imobile, îl luă un bătrân peste picior.

Albert sări să-l pocnească, iar asistenta îl opri în ultimul moment.

— Am ajuns să depindem de ăia la care timpul circulă normal, în sensul său unic, îşi continuă bătrânul batjocura.

— Suntem cam pe sens interzis, spuse un alt bătrân. Ne-au cam stat ceasurile.

— Ar trebui să facem ceva, spuse un al treilea.

— Ce să facem?

— Nu ştiu.

— Trebuie să aşteptăm, spuse al patrulea.

— Ce aşteptăm?

— Nu ştiu. Mă doare capul.

— Şi pe mine, spuse al treilea bătrân. Şi am şi o idioată stare de greaţă.

— Aş bea o bere.

— Să mergem acasă!

— Imposibil, spuse al patrulea bătrân. Trebuie să aşteptăm. E o breşă temporală. Şi apoi, după atâta timp pierdut prin staţii, nu se mai ştie dacă vom mai găsi ceva.

— Eu nu aştept nimic, îi spuse Albert asistentei. Sunt groaznic de obosit. Cred că am să las începerea serviciului pentru mâine. În fond, ai spus că nu prea am ce face la locul de muncă.

— Da, dar trebuie să faci acest lucru în fiecare zi, spuse Diana. Nu trebuie să absentezi, iar dacă nu eşti la birou, ci pe teren, trebuie să se ştie unde eşti. Să mergem! Nu am idee cât de mult ne-a afectat staţionarea în această staţie. Să sperăm că va mai fi un mâine pentru noi şi o înşiruire normală a zilelor de lucru!

— Deci, mergem înapoi acasă, în cuşetele noastre din sediul partidului, tragem un pui de somn, iar mâine o luăm de la capăt, spuse bărbatul. Văd un automobil abandonat.

— În final, ajungem noi şi acasă. Până atunci, mai avem o posibilitate. Trebuie să încercăm să ajungem azi la serviciu.

Asistenta Overt îl plimbă pe o serie de străduţe întortocheate, până la intersecţia străzilor 4 şi 23, unde găsiră ceea ce căutau, adică o cârciumă. Intrară şi se îndreptară spre bar, fără să fie băgaţi în seamă de vreunul dintre consumatori.
Asistenta îl cunoştea pe barman şi, după ce făcu prezentările, îl întrebă dacă nu îi poate ajuta să traverseze strada.

— Ştiu eu? spuse barmanul. Cunosc pe cineva care ar putea să îl opereze pe domnul, dar mă tem că cere prea mult. Partidul vostru ar fi dispus să plătească?

— Nu se pune problema aşa, păli asistenta. Partidul e dispus să dea orice sumă pentru domnul Hosman, care e vicepreşedinte, dar asta e o problemă a noastră internă, care ţine de întreprinderea unde vom lucra şi la care vrem să ajungem. Eu ţi-am cerut un mijloc mai neconvenţional.

— Aaaa! se dumiri barmanul. Domnişoara asistentă calcă legea...

— Ca toată lumea, se enervă Diana. Sper că suma e aceeaşi.

Barmanul dădu aprobator din cap, îi întinse o bilă de plastic şi îi aminti că are contul bancar înregistrat în interiorul acesteia.

— Ce facem cu asta?! râse Albert.

— Trecem strada.

— Ne-am tâmpit?! Nu putem să trecem înapoi, aşa cum am trecut încoace?

— Nu, spuse asistenta Overt. Traficul e infernal. Noi am prins pauza de prânz. Următoarea pauză e mâine, normal, la prânz.

— Înţeleg, dar ce facem cu bila?

— Vei vedea.

Femeia îl salută pe barman, îi spuse că i se vor vira banii în timp util şi îl trase pe Albert afară. Îl duse înapoi, în dreptul clădirii firmei de consultanţă şi îl puse să stea, în poziţie de drepţi, cu ochii închişi.

— Eşti bună să-mi spui şi mie ce vrei să faci?! se revoltă Albert. Îmi dai tot timpul ordine. M-am săturat!

— Cu bila asta, ne înălţăm şi trecem peste stradă.

— Am văzut o grămadă de elicoptere. De ce trebuie să zburăm cu bila?

— Au mai încercat şi alţii şi au dispărut, cu elicoptere, cu tot, spuse femeia. Nu se ştie din ce cauză, dar se presupune că ar fi vorba de perturbaţii spaţio-temporale foarte intense, la joasă înălţime.

— Care nu afectează bilele de contrabandă...

— Exact.

— Trebuie neapărat să ţin ochii închişi? întrebă Albert. Crezi că nu am curajul să privesc realitatea în faţă?!

— Nu e vorba de curaj. E vorba că nu ai mai zburat cu bila. Nu ştiu dacă poţi rezista.

— Pune-mă la încercare!

— Bine.

Albert văzu cum Diana prinde bila în pumni şi cum se concentrează până când aceasta devine incandescentă. Lumina

i se prelingea printre degete, lichidă, şi se simţiră cuprinşi de aceasta şi ridicaţi de la sol.

— Nu se întâmplă nimic rău, spuse bărbatul. Necazul e altul.

— Văd şi eu, spuse femeia.

În loc să-i treacă strada, bila îi dusese în sens invers. Zburară peste acoperişurile caselor şi coroanele arborilor şi fură depuşi în faţa cârciumii pe care o vizitaseră cu nu mult timp în urmă. Intrară, trecură printre mese şi se opriră la bar.

— V-aţi întors?! se miră barmanul. Presupun că nu merge bila şi vreţi să v-o schimb.

— Nu, spuse asistenta. Am vrut să zburăm spre firma unde vom lucra, iar bila ne-a adus aici.

— Atunci e stricată.

— Nu cred. Am greşit eu vreo comandă. Înainte de a trage concluzia că bila e stricată, vreau să mai încerc o dată.

— Prea bine, aprobă barmanul. Să vă servesc un ceai sintetic. Intră în protocolul oricărui local. Mai comandaţi ceva?

— Nu.

Barmanul potoli doi beţivi care, în loc să ia unul o bere verde, iar celălalt o bere roşie, aşa cum îi plăcea fiecăruia, se certau ce fel de bere să ia, apoi se întoarse, aşeză în faţa bărbatului şi asistentei lui două ceşti cu ceai aromat şi fierbinte şi începeni într-o poziţie ciudată. La fel rămăseseră nemişcaţi şi ceilalţi consumatori, aşezaţi la mese sau în faţa tejghelei barului.

— Hei! flutură Albert o palmă prin faţa ochilor barmanului. Trezeşte-te!

Se întoarse spre Diana Overt, cu intenţia s-o întrebe ceva, dar uită ce avea să spună. Trăia cu senzaţia jenantă că atunci o vedea pentru prima dată.

— Cine eşti? o întrebă.

— Nu ştiu. Tu cine eşti?

— Nici eu nu ştiu.

— În acest caz, nimeni nu ştie cine este, spuse femeia.

— E posibil să fim două automate.

— Nu cred. Dacă am fi automate, nu am conştientiza faptul că există această posibilitate.

— Oricine am fi, cred că ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse Albert Hosman.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ştiu. Simt.

Ieşiră din cârciumă şi constatară cu uimire că afară era noapte. Întunericul oraşului îi cuprinse, lichid, umezindu-le hainele şi ochii, pătrunzându-le în urechi, murdărindu-le palmele şi împingându-i cu ură spre ei înşişi.

— Ce e aia? întrebă Albert.

— Nu ştiu. O bilă.

— La ce foloseşte?

— Nu ştiu.

Femeia aruncă bila, iar aceasta explodă, răzând câteva case de pe faţa pământului.

— Eşti un pericol, spuse bărbatul, ridicându-se din şanţul unde se băgase de frică.

— N-am ştiut că e explozibilă. Am crezut că e un lucru inutil, o mică minge de cauciuc. Ciudat! Nu crezi că se întâmplă ceva înfricoşător? Pe partea asta a planetei Ioza, e tot timpul ziuă. Ce-o fi cu întunericul ăsta?

— Nu ştiu. Mă simt ca într-o piesă de teatru, unde te manevrează regizorul şi ţi se şoptesc replicile. Nu ştiu cine sunt, într-un oraş atemporal şi aspaţial, ca o bibliotecă infinită, ancorată în viitor.

Simţea cum timpul curge invers şi şterge pasaje sau întreg conţinutul dintr-o serie de cărţi uriaşe. Senzaţia era de plenitudine, o plenitudine stranie, dacă poate exista aşa ceva; era linişte absolută, resemnare, bucurie explozivă şi demenţă, în procente variabile; era şi o îngenunchere la statuia ultimului bibliotecar, care, cu o încetineală de nedescris, dădea semnalul începerii sărbătoririi ultimului autor. Era beţia cuvintelor ce descriau sfârşitul dispariţiei ultimelor cărţi.

— Mă înspăimânţi, spuse femeia. Ai nişte priviri lagunare.

— Lacunare. Am privirile lacunare ale unui prezentator de modă veche.

— Prezentator de ce?

— De muzică şi literatură la mâna a doua, unde putem să ne punem ochelari cu vedere la mare şi putem să ne împărtăşim dragostea chiar şi unui detector de minciuni, spuse bărbatul. Acolo, oamenii câştigă cu greu o pâine şi o ţin presată între file de carte.

— Şi unde poeţii simt nevoia de a urina orice.

— Pe orice.

— Nu, spuse asistenta Overt. Ei simt nevoia de a urina orice lichid. Cred că ne găsim într-un spaţiu al subconştientului, unde poeţii pot urina orice lichid, cu orice compoziţie.

— Ne găsim într-un spaţiu al subconştientului meu?

— Nu ştiu. Cred că se găseşte fiecare în spaţiul subconştientului lui. Eu nu am viziuni culturale, ci politice. Simt că, pe aici, se face o politică murdară, o politică a întunericului. Politica poate influenţa mediul citadin.

— Intelectualii se ridică din ce în ce mai greu la înălţimea propriei lor culturi, o ţinea Albert pe a lui.

— Cred că am avut dreptate, spuse femeia. Nu simţi cum se urcă scriitorii tăi în maşina de spălat putina.

— Ba da. Mă urc şi eu cu ei, dar nu într-o maşină de spălat.

— Era vorba de o maşină de spălat putina, spuse Diana Overt.

— Nu înţeleg.

— Era o metaforă prin care voiam să-ţi spun că ar trebui să ştergem putina, adică să plecăm de aici, unde putem vorbi oricât, despre orice. Nu simţi că e prea mult şi, în acelaşi timp, nu e mult deloc?

— A? Ba da. Simt că mă aflu într-o expoziţie de portrete tremurate, încropită din acte de caritate gratuite, spuse femeia.

Albert se trezi vorbind, simţi o lovitură puternică în piept şi deschise ochii, zâmbind unui gând ascuns, atât de bine ascuns, încât încerca degeaba să ajungă la el.

— Hei! De ce dai?!

— Nu te-am lovit eu, spuse Diana. E şocul revenirii dincoace, peste drum.

— Nu mă simt foarte rău, dar am rămas cu o somnolență sâcâitoare. Am avut un vis.

— Nu. Bila face din dorință a patra dimensiune. Ți-am spus că e periculos să ții ochii deschiși. Ai avut o trecere destul de lină de la starea de trezie la visul groaznic, dar, la urmă, dacă nu ajungeam pe partea cealaltă a străzii, nu știu dacă te mai puteam salva. Să mergem!

Trecură pe aleea dintre cele două turnuri de câte o sută de nivele și intrară în clădirea firmei lor. În holul imens, se găsea o mulțime de oameni, așezați care pe unde se nimerea. Văzură cum sar cu toții în picioare, ca la un semn, iau câte un buchet de flori în mână, se așează în trei formațiuni compacte și atacă o partitură de bun venit.

— Pentru cine cântă? întrebă Albert.

— Pentru tine.

Când corurile terminară de cântat, dirijorul se apropie, făcu o plecăciune, scoase o bucată de hârtie și citi un mesaj de bun venit.

— Vă mulțumesc, spuse bărbatul, dar nu trebuia să vă deranjați.

— E plăcerea noastră, spuse dirijorul. Vă așteptăm de 9 ore și am fi fost în stare să vă așteptăm și o săptămână. În politică, ne place, nu ne place, trebuie să considerăm reprezentantul nostru ca fiind bun, chiar înainte de a fi. Asta ne permite și nouă să fim la fel.

— Ai dreptate, spuse Albert. Iar dacă lucrurile au început prost, merită să aibă un final apoteotic.

— Aveți perfectă dreptate, spuse dirijorul și făcu un semn către asistență.

Cei prezenți începură să arunce cu flori în noul specialist pe probleme de investiții, până când îl acoperiră.

Râzând cam strâmb, Albert ieși de sub tona de plante și mulțumi pentru amabilitate. Coriștii aplaudară și porniră să cânte un al doilea cântec. După ce terminară, începură să evacueze sala, ordonat și în liniște.

Nu mai rămaseră decât cel aşteptat, femeia, dirijorul şi un bărbat înalt. Ultimul se prezentă ca fiind Ionas Divert, directorul firmei, şi îi rugă pe cei trei să-l însoţească.

Urcară cu liftul la etajul 44 şi se îndreptară direct spre biroul rezervat specialistului în probleme de investiţii, domnul Albert Hosman, vicepreşedinte cu probleme de imagine şi relaţii cu mass-media. Alături, se găsea biroul asistentei acestuia, domnişoara Diana Overt.

— Aveţi aici tot confortul, spuse directorul. Dormitoare spaţioase, birouri luminoase, baie,.bucătărie... După operaţie, e chiar necesar să nu mai părăsiţi sediul firmei. Aici e biblioteca, calculatoare conectate la cele pe care le aveţi acasă, la sediul partidului, tot ce vă trebuie pentru a compara informaţiile cuprinse în glob cu cele din alte surse.

În spatele lor apăruse un tânăr în uniformă de doc cafeniu, care fu prezentat ca fiind şeful gărzilor firmei şi numit Hon Kovalski. Rolul acestuia era să rezolve, personal, orice problemă a vicepreşedintelui Hosman şi legătura acestuia cu personalul care urma să populeze tot etajul.

Se făcură plecăciuni, se strânseră mâini, apoi directorul şi şeful gărzilor părăsiră biroul.

— Sper că, în curând, vă veţi înscrie în corul celor mulţi, spuse dirijorul.

— Desigur, minţi Diana. Ne vom înscrie într-unul dintre corurile membrilor de partid din această instituţie, coruri ce cu onoare le conduceţi.

— Mă bucur nespus să aud acest lucru, spuse dirijorul. Iau aceste cuvinte ca pe o promisiune. Sper ca, după operaţie, să mă căutaţi. Aveţi în glob toate partiturile cunoscute pe Ioza.

Îi îmbrăţişă de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea, strânse mâna vicepreşedintelui, sărută mâna asistentei şi părăsi incinta la fel de brusc ca directorul şi gardianul.

Albert se uită pe fereastră. Văzu că, printre cele două turnuri de o sută de etaje, spre sud, se întindea priveliştea aproape întregului oraş. Spre nord, se găseau doar fabrici şi câteva unităţi militare.

— Sunteți puternic industrializați și militarizați.

— Industrializați, da, dar nu militarizați. După cincizeci de ani de stat degeaba, trupele au început să se antreneze în deșert.

— Dacă arde soarele, presupun că aveți și ținuturi deșertice.

— N-am vrut să spun că se antrenează într-un deșert, ci faptul că se antrenează degeaba, conflictele fiind minore. Avem ținuturi necultivate, dar nu sunt deșertice; pământul e roditor. Unde pământul e neroditor, îl acoperim cu un strat de pământ adus de pe Pământ.

Își plimbă privirea în dreapta și în stânga, apoi se uită în depărtare. Orașul Lahr era imens. Cartierele de case, șantierele, fabricile, depozitele și edificiile din beton și sticlă se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Am mai auzit chestia cu operația, spuse Albert. Barmanul a pomenit prima dată despre o posibilă operație și despre un chirurg. Cei de aici vorbesc despre o operație și despre un glob ca despre ceva de la sine înțeles. Despre ce este vorba?

— Ei nu știu că tu nu știi și iau totul ca de la sine înțeles, spuse asistenta.

— Ce e de la sine înțeles?

— Mi-a fost jenă să-ți spun. Nu ai observat, dar toți membri de partid, salariați la această firmă, la sediu sau aiurea, au un glob ocular din material plastic, plin cu informații, în locul unuia dintre globii oculari naturali?! Și noi vom purta astfel de globi. Aici, la firmă, prețul operației nu se oprește din retribuție, spuse asistenta.

— Cum adică?! Vor să ne scoată ochii?

— Dacă privești așa lucrurile, da, ne vor scoate câte un ochi, ca la toți membrii de partid. Lucrurile nu trebuie privite așa, ci ca o cinste care ni se face. Ni se vor instala globi de informații în loc. Rareori se poate găsi atâta cantitate de informație într-un volum atât de mic. Ochiul electronic, conectat la creier, nu se deosebește cu nimic de ochiul natural, dar e mult mai performant. Pe lângă o componentă informațională, există o cameră video minusculă și un cip, pe post de retină. Dacă aveam astfel

de globi de informație, nu ne mai trebuia bila aceea pentru a trece strada. Globul e un foarte bun sistem de schimb de informații cu receptori sau emițători electronici externi, poate stabiliza perturbațiile spațio-temporale şi îți poate conferi calitatea de a vedea pe întuneric.

— Cunoşti expresia pământeană conform căreia orice individ ține la ceva sau cineva ca la ochii din cap? întrebă bărbatul.

— Cunosc, spuse asistenta. Din cauza asta, mi-a fost frică să-ți spun. În ce mă priveşte, nu am idei preconcepute...

— Cum adică, vrei să te supui unei operații barbare, aşa, de bună voie?!

— Sigur. Cunosc minunile tehnologiei şi consider că globul de informație e una dintre ele. Nu se poate face niciun fel de politică fără o mare cantitate de informație.

— Asta e politica dracu'. Mai bine mă lipsesc, se enervă Albert. Nu mai vreau să fac nicio politică.

— Nu se poate să nu vrei. Ai intrat în joc.

— Ce vrei să spui?

— Cine nu vrea, este operat cu forța, spuse Diana Overt. Membrii de partid trebuie să formeze un front informațional comun pentru asigurarea succesului final în alegeri.

— Ce fel de democrație mai e şi asta? Nu pot să mă întorc pe Pământ, sunt amenințat cu mutilarea... Nu am chef să mi se scoată ochii. Ce mă sfătuieşti să fac?

— Dacă ții cu tot dinadinsul să scapi de montarea globului de informație, e bine să taci. După un timp, poate găsim un loc să ne ascundem, în vreun oraş, sau fugim în emisfera întunecată a planetei. Pentru întuneric, ți-ar fi fost de folos ochiul. E construit pentru vedere în infraroşu, depistează tot felul de unde subsonice, măsoară radioactivitatea, face măsurători fine de distanțe, unghiuri şi nu mai ştiu ce altceva. Am rătăcit pe aici, pe undeva, o broşură de documentare şi popularizare.

— E un paradox, spuse Albert. Eu vreau să fug în întuneric pentru a scăpa de montarea ochiului artificial şi, pe partea ailaltă, nu mă pot descurca în întuneric fără acesta...

— Putem să facem şi altfel, spuse Diana. Îmi pun numai eu glob de informaţie şi te însoţesc la toate şedinţele şi mitingurile. Când nu ştii să răspunzi la vreo întrebare, îţi şoptesc. Dacă întreabă cineva, mint că ai fost operat. Pe mine mă vor crede; mă cunosc foarte mulţi membri de rând şi şefi ai partidului. Majoritatea au trecut pe la infirmerie, unde i-am îngrijit şi eu.

— Bravo! Aşa facem, se bucură vicepreşedintele. Aplicăm varianta a doua şi, dacă vedem că se îngroaşă gluma, o ştergem din oraş. Eşti, pentru mine, o adevărată asistentă.

Zâmbi larg, o sărută şi îi băgă mâna sub fustă.

— Vai, iubitule! Dacă vrei ceva, am văzut două fiaruri în dulap.

III

Albert Hosman şi Diana Overt obturară ferestrele dormitorului şi mai mult de o sută de ore nu se dădură jos din pat. După asta, obosiţi, căutară într-una dintre lăzile frigorifice din bucătărie, mâncară şi băură pe săturate, apoi, amorţiţi, traseră un somn de câteva zeci de ore. Când se treziră, îi apucă o poftă nebună de muncă şi se încuiară în bibliotecă.

Vicepreşedintele dictă mai multe analize, iar asistenta le transmise la centru. Din aceste analize, se desprindea ideea unei reforme originale. Dacă nu aveau ce reforma, se putea imagina ceva, de la zero. În niciun caz nu trebuia ca Ioza să devină coşul de gunoi, industrial şi cultural, al ţărilor capitaliste dezvoltate de pe Pământ. Nu trebuia continuată tranziţia acestor ţări către nu se ştie ce mondialism şi monopol; trebuia imaginată o altfel de ţintă. Totul trebuia pornit de la zero. Acest zero trebuia bine gândit, astfel încât reforma ce va urma să fie specifică unei societăţi noi, a noastră, a celor prezenţi aici. Acum, nu ştim către ce tranzităm, dar nu trebuie, în niciun caz, să privim capitalismul ca pe o formă de postcomunism. Ce poate fi mai rău decât comunismul? Postcomunismul. Nu

facem altceva decât să ne îndreptăm în direcția în care merg țările capitaliste pământene, în condițiile în care capitalismul actual nu seamănă deloc cu acela de la începuturi, iar cel viitor e greu de imaginat. Ni se inoculează ideea tranziției, dar trebuie să stăm tot timpul în spatele unor antemergători. Nu ni se permite să-i depășim și, dacă nu ni se permite asta, va trebui să trecem pe lângă ei. Va trebui să-i învățăm că, dacă nu-i putem întrece, măcar ne putem permite să-i depășim.

În analize, era pusă în lumină și ideea că e o iluzie să crezi despre locuitorii planetei Ioza că sunt necivilizați. Era foarte ușor să pui pe cineva în inferioritate, prezentându-i calitățile ca fiind defecte. Nu trebuiau considerați civilizați doar bogătașii marilor state capitaliste pământene. Nici țările mici nu trebuiau să-și ia nasul la purtare; era necesar să învețe că pot fi atacate de țările mari, că pot, într-adevăr, să joace rolul de buturugi mici, care răstoarne carul mare, dar nici din ele nu mai rămâne nimic. Planeta Ioza și orașul Lahr, capitala ei, trebuiau să spulbere complexul de inferioritate. Nu mai trebuiau să stea tot timpul cu ochii pe planeta de origine. Pământenii nu veneau pe Ioza nici măcar împinși de criza de supraproducție. Era necesar ca băștinașii să se întoarcă spre ei înșiși, spre propria lor societate și reformă. După insuccesul înregistrat la ultimele alegeri de pe Pământ, era necesar ca membri de partid să se regrupeze pe altă planetă și să pună în scenă o premieră. Cei rămași, după o migrație masivă la alte formațiuni politice, nu au vrut să plece niciodată. Cei care au migrat nu au vrut niciodată să părăsească planeta natală. În plus, trădătorii unui partid, sunt potențiali trădători ai oricărui partid.

Președintele Aram Melior le trimise o scrisoare electronică și îi felicită pentru activitatea susținută pe care o depuneau în slujba partidului.

Îi plăcea foarte mult concepția lui Hosman despre demitizarea conducerii. Era de acord cu faptul că, pentru a lucra cu folos pentru societate, era bine să se uite faptul că, acolo, sus, cineva ne iubește sau nu. Era bine să renunțăm la mentalitatea

potrivit căreia conducătorul partidului, țării sau planetei este şi conducătorul nostru, al fiecăruia dintre noi. Preşedintele partidului nu e conducătorul tău, ci conducătorul partidului. E bine să-şi vadă fiecare de treburile lui. Ne-am învățat să nu facem nimic înainte de a ni se spune ce să facem. Totul porneşte de la un dictator, în jos, direct, prin şedințe şi mitinguri, sau indirect, prin teleconferințe, până la ultima femeie de serviciu. După un şablon, se poate ajunge la o planetă de conducători, fiecare conducând pe fiecare. În orice fel de dictatură, dacă cineva nu dictează cuiva, nu se simte bine. Trebuie să ocolim capcana de a fi cu toții dictatori şi executanți, totodată. Ocupați cu conducerea, uităm că singura preocupare trebuie să fie procesul de producție. Dacă li se dictează de sus, mulți se simt fericiți. Când nu mai sunt conduşi, neputând suporta vidul de putere de deasupra, mulți iau în brațe o zeitate, căzând în misticism. Privit astfel, orice conducător am avea, sfârşeşte prin a crede că are o menire divină. Slugile credincioase creează dictatori.

E bine să nu ne mai preocupăm de tot ce fac şi spun conducătorii. E bine să ne vedem de treaba noastră în societate şi să facem în aşa fel încât lucrul nostru să fie pentru societate. Managerii nu trebuie să-şi mai bată capul despre ceea ce cred şi spun subalternii despre ei, pentru a-şi fabrica o masă de subordonați docili şi credincioşi, ci trebuie să se îngrijească de reuşita procesului specific de producție la care se pricep.

Cu această nouă mentalitate, se pot crea manageri şi executanți eficienți. Eficiența duce, firesc, la bogăție şi la îmbogățirea populației. Un popor bogat e uşor de civilizat.

Ar mai fi o metodă de a demitiza un conducător suprem, aceea de a avea nenorocul să alegem un preşedinte al planetei care să ne facă să cădem în derizoriu. Prin caracterul ei întâmplător, această alegere este chiar mai periculoasă decât divinizarea directă. Un preşedinte caraghios, care zâmbeşte continuu şi fără rost, care face gafe monumentale, comportamentale sau de limbaj, e un artist al poporului, nu un conducător. Poporul

ar face bancuri pe seama lui până ar cădea singur în autodivinizare. Dacă spui ceva despre idioți, îi jignești pe idioți, dacă spui ceva despre muncitori, îi jigneşti pe muncitori, dacă spui ceva despre intelectuali, nomazi, săraci sau cinstiți, îi jigneşti pe intelectuali, nomazi, săraci sau cinstiți. Când un popor începe să se creadă sfânt, începe să dea lecții popoarelor din jur.

Încurajat de laudele şefului de partid, Albert îşi propuse să se gândească la un subiect foarte interesant, la centralizare şi autonomie. Dictă Dianei câteva fraze.

— Ar trebui să mai lăsăm fiarul, spuse femeia, excitându-se şi scriind de zor,... măcar în timp ce muncim. Nu pot să mă mai concentrez. Vorbeşti fără întrerupere.

— Da, dar tu eşti cea care iubeşte atât de mult politica...

— Grozav slogan: Dragoste şi Politică!

— Sună mai mult a titlu de roman, spuse vicepreşedintele. Poate că am exagerat cu munca politică şi toate analizele astea. Să luăm o pauză!

— Aşa spune şi preşedintele Melior într-un mesaj, să lăsăm munca de birou şi să ieşim pe teren, să cunoaştem națiile planetei Ioza, să luăm fiecare potențial alegător în parte, să-i cunoaştem mentalitatea şi să i-o schimbăm. Spune că o susținere largă din partea electoratului ne va aduce la putere şi că, fiind un partid de manageri, vom face ca acest astru să fie guvernabil. Dacă este guvernabil, poate fi bine condus. Dacă este bine condus, poate fi bogat. Deocamdată, Ioza e sărăcită de o pătură de îmbogățiți extratereştri, aduşi de partidele lor de pe cele mai stranii planete locuite. Prin polarizarea bogăției, ei au produs mase largi de îmbogățiți. Au creat o falsă clasă de mijloc, care nu este compusă decât din salariații lor, băştinaşi care se ocupă cu transferul masei monetare în afara planetei. Partidul care a format ciugulitori, la masa celor bogați, are un segment electoral foarte fidel. Falsă sau nu, clasa de mijloc e greu de atras către noi. Au învățat din pliantele publicitare ce este capitalismul pământean şi se vor capitalişti. Pentru a-i atrage în partidul nostru, trebuie să-i învățăm că poate exista şi ceva

mai mult decât capitalismul, o economie şi o societate a ordinii şi bunului simţ. Pentru a îmbina organizarea cu morala, trebuie să construim o economie puternică. Nu putem construi o economie puternică în câţiva ani; nu am putut face asta nici în cele câteva sute de ani, de când suntem aici. Pentru asta, trebuie să stăm în spatele celorlalte partide şi, la momentul oportun, să trecem în faţa lor şi să le suflăm electorii. Nu trebuie să facem abstracţie de faptul că unii extratereştri vin aici cu o tehnică, de multe ori, chiar de neînţeles pentru noi. Managerii noştri nu trebuie neapărat să fie instruiţi pe Pământ; ei se pot instrui din mers pe planeta Ioza. E nevoie doar de a ne vindeca de complexul de inferioritate pe care psihologii pământeni ni l-au alimentat cu iluzii, complex care s-a acutizat odată cu pierderea alegerilor.

Bărbatul emise un hohot de râs şi aplaudă furtunos:

— Ai recitat ca din carte. Problema e alta: dacă vrem să ieşim de aici, ne împiedică cineva?

— Nu. Nu cred, spuse Diana. Nu ştie nimeni că vrei să scapi de operaţie. Ei nici nu concep că ar putea exista vreun idiot care să nu vrea să i se monteze un glob de informaţie.

— Cum nu ştie nimeni? Ştii tu.

— Mă insulţi. Eu sunt secretara ta şi execut doar ordinele date de tine.

— Da, dar ai spus că eşti devotată partidului, spuse Albert.

— Sigur că sunt devotată partidului, iar tu eşti vicepreşedintele departamentului cu probleme de imagine şi relaţia cu mass-media. În concluzie, nu comit niciun act de nesupunere faţă de partid dacă te ascult. Dacă e s-o luăm şi altfel, o preconizată operaţie de montare a unui glob de informaţie nu are nicio legătură cu politica partidului.

— M-ai liniştit, dar dacă îi trece cuiva prin cap faptul că vreau să rămân cu ochii mei naturali şi nu ne lasă să plecăm?

— E o suspiciune inutilă, spuse asistenta. Dacă, prin absurd, se pune cineva de-a doua, avem mesajul preşedintelui partidului. E literă de lege.

— Deja mă simt mai bine, se întinse Albert, cuprins de o stare de beatitudine. Fericirea îmi face foame. Ce-ar fi să iei o carte de bucate şi să găteşti ceva bun, până termin eu de lărgit ideea despre centralizare şi autonomie. Ideile mi se ciocnesc în cap ca nişte ciocane şi gândul la mâncare le poate da un sens.

— Poate că e mai bine să mâncăm ceva, în fugă, să punem în ordine subiectele pe care ni le-am propus şi să ieşim în oraş.

— Am poftă de o mâncare ca lumea, bine preparată, cu suc de roşii şi multe condimente, un pahar cu vin... Vreau să luăm masa ca lumea, de la cap la coadă, într-un cadru destins. M-am săturat să fac totul în fugă.

— Foarte bine. Dar, înainte de a mă apuca de treabă, aş vrea să-ţi spun ce cred eu despre centralizare şi autonomie...

— Spune! o îndemnă bărbatul.

— Statul dictatorial, indiferent de ce fel, centralizează puterea unui om sau a unui grup de oameni. După spulberarea unei dictaturi, relaxarea se face brusc. Nici populaţia, nici viitorii conducători nu sunt pregătiţi pentru descentralizare şi acordarea autonomiei. Se renunţă la orice fel de formă de planificare, noţiunea fiind considerată demonetizată prin proastă folosire. O autonomie bruscă, economică, teritorială, religioasă, etnică, juridică sau de orice alt fel, duce la dictaturi mici ale unor minorităţi asupra majorităţii. În justiţie, de exemplu, s-a văzut că autonomia şi salariile disproporţionat de mari au bulversat judecata corectă, au făcut caducă noţiunea de dreptate şi au încurajat corupţia generalizată. Justiţia s-a simţit datoare să-l scoată din mizerie pe politicianul corupt, din nou, curat ca lacrima.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Albert. Nu e bună nici centralizarea excesivă, nici autonomia excesivă. Ne trebuie un echilibru în toate, deci şi un echilibru centralizare-autonomie.

Fără să mai spună o vorbă, femeia zâmbi şi trecu în bucătărie.

Nervos că nu-şi putea aduna gândurile pentru a le aşterne pe hârtie, Albert se învârti cu scaunul, împingând cu piciorul în colţul biroului. Pentru a scrie un eseu despre mondializare,

citise o carte de 400 de pagini, dar nu reuşea să-şi intre în mână.

Nu înțelegea de unde veneau usturimea de ochi şi o cumplită şi bruscă durere de cap. Se gândi că un prânz de excepție îl va remonta şi îşi aduse aminte că ideea principală a cărții citite era că popoarele, trăind sub jugul marilor imperii, au căpătat o frică funciară de străini. Cuvântul „mondializare" sperie multă lume. Mulți s-au obişnuit să nu depăşească spațiul vital, un apartament, o slujbă prost plătită, o familie, un concediu la mare sau la munte. Totul e calculat orbeşte. Unele țări sunt organizate ca nişte puşcării economice. Cultul proprietății a fost înlocuit cu acela al lipsei de proprietate sau al proprietății la limita subzistenței. Mulți oameni nu concep să aibă mai multe servicii, în mai multe oraşe din țară sau în mai multe țări, şi să locuiască în mai multe locuințe. Omului i se pare ciudat să părăsească o casă care nu este a lui sau să părăsească o slujbă prost plătită. Pentru el, lumea e statică, e o puşcărie. Dacă nu poate călători, îşi spune că e bine acolo unde e. Sigur că e bine, dar e prea puțin. E o mentalitate de om sărac, de vulpe care nu ajunge la struguri. Dacă nu este lăsat să se îmbogățească, omul sfârşeşte prin a crede că acest lucru nu este posibil.

„Mondializarea" e doar o idee. Ea nu elimină monedele țărilor, nu face populațiile să dea buzna unele peste altele. Face granițele mai permisive, mai puțin birocratizate, traficul mai fluent şi circuitul financiar şi de mărfuri mai puțin greoi. Un continent unit sau o planetă unită nu desființează granițele, nu face oamenii să renunțe la tradiții.

Necazuri sunt, printre acestea numărându-se faptul că monezile diferite, din regiuni diferite, au valori foarte diferite. Mondializarea îi sperie pe bogați şi săraci, deopotrivă, pe cei inteligenți şi pe cei duşi cu pluta, pe cei cu gândire mai abstractă sau mai concretă.

Cuprins de astfel de gânduri, Albert privi cu atenție topul de o mie de coli de scris, scos din învelitoare cu puțin timp în

urmă şi aşezat pe biroul lucios. O foaie după alta, zbura de la suprafaţa pachetului, se înălţa în aer şi dispărea.

Se scutură, apoi închise şi deschise ochii, dar fenomenul anormal continua să se deruleze. Pachetul ajunsese aproape la două treimi.

Îşi spuse că, la urma urmei, putea să se găsească într-o lume virtuală stranie, aşa cum a presupus de la început, totul nefiind decât un joc, şi nu avea rost să-şi bată prea mult capul. Episodul cu trecerea străzii şi cel cu bătrânii din staţie dovedeau acest fapt.

Îi plăcea fotoliul rotitor din spatele biroului său. Pipăi pielea maro cu care era tapetat şi simţi cum se ridică mania puterii în el, ca un lichid călduţ, şi i se localizează la cap. Îşi făcu vânt cu piciorul, se mai învârti de câteva ori şi simţi o ameţeală plăcută. Crezu că îi revine inspiraţia, dar nu era deloc aşa; niciun gând despre cum ar fi putut el să abordeze tema mondializării nu-i trecea prin minte. Nici despre o viitoare lege a răspunderii manageriale nu putea spune prea multe.

Opri scaunul din rotaţie şi se uită la topul de hârtie; ajunsese la jumătate şi foile continuau să zboare şi să dispară. Puse capul pe birou, închise ochii şi întinse mâinile în faţă, cum avea obiceiul să facă atunci când voia să se relaxeze. Din greşeală, apăsă unul dintre zecile de butoane al căror sens îşi propusese să-l descifreze mai târziu. Sunetul scos îi zbârnâi în creier şi îi trecu prin gând macheta foarte nostimă a unui elicopter. Aceasta se înălţă, zbură un timp şi, pentru că avea combustibilul pe sfârşite, începu să se prăbuşească. La câteva zeci de metri de sol, pilotul de jucărie deschise cartea tehnică să vadă unde este defectul, apoi totul se spulberă într-o explozie enormă.

Speriat, deschise ochii şi îl văzu pe Hon Kovalski.

— Bate şi ţi se va deschide apetitul pentru bătaie! glumi acesta.

— Cine mai eşti şi tu?! întrebă vicepreşedintele.

— Sunt Kovalski, şeful gărzilor firmei, la ordin. Vă amintiţi? V-am condus aici, împreună cu directorul Divert şi domnul

George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei. A trecut ceva timp de când ați venit. Văd că v-ați mutat aici. Nu mai mergeți acasă?

— A, ăla cu muzica e George Manas. A uitat să ne spună. Scuză-mă, domnule Kovalski! Am adormit. Credeam că sunteți în vis.

— Sunt crunta realitate. Vă rog să-mi spuneți Hon!

— Bine, Hon. Are ceva că am stat aici și am lucrat?

— Nu are nimic. De fapt, am anticipat totul și am umplut frigiderele cu mâncare. Ați văzut ce bibliotecă vastă vi s-a amenajat?

— Am văzut, spuse Albert. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am rămas.

— Puteți să stați și să lucrați unde doriți, dar, să știți, computerul aflat la dumneavoastră acasă, e mult mai bine dotat cu informații. În plus, metodele folosite, scrisul pe hârtii și celelalte, sunt empirice.

— Poate fi adevărat ce spui, dar dacă locuința mea de la sediul partidului e copiată după cușeta de pe navă, atunci dormitorul e foarte mic. Aici am un dormitor spațios și curat.

— Mă bucur că vă place, spuse Hon. Să vedeți ce bine au ieșit filmările.

— Ce filmări?! Ce vorbești?! deveni Albert foarte atent.

— Am înregistrat pe bandă toate actele sexuale pe care le-ați avut cu Diana Overt. O parte dintre casete le-am trimis deja în teritoriu.

— Ce vrei să spui?!

— La noi în partid nu există secrete, spuse șeful gărzilor firmei. Totul este filmat și îndosariat. Ceea ce reprezintă o importanță imediată, se folosește imediat.

— Ce importanță imediată reprezintă jocurile mele cu secretara?!

— Cei de la filiale caută să demonstreze autohtonilor că se poate face dragoste și altfel.

— Cum adică? se enervă Albert Hosman.

— Adică civilizat, în dormitor. Nu pe străzi. Pentru asta, li se arată cum fac pământenii şi ce picanterii cunosc ei. Nu vrem neapărat să le schimbăm obiceiul cu fiarul, dar nici nu avem chef să organizăm mitinguri electorale, iar lor să le plece hormonii la plimbare, în mijlocul lumii, tocmai când preşedintele nostru le vorbeşte despre economie şi prosperitate.

— E cam întuneric în dormitor. Cred că au ieşit nişte filmări de toată jena.

— Nicidecum. Au ieşit nişte filmări excelente. Nu trebuie să subestimăm tehnica filmografică de azi.

— Dacă mă culcam cu Diana în patul din locuinţa mea de la sediu, nu mai aveaţi filmuleţele dorite, râse vicepreşedintele.

— Inexact, spuse Hon. Orice punct din orice parte a oricărui dormitor de pe Ioza este prevăzut cu un senzor reglat să declanşeze camera de filmat la greutatea a două persoane.

— E filmată toată populaţia planetei?

— Nu. Sunt filmaţi doar membrii partidului nostru. Ei trebuie să fie un exemplu pentru alegătorii autohtoni şi, în plus, nu-şi pun fiarul în cap în mijlocul străzii.

Pe Albert îl enerva faptul că îl filmaseră fără să-i ceară acordul şi se gândi că, dacă îl întrebau, nu-şi dădea niciun acord. Din punctul lor de vedere, procedaseră bine. Îşi spuse că făcuseră o prostie, dar prostia era atât de generalizată încât nu mai deranja pe nimeni. Se mai calmă şi îşi aruncă ochii pe ceea ce mai rămăsese din topul de hârtie.

— Tu vezi ce văd eu?

— Sigur că văd, răspunse Hon. Foile zboară şi dispar.

— Ţi se pare normal?

— Nu e deloc normal.

— Şi, atunci, ca şef al gărzilor nu trebuie să iei măsuri? întrebă vicepreşedintele.

— Fenomenul nu ţine de departamentul de pază. Nu pot lua nicio măsură de prevenire sau de combatere a vreunei infracţiuni.

— Ce se poate face? Uită-te, foile dispar de sub nasul nostru.

— Dacă nu este reclamat sau constatat vreun furt, nu am pe cine incrimina, spuse Hon Kovalski. Nu e niciun furt.

— Dacă furt nu e, ce e?

— Nu ştiu. O dispariţie. Probabil, ceva legat de paradoxul spaţiu-timp. V-aţi rotit cumva cu fotoliul?

— Sigur, spuse Albert.

— E o copilărie. Câte rotaţii aţi făcut?

— De unde vrei să ştiu? N-am stat să număr.

— Ştiţi măcar în ce sens v-aţi rotit? întrebă Hon.

— Pot să reconstitui. Dacă am împins cu piciorul în colţul ăsta de birou, înseamnă că m-am învârtit în acest sens, adică în sensul invers de rotaţie a limbilor de ceasornic.

Îi arătă şi văzură că foile de hârtie încep să dispară mai repede.

— Rotirea cu scaunul accelerează zborul colilor. Acestea dispar şi când staţi pe loc, dar mai lent. Înseamnă că e şi un fenomen spaţio-temporal, dar acesta este suprapus peste un alt fenomen, necunoscut, misterios.

Văzând că vrea să dispară şi ultima hârtie din fostul top, Albert se aplecă în faţă şi vru s-o prindă. Foaia îi trecu printre degete, ca un fum, şi se destrămă.

— Ciudat, spuse pipăind locul gol. Foarte ciudat.

— Nu e nimic ciudat, spuse şeful gărzilor firmei. În afară de Diana Overt, a mai intrat cineva aici?

— Probabil că au intrat oamenii tăi să ia casetele filmate.

— Nu. Asta nu. Casetele se schimbă singure, în mod automat. Unde e Diana?

— În bucătărie, spuse vicepreşedintele. Prepară ceva de mâncare. Dacă doreşti, eşti invitat să iei masa cu noi.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat şi sunt în exerciţiul funcţiunii. Ce aţi făcut concret în ultimele două ore.

— Am conceput nişte eseuri politice.

— Şi, mai înainte? întrebă Hon.

— Am citit o carte.

— În profil.

— Bineînțeles că în profil, spuse Albert. Tot ce e aici se referă la politica partidului. Nu e nimic referitor la investiții.

Luă, dintre zecile de cărți aflate pe tăblia lucioasă a biroului, volumul referitor la mondializare și i-l întinse. Hon luă cartea, o răsfoi cu atenție, apoi ridică privirea spre vicepreşedinte.

— Ce scriați?

— Nu scriam nimic. Mă învârteam cu scaunul să văd dacă nu-mi vine inspirația. De fapt, la un moment dat, m-a cuprins o foame atât de cumplită, încât m-a apucat somnul. Când ai intrat, cred că dormeam.

Hon scosese un carnet și începuse să noteze ceva, încruntându-se.

— Vrei să inițiezi o anchetă pentru un top de hârtie?! întrebă Albert.

— Nu contează valoarea lucrului dispărut, ci principiul moral. Putem considera că e o dispariție și, cum nu cred că e un fenomen paranormal, atunci când apare și un făptuitor, se cheamă că avem un furt. Furtul ține de protecția și paza pe care trebuie să le acorde gărzile conduse de mine. Pe loza, nu se întâlnesc prea des cazuri din astea.

— Poate fi o anchetă pentru nimic. Pe Pământ, gardienii mai inițiază câte o anchetă să-și justifice salariile. Dacă e ordin, mai găsesc și câte un corupt. Cine trebuie să fie coruptul, se hotărăşte la nivelele cele mai înalte ale partidului, dar aici? Ce rost are să inițiezi o anchetă? Am înțeles că nu există infracționalitate prea mare pe această planetă.

— Nu există infracționalitate, dar există luptă pentru putere și, cel puțin teoretic, acolo unde se inițiază lupta pentru putere, trebuie să apară și metode de luptă nepermise de lege și morală, spuse Hon. Ia, gândiți-vă! Dacă vă învârteați cu scaunul și vă venea inspirația la timp, ce făceați?

— Mă apucam de scris.

— Pe ce?

— Pe foi de hârtie, spuse vicepreşedintele cu investițiile și relația cu presa. Multe lucruri interesante am scris chiar eu, nu le-am dictat, iar secretara le-a trimis la centru, prin fax.

— Deci, putem presupune că hârtiile dispărute puteau fi suportul unor idei care să schimbe lumea politică?

— Putem.

— Vedeți? Aici am vrut să ajung, spuse șeful gărzilor. E posibil ca niciun alt top să nu fie atât de important ca acela care a dispărut.

— Ai dreptate. Nu știu cum sunt ființele pe aici, dar oamenii, atunci când se îndrăgostesc de lucrurile lor, le folosesc cu succes. Când am fost student, m-am legat foarte mult de un stilou. Era un stilou ieftin, cu nişte motive florale naive, desenate pe el. Cu el am luat numai note bune. Înaintea unui examen greu, l-am rătăcit pe undeva şi am pierdut examenul. Norocul meu a fost că l-am găsit înaintea sesiunii de toamnă, altfel pierdeam anul. Nu-mi intra nimic în cap dacă nu aveam acel stilou în mână. Aşa mă simt şi acum. Sunt din ce în ce mai convins că aş fi putut scrie ceva epocal pe foile dispărute. Acela care a inițiat dispariția, e un sabotor! strigă vicepreşedintele. Ai vreo bănuială?

— Acum, pentru că nu mai sunt lăsați să fure, hoții au lăsat deoparte bunele maniere şi se țin de tot felul de glume proaste. Pot fi angajați de vreun membru de partid al partidului nostru. Pot fi de la un partid concurent. E posibil să fi intuit că sunteți un potențial mare conducător şi v-au luat în vizor.

— E posibil, dar n-a fost niciun străin aici.

— Ce se întâmplă?! întrebă Diana din pragul uşii. Am crezut că se dă vreo bătălie. De ce strigi aşa?

Căutând să fie cât mai concis, Albert îi povesti tot ce se întâmplase. Femeia izbucni în râs, iar şeful gărzilor tuşi stânjenit şi spuse că se retrage, că are foarte mult de lucru şi va întocmi un raport pe baza căruia să se declanşeze o anchetă privitoare la topul de hârtie dispărut.

— Vom vedea, spuse şi închise carnețelul. Voi începe prin a scana întreg etajul pentru a depista amprente străine.

Diana îl invită şi ea la masă, dar Hon Kovalski o refuză, salută respectuos şi ieşi. Secretara trecu în bucătărie, să defi-

nitiveze ultimele detalii ale mesei, iar Albert se afundă în fotoliu şi în gânduri. Reflex, începu să se învârtă cu fotoliul, încet, apoi din ce în ce mai repede, derulând filmul celor întâmplate şi căutând o explicaţie logică. După un timp, începu să picotească, apoi ochii i se închiseră de tot.

În virtutea inerţiei, scaunul mai făcu două rotaţii şi se opri. Vicepreşedintele deschise ochii şi privi stupefiat. Filele topului de hârtie dispărut, începuseră să reapară, una câte una. La 50 de centimetri de tăblia biroului, din neant, apăru o filă, apoi o a doua, a treia, aşezându-se, firesc, una peste alta.

Venită să-l cheme la masă, asistenta se uita uimită la bărbat şi la foile care se materializau din nimic.

— Am crezut că vă distraţi pe seama mea, spuse.

— Eu aş fi putut să glumesc, dar şeful gărzilor nu şi-ar fi permis. Spune-mi că nu dorm!

— Nu dormi. Ce m-ar face să cred că dormi?

— Faptul că aşa ceva se întâmplă doar în vis, arătă Albert spre topul din ce în ce mai gros.

— Eu aş spune că aşa ceva nu există, spuse femeia.

— Cum să nu existe?! Nu vezi?

— Nu. Nu la asta mă refer. Am senzaţia că nu există nimic din ceea ce e în jurul nostru, că acest apartament nu e real.

— Ar fi prea mult, spuse bărbatul.

— Este prea mult. Uşa de la acest birou s-a deschis singură, iar dincolo nu e ceea ce ne-am aştepta noi, ci altceva, încă necunoscut. Dispariţia şi apariţia hârtiilor parcă ar fi curgerea timpului, când înapoi, când înainte. Cred că am încurcat-o rău de tot. Vino să vezi!

Albert se ridică de la birou şi o urmă pe culoar, dar acela nu era culoarul ştiut de ei. Pereţii nu erau placaţi cu marmură, nici podeaua nu era acoperită cu covoare moi, ci era cu totul alt hol. Acum, pe jos se găseau scânduri putrezite şi scârţâitoare, iar pereţii erau acoperiţi cu tapet murdar şi, pe alocuri, dezlipit. Din loc în loc, era atârnată câte o pictură ieftină sau câte o vază cu flori agăţătoare.

Ca la un semn, cei doi vrură să se întoarcă în biroul lui Albert, dar uşa din aluminiu, capitonată cu piele, se închise şi se transformă într-o uşă din lemn, cu geamuri murdare.

— Ce se întâmplă?! se opri bărbatul, brusc, speriat că putea intra prin geamuri.

— Nu am avut niciodată de-a face cu ei, dar cred că aici este mâna enocraţilor.

— Ce dracu' mai sunt şi ăştia!

— O grupare extremistă care vrea să instaureze dictatura enocraţilor pe Ioza, spuse Diana Overt. Am auzit că sunt extrem de periculoşi.

— Să chemăm gărzile!

— Nu ştiu dacă se mai poate. Biroul tău a rămas înăuntru, iar butoanele sunt pe el.

— Hon a spus că există camere de filmat şi că am fost supravegheaţi tot timpul, spuse Albert. Vor observa că am dispărut.

— Crezi că enocraţii sunt proşti? Au făcut şi ei înregistrări şi le pun, să le vizioneze gardienii. Nu cred că se va prinde cineva de truc.

— Cine sunt enocraţii ăştia şi ce vor de la noi?

— Ce sunt, ştiu, dar nu ştiu ce vor, spuse asistenta. Sunt adepţi ai enocraţiei, o orientare sociologică şi politică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni specialiştilor în domeniul enotehnicii. Enocraţii sunt conduşi de enologi, specialiştii în enologie, o ştiinţă care se ocupă cu vinificaţia şi cu studiul produselor derivate ale viei şi vinului.

— Despre ce derivate este vorba?

— Fel de fel, dar enologii consideră că omul este principalul derivat al viei şi vinului.

— Cum adică? întrebă bărbatul.

— Cred că totul se referă la faptul că via şi omul au o istorie comună, şi că multe genii au fost zămislite la beţie.

— Dacă enologii cred că geniile sunt o consecinţă a unei mese copioase, stropită cu mult vin, şi a unui act sexual, se

înşeală. Eu cred că recunoaşterea geniului nu se face nici măcar, neapărat, după moarte, ci în timpul vieţii celor care au vrut să-l cunoască.

— Nu vorbim despre genii, ci despre adepţii enocraţiei, spuse Diana. Circulă tot felul de poveşti despre ei, dar eu nu am văzut niciunul.

— Oricum, ne-au făcut-o. Dintr-o clădire impunătoare, unde stăteam bine şi frumos, mâncam, beam, făceam dragoste cu tine şi scriam eseuri politice, iată-mă într-un hol urât mirositor, luminat de un bec orb. Acum, cine ştie ce mai urmează! se enervă Albert. Auzi, colo! Enologi.

— Pe uşa biroului tău scrie Albrecht Hosmann, investigator, iar la mine scrie Diana Overth, secretară.

Bărbatul citi plăcuţele din tablă lipite pe geamurile celor două uşi alăturate, constată că numele erau şi nu erau ale lor şi îl cuprinse o senzaţie stranie; îi venea să vomite şi avea ameţeli.

— Ce o fi ăla investigator?

— De unde vrei să ştiu?

Văzură că, din încăperea biroului de investigator, uşile nu dădeau într-un dormitor vast şi într-o bucătărie utilată modern, ci într-o cămăruţă cu pat de fier şi o chicinetă, unde abia încăpeau aragazul şi o măsuţă. Peste tot, mizeria era la ea acasă. Pereţii erau coşcoviţi, fişetele birourilor erau ruginite, iar tot restul era din lemn. Într-un cuier, se găsea agăţată o haină şi o pălărie de parcă Albrecht ar fi ieşit pentru câteva minute din încăpere, doar în cămaşă, urmând să revină peste câteva minute.

Albert căută prin buzunarele hainei şi găsi un portofel cu acte şi bani.

— Ai mai văzut aşa ceva?

— Nu. Ăştia sunt bani din anul 1922, dintr-un stat demult dispărut, Statele Unite...Uite! Scrie pe ei.

— Am citit şi eu, dar nu am crezut că a putut exista aşa ceva, spuse Albert. Ce facem?

— Nu ştiu ce să facem. Cred că enologii lucrează cu o ciudată specie de furnici. Cine ştie în ce publicaţie au găsit acest decor şi le-au pus să iniţieze un proces de conversie. Poza de pe cartea de identitate seamănă cu tine.

— Seamănă, dar eu n-aş purta nici bătut tricou cu guler, panglică din pânză legată de gât şi o haină ca asta din cui, cum se vede în poză. E clar. Nu sunt eu.

— Ba, din păcate, cred că eşti chiar tu, spuse asistenta. Ai face bine să-ţi iei portofelul. Presimt că, într-o lume ca asta, e bine să ai acte.

Îi arătă pe fereastră un om îmbrăcat altfel decât majoritatea, care oprea câte o maşină şi cerea şoferului să-i arate fel şi fel de hârtii.

— Vezi ce vreau să spun? Toţi şoferii opriţi scot din buzunar un plic din ăsta din piele de animal. Din plic, scot fel de fel de hârtii pe care le arată individului cu şapcă nostimă. Ai face bine să iei haina pe tine şi să-ţi pui pălăria!

Albert îmbrăcă haina peste salopeta argintie termoizalantă, pe care o purta direct pe piele, puse pălăria pe cap şi se uită într-o oglindă. Hohotul lui de râs stârni praful de pe dosare şi făcu să se mişte podelele din lemn; arăta ca un mecanic cu haină şi pălărie.

— Nici tu nu stai prea bine, spuse vicepreşedintele şi îi întinse trenciul găsit în biroul secretarei. N-ai văzut ce rochii lungi au femeile din lumea asta, indiferent dacă această lume e construită sau nu de furnici?

Deoarece se găseau vrafuri de reviste, aruncate peste tot, citiră repede câteva zeci şi se dumiriră pe ce lume se aflau.

Constatară că se găseau la etajul 2 al unei clădiri cu doar 8 etaje, iar a treia uşă dădea spre o scară interioară. Exista şi lift, dar acesta era complicat de folosit şi nici nu avea rost să se oboseasc pentru două etaje.

Coborâră şi, chiar în faţa clădirii, găsiră maşina investigatorului, după numărul din carnetul de conducere. Eforturile lor de a o porni fură zadarnice.

— Dacă nu ar fi trecătorii ăştia aşa fistichiu îmbrăcaţi şi maşinile astea atât de complicate, aş crede că suntem pe o stradă din Oraşul Vechi, spuse bărbatul.

— Maşinile astea „complicate" sunt primele maşini din lume. Sunt cele mai simple.

— Şi atunci, de ce n-am putut să pornim maşina asta care, după cum arată actele, e proprietatea mea?!

— Nu totdeauna lucrurile cele mai simple sunt şi cele mai accesibile, spuse Diana. Ai putea, de exemplu, să mânuieşti o bâtă?

— Nu.

— Vezi?!

O luară pe jos, de-a lungul trotuarului, căscând gura la vitrine.

— Dacă e mâna lor la mijloc, enologii au uitat că, totuşi, suntem pe Ioza, unde, pe o emisferă e ziuă, iar pe cealaltă noapte, spuse femeia. Pe Pământ, unde a existat acest an 1922, ziua şi noaptea se succedau. Aici, unde am fost aruncaţi, e tot timpul ziuă.

— Ar fi putut şi enologii să aibă bunul simţ să dea un pahar de vin. În fond, spuneai că se ocupă cu vinificaţia.

— Dacă vrei un pahar de vin, hai să intrăm acolo, peste drum, unde scrie „restaurant". Dacă banii din portofel sunt buni, luăm şi masa.

— Da, dar stă proţăpit în uşă ipochimenul acela cu şapcă, haină cu epoleţi şi pistol la brâu, spuse Albert. Precis ne întreabă de acte.

— Şi ce, nu avem?! întrebă asistenta. Uite aici! Am găsit buzunarul trenciului toate actele numitei Diana Overth. Întâmplător, seamănă cu mine. Nu avem de ce ne teme. Cine a produs această lume virtuală sau ce-o fi ea, ne-a avut în vedere tocmai pe noi doi.

Traversară strada şi se opriră în faţa celui ce păzea locanta.

— Ce doriţi? fură întrebaţi.

Miraţi că nu sunt legitimaţi, vicepreşedintele şi secretara sa îi spuseră că ar vrea să ia masa şi să deguste un vin de calitate.

Paznicul izbucni în râs şi îi informă că acela era un club privat şi, chiar dacă ar fi avut legitimaţie, tot nu le-ar fi permis să intre. Erau îmbrăcaţi total inadecvat; el, cu salopetă pe sub haină, iar ea, cu un balonzaid peste lenjeria intimă.

— Asta nu e lenjerie intimă, de supără femeia. E o fustă şi un tricou, aşa cum se poartă la oamenii civilizaţi.

— Să lăsăm! spuse Albert. Hârtia asta s-ar putea să-l facă să se răzgândească.

Scosese o hârtie de o sută de dolari şi i-o plimba pe la nas.

Omul se făcu palid şi începu să tremure.

— Ce-o fi având?!

— Nu am nimic, spuse paznicul, dar nu am văzut o hârtie de o sută decât o dată în viaţă, şi atunci pentru scurt timp, pentru că, în loc s-o cheltuiesc cu folos, am pierdut-o la ruletă.

— Bine, atunci se cheamă că o să vezi suta şi a doua oară. De data asta, sper, pentru mai mult timp.

Vicepreşedintele îi îndesă bancnota în buzunar, îl ocoli şi îi făcu semn asistentei să-l urmeze. Încercă să intre, dar uşa nu se mişca.

— Clanţa e pusă de formă, spuse paznicul. Nu se deschide decât dacă o acţionez eu, cu această telecomandă.

— Dar, dincolo nu e ce ne aşteptăm noi să fie, ci doar o câmpie întinsă cu pante line şi rare ridicături de pământ. Priveşte! Se întinde până în depărtare.

— Nu e treaba mea, spuse omul. Eu sunt plătit să păzesc uşa unui restaurant cu regim închis, de club privat. Unde intraţi voi şi ce faceţi acolo, nu mă interesează.

— Ţi-am dat suta de dolari să pot intra în local, să iau masa şi să beau ceva, spuse Albert.

— Inexact. Mi-ai dat suta de dolari ca să vă las să intraţi. Când? Unde? Ce treabă am eu cu dorinţele voastre?!

— Bine, dar ce treabă avem noi pe câmpia asta pustie?

— Nu e o câmpie pustie. Peste doar un sfert de oră, aci e programat un miting electoral. Tot timpul se întâmplă ceva pe câmpie, programul e foarte încărcat. Uitaţi-vă spre dreapta! O

masă compactă de oameni, să tot fie câteva zeci de mii, se îndreaptă încoace.

— Sunt ai noştri! se bucură Diana.

În fruntea unei mulţimi se găsea preşedintele partidului, îmbrăcat în obişnuitul lui costum maro. Veneau şi toţi vicepreşedinţii, cei cinci bărbaţi chei şi cele două femei. Îi recunoscură pe Ema Radovici şi pe arhitectul-şef Eucelin Muncia. Era acolo şi Ian Hicus, neuro-psihiatrul, precum şi cei de la conducerea firmei, directorul Divert, dirijorul Manas şi gardianul–şef Kovalski. Erau mulţi, foarte mulţi reprezentanţi ai nivelului tehnic al astronavei 068...Venea şi o armată de oameni ai presei.

— Ar fi trebuit să vă iau mult mai mulţi bani, spuse paznicul. E un miting neautorizat.

— Neautorizat de cine!? Am înţeles că partidul nostru, chiar dacă nu a câştigat încă alegerile, are mare putere pe Ioza.

— O fi cum spui, dar avem un preşedinte şi un guvern, care, chiar dacă nu strălucesc profesional, nici de colo nu sunt.

— Ai spus că e programat un miting, interveni secretara. Cine l-a programat?!

— Nu ştiu şi nu e treaba mea să ştiu, spuse paznicul uşii. Ştiu doar că a fost programat un miting electoral neautorizat.

— Mai avem timp să ne întoarcem, spuse Albert. Revenim în stradă şi tragem uşa acestui pseudo-restaurant.

— Nu cred că se mai poate, spuse Diana. Deja preşedintele ne face cu mâna, în semn de bun venit.

Femeia plecă spre grupul de manifestanţi, care venea spre ei. Vicepreşedintele avu un moment de ezitare, apoi trânti uşa şi o urmă.

— Mă simt ca şi cum m-aş găsi în spatele unor decoruri de carton, în timpul unei filmări.

— Aşa te simţi, dar nu cred că e asta, spuse secretara. Priveşte în jur! În orice parte ai privi, nu se vede decât o imensă întindere de pământ înverzit şi, ici-colo, câte o colină mai înaltă. Cred că, mai degrabă, e un fenomen optic.

— Fiţi bineveniţi la mitingul nostru! le ură Aram Melior.

— Ne bucurăm să fim bineveniți, spuse Albert, dar paznicul de care tocmai ne-am despărțit ne-a spus că mitingul partidului nostru e neautorizat. Meseriașii ăia se comportă de parcă totul ar fi în ordine. Să nu ai autorizație, nu e lucru normal și orice lucru anormal induce o stare de neliniște.

Văzură o grămadă de lucrători cum înalță o tribună și cum un grup de electroniști și electricieni se ocupă cu montarea instalațiilor de sonorizare.

— Cel care v-a spus că mitingul nostru e neautorizat, a spus adevărul, dar tactica politică ne dictează să ținem și astfel de manifestări, spuse Aram Melior. Am vorbit cu actualul premier al planetei și l-am rugat să nu ne dea aprobarea. Din când în când, așa, de ochii ziariștilor, trebuie să fim tratați cu refuz. Dacă totul ar merge ca pe roate, câinii democrației s-ar întoarce împotriva noastră. Puțină suferință le tine trează atenția. Mitingul acesta îl facem doar noi, între noi, conducerea și un segment stabil din electorat, pe care îl folosim ca public. Din când în când, și electoratului foarte stabil trebuie să-i reîntărești reflexele condiționate.

Se uită împrejur să vadă dacă nu era vreun reprezentant al presei prin apropiere și zâmbi stânjenit:

— Desigur, acesta este un lucru pe care îl știe toată lumea, dar nu trebuie ca să fie auzit de la noi, înregistrat și amplificat de forța cuvântului.

— Înțelegem, spuse Diana.

Femeia făcu semn spre cel mai apropiat grup de ziariști, care, văzând că avea loc o discuție între conducere și doi oameni, apăruți din neant, se uitau spre ei cu atenție.

— Nu e niciun pericol să se apropie, spuse Melior. Putem vorbi în voie. Dacă mitingul nostru e neautorizat, și înregistrările lor sunt tot neautorizate.

— Da, spuse Albert, dar pot folosi cele spuse de noi în alt context, ca și cum înregistrările ar fi făcute la un alt miting, autorizat, sau le pot folosi în emisiuni sau articole de sinteză.

— Uite, asta îmi place la tine, ai idei, îi spuse președintele lui Albert. Ziariștii ăștia sunt ultimii din lume. Nu am avut ni-

ciun interes să aduc aici oameni de calitate, care să ştie să întoarcă pe toate feţele chiar şi cea mai banală afirmaţie, să ne încurce politica şi să-i deturneze sensul.

— Eu ştiu că o politică de calitate are nevoie de ziarişti talentaţi.

— Inexact. O politică adevărată, de orice calitate ar fi, se face cu ziarişti proşti, care nu ştiu să intuiască sensul mişcărilor.

— Înţeleg, spuse Albert. Oricând, o politică adevărată este politica pe care o facem noi, pentru noi, cu ajutorul electoratului nostru, fără intervenţia presei.

— Îmi place de tine, îl bătu preşedintele pe umăr. Păcat că nu este aici şi Hosman cel original. Dar, nu-i nimic! Am să-i transmit înregistrarea acestei discuţii, ca temă de meditaţie. De fapt, am să-i transmit orice discuţie care se va întâmpla s-o avem în viitor.

— Ce vrea să însemne „cel original"?! se sperie Albert.

— Vreau să spun că nu eşti tu vicepreşedintele care se ocupă de relaţiile cu presa, precum şi reflectarea activităţii noastre în ziare şi imaginea în ochii unui potenţial electorat. Nu eşti Albert Hosman, ci o copie. Ţi-am zis Albrecht Hosmann, investigator de profesie. În acelaşi timp, eşti chiar vicepreşedintele şi specialistul în investiţii. Ai acelaşi bagaj de informaţii, pe acelaşi pachet genetic. Totodată, nici Diana nu e Diana, ci domnişoara Overth, secretara investigatorului.

— Nu e prea complicat?!

— Ba da, dar legile existente, chiar dacă nu ne convin, trebuie respectate. O lege de-asta spune că mitingurile neautorizate trebuie să se desfăşoare în afara oraşului Lahr, capitala astrului.

— Nu mi se pare că suntem în afara capitalei, ci în spatele unor decoruri de film, abil mascate optic, interveni Diana.

— E adevărat, decorurile sunt bine mascate. Nu le vedem. De partea cealaltă, locuitorii sunt amestecaţi cu actorii, pentru mai multă veridicitate şi naturaleţe, dar totul se găseşte pe câmpia asta, la marginea oraşului.

— Dacă, prin absurd, ați ajuns atât de departe cu știința, încât să sintetizați oameni după model și să construiți orașe-fantomă, e treaba voastră, dar nu credeți că era mai simplu să-l chemați aici pe Hosman, originalul, să nu vă mai complicați cu duplicate?

— A trebuit să păstrăm originalele la firmă, spuse președintele. Au o misiune foarte importantă.

— Aceea de a lua masa, în timp ce noi facem foamea pe câmpuri.

— Nu. Rolul lor este să scrie eseuri politice, foarte importante pentru viitoarea orientare a partidului. Asta este cauza pentru care am preferat această formă de, să-i zicem, teleportare.

— Dacă au rămas originalele în clădirea firmei de consultanță, nu poate fi vorba de teleportare, spuse Diana. Eu credeam că suntem în alt timp, undeva, unde se poate sintetiza orice, chiar și o stradă a unui străvechi oraș din trecutul Pământului.

— Nici eu nu știu prea bine. Sunt complet antitehnic. Cred că nu este o teleportare, în adevăratul sens al cuvântului, ci, mai degrabă, o conversie la distanță, o sinteză pe bază de matrice genetică informațională.

— Pare destul de complicat de înțeles. De pus în practică un astfel de proces, pare și mai complicat, spuse falsul Albert.

— Vă dau un exemplu empiric. Să zicem că avem un text, sintetizat pe o coală de hârtie. Acesta este decriptat subatomic, până devine informație, și trimis electromagnetic în altă parte, unde este sintetizat, pe o altă bucată de hârtie, cu altă cerneală. Voi sunteți textul trimis dintr-o clădire de 50 de etaje într-o magherniță de 8 etaje, care stă să cadă la cel mai mic cutremur. Sunteți și, în același timp, nu sunteți aceiași doi oameni. Totul e pe principiul aparatului numit fax.

— Ha, ha, ha! râse Albrecht. Ați ajuns cu știința atât de departe încât ați fi în stare să trimiteți prin fax chiar și oile la păscut.

— E o idee notabilă. Uite că la aşa ceva nu m-am gândit. Am s-o dau ca temă de meditaţie ştiinţifică savanţilor din partidul nostru. Necazul e că nu am adus încă nicio oaie pe Ioza, iar pe Pământ acestea sunt animale pe cale de dispariţie, foarte rare, foarte scumpe şi protejate de o lege specială.

— Nu m-am referit chiar la oi. Era o parabolă... Voiam să spun că eu, copia, nu sunt chiar cerneală pe hârtie de fax, ci un organism mai complicat.

— Ah, am înţeles, spuse Aram Melior. Află că eşti făcut din trei fiinţe autohtone. S-au folosit atâtea pentru că pachetele lor de gene sunt puţin diferite de cele umane.

— Aţi ucis băştinaşi pentru conversia mea?!

— Nicidecum. S-au oferit singuri, cu mare bucurie. Ca posesor al cunoştinţelor unui vicepreşedinte de partid, eşti o persoană importantă. Cei trei indigeni au fost foarte mândri să participe, cu trup şi suflet, la copierea ta.

— Cu trupul, e clar, dar sufletul? întrebă investigatorul.

— Informaţional, nu ajungea materia unui singur individ. S-au folosit trei.

— Nu e vorba de numărul lor, ci de faptul că au dispărut nişte fiinţe înzestrate cu raţiune. Că e unul, că sunt trei, are prea mică importanţă. I-aţi ucis!

— Nicidecum, spuse preşedintele. Ei s-au oferit, iar raţiunea lor de a exista e să fie de folos. Au murit şi n-au simţit.

— E ca şi cum aţi fi reintrodus pedeapsa cu moartea.

— Nu are rost să reintroducem pedeapsa cu moartea, se enervă Melior. Şi faptul că vă lăsăm în viaţă e prea mult.

— Asta e raţiune de a nu mai fi, interveni secretara ca să aplaneze conflictul. Nici eu nu văd rolul dublurilor. Nu se întâmpla nimic rău dacă originalele făceau o pauză şi veneau chiar ele la miting.

— Nu se putea. V-am spus. Chiar dacă am face abstracţie de importanţa scrierilor celor doi, nu se cade să deranjezi un om important de la masă. Diana era pe cale de a pregăti un prânz pe cinste. Nu se poate şti dacă, în timp ce ia acest prânz,

lui Hosman nu-i vine vreo idee fundamentală, care să revoluționeze politica partidului.

— Orice ar fi, e absurd ce ni se întâmplă, spuse Hosmann.

— Trebuie să înveți și tu, și am să transmit acest lucru și originalului, că totul este absurd până când se întâmplă. Să propovăduiți asta întregului electorat!

— Ce ne apropie, e clar. Ne deosebește ceva?

— Ție ți s-a introdus un program simplu, care te face să nu fii cât originalul de suspicios. Lucrul ăsta te face superior.

Albrecht nu mai spuse nimic. Nu voia să se știe că nu credea absolut nimic din cele spuse de șeful partidului. Îi venea să-i râdă în nas, dar se hotărî, până la urmă, să se așeze în spatele unui zâmbet. Își ascunse gândurile, să vadă ce avantaje putea avea din faptul că era considerat încrezător și, din cauza asta, superior originalului.

Spuse că avea deplină încredere în politica partidului și că va face tot posibilul pentru victoria finală: câștigarea alegerilor.

— Vouă, ca și dubluri ale celor doi colegi ai noștri, nu vi se cere să faceți ceva. După miting, sunteți liberi să mergeți unde vreți și să faceți ce doriți.

— Chiar așa?! se miră Albrecht. Suntem aduși aici, apoi ni se dă un picior în fund.

— Nu. Ați fost aduși aici cu un singur scop, să asistați la miting. Dacă vreți, puteți să participați activ, să luați cuvântul, dar, la încheiere, rolul vostru se termină. Puteți să intrați în pielea investigatorului și al secretarei lui sau puteți face orice altceva.

— E inuman să fim îndepărtați așa! ridică și Diana tonul. Avem sentimentele și bagajele de cunoștințe ale originalelor. Nu reprezentăm doar o autoritate virtuală, suntem departe de orice limbaj de lemn și vrem să facem politică. Vrem să vă ajutăm să vă depărtați de atitudinea totalitară și omniscientă.

— Vreți pe dracu'! spuse președintele.

Fără un cuvânt, le întoarse spatele, trecu prin cercul de reprezentanți ai mass-media, ce îi înconjuraseră, și se urcă pe scenă.

— Na, să te saturi de politică! râse Albrecht.

— Presa ştie ce am discutat noi?! strigă Diana Overth.

— Au scris toate ziarele, au urlat toate posturile de radio, au transmis toate televiziunile şi s-au înroşit cablurile telefoanelor marilor agenţii de ştiri, se întoarse preşedintele Melior şi aruncă peste umăr. Subiectul conversiei de fiinţe umane din autohtoni e deja fumat. Aţi face bine să vă amestecaţi cu ceilalţi simpatizanţi şi să urmăriţi mitingul. Aveţi de învăţat.

Urcă şi se îndreptă spre microfon. Aşezat în mijlocul scenei, părea o fiinţă neînsemnată, nu marele om, conducătorul primului partid al oamenilor din spaţiul extraterestru.

Salută mulţimea şi îi mulţumi pentru prezenţă. Publicul aplaudă furtunos şi începu să scandeze lozinci.

Ziariştii notau de zor deşi conducătorul partidului nu spunea nimic notabil, cameramanii se întreceau în a lua imagini, din cele mai imposibile unghiuri, iar reporterii radiourilor împingeau cordonul de pază din jurul scenei, căutând să fie plasaţi cât mai aproape de difuzoare.

— Ce idiot, spuse Albrecht. Întâi îmi spune că sunt o persoană importantă, sintetizată din trei autohtoni, apoi mă lasă, ca pe un nimeni, cu ochii în soare. Mare mincinos mai e şi preşedintele ăsta...

— Pe Pământ, unde nu se pot compara decât între ei, oamenii se consideră mai buni sau mai răi, spuse Diana. Aici, pe Ioza, unde sunt doar unii dintre extratereştrii, s-a văzut că oamenii sunt cei mai răi. Nu te poţi baza pe cuvântul lor; azi spun una, mâine alta. Dar, fii atent! Începe.

— Ce începe?

— Mitingul.

— Păi, ceea ce a spus preşedintele până acum nu face parte tot din programul adunării?! se miră investigatorul Albrecht Hosmann.

— Nu. Mitingul propriu-zis, neautorizat, începe abia după intonarea imnului. Ceea ce a spus până acum e pentru presă. Începând din acest moment, oamenii din mass-media nu mai

au acces. Nu sunt autorizați să mediatizeze un miting neautorizat. Consemnează evenimentul, ca atare, și atât. Nu au voie să facă niciun comentariu.

— Dar, dacă dau publicității știrea, se cheamă că fac un denunț public, că atenționează poliția de faptul că are loc un lucru ilegal. Faptul că mitingul este neautorizat este știrea bombă. Nu văd ce i-ar mai interesa.

— În acest caz, poliția nu are voie să intervină, spuse Diana. Ea știe că mitingul e neautorizat, dar acesta e neautorizat chiar de președintele interimar al planetei, la rugămintea liderului Melior și la sugestia premierului.

— Aaa, acum se dau aprobări și pentru chestii neautorizate.

— Nu s-a dat nicio aprobare în acest sens. Nedându-se autorizație de desfășurare, înseamnă că mitingul e neautorizat. Aici nu e ca pe Pământ, unde trebuie să te acoperi de aprobări scrise ca să nu o încurci. Aici lucrurile sunt de la sine înțelese.

Albrecht își spuse că, pentru el, lucrurile erau mai degrabă de la sine neînțelese și se hotărî să le lase să decurgă singure, în afara înțelegerii lui. Știa că, dacă ceva nu era corect și nu avea cum să intervină în corectarea lui, trebuia lăsat să treacă; poate era corect pentru alții.

Văzu că, într-adevăr, reprezentanții televiziunilor și radiourilor își strâng uneltele de filmat și trusele audio și, împreună cu cei de la ziare, formează, la o oarecare distanță, în spatele publicului, o masă umană compactă.

— Ce fac?! se miră Albrecht. Toată lumea se uită la ei, parcă vrând să-i vadă plecați, iar ei au înțepenit.

— Ca să plece, așteaptă permisiunea președintelui. Ziariștii n-au venit aici de capul lor, ci au fost aduși de partid. Sunt plătiți să însoțească partidul și să-l susțină, mai ales electoral.

— I-auzi colo! Sunt aproape jumătate din cei veniți cu președintele. Printre ei, nu sunt și ziariști de pe alte planete sau locali?

— Până la venirea noastră, pe Ioza n-a existat niciodată o rețea de transmitere a știrilor, iar celelalte partide, venite de pe alte planete, abia acum își organizează agenții de presă, spuse

secretara investigatorului. Fac asta pentru că ne-au văzut pe noi şi îşi dau seama că e foarte bine să te faci cunoscut prin toate metodele.

Masa de oameni ai presei primi confirmarea de plecare şi se urni, cu tot calabalâcul, în jos, pe câmpia lin înclinată; ajunsă la o distanţă considerabilă, se făcu nevăzută, de parcă ar fi intrat într-un tunel invizibil.

— Ce truc! se frecă Albrecht la ochi. Aici se apare şi se dispare de parcă acest lucru ar fi normal.

— N-au dispărut. Au trecut dincolo, în oraşul construit la marginea capitalei. E ceva normal. Un proverb local spune că lucrurile vizibile sunt pentru orbi.

Pe scenă, urcase un cor format din 400 de femei, cu cearceafuri foarte transparente, trase pe cap, şi se grupase în spatele şefului de partid. Urcă şi George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei, salută publicul şi scoase bagheta.

— Sunt aproape goale, spuse Albrecht. N-au nimic pe sub cearceafuri şi, în lumina soarelui, se vede tot.

— Cearceafurile sunt fiaruri ţesute chiar de ele, cu multe broderii şi motive florale. Priveşte! Nu sunt două fiaruri la fel.

— Dacă tot s-au apucat să-şi facă singure hainele, puteau să facă lucruri decente. Spuneai că fiarul este un accesoriu al unui ritual sexual.

— Femeile astea sunt susţinătoare ale introducerii fiarului ca port popular, spuse Diana. Partidul nostru a adoptat această idee a băştinaşilor şi a transformat-o într-unul din instrumentele lui electorale.

— Nu e nicio femeie urâtă în cor. Ar putea avea necazuri. Cine le vede îmbrăcate astfel, e sigur că ele caută un partener pentru împerechere.

— Asta şi caută. Sunt tot timpul disponibile, dar nu au niciun succes la bărbaţi.

— Dar, sunt aşa frumoase! exclamă investigatorul.

— Dacă te interesează...

— N-am spus că mă interesează. Am spus că nu pot înţelege de ce nu au succes.

— Femeile frumoase au cea mai mică trecere la bărbați, spuse Diana Overth. Nu înțelege nimeni acest paradox. Dacă le mai văd și atât de transparent îmbrăcate, potențialii parteneri se sperie. Băștinașii o fac în mijlocul străzii, dar acoperiți cu fiarurile. Toată lumea știe ce fac ei acolo, dar nu se vede, în mod direct, mare lucru; totul e în imaginație. În plus, fetele astea cântă așa frumos! Ascultă! E imnul partidului nostru.

— Nu cântă ele. Încă nu se suise dirijorul pe scenă, când s-a pus o înregistrare. Femeile cântă, dar se suprapun peste partitura imnului, înregistrată, probabil, tot cu ele.

Simțiră un miros ciudat și văzură că femeilor nu le ieșeau din gură doar sunete, ci și un abur gălbui, odorific.

— Atmosfera din jur a început să miroasă a migdale, spuse Albrecht.

— Ce sunt alea?

— Fructele unui arbore de pe Pământ. Au mâncat cam multe fructe și într-o cantitate considerabilă. Miroase de te trăsnește.

— Mirosul o fi de migdale, dar cred că provine de la mâncărurile pe care le fac băștinașii, spuse secretara. Au obiceiul să pună mult acroniu în ele. E posibil ca membrele corului să fi fost invitate la vreo sărbătoare de-a lor și, după spectacol, să fi fost poftite la masă.

— Așaaa?! Iar acroniul are miros de migdale. Ce e acroniu?

— Un metal foarte rar. Pe Ioza se găsește în cantități destul de mari. Toate partidele se bat să pună mâna pe un contract de exploatare industrială a zăcămintelor de acroniu.

Oriunde apare ceva de furat, hop și noi cu politica, râse Albrecht.

— Pe noi, oamenii, nu ne prea interesează exploatarea industrială. Firma „Acro Industrial", care a dat numele elementului, primește de la băștinași cantități mici, dar suficiente, pe care le folosește în industria electronică de vârf. La schimb, populația autohtonă primește instrumente performante și toată lumea e mulțumită.

— Care pot fi instrumentele alea electronice?

— În afară de absolut toată tehnica de calcul, tehnica medicală, militară sau cea a construcției de androizi, au apărut și o grămadă de mici invenții foarte scumpe, spuse femeia. Îți aduci aminte bila cu care am traversat strada? E făcută de „Acro".

— Sigur că îmi aduc aminte, dar Melior spune că nu suntem noi ăia cu bila, ci niște copii, un investigator pe nume Albrecht Hosmann și secretara lui Diana Overt.

— Suntem ceea ce gândim. Noi ne gândim că, din cine știe ce motiv, președintele ne minte că suntem alții. Ca subalterni ai lui, trebuie să nu călcăm disciplina de partid, să nu-l contrazicem și să intrăm în jocul lui.

— Toate bune și frumoase, dar altceva mă ancrasează pe mine, spuse bărbatul și îl cuprinse un acces violent de tuse.

— Te ancra... ce?

— Mă acoperă de impurități mirositoare și mă face să nu mai funcționez normal.

— Vorbești ca un android, râse Diana. Ei, ce te deranjează până la a te scoate din uz?

— Mirosul ăsta al femeilor de pe scenă e tot mai puternic, dar nu ăsta e cel mai mare necaz. Necazul e că aburul galben ce le iese din gură începe să formeze nori deasupra noastră și o ceață din ce în ce mai densă, care ne afectează respirația. Nici nu se mai vede așa bine.

Corul terminase cu imnul și atacase partituri mai ritmate, inspirate din folclorul celor de pe Ioza, peste care se suprapuseseră texte penetrante, cu un pregnant caracter electoral. Extaziat, publicul adus la miting dansa după muzică, zgâlțâindu-se din șolduri și ridicând mâinile în sus, pentru a plesni din palme.

Din când în când, câte un conducător, vicepreședinte sau altfel de membru de vază, precum și câte un membru de partid mai răsărit, venea alături de președinte și striga un slogan personal, imaginat pe loc.

— Am ajuns să-i urâm pe cei cărora le facem rău! îl auziră pe Eucelin Muncia, arhitectul-șef al partidului.

— E o discriminare intolerabilă: politicienilor inteligenți nu li se permite să fie proşti! strigă şi Ionas Divert, directorul firmei de consultanță.

— După ce am pierdut ultimele alegeri desfăşurate pe Pământ, nu a mai vrut nimeni să se uite pe declarațiile noastre de avere! îl auziră şi pe Hon Kovalski, şeful tuturor gărzilor firmei.

— Justiția nu ştie ce face. Nici noi nu ştim ce face justiția! strigă Ema Radovici, vicepreşedinta cu propaganda.

— Orice imposibilitate e posibilă, atunci când orice posibilitate încetează să mai fie imposibilă! spuse Valentin Zega, responsabilul cu probleme economice, unul dintre cei cinci vicepreşedinți chei ai lui Melior.

— Vom sta totdeauna jos, cu fruntea sus! strigă Cibil Negresco, vicepreşedintele organizatoricului.

— De la partid, putem afla lucruri pe care nu le ştiam despre noi înşine! o auziră pe Olga Clarc, fata de la Registratură.

— A crescut coeficientul de inteligență! spuse neuro-psihiatrul Ian Hicus. Dacă îl fac pe unul bou, se prinde.

— Dacă nu-l ridici în slăvi, guvernul nu cade! strigă negrul Ionas Sabin.

— Să furăm numai de la oamenii serioşi! se trezi o tânără strigând.

Sloganul ei stârni un imens hohot de râs, atât în public, cât şi pe scenă.

— N-am spus nimic comic. Aşa am gândit, aşa v-am spus, îngăimă ea stânjenită. Țin la opiniile mele şi vreau să mi se respecte. Unde este atât de mult propovăduitul drept la opinie?

Albrecht îşi aminti că o mai întâlnise pe această blondă. Era Ecaterina Sohn, vecina lui de etaj, pe nava 068, care locuia pe culoarul 10, la cuşeta 1. Ea îl condusese să îi arate cum funcționează duşul şi uscătorul şi se întrebă dacă locuia tot la aceeaşi adresă, din moment ce sediul de partid fusese construit pe planetă şi populat după modelul farfuriei zburătoare.

— Sunt de acord cu dreptul la libera exprimare, o calmă preşedintele Melior, dar furtul e un subiect mai delicat. Trebuie

tratat cu maximă subtilitate. Pe lângă francheţea dumneavoastră exagerată, aţi adus pe scenă şi pe aceşti doi tineri şi nu văd în ce scop.

— Sunt Cliff Nielsen şi Ionas Sabin, prietenii mei.

— Au venit să strige sloganuri?

— Dacă vreţi, pot să strige şi sloganuri. Pot să strige orice.

— Să-i auzim? spuse preşedintele şi îl invită pe viking la microfon.

— Ce vreţi de la mine?! întrebă Nielsen.

— Să ne spui un slogan.

— Ca să râdeţi voi de mine.

— Nu râde nimeni, spuse Melior.

— Bine, vă spun una despre eficientizarea pupincurismului, spuse bărbosul. Pentru a economisi timp, politicienilor li se sărută mâna băgată deja în cur.

— E scabros. Tu ce vrei să ne spui, se întoarse spre bărbatul de culoare. Tot vreo tâmpenie?

— Tâmpenie sau nu, eu v-am spus un slogan.

— Ce, dacă mai spui unul, mori?

— Nu mor, dar nici bine n-o duc din cauza asta. Am hotărât să vă spun ceva mai fin, spuse Ionas Sabin. Cred că o fi secretul diplomaţiei să te pui în locul altuia, aşa cum se vorbeşte, dar să rămâi acolo reprezintă culmea diplomaţiei.

— Atunci când te găseşti în casa altuia, mănânci ce mănâncă el, dar nu poţi anticipa ce vrea să mănânce acesta! strigă şi Albrecht din public, fără să-l audă nimeni.

Diana îl felicită pentru intenţie, îl bătu prieteneşte pe spate şi îl sfătui să tacă.

— Aşa mai merge, se auzi Aram Melior.

Îi invită pe ultimii trei, blonda şi cei doi bărbaţi, să părăsească scena şi întrebă dacă mai doreşte cineva să spună ceva. Constată că foarte mulţi membri de partid din public aveau câte ceva de spus.

— Bine, fie! admise preşedintele. Deoarece este un miting neautorizat, merg şi părerile neautorizate, dar, vă rog, să vă rezu-

mați doar la câte o frază, să poată trece cât mai mulți prin fața microfonului!

În felul ăsta, cu toții aflară: că e nevoie de mai mult cinism pentru cei ce se consideră cinici; că omului urât îi e mai ușor să râdă de altul; că, dacă îngheți, nu mai poți să plătești căldura; că exploatatorul vede lucrurile cum poate și exploatatul le vede cum vrea exploatatorul; că, oricum, guvernele tot cad, dar cad în capul populației; că proștilor nu trebuie să le spui nimic, ci doar să le arăți cât este de rău să fii deștept; că diferența dintre bărbat și femeie este aceea potrivit căreia unele femei se mărită cu primul întâlnit în cale, iar altele cu ultimul; că trăim bine, dar nu știe nimeni asta; că mor doar caricaturiștii, iar caricaturile rămân în viață; că talentul se vede atunci când scriitorul creează o lume în care ți-ar placea să trăiești, lume de care fuge el; că, de proști, ți-e lehamite să te aperi; că singura modă perenă este obsesia de a fi în pas cu moda; că, uneori, sinistrații se așteaptă la ce poate fi mai rău, adică la sosirea premierului; că s-a ridicat munca la rangul de efort supraomenesc; că nu e important numărul celor care știu să citească, ci al celor care știu ce să citească; că s-a reușit performanța de a se face orice, fără a se mânca orice; că omul nu poate înțelege de ce portofelul valorează mai mult decât banii din el; că, din cauza răului de înălțime, conducătorii nu-și mai apleacă privirile, în jos, spre popor; că treburile murdare se fac din ce în ce mai curat; că demult nu mai sperăm să câștigăm ceva și vrem doar să sperăm; că proștii spun că prostia îmbătrânește, iar deștepții susțin că inteligența este cauza bătrâneții; că omul, cât trăiește învață, timp de distracție nemaiavând; că numai deștepții își dau seama cât sunt de proști și multe altele.

Președintele le mulțumi tuturor pentru sinceritatea de care dădeau dovadă. Deoarece norii și ceața cu miros de migdale se risipiseră, făcu semn dirijorului Manas să atace câteva cântece vesele. Aburul galben, care ieșea din gurile coristelor, crea manifestării, din nou, un aer intim și frumos mirositor.

— În încheiere, poate şi datorită caracterului neautorizat al adunării noastre, am să vă ţin un discurs mai puţin convenţional, spuse Aram Melior. Un discurs critic. Sunt incitat de afirmaţiile făcute de voi privind politica şi politicianismul. Recunosc, se ascund printre noi politicieni înnebuniţi de putere. Nu prinderea lor este scopul nostru. Trebuie să vedem cine este de vină, boala sau bolnavul? Politicianul sau politica făcută de el? Cine e de vină? Puterea sau maniacul puterii? Pentru a ajunge la titlul de cei mai proşti dintre cei buni, mulţi politicieni se luptă să ajungă cei mai buni dintre cei proşti. Dacă îi întrebi cum luptă ei pentru binele poporului, ei spun că nu au nimic de împărţit cu nimeni, că, dacă ar avea ceva de împărţit cu cineva, ar păstra pentru ei înşişi. Acum, ne situăm în jurul a 78 % din preferinţele electoratului nostru, dar, din cauza politicienilor de care am vorbit, acest procent se situează în jurul cifrei de 57 %. Ştim că pe mulţi dintre dumneavoastră nu vă interesează acest lucru şi vă mulţumim pentru acest lucru. Din punctul dumneavoastră de vedere, nici pe noi nu ne interesează. Ducem un cumplit război cu noi înşine. Urcăm cu greu pe limanul neînţelesurilor. Viaţa ne omoară. Liceele au început să-şi construiască puşcării proprii. Avem un turism de supravieţuire. Se organizează tot felul de jocuri politice de vară. Vinul acestor timpuri nu mai are niciun gust. Tot mai mulţi oameni meschini se ascund în slujba politicienilor oneşti. Nimeni nu se mai prezintă la sediu cu un memorial de activitate întocmit ca lumea. În loc să vină alături de noi, tineretul stă pe străzi şi cântă despre nu mai ştiu ce supernintende mascule şi bascule. Cântă despre cum putem împărţi, între noi, rotundul. Cântă despre erotica semnelor şi sexul cuvintelor. Nu mai poţi auzi un citat din „Critica raţiunii noastre". Poezia a devenit un antidot otrăvitor. Trăim generaţii paralele. Politicienii sunt ca nişte lebede oarbe, cu tot mai rare pete de curăţenie pe ele. Ei preferă să înţeleagă unele lucruri şi să lase pe altele neînţelese. Cuvintele din limbă spun tot mai puţin. Avem o literatură politică doar de a fi, o democraţie de a trage cu puşca. Necă-

zând tot timpul în plin, mulți presupun că politica partidului nostru trebuie să cadă în gol.

E o concretețe de prost gust în politica actuală. Fiind în vizită de lucru la un lider local, l-am întrebat cum înțelege el realismul politic, iar el mi-a răspuns că, deoarece eu am spus că el este un politician de vază al ținutului, şi-a cumpărat o vază de flori şi a dat ordin să i se toarne chipul pe ea. Acum, e „politician de vază", iar vaza o ține pe birou, la loc de cinste, alături de fotografia familiei.

Un alt politician a afirmat că stă cu urechea la pământ să vadă ce face, ce doreşte sau ce mai spune poporul. Când l-am întrebat dacă e adevărat, acesta mi-a arătat cum face. Opreşte maşina din 25 în 25 de kilometri, se dă jos din ea şi se duce la marginea câmpului. Aici, se pune pe coate şi genunchi şi îşi lipeşte urechea de pământ, în mod concret. Când l-am întrebat ce aude, mi-a spus că poporul e nemulțumit de trecerea de la politica lui „merge şi aşa" la politica lui „merge oricum", că mulți conducători au fost aşezați mai sus pentru simplul motiv că ei visează mai frumos, că, atunci când ajung în suburbii, politicienii trec prea repede la un limbaj suburban şi un comportament în consecință şi alte trăsnăi.

— Şi ce ați făcut cu aceştia?! se auzi o voce din public.

— Nu-mi convine să port un dialog, în acest fel, se enervă preşedintele. Transformăm mitingul într-o conferință de presă. După mine, dacă mai avem timp, oricine poate să urce pe scenă şi să țină un discurs. Răspund, totuşi, pentru prima şi ultima dată, celui care m-a întrebat ce am făcut cu politicienii care au înțeles greşit realismul politic promovat de noi. Deoarece nu au înțeles indicațiile mele prețioase, le-am trimis un set de contraindicații. Concretețea politică a partidului nostru poate lua aspecte penibile. Culmea curiozității, un lider local a pus un preț foarte mare pe capul unui prost, care nu se ştie ce fărădelege a comis şi a fugit pe partea întunecată a planetei. Liderul voia să vadă ce a avut prostul în cap, să comită fapta. Fiind prins, răufăcătorul a fost dat pe mâna neurochirurgilor,

care, la modul propriu, i-au deschis cutia craniană „să vadă ce are în cap". Neurochirurgii au întocmit un raport, în sensul ăsta, şi l-au înaintat conducătorului local. Astfel de lucruri nu trebuie să se mai întâmple.

— Suntem nemulţumiţi de faptul că una scrie în caietul program al mitingului şi despre altceva discutăm! se auzi o altă voce din public.

— Nu discutăm nimic! se enervă preşedintele. Dacă te-ar mulţumi orice, nu văd de ce ai mai trăi! V-am spus, nu vreau să port un dialog.

— Aici scrie că trebuia să ne vorbiţi despre o lege a răspunderii manageriale! insistă membrul de partid din public.

— Domnule, eşti penibil! Folosind un ton mai puţin colocvial, în esenţă, am vorbit despre managementul politic şi am făcut câteva referinţe critice la acesta. Nu am vrut să vă citesc un text sec, mai puţin digerabil. Dacă insistaţi, am să vă citesc textul pregătit şi apoi încheiem.

— Insistăm! Insistăm! se auziră mai multe voci.

Aram Melior scoase o hârtiuţă din buzunar şi îşi puse ochelarii de vedere:

— Foarte bine. Iată textul: conducătorii, din orice domeniu de activitate, inclusiv cel politic, sunt angajaţi pe criterii de interese sau rudenie. Pe aceleaşi criterii, sunt puşi pe liste astfel încât să ocupe locuri eligibile. Criteriile de interese şi rudenie coincid foarte rar cu acelea de cinste şi competenţă. După un timp, managerii incapabili duc orice fel de proces, economic, financiar, social, medical, politic, cultural, religios, la dezastru. Dacă rămân în libertate, formează o mafie. Dacă intră în puşcărie, formează o altă mafie; pentru cei bogaţi, puşcăria e hotel curat. Cel mai bine este să propunem o lege a răspunderii manageriale, potrivit căreia, cel ce greşeşte să plătească în bani. Plata să se facă în funcţie de importanţa greşelii. Cea mai mare durere este durerea de la buzunar. Dacă vom câştiga alegerile, vom susţine această lege, o vom promulga şi vom crea un cadru legislativ adecvat de aplicare eficientă a acestei legi.

Potrivit acestei legi, nu vor mai exista obiective falimentate intenționat, pentru a fi cumpărate pe nimic. Potrivit acestei legi, cei ce s-au îmbogățit prin trafic de influență nu vor mai putea profita de funcțiile în care au fost înfipți. Vor fi oprite ingineriile financiare, împrumuturile tip suveică şi scurgerile de fonduri spre regiuni unde nu avem nicio influență sau spre spațiul altor planete. În cazul falimentului, demisia nu va mai fi o metodă de a scăpa de pedeapsă. Şi hoții, şi proştii, vor suferi rigorile legilor. Alți hoți şi alți proşti se vor teme să mai acceadă la conducere.

Consiliile de administrație nu descentralizează. Mai devreme sau mai târziu, acestea se coagulează în jurul unui lider. Autonomia ce se formează, este o autonomie în sine, o mică dictatură, nu în folosul obiectivului administrat. Într-o societate coruptă, consiliile de administrație sunt direct ineficiente, formate din oameni de zece feluri, algoritmic, pe criterii politice, luați de la partide cu zeci de feluri de interese. Aceste consilii nu pot lua decizii, iar obiectivul cade sub influența unui director, care poate fi la mâna oricui. Managerul competent e mai greu de corupt. Rolul consiliului de administrație trebuie să fie consultativ, inclusiv în aprecierea calității managerului, care îl poate înlocui la cea mai mică mişcare greşită. Consiliul nu ar mai trebui să se bage unde nu se pricepe, adică în decizii de producție. O lege a răspunderii manageriale trebuie precedată de o lege a tragerii la răspundere managerială. Cu manageri competenți, vom revitaliza orice domeniu de activitate. Ne va ajuta şi firma noastră de investiții, care nu va permite nicio investiție ineficientă sau inutilă. S-au văzut regiuni sărace, care s-au îmbogățit prin simplul fapt că nu au făcut mişcări financiare greşite sau îndreptate împotriva progresului. Societatea poate căpăta un suflu nou şi oamenii se vor îmbogăți. Nu există democrație fără bogăție. Numai prin îmbogățirea societății, se pot îmbogăți şi reprezentanții acesteia. Îmbogățirea unor indivizi, în cadrul unei societăți sărace, generează corupție şi prost management. Sărăcia nu te face mai

deştept, ci mai isteț. Prin faptul că te scapă de excese, sărăcia nu te face mai sănătos, ci mai sportiv.

Partidul nostru îşi propune să înscrie în rândurile lui doar oameni inteligenți şi profesionişti. Dacă vom câştiga alegerile, îi vom pune acolo unde le este locul, în funcție de pregătirea fiecăruia. Nu vom pune electroniştii la agricultură, hidrotehnicienii în diplomație, juriştii la sănătate, marinari în administrația locală sau popii să facă privatizare. De votul vostru depinde ajungerea noastră, a tuturor, la putere. Pentru a impune o lege a răspunderii manageriale în Parlament, trebuie ca puterea s-o dețină cât mai multe milioane de ființe, indiferent dacă acestea vin de pe Pământ, sunt autohtone sau provin din alte zeci de lumi. Un grup de conducători, rupt de electoratul său, mai devreme sau mai târziu, cade.

Publicul începu să aplaude cu frenezie şi să strige cuvinte de laudă la adresa partidului şi mărețului său conducător, domnul Aram Melior. Mimând modestia, acesta arătă spre vicepreşedinți şi alți membrii marcanți, spunând că nu ar conduce singur nici dacă ar putea, că formează cu toții o echipă unită, care slujeşte acelaşi scop ca şi electoratul, câştigarea alegerilor, cu sprijinul şi în slujba alegătorului simplu.

Încurajat de uralele şi ovațiile asistenței, dădu ordin să se cânte din nou imnul partidului, dar o femeie frumoasă, blondă, tunsă scurt, cu trăsăturile feței foarte dure, îmbrăcată într-un costum de călărie, le atrase atenția prin faptul că smulsese bagheta din mâna dirijorului şi le tăiase sonorul.

— Gata, spuse ea. V-ați jucat destul. A venit şi rândul altora să se joace.

— Ce spui femeie?! se înfurie preşedintele. Cum îți permiți?

— Sunt Eva Stering, guvernatoarea acestor teritorii şi le administrez cum doresc.

— Iar eu sunt Aram Melior, preşedintele partidului celor veniți de pe Pământ. Faci parte din rasa umană sau eşti localnică?

— Sunt băştinaşă. M-am născut într-unul din satele din apropiere, iar forma umană şi funcția de guvernatoare le-am

primit destul de târziu. Conduc teritoriile din jurul capitalei abia de un an şi, spun eu, cred că le conduc destul de bine.

— Nu s-ar spune. Vii aici să ne întrerupi adunarea. Nici măcar nu ştii cine suntem.

— Ba ştiu prea bine cine sunteţi, spuse Eva. Am toate informaţiile. Aţi avut timp destul să vă organizaţi mitingul cât se poate de judicios şi nu aţi făcut-o. Am primit o sesizare în care scrie că aţi depăşit cu 15 minute timpul ce v-a fost alocat, m-am suit pe cal şi am venit aici într-o fugă.

— Cal?! Ce cal?

— Calul meu. Nu-l vedeţi?

Le arătă în depărtare şi văzură uimiţi un cal ce păştea liniştit.

Deoarece nu se mai auzea nimic în difuzoare, spectatorii începură să discute între ei şi se produse o rumoare puternică, apoi se întoarseră cu toţii, să privească în direcţia în care arăta femeia.

— N-am văzut niciodată un cal adevărat, spuse dirijorul.

— Nici eu, spuse preşedintele. Nici pe Ioza nu există. Îi ştiu numai din cărţi.

— Pe planeta noastră există cai, dar cresc numai pe partea întunecată, sunt foarte puţini şi, aici, la lumina soarelui, nu văd nimic.

— Pe jos sau călare pe un cal orb, dumneata ai venit să ne strici mitingul, spuse Melior.

— Ştiu şi îmi cer scuze, dar timpul dumneavoastră a expirat, spuse femeia. Mai sunt şi alţii la rând. Pentru atât aţi plătit, atât staţi. Dacă nu plecaţi, sunt nevoită să vă bag la penalizări.

— Dar, noi n-am plătit nimic. Am primit autorizaţie să ne desfăşurăm mitingul şi asta facem.

— Aţi primit autorizaţie să desfăşuraţi un miting neautorizat?! întrebă guvernatoarea.

— Poate n-am fost destul de explicit. Premierul ne-a indicat acest teren.

— Foarte bine. Cu ocazia sfârşitului de an, vă rog să transmiteţi premierului să facă tot ce a făcut până acum, dar să în-

cerce să mănânce mai mult. Vi s-a indicat ce vi s-a indicat, dar acum trebuie să plecați. Avem altceva în program.

— Dumneata jigneşti un preşedinte de partid şi autoritatea interimară, spuse președintele partidului.

— Departe de mine acest gând, dar, repet, aici trebuie să se desfăşoare altceva.

— Ce anume?!

— În continuare, pe această câmpie, va avea loc o bătălie între două armate formate din copiii celor mai bogați mafioți ai planetei, îl lămuri Eva Stering.

— Cum adică?! Noi ne luptăm să luăm puterea prin mijloace democratice, tocmai pentru a îndepărta putregaiul corupției de pe acest astru, iar copiii acestor corupți ne gonesc ca pe nişte caraghioşi, să vină ei şi să se joace.

— Nu ştiu. În program aşa scrie. Nu aveam niciun drept să vă întrerup mitingul în mod nejustificat. Voi trebuie să plecați, iar copiii de mafioți trebuie să vină.

— Nu cred că vrem, spuse Aram Melior.

— Eu cred că vreți. Copiii mafioților folosesc arme adevărate, nu jucării. După ce că o să plătiți staționarea inutilă, vă puteți pierde şi viața. Vă garantez că părinții ăstora nu dau nicio socoteală pentru pierderile colaterale. Echipa de sanitari apare spre sfârşitul luptelor.

— În fond, nu prea mai avem ce discuta, interveni vicepreşedinta cu propaganda. Subiectul privind legea răspunderii manageriale a fost atins. Comentariile membrilor de partid şi introducerea de idei noi, care să completeze textul inițial, sunt lucruri pe care putem să le introducem în deschiderea mitingului viitor. Numai bine, până atunci, se decantează tot ce am discutat şi se pot cristaliza idei originale. Vom avea destul timp de gândire.

Curioşi să vadă de ce s-a întrerupt mitingul, mai mulți reprezentanți ai conducerii se urcaseră pe scenă, făcând un cerc în jurul guvernatoarei şi şefului de partid.

— Sunt de acord să încheiem aici, dar un lucru tot mai trebuie să fac. Trebuie să anunț publicul despre ce vom discuta

data viitoare, locul întâlnirii şi caracterul mitingului. Alegerile se apropie cu paşi foarte repezi şi va trebui să ţinem un miting adevărat, grandios şi autorizat.

— Prea bine, încuviinţă guvernatoarea, dar să nu te întinzi la vorbă. Suntem, şi aşa, în întârziere faţă de program.

Preşedintele Melior făcu semn inginerului de sunet să refacă alimentarea cu energie şi să pună difuzoarele în funcţiune, apoi comunică mulţimii că mitingul s-a terminat. Fără să ia în seamă mai multe vociferări, spuse că, în deschiderea adunării viitoare, se vor aduce completări şi modificări la legea discutată, cea a răspunderii manageriale, şi se va discuta mai mult despre managementul ministerial. Mitingul va avea loc în parcul de lângă firma de consultanţă privind investiţiile, va avea un caracter oficial, autorizat, şi va avea ca obiect principal de discuţie formarea unui altfel de electorat. Spuse că locul de desfăşurare a adunării fusese ales şi cu scopul de a atrage atenţia bătrânilor care îşi fac veacul în staţiile atemporale din împrejurimi. Poate se reuşea performanţa de a-i întoarce cu faţa spre politica viitorului şi de a-i face să nu mai trăiască din amintiri.

— Sloganul nostru poate fi: La un altfel de electorat, o altfel de politică! se aprinse.

Şeful partidului salută publicul, iar asistenţa îl aplaudă furtunos şi scandă lozinci concepute pe loc. Împreună cu liderul cel mare, coborâră toţi conducătorii şi se dădu semnalul pentru demontarea scenei. În timp ce se strângeau uneltele de sonorizare şi aparatele video, care înregistraseră toată adunarea, reflectoarele şi boxele difuzoarelor, mai multe mii de meseriaşi se repeziră cu trusele de unelte să demonteze podiumul.

Fiecare membru de partid lua câte ceva în spinare şi se alătura coloanei care se pusese deja în mişcare.

În scurt timp, convoiul de partid abia dacă se mai văzu în zare. Fără tribună şi fără oameni, câmpia era la fel de pustie ca înaintea începerii mitingului.

— Ce e cu voi? întrebă guvernatoarea, văzând că Albrecht şi Diana rămăseseră pe loc. Nu plecaţi?

— Nu.

— De ce?!

— Nu facem parte din convoi, spuse Albrecht. Suntem un investigator şi secretara lui.

— Aveţi dreptate. Nu faceţi parte din nicio diagramă. Cum investigatorii nu intră în atribuţiile mele de serviciu, nici nu ştiu ce să vă spun.

Încălecă pe calul care se apropiase între timp şi porni la trap.

— Să aveţi grijă! Copiii de mafioţi sunt foarte periculoşi. E bine să staţi cât mai departe! le strigă din depărtare, înainte ca bidiviul să-şi scoată aripile, să se ridice de la sol şi a dispară în văzduh.

— Ce animal o mai fi şi ăla? întrebă Albert.

— Nu ştiu. E prima dată când văd aşa ceva.

IV

Pe câmp, pătrunseseră mai multe mii de copii, cu vârste cuprinse între 7 şi 15 ani. Se aşezaseră într-o formaţie compactă, în poziţie de repaus, cu armele puse pe umăr sau sprijinite de pământ. Unii se certau, alţii discutau cu voce mai joasă, iar cei mai mulţi se uitau de-a lungul câmpiei.

— Ce faceţi aici? întrebă Albrecht.

— Am venit să ne luptăm, spuse una dintre odraslele mafioţilor, un copil de vreo 10-11 ani.

— Cu cine vreţi să vă luptaţi?

— Nu ne luptăm cu nimeni, ci noi, între noi. Unii ne-am numit „blocurişti", iar alţii „târgoveţi". Uite, avem ecusoane în piept! Eu, de exemplu, sunt târgoveţ.

— Voi, cei de aici, care dintre ei sunteţi?

— Suntem cu toţii aici, în acest grup, blocurişti şi târgoveţi. Când este gata decorul în care vor avea loc luptele, ne împărţim în două tabere.

— Nu se vede ce scrie pe ecusoane, spuse Albrecht.

— Ba se vede. Toate armele de foc sunt prevăzute cu lunete. Şi lansatoarele de rachete au dispozitive optice. Nu poate fi nicio confuzie.

— Nu era mai simplu să purtaţi uniforme diferite, vizibile, sau să purtaţi şepci diferite pe cap. Dacă cel ochit stă pe burtă, nu se vede ecusonul.

— Dacă ne-am fi confecţionat uniforme, ar fi fost prea simplu şi nu ar fi fost în conformitate cu scenariul, spuse târgoveţul. Ducem un război civil, cu un pronunţat caracter citadin şi multe lupte de stradă. Pe pământurile unui târg, s-au construit clădiri cu patru, cinci, până la zece nivele. Târgoveţii sunt nemulţumiţi de acest lucru şi a izbucnit un conflict. De la mai multe certuri, care au avut loc într-una dintre crâşmele oraşelului, s-a ajuns la focuri de armă şi la mai mulţi morţi. Asta i-a făcut pe copiii locuitorilor decedaţi să se răzbune. Până la urmă, odraslele şi nepoţii indigenilor, locuitori ai caselor, precum şi odraslele adulţilor de la blocuri, veneticii, au luat totul în serios, au început să se înarmeze cu ce au găsit pe acasă şi s-au luat la bătaie. Ulterior, au atacat un depozit al armatei, l-au jefuit şi s-au înarmat până în dinţi. Deoarece părinţii noştri adevăraţi, mafioţii, nu participă la lupte, scenariul a fost astfel scris încât să nu ne luptăm decât noi. Neavând decât un rol decorativ, locuitorii de aici sunt artificiali, un fel de androizi. Au familii, copii, nepoţi, fraţi, surori şi o grămadă de rude de diferite grade. Şi noi, copiii de mafioţi, facem parte din familiile lor, numai că noi suntem prezenţi doar pentru a participa la o bătălie. Fiecare iese în stradă cu ceea ce este îmbrăcat în mod obişnuit, fie că este vorba de haine de şcoală, de joacă, de sărbătoare sau de înmormântare. În ceea ce facem, nu avem nimic militar. Nu ne îmbrăcăm în uniforme. În cazul în care nu se vede ecusonul, există două posibilităţi: să tragem şi apoi să vedem ce am împuşcat sau să încingem o luptă corp la corp. Cu uniforme pe noi, ar fi fost prea simplu. Un grad de dificultate în plus nu strică.

— Cel vizat poate să ascundă ecusonul.

— Ei, şi dumneata! Ai o manie cu ecusoanele astea. Nu cred să ascundă cineva ecusonul. Dacă e prins mai izolat, combatantul poate fi ucis, din greşeală, chiar de camarazii săi. Părinţii noştri nu au dat bani ca să facem noi lucruri inutile.

— Bani?! Cum adică? întrebă Albrecht.

— Domnule, dumneata chiar că eşti venit din cer. Eşti aerian rău de tot. Cine ar fi prostul care să ne lase să ne luptăm aici fără să plătim? Necazul e că ăia, cu mitingul lor, ne-au mâncat aproape o oră din program. Sper să fie penalizaţi, iar banii lor să fie daţi, înapoi, părinţilor noştri.

— Nici nu puteţi să ţineţi armele în mâini.

— Ba putem, se burzului băiatul. Armele astea au fost fabricate pentru noi, din metale rezistente şi foarte uşoare. E comandă specială. Sunt puşti automate, foarte scumpe. Au sisteme cibernetice de autocontrol şi autoreglare. Ţinem în mâini mici minuni ale tehnicii. Dacă ar fi fost să mânuim armele furate de la depozit, conform scenariului, ne-am fi deşelat.

Mânui arma cu mândrie şi arătă investigatorului şi secretarei cum se pune în funcţiune.

— Are dreptate guvernatoarea, îngăimă Diana. Armele acestor copii sunt adevărate.

— Cum să nu fie adevărate?! se miră copilul. Nu le vedeţi cu ochii voştri? Cum aţi vrea să fie, imaginare?

— Trag cu gloanţe adevărate? întrebă Albrecht.

— Daţi-mi voie să nu înţeleg! Cu ce ai vrea să tragă?

— Cu gloanţe care să nu ucidă, oarbe sau de cauciuc. Pe planeta Pământ, nici cele mai sălbatice organizaţii paramilitare nu omoară civili nevinovaţi. La antrenamente, se folosesc gloanţe oarbe. Gloanţele de cauciuc sunt folosite mai ales de poliţie la reprimarea unor manifestaţii politice.

— La ce ne-ar folosi?! se miră băiatul. N-ar mai muri nimeni.

— Asta spun şi eu: nu ar mai muri nimeni.

— Ar fi lipsit de haz. Nu ştiu ce e Pământul ăsta al dumitale, dar e o tâmpenie ce fac cei de pe el.

— Pământul este leagănul unei părți din civilizația planetei Ioza, spuse investigatorul Hosmann.

— Îmi e străin termenul de leagăn, dar îți spun că noi suntem copii de mafioți indigeni și care cum a luat formă umană și a avut părinți cu resurse financiare îndestulătoare s-a înscris pentru lupte. Susținem politica de forță a părinților noștri. Unii sunt pentru prima oară pe acest câmp, alții sunt aici pentru a doua, a treia sau a patra oară. Eu, de exemplu, am supraviețuit la patru înfruntări, între vârsta de 7 și cea de 11 ani, și sunt aici a 5-a oară. Mulți au murit și au intrat în cartea de aur a acestor lupte, dar sunt unii care au participat la toate luptele. Cei care împlinesc vârsta de 16 ani, nu mai vin; sunt majori și intră în afaceri, alături de părinții lor.

— E păcat să muriți la o vârstă atât de fragedă.

— Nu e niciun păcat, spuse copilul. E o mândrie.

— Sunteți îndoctrinați să faceți un lucru care este împotriva legilor firii. Este ignorată legea conservării speciei. E sinucidere curată. Părinții voștri sunt niște criminali.

— Sunt niște criminali, că de-aia sunt mafioți, dar sunt niște criminali ocupați, care nu au timp să se omoare între ei.

— Cum adică?! întrebă Albrecht.

— Adică noi, copiii, suntem reprezentanții părinților noștri pe câmpul de bătălie. Părinții noștri se dușmănesc și, fiind mafioți, se dușmănesc de zeci de ani. Ei știu să urască. Dușmănia asta este criteriul după care formăm cele două tabere, nu uniformele, caschetele sau anul de fabricație a armelor.

— Dacă se dușmănesc, de ce nu se războiesc ei?!

— Nu au timp, spuse târgovețul. Trebuie să se îngrijească de afaceri și să câștige bani. Cu ce vrei să plătească armamentul acesta sofisticat și dreptul nostru, al copiilor, de a ne lupta aici?!

— Au existat mafioți și pe Pământ, dar s-au războit scurt și au terminat. Văd că, aici, după ce că aceste elemente declasate se luptă prin reprezentanți, conflictul durează ani de zile. Spui că ai participat la patru lupte și ești aici a 5-a oară. De ce nu refuzați? Vă obligă cineva să vă omorâți între voi pentru ura dintre descreierați?

— Nu ne obligă nimeni, dar avem o înaltă conştiinţa civică. Pentru a deveni buni cetăţeni şi mafioţi de frunte ai societăţii, trebuie să luptăm. Cei care se jertfesc, merită toate laudele, dar se dovedeşte că nu pot împlini cei 16 ani de viaţă, vârstă la care noi, copiii de mafioţi, intrăm în afaceri.

— A scăpat cineva din aceste bătălii? întrebă Diana.

— Foarte mulţi.

— Pe Pământ, zilele sunt succesiuni zi-noapte şi 365 de astfel de succesiuni fac 1 an. Aici, e tot timpul ziuă. Cum ştiţi că a trecut 1 an?

— Foarte simplu, spuse băiatul. Odată cu încheierea luptelor noastre, se încheie anul şi încep sărbătorile de sfârşit de an. Cu mult timp în urmă, locuitorii Iozei nu-şi făceau probleme cu trecerea timpului. Nici nu cunoşteau cuvântul. Neexistând timp, acesta nici nu trecea. A trebuit să vină oamenii, acum câteva sute de ani, să ne lege de un cuvânt. Deşi cunoşteam nu mai puţin de 17 dimensiuni esenţiale, această „a patra dimensiune", cum îi spuneţi voi, nu o descoperisem. Ea se găseşte şi în sistemul vostru de 26 de dimensiuni, conform cu teoria stringurilor. Vă mulţumim pentru aceasta! Luptele noastre reprezintă, cum am spus, sfârşitul de an şi începerea unui nou an şcolar. Mai reprezintă şi începutul epocii optime de semănat. După terminarea luptelor, avem ziua pompierului. Pompierii pun substanţe inflamabile peste tot, dau foc şi se antrenează stingând incendiul, apoi orăşelul, cu blocurile, casele, străzile, grădinile şi locuitorii săi, dispare în propria-i cenuşă. Golită din nou, câmpia este arată şi cultivată, ca toate câmpiile din jurul capitalei şi de pe întreaga planetă. Scenariul e scenariu.

— Scenariul e scenariu, dar numai în capul vostru. În realitate, avem doar un câmp gol.

— A fost gol. Priviţi în spate!

Albrecht şi Diana se întoarseră şi fură surprinşi să vadă că peisajul se schimbă. Apăruseră clădirile, străzile şi parcurile târgului şi, sub ochii lor, se sintetizau locuitorii. Preocupaţi şi

obosiți, aceştia se îndreptau, cu treburi, cine ştie unde sau veneau din cine ştie ce direcție.

— Nu se poate, spuse investigatorul. Apar şi oameni.

— Sigur, spuse copilul. În scenariu scrie că orăşelul este populat cu adulți, iar noi suntem fiii, fiicele sau nepoții lor. Cei mari nu participă la lupte; ei fac parte mai mult din decor. Îşi văd de activitățile lor zilnice sau, pur şi simplu, trec pe străzi. Dacă nu reții toate amănuntele scenariului şi nu se feresc, cad victime nevinovate. Orice război afectează şi populația civilă. Cu cât trece mai mult timp şi se reeditează de mai multe ori această bătălie, adulții sintetizați aici conştientizează tot mai mult că noi, fiii, fiicele sau nepoții lor suntem un pericol public. Citindele caută să resintetizeze aceşti adulți în fel şi chip, dar, dacă nu se schimbă scenariul sau măcar materialul genetic, frica lor tinde să se amplifice, de la o luptă la alta, şi să se permanentizeze.

— Ce-s alea citinde?

— Mici entități subatomice care se ocupă cu reconversia materiei.

— Se referă probabil la ceea ce noi numim furnici de conversie a materiei, spuse Diana, numai că citindele lor nu se văd.

— Nici furnicile de la înălțarea clădirii cu 50 de etaje a firmei de consultanță nu erau vizibile. Nişte pete maronii, probabil aglomerări de cine ştie ce chestii, şi atât.

— La microscop, chestiile alea apar ca nişte furnici. E posibil ca citindele să fie invizibile.

— Dar nu inexistente. Poți să ştii ce fel de microscoape au ăştia? întrebă bărbatul.

— Ce sunt furnicile? întrebă copilul.

— Nişte insecte de pe planeta Pământ, care au un puternic instinct de a se organiza şi de a construi, spuse femeia.

— Nu cred că citindele lor sunt acelaşi lucru cu furnicile noastre de conversie, spuse Albrecht. S-ar putea ca drăciile lor invizibile să acționeze la nivel de bosomi sau fermioni. În afară

de faptul că nu se văd nici măcar pete maronii mişcătore, aici se lucrează cu mult mai mare eficienţă şi cu mult mai multă finețe.

— E posibil ca finețea să depindă şi de numărul citindelor, spuse băiatul. E posibil să fie mai multe decât de obicei, dar pe mine nu mă interesează acest lucru. Mă interesează bătălia ce va începe şi sunt agitat pentru că suntem în întârziere.

— Nu pare să fie ceva în legătură cu numărul, spuse femeia. Casele, drumurile, parcurile şi locuitorii apar pur şi simplu, de parcă ne-ar pune cineva, brusc, o pictură în față. Arborii nu se ridică văzând cu ochii, ca şi cum s-ar forma din nimic, nu îi poți urmări cum se înalță.

Într-o parte a câmpiei, apăruse un deal. Platoul acestuia, se întindea până departe, fiind acoperit de blocuri. Printre blocuri, se găseau o şcoală, un spital şi câteva şantiere de construcții.

Un versant al dealului era acoperit cu pâlcuri de conifere, iar printre arbori se găseau poşta şi câteva case răzlețe. În vale, se vedeau case vechi, cu unul sau două etaje, multe lipite unele de altele, de-a lungul unei străzi principale şi mai multor străzi secundare.

Totul era delimitat de două râuri, care veneau de cine ştie unde şi se uneau dincolo de târg, ducându-se mai departe pe sub podul pe care trecea şoseaua principală.

Armata de copii, investigatorul şi secretara rămăseseră dincolo de râul care trecea pe lângă gară, linia de cale ferată, un cartier industrial şi o aglomerare de depozite.

— Războiul trebuie să înceapă, spuse copilul. Împuşcăturile vor începe în târg şi pe dealuri, dar se vor extinde şi aici, peste râu. Trebuie să plecați.

— Unde să plecăm?! se enervă Albrecht. Când am trecut dincoace, pe câmpie, a dispărut totul în jur şi nu ştim cum să ne întoarcem.

— Unde să vă întoarceți?

— Într-un oraş care a existat pe Pământ, în secolul XX.

— Vreți să călătoriți în timp? întrebă copilul.

— Nu. Acest oraş nu e decât un decor pentru vreo filmare.

— Înțeleg, dar nu pot să vă ajut cu nimic. De ce nu ați plecat cu partidul?

— Nu suntem dintre ei, spuse Diana. Suntem doar două copii ale unor conducători de-ai lor.

— Sunt nişte idioți. După ce că ne-au întârziat programul, nu au grijă nici de proprii lor oameni. De unde ştiu ei că nu sunteți mai buni decât originalele?

— Nu avem idee.

— E posibil să fiți în dificultate sau privilegiați de situația în care vă găsiți, nu ştiu, dar un lucru e clar: trebuie să stați cât mai departe de orăşelul în care ne desfăşurăm noi ostilitățile, spuse băiatul. Deşi nu avem conducători, participând la mai multe lupte, mi se recunoaşte o anumită autoritate. Tata mă laudă de fiecare dată şi îmi prevede că, dacă am norocul să scap cu viață din următoarele lupte, voi deveni un bun mafiot şi un mare afacerist. E bine să luați în serios ce vă spun.

— În realitate, spui că eşti copilul unui mafiot, dar aici, în scenariu, ce eşti?

— Sunt cel de-al patrulea copil al unor androizi, contabili de meserie. Tatăl e contabil-şef la spital, iar mama lucrează la o firmă de asigurări. Mai am trei frați mai mari, tot sintetizați. Eu joc rolul fratelui mai mic şi sunt în al şaptelea an de şcoală. Locuim în casa aceea, pe partea dreaptă a străzii principale, cum te uiți spre dealul cu blocuri.

— Nu se vede prea bine, spuse Albrecht. E prea departe.

Copilul scoase un dispozitiv şi îi puse să privească prin el.

— Aşa mai merge, spuse secretara. Aparatul ăsta redă o imagine de cristal.

— E o lunetă electronică, dar nu are numai proprietatea de a da imagini, ci şi rol acustic. Poate să prindă orice conversație, în concordanță cu ceea ce se vede.

Le arătă cum se reglează sonorul şi le indică butoanele de imagine.

— Fantastic! exclamă Diana. Lângă casa voastră se găseşte un dispensar, iar pe scările acestuia se găsesc două femei, care vorbesc despre bolile lor şi proferează injurii la adresa medicilor.

— Dacă vă place luneta, v-o împrumut. Am văzut că nu aveți de gând să plecați. Puteți să vă ascundeți în pădure şi să urmăriți toate mişcările bătăliei noastre.

— De acord, dar dacă ți se întâmplă ceva? Dacă eşti ucis? Cum ți-o mai înapoiem?

— Indiferent dacă eu cad sau nu la datorie, există un cod, spuse băiatul. La sfârşitul bătăliei, codul se şterge şi se emite un semnal. Tatăl meu trimite pe cineva să recupereze instrumentul. E posibil să nu aibă chef să recupereze ceva şi luneta să mai rămână la voi, o bucată bună de timp. Tatăl meu, ca orice mafiot, are toane.

— Dacă îi vine ideea că te-am omorât noi şi ți-am furat luneta?

— Nu se poate gândi la acest lucru. În momentul în care ați acceptat să-mi faceți onoarea de a împrumuta această lunetă, s-a şi emis un mesaj al acestui fapt, care s-a înregistrat în calculatorul familiei mele. Nu poate exista nicio confuzie.

— Pare destul de greu de manevrat, spuse femeia. Are o grămadă de butoane.

— Uşor de manevrat nu e, dar nu imposibil. În plus, butoanele sunt însoțite de mici desene foarte sugestive. În afara reglajelor optice şi a celor acustice, pe care le-ați văzut, are şi reglaje pentru un dispozitiv video. Acesta se porneşte de aici şi se opreşte în acest mod. Dacă vreți să aveți amintiri de pe unde ați trecut, totul se înregistrează pe acest disc. Discul e mic, dar capacitatea lui de a reține imagini e imensă. Nu cred că aveți nevoie de un alt disc. Până când veți vrea să înregistrați alte lucruri, tehnica o ia înainte. Chiar această lunetă, cu toate performanțele ei, e oarecum depăşită. Acum, a început construcția de instrumente electronice pe bază de acroniu. Voi, oamenii, ați venit cu această idee. Voi sunteți cei mai pricepuți.

Ați câștigat respectul nostru, al băştinaşilor, şi, cine ştie, poate veți câştiga şi alegerile. Înainte de venirea voastră, foloseam acest metal drept condiment pentru anumite mâncăruri şi ca o punte de legătură spre altceva. Acest altceva, în ultimul timp, ați fost voi, oamenii; pentru că voi nu puteți lua forma noastră, luăm noi formă umană, iar acroniul ne ajută să facem asta. E o cinste pe care o acordăm geniului uman, mai ales că voi ați fost primii extratereştri care au venit pe Ioza.

— Dacă nu încetează, mă pun pe plâns, spuse Albrecht.

— Când nu e vreo consecință a vreunei afecțiuni oculare, plânsul este demagogie populară, spuse copilul.

— Mă ia peste picior?

— Nu cred că e o ironie, spuse secretara. Băiatul e convins de ceea ce spune. Băştinaşii nu au umor, iar oamenii veniți peste ei tind, la rândul lor, să devină mai serioşi. Doar noi, oamenii, în încercarea noastră disperată de a fi serioşi, suntem veseli.

— Nu ştiu ce vreți să spuneți, dar un lucru e sigur: nu e nicio glumă, spuse micul mafiot. Orice lucru, când e făcut pe Ioza, e de zece ori mai bun. Dacă nu vreți să plecați, vă puteți ascunde dincoace de râu. De gloanțe puteți să vă feriți, dar dacă vă cade o rachetă în cap, praf vă face. Acum, vă rog să mă iertați! Trebuie să plec la luptă.

Secretara îi mulțumi pentru lunetă şi îl îmbrățişă, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Se salutară, îşi urară mult noroc, apoi fiul de mafiot se alătură celorlalți. Un băiat le prezenta liniile principale ale unui studiu de intenție, iar o fată, aflată lângă el, le citea amănuntele, neuitând să amintească, la fiecare luare de cuvânt, că nu puteau merge la luptă, aşa, la întâmplare, să tragă care cum vrea şi încotro vrea fiecare. Se puteau omorî între ei, dar după o ordine prestabilită.

După ce terminară cu teoria şi i se înmână fiecăruia câte un exemplar tipărit al studiului de intenție, pe baza căruia să-şi elaboreze strategia, cele câteva mii de copii se împărțiră în două grupuri şi se îndreptară spre cele două poduri de peste râu.

Blocuriştii trecură podul aflat în dreptul lui Albrecht şi Diana, apoi intrară în oraş, pe lângă gară. După ce trecură printre casele din jurul gării, începură să urce dealul spre blocurile lor. Ceilalţi trecură peste podul aşezat în dreptul unui abator şi, odată ajunşi la strada principală, se împrăştiară, după scenariul prestabilit.

Investigatorul şi secretara urcară dealul de peste râu şi se aşezară pe o porţiune mai puţin înclinată, în spatele unor copaci. Reglară luneta în aşa fel încât să le arate pe ecran cele mai importante locuri din oraş şi, din când în când, câte o imagine de ansamblu.

Pe baza reglajelor făcute de oameni, luneta, la rândul ei, îşi elaboră un mic program, prin care să schimbe imaginea, să regleze sonorul şi să treacă pe înregistrare video atunci când se întâmpla ceva şocant.

— Au ajuns acasă, spuse Diana. Ce o mai fi urmând?

— Nu ştiu, spuse Albrecht. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să plecăm, să căutăm un loc prin care să pătrundem în interiorul decorurilor cinematografice şi, de acolo, mai departe, spre sediul partidului. Am reţinut punctul de pe câmpie unde au dispărut oamenii presei. Poate găsim o metodă de a ne întoarce acasă, pe Pământ. S-ar putea ca preşedintele să ne fi minţit, să nu fim nişte dubluri, ci chiar originalele.

— Nu avem unde pleca. În plus, eu sunt curioasă ce se întâmplă în orăşelul ăsta. Nu putem şti; poate că bătălia copiilor e cheia întoarcerii pe Pământ.

— Intuiţie?

— Cred că da, spuse femeia.

— Bine. Dă să vedem ce face copilul cu care am vorbit! Pare destul de isteţ. Are stofă de supravieţuitor. Nu se poate să nu coacă ceva.

Văzură că băiatul intrase în curte, fiind imediat luat la zor de mama lui pentru că întârziase.

— În loc să-l certe că umblă cu arme de foc, îl ceartă că nu a ajuns la timp la masă, se miră Albrecht.

— Şi mie mi se pare ciudat, spuse secretara. Mai ciudat e numele copilului. Am discutat atâtea cu el şi nu ne-am gândit să-l întrebăm cum îl cheamă.

— La ce ne-ar fi folosit? Să ne încărcăm memoria cu prostii?

— Nu e prostie. Îl cheamă Albert Hosmann, ca pe tine.

— Înţeleg, îl cheamă Albert, ca pe originalul meu. Am auzit când l-a strigat taică-său, dar de unde şi până unde Hosmann? Priveşte plăcuţa de la cutia poştală!

Femeia reglă imaginea şi văzură că, într-adevăr, aşa scria: familia Herbert Hosmann.

— Poate fi o coincidenţă, spuse bărbatul. E numele meu ca investigator. Cu doi de „n" la sfârşit.

— Nu spun că n-ar fi o coincidenţă, dar este o coincidenţă mult prea vizibilă.

— Oricât de vizibilă ar fi coincidenţa, nu putem ajunge decât la concluzia că nu putem trage nicio concluzie.

— Aşa-i, spuse Diana. Asta e concluzia care nu-ţi cere niciun efort, dar aici doar faptele contează. Vezi ce face băiatul?

— Nu se vede nimic. L-a băgat maică-sa în bucătărie.

— Ba se vede. Foarte bine se vede. Luneta a considerat că e important să ne afişeze ce face copilul acolo. Ce fel de unde foloseşte luneta, acustice, calorice, radioactive, pentru a face asta, nu pot să ştiu. Important e că avem de-a face cu un instrument mult mai mult decât optic, cu o minune a tehnicii.

— Cu ceva tehnic se ocupă şi copilul, spuse secretara.

Văzură că, în timp ce părinţii stăteau la soare, în curte, iar fraţii mai mari plecaseră la râu, micuţul Albert căuta ceva prin bucătărie. Obiectul căutării era o minge de fotbal.

Luă câteva linguri din mâncare, apoi împinse farfuria cât colo, făcu ordine pe jumătate din masă şi aşeză mai multe aparate de măsură.

Văzură cum desface mingea, cum îi instalează un dispozitiv electronic exploziv, cum îi reglează ceasul şi cum o închide la loc.

Le strigă părinţilor că pleacă la fotbal şi, până să se trezească aceştia să-l bată la cap că nu a făcut nicio lecţie în vacanţă, o şi

zbughi pe poartă afară. Bătu mingea până la capătul străzii principale şi, împreună cu alţi câţiva băieţi, o luă pe lângă biserică şi urcă pe dealul unde se găseau blocurile.

Maidanul unde începură să bată mingea se găsea chiar în faţa sediului Poliţiei. Doi poliţişti mai tineri, întrebară dacă pot să intre şi ei în joc, iar copiii îi refuzară.

— Nu se poate, le spuseră. Fotbalul e un joc pentru copii, al nostru şi al celor de pe deal.

— Foarte bine, spuse unul dintre poliţişti. Dar, vă previn, dacă vă împuşcaţi, părinţii voştri vor fi aspru amendaţi. Ar trebui să lăsaţi armele măcar când jucaţi fotbal.

— Nu se poate, spuse un copil. Semnalul de începere al luptei poate să fie dat în orice moment.

Investigatorul şi Diana văzură că se strânseseră mulţi copii de la blocurile din apropiere, cei din vale, târgoveţii, fiind doar câţiva.

Fixaseră două porţi şi se împărţiseră în echipe egale. Când mai apărea câte unul, intra direct în echipa care avea un jucător în minus. Nimeni nu se întreba cine fusese cu ideea jocului, cine adusese mingea sau dacă aceasta ar fi putut reprezenta un pericol.

— N-ar fi mai bine să începem bătălia? întrebă un blocurist, venind din dreapta clădirii Poliţiei. Am pierdut şi aşa destul timp cu teoria şi aşteptatul după ăia cu partidul.

— Cum doriţi, dar am zis să ne aclimatizăm puţin, să facem întâi un meci de fotbal, să ne încălzim, spuse un târgoveţ şi lovi mingea, înscriind un gol.

Cum scorul era destul de echilibrat, meciul începu să se încingă şi nu observă nimeni că târgoveţii se retraseseră din joc, unul câte unul, făcându-se nevăzuţi. Când explodă mingea, Albert, fiul contabilului Herbert Hosmann, era deja acasă.

Câteva zeci de blocurişti zăceau sfârtecaţi pe platoul din faţa Poliţiei.

— Joacă murdar, spuse investigatorul.

Prinşi pe strada principală, în apropierea unui magazin, unde fuseseră trimişi de părinţi, la cumpărături, câţiva târgo-

veți fură uciși de blocurişti. Fu ucis şi copilul unui brutar, în timp ce îşi ajuta tatăl să frământe aluatul.

— Ia, uită-te! îi arătă secretara lui Albrecht. Vezi ce discută ăştia?

— Da. E primarul şi şeful poliției. Nu se poate.

— Ba se poate. Notabilitățile târgului se folosesc de bătălia dintre copiii de mafioți pentru a-şi regla conturile. Primarul îi dă ordin polițistului să angajeze un blocurist care să o omoare pe fiica unui învățător, participantă la lupte, şi, tangențial, să-l ucidă şi pe învățător, pentru că l-a acuzat de trafic de influență şi gestionare frauduloasă a banilor comunității şi a celor primiți de la comunitățile extraterestre, pe programe.

— Ăştia nu sunt conştienți că existența lor e doar o felie de viață, că nu durează decât câteva ore, de la venirea copiilor până la sfârşitul bătăliei, conform cu imaginația unui scenarist nebun? întrebă secretara.

— Se pare că nu. Totul depinde cum îi zici secundei. Secunda se poate numi mileniu, o viață sau un mănunchi de ore.

Luneta le arătă imagini cu un blocurist mic şi gras, tocmit de şeful poliției, care se strecura prin grădina învățătorului, împovărat de armament.

Luat prin surprindere de apariția fetei de învățător, o împuşcă pe loc. Nu avu timp să se întoarcă şi să tragă în ceilalți membri ai familiei, strânşi în grădină la cules de flori pentru ceaiuri, deoarece fu pocnit cu ceva greu în cap. Nevasta învățătorului înşfăcase un hârleț, îi crăpase capul bondocului războinic şi se aruncase la pământ, izbucnind în plâns, lângă fetița ei ciuruită de gloanțe.

— Îi arăt eu lui, spuse învățătorul. Aici e mâna escrocului de primar.

Adună grenadele căzute pe jos, le bägă în sacul ce conținea încărcătoare, apoi luă arma agresorului şi pe cea a fetei lui, le puse pe umăr şi ieşi în stradă.

— I-am spus să nu se joace cu armele de foc, se jelui nevasta învățătorului. Fetele nu trebuie să se bage în jocuri din astea...

Acum, tu unde te duci? Vrei să te omoare şi pe tine? Te pui cu mafia primarului?!

Învățătorul îşi şterse o lacrimă, lovi cu furie o piatră de pe drum şi trase o înjurătură.

— Lasă, că vom câştiga noi alegerile, strigă peste gard. Atunci să vezi! Îi băgăm pe toți în puşcărie.

— Îi băgați pe dracu'! strigă nevasta învățătorului. Dacă mai speri că vor avea loc alegeri corecte, de ce te-ai mai înarmat aşa?!

Un frate şi ceilalți doi copii ai lui, încercară să-l oprească, să-l calmeze şi să-l bage în curte, dar era prea târziu. Maşina primarului venea deja către ei.

Unul dintre băieți fu ucis, iar fratele fu grav rănit. Învățătorul se ascunsese după un stâlp, aproape în acelaşi timp cu explozia maşinii; ca să fie sigur, aruncase o legătură întreagă de grenade.

— Mori, brută! spuse şi scuipă.

— Nu cred că a fost acolo, îi spuse nevasta. Primarul e criminal, dar nu e prost să se bage cu capul înainte.

— Poate că e mai bine, spuse învățătorul şi o împinse cât colo pe femeie. Mi-ar fi părut rău să nu am satisfacția de a-l vedea târându-se în genunchi, implorând să-i cruț viața. Am să-l împuşc drept în frunte.

Înconjură rămăşițele automobilului aruncat în aer şi se uită cu atenție. Dintre fiare contorsionate şi bucăți de trupuri arzând, nu se mai înțelegea nimic. Îşi băgă capul între urechi, îşi fixă privirea înainte şi plecă fără să se mai uite înapoi.

— Domnu' învățător! strigă un vecin în urma lui. Nu aşa trebuie luată puterea, ci prin alegeri democratice.

— Unde vezi tu democrație?! Mi-au omorât fata, iar tu vrei să stau cu mâinile în sân?

— Ştiu, am văzut scena, dar nu avem voie să ne băgăm. Doar copiii au voie să poarte arme. Noi, adulții, oameni cu capul pe umeri, nu trebuie să fim violenți. Trebuie să luptăm pentru întronarea legii, dar numai pe cale paşnică.

— Unde ai mai auzit tu de luptă paşnică?! întrebă învățătorul.

— E scris în programul partidului nostru. Suntem oameni în toată firea şi e ridicol să ne ucidem între noi. Conflictul armat este între cei mici. Şi fata dumitale era printre ei.

— Tocmai pentru că este un conflict între copii, nu trebuia să se amestece şi primarul.

— Ai vreo dovadă? întrebă vecinul.

— N-am.

— Atunci?

— Atunci ce? întrebă învăţătorul.

— Atunci strânge dovezi şi dă-l în judecată!

— Unde ai văzut tu proces cinstit între un reprezentant al puterii şi un amărât din opoziţie, cum sunt eu. Pot să am dovezi zdrobitoare şi tot nu câştig. Judecătorii sunt în solda lor. Chiar dacă aş da peste un judecător cinstit, pe care au uitat să-l schimbe sau care s-a ascuns în partidul lor, şi aş câştiga procesul, ce fac?

— Mda, ai dreptate, spuse vecinul. După ce că executorii judecătoreşti sunt de-ai lor, nici nu catadicsesc să-şi mişte fundul dacă nu-i plăteşti.

— Îţi dai seama? Să-l ung pe executorul judecătoresc, ca să pună în aplicare o sentinţă judecătorească care ce? Care să-l bage în puşcărie pe primar pentru instigare la crimă. I-auzi colo formulare. Îl bagă dracu' în puşcărie pe primar pentru o astfel de instigare. Dacă, prin absurd, câştig procesul, nu mă aleg decât cu despăgubiri morale. După mai mulţi ani de plimbări prin instanţe. Pot banii să plătească o viaţă?

— Nu prea pot, admise vecinul. Cu bani şi martori mincinoşi, oamenii puterii pot scăpa din orice confruntare judecătorească.

— Ei? Cum rămâne cu domnia legii şi nonviolenţa? întrebă învăţătorul.

— M-ai convins. Merg şi eu cu dumneata. Văd că ai un pistol automat în plus.

Auzind discuţia, îi urmară şi alţi membri ai partidelor de opoziţie. Unii îşi luaseră armele de vânătoare, alţii îşi fabricau

din mers sticle incendiare sau îşi umpleau buzunarele cu pietre, dar cei mai mulţi îi urmară din curiozitate.

Era cam mare plictiseala şi o răzmeriţă era tocmai ce le trebuia ca să se mai dezmorţească. Până în faţa Primăriei, se adunase o armată destul de mare de potenţiali combatanţi şi gură-cască.

O luară pe lângă clădirea în care se desfăşurau videoconferinţele primarilor de comune cu prefecţii şi împânziră parcul din apropiere. Călcând vegetaţia în picioare, ocupară aleile şi începură să spargă geamurile Primăriei.

— Ce căutaţi voi aici?! tună o voce.

— Tu cine mai eşti?! strigă şi învăţătorul.

— Sunt secretarul şi vă mai întreb odată, ce căutaţi?

— Îl căutăm pe primar.

— Îl căutaţi degeaba, spuse secretarul. A plecat cu şeful poliţiei la ferma lui de dincolo de pod.

— Cu o maşină neagră cu tricolor?

— Exact.

Neştiind ce să creadă, învăţătorul şi vecinul lui schimbară priviri mirate.

— Poate fi o minciună, spuse vecinul.

— Crezi ce vrei, spuse salariatul Primăriei.

— Dacă n-a fugit prin spate şi s-a aflat în maşină, înseamnă că l-am ucis, spuse învăţătorul.

— Dacă l-ai ucis pe primar, înseamnă că o s-o păţeşti. Într-un astfel de caz, instanţa se autosesizează.

— Am venit degeaba, spuse cineva.

— Eu ştiu?! se întrebă secretarul. Dacă tot aţi venit până aici şi sunteţi porniţi pe scandal, iar subiectul scandalului a plecat, vă pot invita la masă. Avem mâncare destulă. Cantina, aşa cum ştiţi, e la subsol.

Văzând pe ecranul lunetei cum năvălesc demonstranţii în Primărie, atraşi de gândul că vor avea o masă gratuită, Albrecht îşi aduse aminte că îi este foame.

— Am putea să mergem şi noi, îi spuse Dianei.

— Nu cred că e cazul. În primul rând că e prea departe şi, până ajungem noi, războinicii rad tot, iar în al doilea rând e foarte periculos. Vezi ce fac ăia, salariaţii, în frunte cu secretarul.

— Văd. Au ieşit din clădire, asigură toate intrările şi stropesc pereţii cu materiale inflamabile. Cel din stânga a dat deja foc.

— Vezi? întrebă secretara. Demonstranţii au căzut în capcană. Populaţia, dacă este înfometată, poate fi condusă foarte uşor.

— Chiar şi la moarte. Ce-o fi cu primarul?

— Cred că era în maşină şi a murit în explozie. Dacă era în clădire sau se ascundea pe undeva, îl sesiza luneta. Prezenţa lui, în actuala conjunctură, era ceva de excepţie, iar luneta sesizează evenimentele excepţionale.

Văzură că Primăria începuse să ardă şi, pentru că nu puteau ieşi pe ferestrele de la parter, din cauza zăbrelelor, manifestanţii, cuprinşi de flăcări, săreau pe ferestrele primului etaj.

— E posibil să mai scape vreunul, spuse Albrecht.

— Nu e posibil, spuse secretara.

Cei care reuşeau să stingă focul de pe haine şi se ridicau în picioare, erau împuşcaţi de salariaţii ascunşi prin împrejurimi.

— Dacă primarul e mort, cine le-o fi dat ordin să facă un asemenea măcel? întrebă investigatorul.

— Cine ştie? Poate nu e decât ura celor de-un fel faţă de cei de alt fel, a salariaţilor unei instituţii împotriva duşmanilor instituţiei. Ura este neputinţa de a iubi. Cine munceşte, nu iubeşte, iar salariaţii erau la muncă.

— Poate că ura este ceva mai mult, neputinţa de a iubi destul.

— Poate că este o consecinţă de o clipă a pericolului de a-ţi pierde libertatea de a munci, spuse Diana. Salariaţii erau la muncă şi şi-au văzut ameninţată această libertate.

— Oricum, consecinţă a unei cantităţi mai mici sau mai mari de filozofie, s-a ales praful. Mi se face frică.

— Şi mie mi-e frică. Ca să scăpăm de această frică, ar trebui să ne refugiem, undeva, în afara acestei lumi. Nu putem. Cum

îi urmărim noi pe cei din fața Primăriei, cu luneta, e posibil să fim şi noi, la rândul nostru, urmăriți. De cine ştie cine.

— Frica vine şi din faptul că purtăm prea mult de grijă unor lucruri pe care ar trebui să le considerăm normale şi nu o facem, spuse investigatorul.

— Normale sau nu, toate cele petrecute ar trebui să ne învețe să fim foarte prudenți. Dacă aş şti că eu sunt Diana Overt cea originală, totul ar avea un sens. Am pornit să fac politică, ceea ce îmi place la nebunie, şi m-am trezit că mi se spune că, stai puțin, tu, de fapt, eşti o copie, secretara unui investigator dintr-un oraş de carton. Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți, dar ce îndrăzneală să am eu când nu sunt sigură cine sunt? Nesiguranța asta mă face să-mi fie frică.

— Suntem ceea ce simțim. Tu cine simți că eşti?

— Simt că sunt cea care vrea să facă politică într-o lume mai bună, cum este planeta Ioza, spuse femeia.

— Dacă tu te simți aşa, îmi vine şi mie uşor să mă simt vicepreşedintele care asigură imaginea primului partid pământean plecat în Cosmos. Asta facem. Ne întoarcem de unde am venit, adică în capitală, şi ne apucăm serios de politică, pentru a scăpa de nesiguranță. Ne găsim într-o lume nedemocratică, unde se poate muri chiar şi din cauza unei singure virgule. Ne găsim într-o dictatură a lucrului sigur, a legii duse până la ultima virgulă. Perfecțiunea creează dictatură. Vom lupta pentru o societate a diversității de opinii, o societate democratică.

— Da, dar diversitatea prea mare produce nesiguranță, iar nesiguranța produce teamă. Fugim de dictatura lucrului sigur şi ajungem la dictatura nesiguranței. Extremismele au fost totdeauna un pericol pentru democrație, spuse femeia. Vine un moment, în orice istorie, când, cei ce susțin că doi şi cu doi fac patru, sunt condamnați la moarte. Acest lucru l-am citit la un scriitor de pe Pământ.

— Scriitorii îşi permit să creeze istorie, care, până la urmă, nu e decât reîntoarcerea de la vorbă la faptă, spuse Albrecht.

— Nu e o istorie adevărată, ci o istorie a imaginației lor. Luneta asta înregistrează ce se întâmplă aici?

— Sigur. Beculeţul de înregistrare e aprins.

— Foarte bine, spuse Diana. Înainte de a pleca să facem politică, vreau să văd ce mai pun la cale copiii de mafioţi. Curiozitatea mea e enormă. Au loc şi evenimente imprevizibile, cum este episodul cu demonstranţii şi salariaţii Primăriei sau episodul absurd cu mingea de fotbal, care a explodat.

— Priveşte! Devine din ce în ce mai interesant. Salariaţii Primăriei au început să cadă, unul câte unul. Se trage de undeva.

— Da. Se trage de pe deal. E unul dintre copiii de mafioţi. Uite! Între arbori. Ţinteşte la fix. Nu îi împuşcă decât în cap.

— Cred că, aici, în povestea cu târgoveţii şi blocuriştii, are vreo rudă ucisă de oamenii primarului şi se răzbună, spuse Albrecht. Am înţeles că nu le permite regulamentul să se bage în conflictele dintre locuitorii oraşelului.

— Am înţeles că nici timp prea mult nu au pentru asta. Trebuie să se concentreze asupra conflictului lor, altfel se scurge timpul alocat bătăliei şi nu acumulează puncte.

— Nu cred că au pierdut timpul. Se aud împuşcături de peste tot. Acolo, în depărtare, pe plaja celuilalt râu şi printre arini, se trage cel mai intens.

— Nu cred că sunt arini, spuse Diana. Cel care a imaginat acest decor, nu a fost niciodată pe Pământ. Vegetaţia de aici e complet diferită.

— De unde ştii?! Nu se vede până acolo, iar luneta stă fixată pe zona Primăriei.

— Uită-te în jur! Nu văd niciun copac cunoscut, iar pe marginea râului din apropiere, vegetaţia e şi mai stranie. De ce nu reglezi luneta, să ne uităm şi în altă parte?

— Am încercat, dar revine pe automat, spuse invetigatorul. Ia, uite! Salariaţii au fost atacaţi de supravieţuitori şi s-a încins o bătaie de la egal la egal.

Văzură cum, prinzând curaj, manifestanţii care reuşiseră să scape din incendiu, părăsiseră ascunzătorile şi trecuseră la contraatac, aruncând cu pietre sau angajându-se în lupte corp la corp.

Fiind din ce mai mulți, în scurt timp, răsculații îi învinseră pe salariați. Salariații lăsară armele și o luară la fugă prin grădinile caselor de peste drum, fiind vânați fără milă.

Se mai auziră câteva împușcături din direcția copilului de pe deal, care îi ajutase să iasă din încercuire, apoi acesta fu răpus de un glonte, venit de cine știe unde.

— Salvatorul nostru a fost ucis! strigă un manifestant. Să-l răzbunăm!

— Să-l răzbunăm! strigară toți ceilalți.

Puseră mâna pe armele abandonate de salariați, pe lopeți și târnăcoape, de la punctele de stingere a incendiilor, sau pe rângi și bare metalice, de la atelierul mecanic din spatele Primăriei, și porniră să urce dealul, omorând, cu furie oarbă și necontrolată, pe oricine le ieșea în cale.

— Atacă spitalul, spuse secretara.

— Cum adică?! Spitalul e ultimul loc pe care trebuie să te răzbuni.

— Asta, dacă te gândești logic, dar lumea, ca să poată evolua, e din ce în ce mai ilogică. Au spânzurat un medic. E posibil ca acesta să fi tras în copilul de mafiot.

— Se calcă orice regulă, spuse Albrecht. Nici locuitorii nu au voie să se bage în treburile micilor războinici.

Un manifestant se urcase pe marginea scării de marmură a pavilionului de psihiatrie și arăta cu mâna spre doctorul care se zbătea în ștreang.

— Ce zice?! întrebă Albrecht.

Secretara reglă sonorul și îl auziră pe manifestant cum acuză medicul spânzurat că nu a vrut să-i dea rețetă compensată cu 50% din preț.

— Ce vrea să spună?! se miră investigatorul.

— Cred că se referă la un obicei de pe Pământ. În anumite state, se iau bani de la populație și se subvenționează medicamentele la anumite categorii mai defavorizate de populație.

— Zău?! Defavorizate de cine?

— Cred că defavorizate de conducerea statului, spuse Diana.

— Cum adică?! Întâi îi defavorizează, apoi îi favorizează, plătindu-le 50% din prețul medicamentelor. În ce scop?

— Cred că în scop electoral.

— Hm! spuse investigatorul. Cred că din cauza asta a pierdut partidul nostru alegerile de pe Pământ. N-a folosit șmecherii din astea. Cred că, venind pe Ioza, nu vom mai face astfel de greșeli.

— Nu trebuie să mai facem astfel de greșeli, dar nu trebuie să facem nici altfel de greșeli. Trebuie să nu mai facem niciun fel de greșeli. De noi toți depinde acest lucru.

— Asta, în general, dar noi doi, mai ales, nu trebuie să greșim.

— Ca vicepreședinte care se ocupă cu imaginea, trebuie să ai grijă să nu greșească nimeni, spuse femeia. Dacă nu-i tragem de urechi pe cei ce au tendința să facă o politică proastă, ne mănâncă presa. Putem salva situația o dată, de două ori, dar nu la infinit. Chiar dacă luăm măsuri de subvenționare a medicinei, industriei, culturii și altor domenii, trebuie să facem asta cu multă prudență. Trebuie să atragem de partea noastră bolnavii, muncitorii sau poeții săraci, dar nu trebuie să înfuriem nici plătitorii de impozite. În final, aceștia pot foarte ușor să-și formeze părerea că nu am subvenționat nimic și am băgat mâna în bani.

— E foarte periculos jocul de-a populismul. Dacă folosim anumite sume doar pentru noi, conducătorii, va trebui să le împărțim cât mai egal și cât mai echitabil, cât mai aproape de meritul fiecăruia. Dacă se simte vreunul nedreptățit, ne toarnă la ziar și ne strică imaginea, în fața electoratului.

— Nemulțumiți apar oricum, spuse secretara. Cea mai bună metodă este tot cea a șantajului intern. Cum ridică cineva glasul, îl dăm noi la ziar, nu așteptăm să ne dea el pe noi.

Văzură că un manifestant se luase la bătaie cu cel suit pe scara pavilionului. Își cărau pumni, lovindu-se în parte, iar ceilalți încercau să-i despartă.

— Ce aveți?! strigă unul.

— Am spânzurat un medic pentru că nu a vrut să-mi dea rețetă compensată, iar idiotul ăsta a vrut să-l dea jos din ștreang,

spuse primul manifestant, urcându-se din nou pe marginea scării.

— De ce ai vrut să-l dai jos din ştreang? fu întrebat omul.

— N-am ştiut pentru ce l-am spânzurat.

— N-ai ştiut de ce e spânzurat un om şi totuşi ai participat?!

— Sigur. M-am gândit că, în momente cruciale, masele populare trebuie să fie unite, să meargă în aceeaşi direcţie, apoi am aflat de ce l-am ajutat pe ăla să-l înalţe pe doctor în ştreang. Pentru că nu i-a dat reţetă compensată. Mie, medicul acesta mi-a dat reţetă compensată, aşa că m-am gândit să-i salvez viaţa.

— Ţie de ce ţi-a dat reţetă compensată? fu întrebat.

— Eram bolnav. Sănătatea e mai bună decât toate abia atunci când te îmbolnăveşti.

— Rezultă că iniţiatorul spânzurării nu a primit reţetă pentru că nu era bolnav.

— Şi eu eram bolnav! strigă cel de pe scară.

— Poate nu erai destul de bolnav.

— Eram destul de bolnav.

— Dacă erai destul de bolnav, deci nu foarte bolnav, la ce îţi mai trebuia reţetă? fu întrebat şi celălalt.

— Să mă fac bine.

— „Sunt bolnav, deci exist", spune un proverb. De ce voiai să te faci sănătos?

— Pentru orice bolnav, sănătatea lui e cea mai importantă, se auzi o voce.

— Eu ştiam că, pentru orice bolnav, boala lui e cea mai importantă, se auzi altă voce.

— Aşa o fi, dar nu asta e problema, ci faptul că nu înţeleg, dacă mi se opresc bani pentru asigurările sociale de sănătate, de ce nu am dreptul la reţetă, dacă nu gratuită, măcar compensată?!

— Poate că nu aveai dreptul la reţetă.

— Cum să nu am dreptul?! Cine hotărăşte dacă am dreptul sau nu? întrebă cel frustrat.

— Oricum, nu medicul. Acum, nu mai e ca pe vremuri, când medicul era plătit direct şi, în funcţie de câţi bani primea, te făcea mai mult sau mai puţin sănătos. Atunci, se vorbea de starea de sănătate, nu de starea de boală, ca acum. O instituţie parazitară gestionează banii strânşi de medici de la noi şi, ca orice firmă care trebuie să se afle în treabă, o face prost. Această instituţie, casa de asigurări pentru sănătate sau cam aşa ceva gestionează mai mult starea de boală, nu starea de sănătate, cum îi spune numele. Paradoxal, e creată o inflaţie de cadre sanitare cu studii superioare, dar, cu toate că sunt mai mulţi medici la suta de locuitori, această sută e tratată mai prost. În primul rând, medicii sunt plătiţi prost şi au un contract unilateral cu casa asta pe care nu şi-o doreşte nimeni. Dacă ridică unul glasul, i se reziliază contractul fără milă. Din cauză că sunt prea mulţi, se mănâncă între ei, lucru de care profită casa. În al doilea rând, au un plafon financiar foarte mic la medicamente. Din el, trebuie ca medicul să mulţumească toată lumea. Mult prea multă lume. Atunci, te întrebi dacă poate hotărî medicul cine are dreptul la reţetă?

— Eu ştiu că inflaţia asta de medici va scădea. Numărul celor care controlează activitatea în medicină e mai mare decât numărul medicilor şi devine şi mai mare.

— Păi, dacă dispar medicii, controlorii ce fac? întrebă unul.

— Dispar şi ei.

— Şi?

— Încet, încet, apar alţi medici, răspunse un altul. Oricum, ei apar mai încet decât controlorii. Pe medici trebuie să-i formezi. Cei care controlează actul medical nu mai trebuie formaţi. Se recrutează singuri din cadrele deprofesionalizate şi cu bani.

— Până vă hotărâţi voi dacă e inflaţie sau dispar, medicul îşi dă duhul! strigă unul. A scos limba de-un cot.

— Ia nu ne mai bruia cu medicul tău azi şi mâine! se enervă un altul. Aici, principiul contează. Oamenii mor sau trăiesc, principiile rămân.

— Cel mai bine e să fiți sănătoşi. Dacă sunteți sănătoşi, nu mai aveți cu ce să fiți şantajați.

— Ce dialog imbecil, râse Albrecht, privind ecranul lunetei. Puțini bolnavi psihici sunt reintegrați în societate, dar şi mai puțini sunt excluşi din societate. Parcă am fi în țara proştilor.

— Suntem în țara proştilor, spuse Diana. Şi ține minte: prostia poate învinge orice armată!

— Ai dreptate. Când populația unei planete scade destul de mult, începe să dea şi indivizi de excepție.

— Lucru care pe noi nu ne interesează. Dacă vrem să luăm puterea, trebuie să creştem masa de votanți şi, concomitent, s-o educăm în spiritul doctrinei noastre.

— Cum doctrina, şi cu sprijinul biroului nostru de imagine şi relații cu presa, e doar în curs de elaborare, rezultă că populația s-a înmulțit degeaba, spuse investigatorul.

— Rezultă că trebuie să ne grăbim cu îndoctrinarea, spuse secretara. Ca mâine sunt alegerile.

— Am putea să coborâm dealul, să trecem râul şi să urcăm până la spital. Am putea începe chiar cu cei ce s-au adunat, acolo, în curte. Le-am putea ține un discurs fulminant despre lupta împotriva violenței.

— Şi ce crezi că ar înțelege despre această luptă împotriva violenței?

— Ar înțelege că nu e bine să se omoare între ei, spuse Albrecht.

— Asta au şi înțeles, să nu se omoare între ei, ci pe alții. Crezi că îi duce mintea până acolo încât să ajungă la concluzia că lupta împotriva violenței n-ar fi altceva decât tot o luptă? Ei au înțeles să lupte împotriva violenței până la distrugerea totală a acesteia.

— Interesant mod de a gândi. Am putea să le spunem să lase armele şi să planteze fiecare câte un pom. Dacă ar planta fiecare câte un pom, am putea sta cu toții la umbră. Ce-i place omului cel mai mult?

— Ei, ce-i place?! întrebă Diana.

— Să stea la umbră.

— Nu-i place să stea nici la umbră, nici la soare. Îi place să se mute, tot timpul, de la soare la umbră şi invers. Omul e inconstant. Nu-l poţi politiza cu forţa. Aşa cum spune preşedintele nostru: „Politizarea forţată are şi greşelile ei. Una dintre aceste greşeli este chiar politizarea forţată".

— Ai văzut, dacă le dai oamenilor să mănânce şi să bea, îi poţi băga unde doreşti, spuse Albrecht. Îi poţi băga şi într-un conflict. Interesul nostru e să-i facem să nu se războiască între ei, ci să stea unde vor, la soare, la umbră, dar să ne urmărească pe noi şi politica pe care le-o vindem. Televiziunile vor să le arate cât de proşti sunt, iar ei sunt plecaţi la muncă. Ce ne interesează pe noi munca şi progresul economic? Pe noi ne interesează ca ei să stea cuminţi, să asculte şi să ne voteze. Nu e nevoie să ne înţeleagă.

— Ne înţeleg sau nu, oamenii trebuie să ne urmărească, mai ales, aici, pe Ioza, unde nu cunoaştem specificul locului şi geografia. Avem nevoie de mass-media ca de aer. Raţiunile de stat nu pot leza libertatea de exprimare a presei, dar o pot face să dispară. Drumul de la democraţie la dictatură e mai scurt. Nu putem fi fericiţi decât dacă dictatura, sub orice formă ar fi ea, dă drumul democraţiei din lesă. Bogaţi sau săraci, în schimb, putem fi. Faptul că gândim nu ne absolvă de această vină.

— Ştiu. Am avut politicieni deştepţi, dar s-au urâţit de tot. Pentru a putea schimba mentalitatea maselor de votanţi, s-a cerut mai întâi conducătorilor să-şi schimbe ei mentalitatea. Şi-au schimbat-o, dar pe foarte mulţi bani. Şi-au asumat valorile noii societăţi însuşindu-şi-le. Guvernul actual merge pe drumul cel bun, dar nu sunt foarte sigur că acesta e drumul lui. Politicienii au impresia că singurul lucru care se sfârşeşte este anotimpul vacanţelor. Ei au totdeauna ceva de ascuns, dar nu se mai pune problema ce, ci unde. Ei sunt oameni deosebiţi; deosebiţi cu greu. Trebuie să avem multă grijă! Istoria ne învaţă şi, pe urmă, ne uită.

— Nimeni nu vrea să te determine să fii mândru că îl cunoşti, spuse Diana. Am primit în partid numai oameni obiş-

nuiți; obișnuiți cu bani mulți. Paradoxal, pentru a le putea spune orice, trebuie să-i convingi pe alegători că nu vorbești serios. Atâta timp cât sunt obligați să înțeleagă ceva, nu înțeleg nimic.

— Îți vine să te întrebi de ce sunt proștii atât de simpatici.

— Pentru că sunt așa de singuri... Dacă nu sunt în stare așa, singuri, pot gândi câte doi.

— Așa cum facem noi, spuse investigatorul.

— Nu e de glumit. A știut președintele ce a știut când ne-a organizat într-o echipă de studiu asupra imaginii partidului și relației sale cu mass-media. Abia aștept să ne întâlnim cu Ema Radovici, șefa departamentului de propagandă. Îi putem da idei foarte bune.

— Nu cred. E posibil să ne întoarcem în orașul acela din secolul XX al Pământului. Toate structurile politice, inclusiv structura de conducere a partidului nostru, al oamenilor, se găsește în Lahr, capitala planetei Ioza. E posibil să fim luați drept un investigator și secretara acestuia. Președintele spunea că suntem duplicatele conducătorilor de partid care credem că suntem, un fel de clone sau sosii, ceva.

— Sosii nu putem fi, spuse secretara. În niciun caz. Alea sunt persoane care seamănă perfect cu alte persoane, astfel încât nu pot fi deosebite fizic. La noi, dacă e adevărat ce ni s-a spus, s-a mers pe o matrice informațională genetică. Suntem, mai degrabă, niște clone, niște reproduceri tehnice.

— Reproduceri organice prin metode tehnice. Când se reproduce ceva, se calcă o lege a copyright-ului. Este călcat dreptul legal de autor.

— Care ar fi autorul?

— Președintele știe ceva, spuse Albrecht.

— Da, dar cum ajungem la el?

— Știm că va fi prezent la mitingul autorizat din parcul de peste drum de firma de consultanță privind investițiile.

— Dacă ajungem acolo, putem afla când are loc întâlnirea și putem vorbi cu președintele, spuse Diana. Am văzut însă că nu prea vrea el să ne bage în seamă.

— Îl facem noi să discute. Îl forțăm.

— În ce scop? Nu ai pe cine să acuzi de înfăptuirea unei reproduceri. Ce te crezi?! Operă de artă? Dacă vorbim de o reproducere tehnică, ce treabă avem? Suntem niște copii fără stăpân. Să se supere cei care dețin originalele, în cazul în care le deține cineva prin forță! Originalele nu le deține nimeni. Sunt cetățeni liberi, entități organice în sine și pentru sine, așa cum suntem și noi.

— Entități pentru sine și pentru partid, spuse investigatorul.

— Trup și suflet.

— Dacă sunt propriii lor stăpâni, acei Albert și Diana s-ar putea supăra că au fost reproduși.

— Și noi ne-am putea supăra că am fost reproduși, spuse secretara.

— Da, dar e o diferență. Originalele se pot opune, dar copiile nu, că nu au fost încă sintetizate.

— Depinde care considerăm că sunt originalele și care copiile. Eu mă simt originalul. E posibil ca noi, originalele, să fi fost teleportați, iar copiile să fi rămas pe loc.

— Atâta timp cât avem identitate și nu asemănare, eu cred că nu avem copii și original, spuse Albrecht. Amândouă entitățile sunt copii și originale, în același timp.

— Nu în același spațiu.

— Corect. Nu în același spațiu. De la un timp, ne mișcăm în spații diferite și acumulăm impresii și cunoștințe diferite. Cu toate astea, în ce ne privește, nu cred că este funcțională o lege a copyright-ului. În accepțiunea noastră, a pământenilor, doar obiectele și operele de artă pot fi produse sau reproduse. Nu avem furnici modelatoare sau remodelatoare pentru conversia materiei sau citinde, cum am văzut ultima dată.

— Președintele ne-a comparat cu un text trimis prin fax, nu cu niște opere de artă, râse Diana.

— Și un text poate fi o operă de artă.

— Nu cred că e cazul nostru. Aici, s-ar putea vorbi de un text politic. Textul politic devine mai greu capodoperă, iar dacă

o face, e mai uşor supus perisabilităţii. Politica e un produs cu termen de garanţie foarte scurt. Uneori, prin exerciţiu demagogic, se poate altera.

— Da, dar politica este singurul domeniu unde omul nu distinge ce este în termen de garanţie şi ce este deja stricat, argumentă bărbatul. Alegătorul înghite orice fel de gogoşi.

— Cu condiţia să nu i le fi băgat altcineva pe gât mai înainte. Am putea să le propunem o lege a copyright-ului privind reproducerea clonelor. Chiar pe Pământ, clonarea a ajuns foarte departe şi nu s-a gândit nimeni la o astfel de lege. Dacă nu avem, vom avea o epocă înfloritoare a reproducerii tehnice a fiinţei umane, unde să existe drepturi şi interdicţii similare copyright-ului din alte domenii.

— Unde vrei să introducem această lege?

— Aici, pe Ioza, spuse femeia. Prin lege, va fi interzisă reproducerea neautorizată şi folosirea haotică a citindelor. Cum i-am ajutat noi pe autohtoni să se deştepte şi să folosească superior acroniul, ne pot ajuta şi ei pe noi.

— Va fi foarte greu să clarificăm ce înseamnă autorizaţia de reproducere şi noţiunea de reproducere, autorizată sau nu. Întâi, trebuie să propunem o lege care să garanteze drepturile genetice ale individului. Specia umană îşi poate pierde identitatea.

— Mare scofală. Aici, unde avem partide ale atâtor specii, venite din toate colţurile Universului, identitatea unei specii nu mai are prea mare importanţă. În cadrul legii mai largi a drepturilor omului, drepturile genetice se pot subînţelege.

— Aia e pe Pământ şi nici nu prea se respectă, spuse Albrecht. Aici, trebuie să dăm şi o lege care să înlesnească paza drepturilor genetice.

— Nu trebuie păzite atât drepturile genetice, cât, mai ales, o tipologie genetică dominantă. A nu avea un genotip general, recunoscut de toată lumea, te face indezirabil genetic.

— Da, dar aşa cum hoţia s-a generalizat şi a trebuit să fie legiferată, se poate generaliza şi indezirabilitatea genetică.

Când anormalul pătrunde peste tot, în poliție, justiție, guvern, presă, biserică sau știință, se pot generaliza și excepțiile genetice. Ce se va întâmpla?

— Omenirea, cu prototipul ei cu tot, generat de o excepție, va progresa sau va da înapoi, spuse Diana. Se va ajunge, de la o generalizare a normalului, la o generalizare a anormalului. Dar, ce este normal și ce este anormal, atunci când normalul este anormalul generalizat și legiferat. Societățile nu recunosc binele și răul, ci generalizarea acestora. După o succesiune de legalizări ale unor generalizări de excepții, într-un anumit moment al istoriei, se poate ajunge, întâmplător, chiar și la generalizarea de la început, considerată normală pentru specie, dar poate fi prea târziu. Ceea ce în trecut putea fi considerat normal, în prezent poate fi considerat anormal. Din punctul ăsta de vedere, al perspectivei istorice, istoria nu se repetă.

— M-am gândit și eu la aceste lucruri. Extinderea politicului în hegemonia tehnicului face ca întâmplarea, oricât de absurdă, să devină posibilă, dar nu aceste lucruri mi se par importante, ci faptul că amintirea soției mele, pe care am părăsit-o fără voie, face posibil să mă gândesc mai mult la soacră-mea.

— Poate din cauză că soacra ta se află pe Ioza, mai aproape, internată la secția de psihiatrie din sediul de partid, iar soția a rămas pe Pământ.

— Asta poate fi cauza, dar prefer, decât să-mi vină soacra în gând, să discutăm despre clonare, spuse bărbatul.

— Ideea clonării tot la soacră-ta te poate duce. Dacă ești o copie, înseamnă că n-ai soacră. Dacă ești originalul, ai. Cum ai soacră și te obsedează gândul acesta, înseamnă că ești originalul.

— Și dacă aș fi o dublură, nu cred că putem vorbi de clonare, în adevăratul sens al cuvântului. O fi ajuns clonarea foarte departe pe Pământ, dar aici a urmat, cred, un drum paralel cu ceea ce știm noi despre acest lucru. Ai auzit ce a spus președintele? S-a căutat mult până să se găsească gene identice cu ale noastre. Nu s-au reprodus artificial aceste gene, ci s-au

căutat. Eu sunt făcut din pachetele genetice de la trei autohtoni voluntari.

— Nu putem şti ce este adevăr şi minciună. În politică, se minte mult, spuse Diana.

— S-ar putea să ai dreptate. Preşedintele mi-a spus că mi s-a introdus un program simplu, care mă va face să nu mai fiu aşa suspicios. Acest lucru, după cum vezi, nu se prea întâmplă.

— Eşti la fel de suspicios ca originalul, dacă nu cumva eşti chiar acesta. Asta, pe de-o parte. Pe partea ailaltă, nu ştim nimic despre ce face şi drege un investigator şi secretara acestuia într-un oraş din secolul XX al Pământului. Nu avem cunoştinţe în acest sens.

— Chiar, spuse Albrecht. Dacă ar fi să lucrez ca investigator, cum mi-a sugerat preşedintele, nu aş putea. Nu am informaţii. Experienţă, nici atât.

— Ne-am luat cu vorba şi am uitat că urmărim o bătălie absurdă, aşezaţi în spatele unui decor cinematografic.

— Mai mult. Un decor sintetizat de citinde, pe o câmpie din afara capitalei Lahr.

— Sau din afara oraşului cinematografic, spuse Diana. Un lucru am uitat să întrebăm: mafioţii, părinţii copiilor care se bat dincolo de râu, sunt în Lahr sau în oraşul din secolul XX al Pământului?

— Nu asta ne frământă. Aflăm noi. Până atunci, uită-te acolo! îi arătă bărbatul imaginea de pe ecranul lunetei.

— Nu se poate!

— Ba da.

Manifestanţii fuseseră atacaţi de poliţiştii oraşului şi, după câteva schimburi de focuri, predaseră armele.

— Am uitat să urmărim acţiunea, spuse investigatorul.

— Nu cred că a fost cine ştie ce. Cred că s-au predat destul de repede, înainte să mai moară cineva.

În timp ce manifestanţii erau încolonaţi şi conduşi la sediul Poliţiei, printre blocuri, prin grădinile caselor sau pe străzi şi alei, copiii de mafioţi se împuşcau fără niciun discernământ.

Singura logică era faptul că lupta se dădea între cei ce locuiau la blocuri şi cei ce locuiau la case, în josul străzii principale. Blocurieştii şi târgoveţii, veniţi din afara oraşelului, erau tot mai puţini şi timpul acordat luptelor era tot mai scurt.

Nu mai era mult şi se dădea semnalul de oprire a bătăliei, urmând să vină epoca optimă de semănat, sărbătorile de sfârşit de an şi începerea unui nou an şcolar, îi anunţa textul apărut pe ecranul lunetei electronice. Imediat după încheierea luptelor, urma să fie sărbătorită Ziua Pompierilor, când trebuia să intre în scenă pompierii profesionişti, să incendieze oraşelul, pentru a avea ce să stingă.

În timp ce un copil scria fraze obscene la adresa blocurieştilor pe pereţii Poştei, primi un glonte în frunte şi căzu pe spate, înfigându-se într-un gard de fier. Fu răzbunat de un târgoveţ, care trase cu o încărcătură grea, făcând să sară în aer un sfert dintr-un bloc. Nu se ştia dacă lunetistul fusese ucis, dar se ştia sigur că existau pierderi colaterale de vieţi omeneşti în rândul locuitorilor.

Luneta le arătă câteva imagini de pe plajele râurilor, unde unii dintre copiii de mafioţi făcuseră imprudenţa să se dezbrace şi să între în apă, lăsând armamentul nesupravegheat pe mal. Împuşcaţi fără nicio ripostă, aceştia pluteau în josul râului sau rămâneau înţepeniţi în răgălii, înroşind apa.

Copiii terminaseră gloanţele şi trecuseră la armamentul greu, prinzând la mijloc un trib de nomazi ce se îndrepta spre pădure, unde urma să sărbătorească nu se ştie ce. Bărbaţii duceau în spinare nişte animale ciudate, asemănătoare unor tapiri cu aripi, şi butoaie cu băutură, iar femeile cărau corturile, vesela şi copiii mai mici. Primele rachete care explodară îi făcură pe nomazi să se împrăştie îngroziţi exact spre locurile unde cădeau alte rachete. Vaietele celor rămaşi în viaţă, îi deranjară şi îi enervară atât de rău pe copiii de mafioţi, încât îi lichidară pe toţi, înainte de a se întoarce la propria lor luptă.

Scăpat ca prin minune dintr-o ambuscadă, micul Albert, fiul contabilului-şef de la spital, se întoarse acasă şi se ascunse în

grădină. Avea acumulate destule puncte în bătălia care era în toi. Era obosit şi nu voia să mai împuşte pe nimeni. Nu voia nici să fie făcut terci de vreo rachetă. Dintre bălării, o văzu pe chiriaşa familiei lui, care lucra la un bar, cum scoate o sticlă de băutură dintr-un coteţ de păsări, cum desface dopul, bea o cantitate apreciabilă, pune sticla la loc şi pleacă împleticindu-se.

Nu apucă să se mire prea mult de faptul că o femeie care lucrează la un bar bea pe ascuns, deoarece atenţia îi fu atrasă de băiatul văduvei de alături. Acesta scosese un fierăstrău şi se apucase se taie gardul grădinii familiei Hosmann. Înfuriat, micul Albert nu se mai sinchisi să se întrebe de ce vecinul le tăia gardul. Îi trase un glonte în cap şi lansă o rachetă, aruncând în aer mai multe case, nu numai casa vecină. Acest lucru îi fu fatal. O altă rachetă, trasă de pe deal, lăsă o groapă de zece metri în locul lui.

— S-a dus cariera de om de afaceri a copilului de mafiot, spuse Diana. Cred că scapă mult prea puţini din toată succesiunea de bătălii.

— Oricum, nu mai avem cui să înapoiem luneta. Nu ne rămâne decât să aşteptăm până ne-o cere tatăl lui.

Luneta îi anunţă că timpul afectat luptelor se terminase şi le arătă imagini cu copii care se ridicau, respirând uşuraţi, de pe lângă garduri, din bălării sau dintre ruinele caselor. Unii ieşeau din beciuri sau din gropi camuflate, alţii se dădeau jos de pe blocuri, din podurile caselor sau din copaci.

— Nu e lucru curat, spuse Diana. Copilul acela vrea să arunce arma şi nu poate.

— Cum să nu poată. Jocul de-a războiul e terminat.

— Are o armă mai specială, cu dispozitiv fonic. Cred că e înzestrată şi cu o sofisticată unitate de memorie.

— Mai mult, spuse Albrecht. Cred că e construită pe bază de acroniu.

— Fii atent în faţă, boule! striga arma. Tu vrei să mă arunci şi o să te trezeşti împuşcat.

— M-am săturat de tine, puşca dracului! striga şi copilul de mafiot, dând să trântească arma de pavajul străzii. Timpul lup-

telor s-a terminat. Până anul viitor nu mai avem voie să tragem.

— Să nu îndrăzneşti, scrâşni arma, activându-şi dispozitivul hipnotic. Mă întorc împotriva ta şi te fac ciur. Uiți că avem un duşman comun şi că noi, armamentul vostru, vă suntem prieteni?... Fii atent! Vine o grenadă.

Copilul se aruncă după o grămadă de pietriş şi ochi aproape instinctiv. Arma luă o corecție de 15 grade, iar glonțul lovi grenada, făcând-o să explodeze în aer.

— Ai văzut? se auzi vocea hârâită a armei. Era s-o păţeşti.

— Am văzut, dar ăla nu avea voie să arunce grenada. A expirat timpul de luptă. Cine plăteşte continuarea bătăliei?

— De bani îți arde acum?! strigă arma. Era să mori.

— Ştiu, dar m-am plictisit de tine. Până la anu', nu suport să te mai plimb. M-am săturat de tot. Am obosit. Sunt cu nervii la pământ. Dacă am bani, îmi cumpăr o puşcă automată nouă şi mai perfecționată.

— Asta poate fi adevărat, dar noi, armele de acum, am primit ordin să nu încetăm lupta. Ce se va întâmpla la anu', nu mă interesează.

— Da, dar noi, copiii, am primit ordin să încetăm. Cine comandă aici.

— Noi, armele.

— De la cine ați primit ordin să nu ne lăsați să încetăm lupta?

— De la constructorul nostru, spuse arma.

— Ai posibilitatea să-l anunți pe acest constructor să ia legătura cu scenaristul de anul ăsta sau cu părinții mei?

— Nu.

— Am încurcat-o.

— N-ai încurcat-o deloc, spuse arma. De terminat, trebuie să se termine cumva.

— E ziua adevărurilor absolute, râse copilul.

— Aşa e, spuse arma, pentru a putea trăi în pace, oamenii pun de un război.

— Ce facem?! strigă un alt copil, din tabăra lor, a blocuriştilor. Am intrat în prelungiri?! Aşa ceva nu s-a mai pomenit! Nu mă lasă arma să plec.

Nu mai apucă să mai spună ceva, deoarece un glonț, venit din frunzişul unui copac, îl răpuse pe loc. Pentru că băiatul din spatele grămezii de pietriş nu voia să rişte nimic, aruncă o grenadă. În cădere, autoreglată, arma făcu mai multe victime, înainte ca târgoveţul din pom să cadă, bufnind, pe caldarâm. Cei care nu aveau arme cu acţiune hipnotică, bazate pe acroniu, nu înţelegeau nimic. Se îndreptau spre poduri şi încercând să iasă din decor, erau ţinte sigure ale celorlalţi. Unii dintre ei aveau norocul să pună mâna pe câte o armă perfecţionată, al cărei stăpân fusese ucis, şi să se întoarcă la luptă. Chiar dacă nu ar fi vrut să facă asta, armele cu acroniu îi atrăgeau hipnotic şi le spuneau pe unde să o ia şi ce să facă.

Câteva maşini cu pompieri pătrunseseră în oraş, pe şoseaua principală, iar altele pe podurile de peste râuri. O parte dintre pompieri puneau capace din material plastic ignifug peste cadavrele copiilor de mafioţi, căzuţi în luptă, iar altă parte mânuia aruncătoarele de flăcări. Casele, copacii, spitalul, şantierele de construcţii, gara, blocurile, androizii care ieşeau îngroziţi în stradă, totul era mistuit de flăcări.

— De ce se mai trage? întrebă şeful pompierilor, uitându-se ostentativ la ceas. Lupta s-a terminat.

— Nu ştim, răspunse un pompier. S-a produs o încurcătură.

— Nu e nicio încurcătură. A început ziua pompierului. Lupta trebuia să înceteze, iar noi trebuie să provocăm incendii, pentru a avea ce stinge.

Deoarece fu lovit în cap de un glonte, venit de cine ştie unde, nu mai apucă să mai spună altceva. Se rostogoli peste bara de susţinere a maşinii şi căzu pe caldarâm, acelaşi lucru păţind şi subalternii săi. Pompierii de la celelalte utilitare de stins focul se apropiară şi acoperiră cadavrele cu semisfere ignifuge. Şoferul maşinii comandantului îi informă că încă se trage şi că ar face bine să lucreze cât mai ferit şi să se axeze

doar pe incendiere. Începea epoca optimă de semănat, se apropiau sărbătorile de sfârşit de an şi noul an şcolar. Nu mai aveau timp să-şi demonstreze priceperea în stingerea focului. Abia dacă mai aveau când să organizeze funerarii militare comandantului, subofiţerilor şi celorlalţi pompieri, căzuţi la datorie.

Un glonte îl răpuse şi pe şofer, dar nici ceilalţi nu mai avură timp să-l acopere cu un capac protector, deoarece o rachetă căzu chiar lângă ei. După explozia rachetei şi maşinii comandantului, luară foc şi maşinile din apropiere, sărind în aer.

— E un adevărat măcel, spuse Albrecht. E o bătălie scăpată de sub control.

— Acum e o bătălie adevărată, spuse Diana. Nu există legi ale războiului. Războiul nu are legi. Bătălia controlată e o absurditate.

Pe ecranul lunetei apăru un semnal de avertizare luminos, dublat de un piuit strident, ca semnal sonor.

— Ce-o mai fi?! întrebă bărbatul.

— Nu ştiu. Nu mi-am închipuit niciodată că o lunetă poate fi aşa complicată. Poate anunţă încetarea generalizată a focului.

— Tragerile au încetat înainte de venirea pompierilor şi luneta n-a reacţionat nicicum.

— Acest obiect optic sofisticat face parte din acelaşi arsenal. Să nu uiţi că ne-a fost împrumutată de unul dintre războinici. E posibil ca luneta să fie, cumva, legată de armele inteligente ale copiilor de mafioţi.

— Mâinile sus şi nicio mişcare! auziră o voce.

Se întoarseră şi văzură un bătrân, îmbrăcat într-un caraghios costum de vânătoare. Înţepenit pe picioare, ca pentru a-şi face curaj, îi ameninţa cu o puşcă de vânătoare, greoaie, cu o singură ţeavă.

— Uite că am dezlegat misterul! râse secretara, văzând că semnalul optic şi cel sonor încetaseră, brusc, în aceeaşi clipă.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? întrebă Albrecht, ridicându-se în picioare, cu mâinile în sus, împreună cu femeia.

— Sunt Iacob Zeze, secretar în departamentul de propagandă al doamnei Ema Radovici, în cadrul partidului nostru, al oamenilor. Sunt şef de filială.

— Nu eşti din oraş?

— Care oraş?

— Orăşelul ăsta, aflat în vale, la picioarele noastre, spuse investigatorul.

— Nu. Sunt din capitală. Am fost responsabil de buna desfăşurare a activităţii unei filiale de cartier.

— Ai ceva de împărţit cu noi?

— Sigur, spuse Iacob Zeze. Îl caut pe vicepreşedintele Albert Hosman.

— Eu sunt, spuse bărbatul, neştiind dacă făcuse bine că îşi dezvăluise altă identitate. Ce vrei de la mine?

— Vă caut înnebunit, iar voi staţi aici, ascunşi în pădure, şi vă uitaţi la ăştia cum se bat.

— Ce-ai vrea să facem?

— Să lucraţi, spuse secretarul departamentului de propagandă.

— Acum, nu lucrăm?!

— Nu. Vă distraţi.

— Nu ne distrăm deloc, spuse cel luat drept Albert Hosman, vicepreşedinte cu investiţiile şi comunicarea cu presa. Ne lărgim orizontul politic, căpătăm experienţă. Numai o vastă experienţă generează idei noi, care să ne facă să câştigăm alegerile. Ideile perimate întinează imaginea care vrem să ne-o facem despre un partid reformator, modern, universal.

— Ai recitat ca din carte. Mă bucur foarte mult că te-am găsit.

— Poţi să te bucuri oricât de mult, că tu ai arma şi ne ameninţi cu ea. Ce vrei?

— Vreau să-mi semnezi o cerere de demisie, spuse bătrânul.

Scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la piept, o despături şi o întinse.

— Vrei să demisionezi din partid?! se miră Albrecht, luând coala.

— Cum v-am spus.

— De ce nu te-ai dus la preşedintele Melior?

— Am fost, dar nu vrea să-mi dea acordul, spuse Iacob Zeze. Spune că sunt nebun şi ar fi bine să mă tratez.

— Am eu dreptul să semnez demisii?

— Sigur. Scrie şi în regulamentul nostru de ordine interioară. Eşti vicepreşedinte.

— Mai sunt şi alţi vicepreşedinţi, spuse Albrecht.

— Nu vor să semneze. Ei ascultă de Aram Melior.

— Şi eu ascult de preşedinte. Îi sunt subaltern.

— Asculţi degeaba de el, spuse secretarul propagandei.

— Pot să ştiu şi eu, de ce?!

— Eşti o copie a vicepreşedintelui cu probleme de imagine, nu-i aşa?

— Să presupunem că e aşa! spuse investigatorul. Dacă sunt o copie, semnătura mea nu e valabilă.

— Ba da. E aceeaşi semnătură. Poate fi dovedit acest fapt prin expertiză grafologică, dar nu asta e problema. Problema e că, dacă eşti o copie, nu-ţi mai baţi atâta capul cu politica partidului şi cu ce semnezi. Semnezi şi gata.

— Dacă aşa spui, aşa facem, dar ai putea măcar să laşi arma aia deoparte? Nu-mi place să fac un lucru sub ameninţarea armei.

— Aş putea, dar sunteţi şmecheri cu toţii, spuse Zeze. O las după ce semnezi.

— De ce vrei să părăseşti partidul?

— Nu e treaba ta.

— Mă ameninţi cu arma, nu eşti motivat politic să părăseşti partidul şi vrei să-ţi semnez eu demisia? întrebă Albrecht.

— Sigur. Altfel, te împuşc.

— De ce tocmai pe mine?! De ce nu ameninţi alţi vicepreşedinţi?

— Am ameninţat şi alţi vicepreşedinţi, dar, ţi-am spus, sunt pupincurişti ai lui Melior, spuse bătrânul vânător.

— Şi?

— Nu au vrut să-mi dea aviz favorabil şi am fost nevoit să-i împuşc.

— Cum adică?! se miră investigatorul. Ce vicepreşedinţi ai împuşcat?

— Pe Valentin Zega, cel cu problemele economice, şi pe Cibil Negresco de la departamentul de organizare. Şi ei au încercat, ca şi voi, tot felul de subterfugii. Tactica dusului cu vorba şi cea a tragerii de timp îmi sunt cunoscute. Să nu uitaţi că am lucrat la propagandă.

— De ce nu te-ai dus la şefa ta să-ţi semneze demisia?

— N-am vrut s-o deranjez, spuse Zeze. Dacă mă refuza, eram obligat s-o împuşc. Nu e frumos să ucizi o femeie.

— Criminal cu principii?

— Toţi criminalii au principii. Criminalul ucide din cauza unei idei fixe, a unei păreri, transformată în principiu.

— Care ar fi ideea fixă? întrebă Albrecht.

— Nu e o idee fixă, ci un fapt: nu am fost plătit la justa mea valoare. Am alergat ca un prost şi am primit un salariu de mizerie. Banii se opresc, acolo, sus, la nivelul vostru, al conducătorilor.

— N-am ştiut. De fapt, de când am venit aici, nici eu nu am primit vreun ban.

— Originalul a primit deja două salarii grase, dar nu ştii tu, spuse vânătorul.

— Vezi? Suntem în aceeaşi barcă. Dacă ai lăsa puşca, ne-am putea aşeza şi ne-am putea înţelege ca oamenii. Abia o mai ţii.

— Înţelegerea dintre oameni face parte din anecdotica de partid. Vă cunosc. Vreţi să scăpaţi de mine.

— Nu e adevărat, spuse investigatorul. Suntem în aceeaşi tabără. Chiar vrem să ajungem la doamna Radovici, şefa dumitale, şi să-i împărtăşim din experienţa noastră recentă.

— Nu mai suntem în aceeaşi tabără. Eu sunt demisionar.

— Demisionar sau nu, poţi să ne duci la şefa ta.

— Chiar dacă aş şti unde e, tot nu v-aş putea duce. Nu mă mai bag în problemele partidului.

— Atunci, e foarte bine, interveni secretara. Vezi-ți de drum!

— Nu mă expediezi dumneata, aşa, cum vrei. V-am căutat de am înnebunit. Ne certăm degeaba. Decât să tot fi discutat, mai bine îmi semnai hârtia şi, cu asta, gata.

Albert simți că e străpuns de un glonț şi căzu.

— Ce-ai făcut, idiotule! strigă Diana.

— N-am făcut nimic, spuse bătrânul.

— Cum n-ai făcut nimic? L-ai împuşcat şi spui că nu ai făcut nimic.

— N-am tras eu. A fost un proiectil rătăcit. Probabil, de la copii...

— Dacă eram aşezați printre tufe şi arbori, nu ne vedea şi nu trăgea nimeni. Cel care a tras, a țintit la fix. Au arme electronice cu lunetă foarte perfecționate, care se reglează singure.

— Cine are astfel de arme?! se miră secretarul Iacob Zeze.

— Cum, nu ştii cine are astfel de arme?!

— Nu.

— Copiii mafioților, spuse secretara. Sunt arme construite pe bază de acroniu.

— Am auzit despre acroniul ăsta, dar nu ştiam că e folosit şi în industria de armament. Asta, ce e?

— O lunetă. Ne-a împrumutat-o un copil de mafiot?

— Mare minune! Vezi că scrie ceva pe ecranul ei!

— Scrie că s-a transmis un semnal şi, în cel mai scurt timp, vine aici o echipă sanitară a mafioților, spuse Diana. Pentru a nu pierde prea mult sânge, ni se indică să acoperim cât mai bine rana.

— Nu au tras copiii de mafioți cu armele lor minunate. Ăia trag la fix, direct în cap. Aici e mâna unui diletant. Glonțul l-a lovit în abdomen. Norocul e că a ieşit pe partea ailaltă.

— Al dracului noroc!

În partea de jos a pădurii, în câmpie, apăruse Eva Sterling, guvernatoarea teritoriilor din afara capitalei, călare pe calul ei zburător. Lăsă calul să pască şi urcă dealul spre Diana şi Iacob Zeze.

Din depărtare, apăruseră şi mai multe ambulanţe, iar în urma acestora veneau tractoare şi o mulţime de alte utilaje agricole.

— Începe epoca optimă de semănat, le spuse Eva. Bătălia dinaintea acestei epoci s-a terminat cu bine, iar ziua pompierului a fost dată peste cap de iniţiativa unor arme înzestrate cu prea multă inteligenţă. Aceşti copii au cinstea să îngraşe pământul cu sângele şi carnea lor. Pentru a economisi timp, nu mai luăm cadavrele de aici; am pus sanitarii să arunce pe ele substanţe de descompunere rapidă.

— E mult cinism în cuvintele tale, spuse Diana. Nu faci un control, să vezi dacă mai e cineva în viaţă.

— Cei care sunt în viaţă, emit un semnal şi sunt adunaţi foarte repede. În această situaţie se găseşte şi prietenul tău. Ăsta cine e?

— Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al partidului nostru.

— Ce caută aici?

— A venit să-i semneze vicepreşedintele o demisie.

— Mare minune, se miră guvernatoarea.

O maşină a sanitarilor se oprise în coastă şi se apropiau doi sanitari, ducând cu ei o targă. Îl luară pe Albrecht Hosmann, coborâră dealul, îl puseră în ambulanţă şi îl conectară la aparate, apoi se urcară şi demarară în trombă, într-o direcţie necunoscută.

— Unde îl duc? întrebă Diana.

— Nu ştiu, răspunse Eva. Am lucruri mult mai importante de făcut.

V

Albrecht deschise ochii şi, ca prin ceaţă, văzu că se afla într-o sală uriaşă, cu tavan ca de catedrală, format din mai multe cupole îmbinate şi cu picturi pe ele. În sală, se găseau peste o sută

de paturi de spital. Fiecare pat avea la un cap câte o instalație sofisticată de menținere în viață.

Era bandajat peste abdomen, îmbrăcat în pijama, acoperit cu pături şi cu capul aşezat între două perne.

Stând în picioare, se uita la el un bărbat scund, gras, brunet şi cu mustață. Era îmbrăcat cu halat alb, ca toți cei ce se învârteau printre paturile răniților.

— Dumneata m-ai deconectat?

— Da.

— Înseamnă că eşti medic.

— Nu sunt medic, spuse necunoscutul.

— Dacă nu eşti medic, cum ți-ai permis să desfaci firele care mă conectau la instalație?

— Mă pricep. Ai ieşit din comă şi eşti în siguranță.

— Cine eşti şi ce vrei? întrebă investigatorul.

— Sunt Adrian Imer, şeful enocraților şi am venit să te salvez de la moarte.

— Deocamdată, văd că m-am trezit. N-am murit.

— N-ai murit, dar vei muri, spuse Imer. Nu-i aşa că nu vrei asta?

— Cine e prostul care ar vrea să moară?! Dar de unde ştii că voi muri? Am fost rănit atât de grav?

— Nu.

— Atunci? întrebă Albrecht.

- Vor să te întrebuințeze ca material genetic. Am luat halatul ăsta şi am intrat să te salvez.

— Aşa, singur?

— Bineînțeles, spuse mustăciosul. Ei se aşteaptă să vină o armată după tine. Aşa e mentalitatea lor, de războinici în turmă.

— Cine vrea să mă ucidă?

— Mafioții.

— M-au salvat şi acum vor să mă ucidă iarăşi?! se miră investigatorul.

— Da. Vor să te livreze viu. E prețul mai bun.

— Lucrurile scumpe dau iluzia calității. Cui vor să mă vândă?

— Nu ştiu, spuse şeful enocraţilor. Asta e treaba mafiei: să facă negoţ cu material genetic. Nu vreau să permit acest lucru. Pentru mine, eşti o persoană importantă, de o deosebită valoare.

— Pe dracu'! Oricât m-aş amăgi eu, sunt doar o copie convertită pe un suport informaţional de excepţie şi construită din mai mulţi autohtoni.

— Complet greşit. Eşti Albert Hosman, specialist în investiţii, un om cu un talent politic rar întâlnit.

— Zău?! se miră pacientul. Te pomeneşti că nici conversia materială nu există.

— Nu am spus că nu există conversie pe bază de matriţă genetică, ci faptul că nu ai fost subiectul acesteia... Nu te mai mira atâta! Eşti originalul. Ai fost vândut de colegii tăi de partid.

— Dacă sunt originalul, nici nu mi-am început bine activitatea. Nu se poate să fiu îndepărtat înainte de a se vedea ce e cu mine.

— Ba se poate, spuse Adrian Imer. Ai căzut în capcană. Nu ai început bine activitatea, dar ai demonstrat ce poţi. Te-ai dovedit a fi un profesionist. Nu le-a plăcut. Lumea îi înţelege foarte greu pe cei ce preferă să nu mănânce o pâine, ci s-o pună la presat într-o carte.

— Cum adică să pună pâinea la presat?!

— E o metaforă; o pâine între file de carte. În politică, cei prea deştepţi dispar, aşa cum dispar şi cei complet incompetenţi. Dacă incompetenţii sunt aşa de la natură, cei capabili se dovedesc a fi imprudenţi. Trebuia să te hotărăşti dacă voiai să stai pe funcţie sau voiai să demonstrezi ceva. Cu eseurile politice pe care le-ai scris, ai stârnit multe invidii.

— N-am avut nicio intenţie în sensul ăsta, spuse Albrecht.

— Nu contează intenţia, ci faptul că ai băgat partidul la idei. Ai stârnit imaginaţia bolnavă a lui Aram Melior, care, probabil, vrea să scape de tine. Politica ne omoară.

— În cazul ăsta, se pare că o politică făcută corect poate ucide. Dacă aş fi vrut să iau locul preşedintelui, nu văd cum

aş fi reuşit. Am înţeles că e plin de bani, iar relaţiile lui cu ceilalţi formează o ţesătură foarte artistică.

— Banii şi relaţiile sunt valabile doar pe Pământ, spuse enocratul. Aici, se mai folosesc şi alte criterii de promovare. De fapt, şi pe planeta noastră de plecare, folosirea excesivă a banilor şi relaţiilor, precum şi afişarea ostentativă a lor, au făcut ca partidul să piardă alegerile. Electoratul amendează orice exces, oricât ar fi el de mic. Tu, ca şef al departamentului de imagine, poţi să faci un uragan din orice chichiţă. E posibil să regrete că ţi-au dat funcţia asta. În politică, şeful promovează pe oricine, dar caută ca subalternul să fie mai prost decât el. Un subordonat inteligent este un potenţial pericol.

— Peste tot e la fel.

— Nu chiar. În activitatea practică, industrie, cercetare, agricultură sau mai ştiu eu unde, şeful trebuie să fie inteligent. Rezultatul activităţii lui este palpabil şi imediat.

— E adevărat, dar la o concurenţă acerbă, cu trădători din toate părţile, conducătorii pot fi oricum, spuse Albrecht. O firmă condusă de un prost dă faliment şi e înghiţită de una bine condusă, dar, între timp, prostul face avere şi pleacă.

— Atunci, cine are dreptate?

— În politică, nu are importanţă cine are dreptate, ci de ce. Important este scopul şi traducerea lui în practică. Nu există nicio probă că se doreşte eliminarea mea. Am avut multă încredere în partid şi în conducătorii lui. Am considerat şi consider că nu putem pleca la drum fără încredere, măcinaţi de orgolii şi suspiciuni.

— Politica se face cu minciuni credibile, spuse Imer.

— Dacă, faţă de electorat, minciuna mai merge, am sperat ca măcar noi între noi, în interiorul partidului, să nu ne mintim. De unde ştiu că mint ei şi nu minţi tu?

— Nu are importanţă cine minte. În politică, atunci când nu ţi se mai permite să minţi, începi să ascunzi adevărul.

— Adevărul e că nu pot să ştiu dacă mă minţi, spuse pacientul. Acum, te văd pentru prima dată.

— Şi pe ei, pe conducătorii care te-au vândut, tot pentru prima dată i-ai văzut. Am dovada filmată a faptului că ai fost împuşcat de un membru de partid, plătit de preşedintele Melior, dar ar fi absurd să-ți derulez caseta aici. Deşi erați foarte bine ascunşi în pădure, v-au găsit prin intermediul lunetei împrumutate de la copilul unui mafiot. Mafiotul e extrem de furios. Consideră că, dacă nu vă dădea vouă luneta, copilul lui se descurca în păienjenişul luptei şi nu murea. Are perfectă dreptate; dacă avea luneta, copilul era avertizat că duşmanul vrea să tragă în el cu racheta şi contraataca.

— Să presupunem că partidul m-a vândut la mafioți. Tu de ce vrei să mă salvezi?

— Ți-am spus, te consider un om de valoare, spuse Adrian Imer. Unii sunt pedepsiți pentru ceea ce au făcut, alții pentru ceea ce n-au vrut să facă. Tu nu te înscrii în niciuna din aceste categorii. Vreau să te scot de aici.

— Dacă nu vreau să merg?

— Trebuie să vrei. Un om cu inteligența ta trece de aparențe. Te poți gândi că ai fost conectat la o instalație de supraviețuire şi salvat, dar ceva îți spune că lucrul ăsta a fost făcut cu un anumit scop. Vrei să ieşi de aici, iar eu am să te ajut să faci asta. Vreau să-ți propun un târg.

— Ce târg? întrebă Albrecht.

— Ca alternativă la dispariția totală, îți ofer ospitalitatea enocrației noastre şi foarte mulți bani. Tu, în schimb, trebuie să faci exact ceea ce te pricepi mai bine şi îți place mai mult, adică puțină politică. Foarte puțină.

— Despre ce este vorba?

— Nu avem prea mult timp, spuse Imer. Îți detaliez când ajungem.

— De unde ştiu eu că eşti şeful enocraților şi nu eşti vreun mafiot?

— Îți spun eu. Sunt cel mai mare enolog, conducătorul suprem al enocraților.

— Să spunem că te cred, spuse pacientul. Diana a afirmat că enocrații sunt extrem de periculoşi şi e posibil ca voi să ne

fi teleportat din sediul luxos al firmei de consultanță într-o clădire dărăpănată din secolul XX al Pământului. A mai spus că nu aveți pic de respect față de om, considerându-l „un derivat al viei şi vinului".

— Poveşti. Dacă noi, enocrații, care suntem oameni, nu avem respect față de om, îți poți imagina ce respect pot avea mafioții, care sunt băştinaşi cu înveliş uman. Mafioții produc frică. Noi producem nedumerire. Frica induce panică şi, vrem sau nu, în subconştientul omului se formează dorința de a pune mâna pe armă. Nedumerirea produce o cantitate foarte mică de frică. Frica e atât de redusă, încât se transformă într-o solidaritate pasivă. Uneori, se transformă în indiferență. Cel mai mult şi mai mult, mafia îi urăşte pe oameni. Ei vor să ne facă să afirmăm că planeta asta este Iadul de pe Pământ. Nici nu ştii cum lucrează mafioții.

— Nu ştiu. Cum lucrează?

— Să luăm ca exemplu o societate de asigurări a mafioților, spuse şeful enocraților. Un agent vine la tine şi îți propune să-ți asiguri casa împotriva calamităților, să zicem, cutremure, incendii, inundații. Tu refuzi. Atunci, o echipă de incendiatori plătiți îți produce întâi un foc mai mic, îți arde o magazie, ceva, un garaj. Tu te sperii şi faci asigurarea. Firma de mafioți câştigă. Uite cum lucrează.

— Poate respectul față de om îi face pe mafioți să ia un înveliş uman. Poate nu au treabă decât cu autohtonii lor.

— Mafioții nu respectă nimic. Noi, enocrații, am propus introducerea pedepsei capitale pe loza. Dacă acest lucru este posibil la oameni, nu ştiu cum pot fi executați băştinaşii, entități energetice îmbrăcate într-un înveliş uman. Despre celelalte feluri de extratereştri, ştim că, în majoritate, sunt de natură materială, dar e prea complicat să descoperim în ce fel mor, iar ei nu vor să spună.

— Atunci, ați renunțat la idee, spuse Albrecht.

— Exact, dar ne-a venit o idee mult mai subtilă. Am construit o puşcărie pentru criminalii periculoşi. Înăuntrul ei,

aceştia se omoară unii pe alţii; totul e să-i faci să se certe pe ceva. Ce nevoie mai avem de pedeapsa capitală?

— Eu am învăţat la şcoală că nu se poate micşora corupţia şi criminalitatea decât prin îmbunătăţirea condiţiilor de detenţie.

— Părerea noastră e alta; cu cât faci traiul mai bun în puşcării, cu atât mai mulţi delincvenţi vor să vină acolo, spuse Adrian Imer. Nici nu le mai pasă dacă sunt prinşi sau nu. De fapt, noi avem condiţii destul de bune în puşcăriile noastre, conform cu standardele internaţionale. Asta ne şi face să nu avem o concurenţă serioasă în domeniu. Nu condiţiile sunt importante sau nu, ci modul cum ştim să neutralizăm mafia. E o chestie psihologică.

— Sau de economie, unde, cu cât aceasta merge mai prost, cu atât există mai mari şanse să se redreseze.

— Vezi?!

— Ce să văd? întrebă Albrecht. Că dictatura voastră, a enocraţilor, e tot ce ne lipseşte?

— Nu! Să vezi că se apropie o asistentă. Dacă ţii la viaţa ta, te prefaci că eşti încă în comă şi nu scoţi un cuvânt. După un timp, deschizi ochii, ca şi cum te-ai trezi. Nu trebuie să ştie că am discutat. Întâi, îi spun că stau să văd când te trezeşti. Va deveni suspicioasă, dar nu-şi va permite să spună unui doctor că acest lucru contravine regulamentului. Tu te trezeşti, te prefaci că eşti încă slăbit, iar eu îi cer să-ţi injecteze un somnifer. Înghite pastila asta! E un antidot. Eu am să plec împreună cu ea, ca să-i spulber îndoielile. Când vezi că am ajuns în capătul celălalt al sălii, numeri până la o sută, te ridici şi mergi spre uşa aia laterală. Acolo sunt W.C.-urile. Vezi uşa?

— Da.

— La jumătatea drumului, te faci că eşti slăbit şi te prăbuşeşti, continuă enocratul să-i dea indicaţii. Dacă se repede la tine o altă asistentă şi te ajută să mergi în direcţia dorită, i-am păcălit. Dacă te vede, te lasă acolo, căzut, şi se îndreaptă către uşa principală sau cheamă pe altcineva să te ajute, e necaz.

— Dacă voi avea vreodată ocazia, am să propun o lege a intrării la budă, glumi pacientul.

— Ca lege organică, completă Imer, dusul la privată fiind un lucru organic.

— Şi atunci?

— Atunci intervin eu, doctorul care a văzut scena, absolut întâmplător, şi vrea să acţioneze direct şi responsabil, spuse Imer. Asistentele au un respect religios faţă de medicii mafioţi. În mafie, tot respectul e bazat pe frică. Dar, fii atent! Se apropie.

Albert nu mai apucă să întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost ajutat de cea mai apropiată asistentă. Îşi putea imagina şi singur că femeia se ducea să raporteze că pacientul şi-a revenit şi a reuşit să se ridice singur din pat. Fără să ştie de ce, închise ochii, atât cât să poată întrezări ceva printre gene, şi ascultă cu atenţie.

Enologul luase placa pe care erau prinse fişele de observaţie de la capul patului şi îşi pusese o pereche de ochelari pentru citit. Răsfoind hârtiile, mima concentrarea şi se prefăcea că nu observă venirea femeii.

— Nu ar trebui să fiţi aici, domnule doctor, o auzi pe asistentă. Ne ocupăm noi de tot. Nu trebuie să vă deranjaţi.

— Ştiu, spuse şeful enocraţilor, dar deranjul nu e prea mare. Acesta este un caz mai rar. Un exemplar foarte scump.

— Dacă l-aţi decuplat de la instalaţia de supravieţuire, înseamnă că trebuie să se trezească. Trebuie să raportez acest lucru.

— Nu e nevoie, spuse Imer. Dacă tot sunt aici, am să fac eu asta. Aştept să se trezească, îi pun câteva întrebări, consemnez totul în fişă, stochez informaţiile şi le trimit la calculatorul central. Dacă e vreun necaz, te chem.

Albrecht deschise ochii, încercă să se ridice şi îşi dădu drumul, la loc, între perne.

— Se trezeşte, spuse asistenta.

— Era şi cazul, dar cred că mai are nevoie de odihnă, spuse falsul medic. Fă-i un somnifer!

— Trebuie să plec, spuse asistenta după ce injectă sedativul.

— Nu mai stau nici eu, spuse enologul. Mai am şi alte treburi. Când se trezeşte, mă anunți!

— Prea bine, spuse femeia.

Îi făcu loc falsului doctor să treacă şi îl urmă. După un timp, Albrecht se ridică şi se îndreptă, cu paşi şovăitori, către uşa indicată. Merse împleticit şi, după câțiva metri, îşi dădu drumul pe podea, aşteptând să vină cineva, să-l ajute să se ridice. Văzând că nu-l bagă nimeni în seamă, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Spre surprinderea lui, aceasta era încuiată. Nu-şi putea imagina că uşa latrinelor unui spital, chiar şi ca acesta, cu o sală imensă şi tavan ca de biserică, putea fi închisă.

— Te-ai trezit? auzi o voce.

Tresări, se întoarse şi văzu o asistentă, alta decât cea cu care plecase enologul.

— M-am trezit, spuse Albrecht. Vreau să merg la closet.

— Nu e aici.

— Aici, ce e?

— Nu ştiu, spuse femeia. E închis.

— Văd că e închis. Dacă e închis, de unde ştii că nu e intrarea la closet?

— Te simți bine?

Blestemă în gând enocratul care îl băgase în bucluc indicându-i o uşă, fără să-i precizeze ce trebuia să facă în cazul în care aceasta era încuiată.

— Nu ştiu nici eu. Cred că mă simt puțin mai bine.

— Cum?! se miră asistenta. Nu ştii dacă te simți bine sau rău?

Albrecht nu ştia dacă e bine să îi spună că se simte bine sau se simte rău. Îşi făcea socoteala că, dacă îi spune că se simte bine, îi indică altă uşă şi îl lasă să se descurce singur, iar dacă îi spune că se simte rău, îl însoțeşte şi nu mai scapă de ea.

Alese o variantă de mijloc şi îi spuse că are o stare de amețeală uşoară, dar se putea ține pe picioare, şi că s-ar simți foarte bine dacă ar aduce o cheie şi i-ar deschide uşa, să poată merge la W.C.-u.

— Nu am ce uşă să-ţi deschid, se enervă asistenta. Aici, nu intră nimeni, niciodată. Nu are nimeni nicio cheie de la această uşă.

— Orice uşă e o intrare spre undeva, se trezi Albrecht vorbind. Înseamnă că, dacă e o intrare, trebuie să intre cineva aici. Cineva trebuie să aibă cheia. Dacă intră cineva aici, înseamnă că pot intra şi eu, că există o cheie care să deschidă uşa pentru mine.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Absolut sigur.

— Te trece? Mai poţi ţine? întrebă femeia.

— Da.

— Oricum, mai devreme sau mai târziu, dacă nu ajungi la W.C.-u, faci pe tine.

— Şi, ce dacă? spuse pacientul.

— Cum, şi ce dacă? Crezi că avem timp să stăm după fundul vostru, să vă ducem la duşuri şi să vă schimbăm tot timpul pijamalele?

— Da, asta cred. Mă duc să mă culc.

— Nu se poate, spuse asistenta. Mergi acolo unde ai plecat. Te însoţesc.

— Am plecat spre uşa asta.

— Da, dar closetele sunt dincolo de cealaltă uşă laterală, cea din partea opusă a sălii.

Prima asistentă, cea care plecase împreună cu enologul, se apropiase foarte grăbită şi privea uimită scena.

— Ce se întâmplă aici?! întrebă.

— E pacientul de la patul numărul 84. S-a trezit şi spune că are nevoie la W.C.-u, dar cred că minte; până acum, ar fi trebuit să facă pe el.

— E restabilit?

— El crede că da, spuse cea de-a doua asistentă.

— Atunci, fă-i un control şi, dacă e funcţional, du-l la camera obscură! Subiectul dinaintea lui n-a rezistat. A făcut un stop cardiac.

— Ce e aia „camera obscură", întrebă Albrecht.

— Ai să vezi, spuse ce-a de-a doua asistentă.

— Ce să vadă, dragă?! râse prima asistentă. Camera obscură este, aşa cum îi spune şi numele, o cameră complet întunecată. Te vom băga acolo pentru unul, două sau mai multe acte sexuale cu pământence de-ale tale. Dacă rezişti, bine; dacă nu rezişti, din punctul nostru de vedere, nu e mare lucru. Păţeşti ca exemplarul dinainte.

— Nu trebuia să-i divulgi adevărul, spuse cea de-a doua asistentă. Trebuia să fie o surpriză.

— De ce, dragă?! E bine să ştie ce îl aşteptă. Ar trebui să fie onorat. Îl aşteaptă nevasta premierului, nevasta primarului general al capitalei şi cea a unui secretar din primăria sectorului 2. Mafia a luat bani frumoşi de la soţii acestora şi trebuie să-şi îndeplinească obligaţiile contractuale. M-a trimis domnul doctor Zimer să caut un subiect.

— Un doctor mic şi grăsuţ numit Adrian Imer? întrebă Albrecht.

— Nu. E vorba despre doctorul Henri Zimer.

— N-aţi văzut un doctor scund, gras şi cu o mustăcioară subţire? se făcu bărbatul că nu înţelege.

— Nu, n-am văzut, spuse prima asistentă.

— Cum nu ai văzut niciun doctor mic şi gras. Nu ţi-a spus doctorul Imer să-mi faci un somnifer?

— De-aia dormi de te spargi, râse asistenta. Aia era fantoma unui bancher, care bântuie pe aici, încă dinaintea transformării clădirii în spital. Crezi că nu ştiu că ţi-a dat fantoma un antidot la somniferul meu?

— Ha, ha, ha! râse Albrecht. Fantome care administrează antidoturi...Mie mi-a spus că e şeful enocraţilor.

— Nu poate fi şeful enocraţilor, care e un lungan de peste doi metri, beţiv, numit, într-adevăr, Adrian Imer. Cel care se găsea la capul patului tău era fantoma unui bancher. A înnebunit şi spune oricui vrea să-l asculte că e enologul-şef.

— Aşaaa?! O fantomă bolnavă de nervi?

— Da. Nu eşti singurul păcălit. Fantoma asta ameţeşte cu minciuni pe orice nou venit.

— Să mergem! spuse cea de-a doua asistentă. În curând, se încheie tura şi mai am o grămadă de treabă.

Fără niciun cuvânt, prima asistentă se depărtă, pe culoarul dintre două rânduri de paturi, către uşa principală, uitându-se fugar în fişele de observaţie ale câtorva pacienţi. A doua asistentă, o luă spre stânga, către cealaltă uşă laterală, pe un culoar ce tăia sala, printre paturi, de-a latul, făcând semn lui Albrecht s-o urmeze.

— Unde mergem? o întrebă.

— N-ai auzit? Mergem în cabinet să-ţi fac un control al stării generale, apoi te bag în camera obscură, la fufele alea.

— Să zicem că vreţi să mă introduceţi într-o cameră cu nişte femei, dar de ce trebuie să fie o cameră obscură.

— Să nu se poată filma, spuse asistenta. Ar fi o probă prin care s-ar putea compromite aleşii noştri sau cei ce ne guvernează, soţii sau rudele apropiate ale femeilor care apelează la serviciile noastre. O filmare în infraroşu e tot ce se poate realiza, dar nu are nicio relevanţă pentru presă.

— Şi eu, dacă vreţi să le fac ceva acestor neveste de notabilităţi, cum fac? Îmi place să văd cum arată o femeie; dacă arată rău, nu-i pot face nimic.

— Cele trei neveste arată foarte bine, eu fiind de-a dreptul urâtă pe lângă ele, dar de ce te deranjează întunericul?

— Pentru simplul motiv că nu văd pe întuneric.

— Asta-i bună! Nu ai informaţional unul dintre cei doi ochi?!

— Nu.

— Cum adică?! se miră femeia. Stai puţin! Vrei să spui că nu ţi s-a montat un ochi artificial?!

— Nu mi s-a montat.

— Cum e posibil să nu fi observat nimeni acest lucru?

— O fi observat cineva acest lucru şi e posibil să fie consemnat, dar nu te-ai uitat în fişă, spuse Albrecht. Poate cealaltă asistentă ştie acest lucru, dar a uitat să-ţi spună.

— Poate nici nu s-a consemnat în fişă lipsa ochiului informaţional, considerându-se de la sine înţeles faptul că orice om a suferit o operaţie de montare a unui astfel de accesoriu. Cum te descurci?

— Foarte bine. Am înţeles că aici e tot timpul ziuă, iar pe partea întunecată a planetei n-am ajuns încă. Sunt venit mai de curând şi m-am ascuns de cei care mi-au sugerat că ar trebui să-i las să-mi scoată un ochi. Trebuie să fiu nebun să mă las mutilat.

— Dacă n-ai ochi artificial, nu te mai pot băga în camera obscură, spuse asistenta.

— De ce, mă rog? Scrie undeva că orbii nu întreţin acte sexuale.

— Ai dreptate. Nu se specifică niciunde acest lucru.

— Vezi?! Orice nu e interzis, e permis, spuse Albrecht.

— M-am liniştit. Tura mea se apropie de sfârşit şi nu am niciun chef să stau peste program, să caut alt pacient pentru nevestele şefilor voştri.

— Da, dar eu nu prea am chef să mă împerecheaţi voi, aşa, ca pe un animal, cu tot felul de necunoscute, chiar dacă zici că sunt frumoase şi cu soţi sus puşi.

— Ar trebui să consideri asta o cinste, spuse asistenta.

— Nu mi se pare o cinste, ci un act inuman.

— Totdeauna, criticii nu văd cu un ochi, iar cei criticaţi nu ştiu niciodată cu care. Pot să te duc înapoi, în patul tău, mai ales că nu ai niciochi informaţional, ca toţi oamenii, şi las totul în sarcina turei următoare. Ştii care e alternativa?...

— Care? deveni bărbatul interesat.

— Cum, nici asta nu ştii?! Ăsta e un spital de recuperare al mafiei. Cei recuperaţi sunt revânduţi ca material genetic.

— Înseamnă că avea dreptate Imer, bondocul ăla, şeful enocraţilor, fantoma unui bancher sau ce-o fi fost.

— Nu ştiu ce ţi-a spus fantoma, dar ăsta e un adevăr: mafia câştigă bani buni pe piaţa neagră a ingineriei genetice. Nu vrei să încerci răul cel mai mic? întrebă asistenta.

— Ăsta, cu nevestele?

— Da.

— Nu le ajung bărbații lor? întrebă Albrecht.

— Nu de asta sunt aici. Fac un tratament pentru a rămâne însărcinate. Soții lor sunt diagnosticați ca nefertili. Dacă ai norocul să-ți faci datoria cum trebuie, se aprinde un bec, dar, de când lucrez aici, n-am auzit să se întâmple acest lucru. O fi fost vreun caz, dar nu pe tura mea. Eu am auzit doar de decese.

— Păi, dacă repartizează trei femei la un bărbat, nu e normal ca bărbatul să fie epuizat? La oameni, se practică monogamia.

— Da, dar la politicieni s-a instituit sexul în grup, spuse asistenta. Astea sunt neveste de politicieni.

— Politicienii nu dețin al treilea sex.

— Numărul sexelor nu are nicio importanță, ci modul cum sunt folosite. Au venit extratereştri de tot felul, cu fel de fel de sexe, care s-au organizat în partide. Există o rasă unde, culmea anatomiei, fiecare individ are sexul său, diferit de al altuia. Aceştia nu intră în discuție.

— Nu sunt buni politicieni?! se miră Albrecht.

— Nu ştiu dacă sunt sau nu buni politicieni, dar un lucru e clar: lucrul cunoscut e cel mai bun. Faptul că planeta Ioza are o conducere interimară formată predominant din oameni, face ca aceştia să prefere o politică sexuală oarecum izolaționistă. Li s-a acordat acest drept pentru că se pricep cel mai bine la politică. Ei sunt cei mai vechi extratereştri de la noi şi, din cauza asta, li s-a dat dreptul şi cinstea să organizeze primele alegeri. Tot o dovadă de încredere este şi faptul că nouă, autohtonilor, ni s-a dat ordin să luăm formă anatomică umană.

— Autohtonii nu sunt buni la împerecherile astea?

— Ba sunt foarte buni, compatibili fiziologic şi genetic, dar sunt prea puțini în politică, spuse asistenta. Clasa politică se izolează tot mai mult de mase, lucru care mi se pare normal Am înțeles că şi tu ai fost ceva prin politică.

— De ce „am fost" ?!

— Pentru că, aici, nu ai decât două posibilități: să fii epuizat de femei și să-ți dai duhul sau să fii livrat ca material genetic. Ce alegi?

— Tu ce crezi? întrebă bărbatul.

— Cred că alegi varianta întâi. Măcar vei avea câteva zile de plăcere.

— Vezi? Nu prea am de ales.

Ajunși la ușă, asistenta o deschise și îl lăsă pe bărbat să intre primul, apoi închise. În fața lor, se găsea o încăpere imensă, de formă eliptică, luminată discret, și cu podeaua acoperită cu material textil elastic. Pe marginea sălii, din zece în zece metri, se găseau mai mult de cincizeci de uși; ușa pe care intraseră ei era una dintre ele.

În mijloc, o unitate formată din adolescenți, care nu păreau a avea vârsta intrării în afaceri, făcea instrucție militară. Tinerii, băieți și fete, erau îmbrăcați în uniforme transparente, mulate pe corp, de la gât până la tălpi, croite dintr-o pânză plastifiată foarte subțire. Băteau pas de defilare, mergeau în pas de marș, făceau întoarceri pe loc, din mers, sau mânuiau arma.

— Uniformele astea nu îi acoperă deloc, spuse Albrecht.

— Nu văd de ce i-ar acoperi.

— Nu văd cum ar putea merge, așa, goi, la război.

— Nici nu merg așa, spuse asistenta. Asta e doar o ținută ușoară, de antrenament, folosită doar în interior. Mafia este împotriva celor care circulă goi pe străzi.

— Cum adică, goi pe străzi?

— Așa cum e normal. Ai văzut vreun extraterestru acoperit cu ceva?

— Nu, spuse pacientul.

— Ba ai văzut. Și voi sunteți extratereștri. Și voi veniți din spațiul cosmic. Doar voi, oamenii, aveți acest obicei, să vă acoperiți corpul cu foițe celulozice, din plastic sau lamele metalice. Înaintea venirii voastre, locuitorii Iozei, adică noi, băștinașii, nu purtam haine. Ni se părea jenant. Nu ne puteam mișca liber. E drept că nici nu arătam așa, cu formă umană.

Îi povesti despre luptele sângeroase care se duseseră între băştinaşii normali din punct de vedere psihic şi adepţii acoperirii cu haine. Pământenii le povesteau ceva despre ruşine, ca sentiment biblic. Autohtonii cunoşteau şi ei ruşinea, dar considerau că e o neruşinare să te acoperi cu tot felul de materiale. Considerau că acest lucru era o metodă de a-ţi ascunde gândurile şi un afront adus celorlalţi. Lupta a fost inegală, deoarece adepţii acoperirii cu haine au fost ajutaţi de pământeni, nu doar ideologic şi politic, ci şi practic. Victoria a fost de partea celor goi, în toate sensurile, deoarece mulţi oameni au renunţat la haine şi s-au mutat în sectoarele capitalei sau în oraşele, satele sau teritoriile planetei unde se trăieşte în goliciune.

— Există astfel de teritorii?!

— Sigur că există, spuse asistenta. Chiar acest sector, unde se află spitalul mafiei, este un teritoriu unde oamenii şi autohtonii circulă dezbrăcaţi pe străzi.

— Pot să umble îmbrăcaţi.

— Nu pot, atâta timp cât există o hotărâre a consiliului de sector care nu le permite să se îmbrace. Cui nu-i place, se mută în altă parte.

— Am văzut, copiii de mafioţi merg îmbrăcaţi la bătălie, la antrenamente au o uniformă care nu îi acoperă deloc, spuse Albrecht. Cum umblă mafioţii, părinţii acestor copii?

— Mafioţii umblă îmbrăcaţi şi nu se ocupă doar cu vânzări ilegale de material genetic sau cu însămânţările plătite ale nevestelor de politruci. Unul dintre obiectele importante ale activităţii lor este chiar negoţul cu haine în teritoriile interzise. Vezi şi tu! Spitalul acesta se ascunde chiar în mijlocul unui sector de oameni şi băştinaşi dezbrăcaţi. Noi, personalul sanitar, doctorii şi bolnavii, circulăm îmbrăcaţi în interior. Mulţi dintre medici sunt fii şi fiice de mafioţi bogaţi şi temuţi, care nu le permit angajaţilor să umble dezbrăcaţi prin spital.

— Şi s-au gândit mafioţii ca odraslele lor să aibă ceva pe ei la antrenamente, chiar dacă, aşa, numai de formă.

— Nu pot să ştiu ce criterii au avut în vedere atunci când au ales o astfel de uniformă, spuse femeia. Copiii de mafioţi au idei din cele mai trăsnite, iar părinţii lor au mulţi bani şi le fac toate voile. Teribilismul lor poate fi dat şi pe seama vârstei, niciunul neavând mai mult de 16 ani, dar nu cred că acesta este subiectul discuţiei. Cred că uniformele acestor copii reprezintă nişte imitaţii imperfecte ale unui prototip ideal. Se aude că un grup de mafioţi bogaţi ar finanţa un proiect de fabricare a unor haine pe bază de acroniu.

— Nu cred că e mare lucru pentru ei.

— De ce nu crezi asta?

— Pentru că am văzut armele construite pe baza acestui metal miraculos, spuse pacientul. Sunt extraordinare. Mi s-a spus că metalul ăsta este folosit şi pentru conversia voastră în formă umană şi condiment în industria alimentară, printre multe altele.

— Ai văzut vreodată o bucăţică de acroniu?

— Nu.

— Nici n-o să vezi, spuse asistenta. E un metal incolor, foarte greu de pipăit, cu un miros ciudat.

— Miros de migdale.

— Ce sunt alea?

— Fructele unui pom de pe Pământ, spuse Albrecht. Au un miros foarte persistent, îmbătător. Folosit la mâncăruri, acroniul dă un miros şi mai puternic.

— Mirosul nu cred că are prea multă importanţă. Consistenţa metalului e importantă. Din cauza consistenţei reduse, cred că sunt băgaţi şi pământenii în afacere. Aceştia deţin o tehnică specială de vizualizare a metalului.

— Foarte bine.

— Dacă ar fi simplu, ar fi foarte bine, dar nu e simplu să construieşti o tehnologie de stabilizare a acroniului, astfel încât să poţi face din el mii de metri pătraţi de ţesături invizibile, spuse femeia.

— Invizibile?

— Sigur. Haine vizibile poate croi oricine. Important e să poți obține o țesătură invizibilă. O fabrică de confecții din țesături de acroniu e ușor de construit, dar cred că le trebuie cantități imense din acest metal. Una e să fabrici o piesă de mitralieră sau lunetă, unde acroniul vizualizat poate fi înghesuit într-o carcasă din metal obișnuit, și alta să-l tragi în folii imense, instabile.

— M-am prins, spuse pacientul. Vor să facă haine pentru cei care vor să se vadă că umblă dezbrăcați, conform legii, dar, în același timp, le place să fie îmbrăcați și protejați de capriciile vremii.

— Exact, dar numai până la un punct. Nu există capricii ale vremii; climatizarea planetei e aproape perfectă.

— Dacă mafioții ăștia au înclinații științifice, de ce nu-și țin copiii acasă.

— N-au timp de ei, spuse asistenta. Vor să-i educe rapid. Acești copii sunt trecuți prin bătălii. Chiar prima lor înfruntare e un șoc teribil, care maturizează brusc.

— Am văzut. Unii par de 20 de ani.

— Exact. Nu-i interesează cum arată și în ce sunt îmbrăcați. Sunt veniți aici pentru a se antrena în vederea bătăliei de anul viitor, care are loc în același mic oraș construit de citinde. Ăștia sunt cei mai buni dintre cei buni. Îi interesează doar să ducă bătăliile până la capăt și să intre în afaceri, alături de părinții lor. Nu-i interesează uniforma, ci antrenamentul.

— Și-au pierdut simțul conservării, spuse Albrecht.

— Sau li s-a exacerbat.

— E cum spui. Curajul exacerbat le distruge instinctul de apărare. Frica produce autoconservare.

— Nu cred că sunt așa curajoși, spuse femeia. Cred că sunt morți de frică.

— Oricum, dacă simț al conservării mai pot avea, instinct genezic nu mai au. Sunt și fete printre ei.

— Nu e adevărat, zise femeia. Când îi apucă, întrerup antrenamentul. Privește! Cred că ai norocul să asiști la un episod de acest gen.

Bărbatul văzu că se dă semnalul de oprire a exercițiilor şi că una dintre fete îşi dă uniforma jos, se întinde pe spate şi se pregăteşte. Asista la împerecherea acesteia cu un grup de băieți şi, de emoție, nu mai putea să scoată niciun cuvânt.

Sângele începu să-i fiarbă şi se uită altfel la asistentă, astfel încât aceasta îi trase o palmă peste ochi. Sesizați de ce se întâmplă, copiii de mafioți se întoarseră către ei şi începură să râdă.

— Te holbezi la mine, iar în camera obscură te aşteptă chiar ce îți doreşti mai mult.

— Nu ştiu dacă îmi doresc aşa de mult să am o relație pe întuneric cu nişte necunoscute, spuse pacientul.

— Şi eu sunt tot o necunoscută şi necunoscută vreau să rămân, spuse femeia. Nici nu ştii cum mă cheamă şi îți trece prin cap să mă pui jos, aici, de față cu o unitate întreagă de copii.

Se aşeză cu retina sintetică a ochiului informațional în fața senzorului de la a şasea uşă şi îl invită pe Albrecht să intre. Holul era în semiîntuneric, văzu că erau două uşi mari, iar cea din stânga era deschisă. Încăperea în care dădea această uşă era mobilată ca un laborator de chimie, cu o masă lungă, aşezată central, plină cu tot felul de borcane, pline cu substanțe de diferite culori şi consistențe. Încăperea, ca şi masa cu borcane, era placată cu faianță albă pe suprafețe mari şi foarte puternic luminată. Lumina albă nu venea de la vreun corp de iluminat, ci ieşea din pereți; pereții erau luminoşi.

— Uşa din dreapta era închisă. Ce e acolo? întrebă bărbatul.

— Nu te interesează.

— Ba mă interesează. Acolo e camera obscură?

— Nu e acolo, râse asistenta. Camera obscură este afară, la uşa cu numărul 23. Mă bucur că eşti nerăbdător să ajungi acolo. Noi am intrat pe a şasea uşă. Vreau să-ți fac mai multe teste şi analize. Te rog să-ți pui papucii acolo şi să dezbraci pijamaua.

— Cum, mi-o spui, aşa, direct?!

— Sigur. Printre alte teste, este şi testul fertilității.

Albrecht se dezbrăcă, iar asistenta îi scoase şi bandajul din jurul abdomenului şi îi făcu semn să se întindă pe pat.

— Te doare? îl întrebă, palpându-l în mai multe puncte.

— Numai aici, îi arătă.

— E bine.

Îi luă sânge şi îl împărți, cu pipeta, în mai multe eprubete, apoi începu să toarne reactivi cunoscuți doar de ea. Îi controlă temperatura, parametrii activității cardiace, respiratorii şi nervoase, apoi îl supuse la o serie de teste privind activitatea senzorială şi motorie.

Îl aşeză la masă şi îl puse să completeze mai multe teste psihologice, grile, rebusuri şi acrostihuri, al căror sens era cunoscut doar de ea, făcându-şi de lucru, între timp, cu descifrarea sensului altor analize. La sfârşit, adună hârtiile, le studie cu atenție şi se dezbrăcă.

— Nu pot să mă concentrez, spuse Albert. E prea multă lumină. Cred că ultimele evenimente m-au obosit.

— Nu avem timp de odihnă, spuse asistenta. După acest ultim test, trebuie să te duc la uşa 23 şi să plec acasă. Am şi eu familia mea, copii, soț, o grămadă de cumpărături de făcut, trebuie să şi gătesc.

— Stai aici, în sectorul ăsta, unde băştinaşii umblă goi?

— Nu. Stau la două sectoare mai încolo. Nu suntem nici tradiționaliști, dar nici nu ne îmbrăcăm exagerat de ermetic.

Îi făcu o injecție, iar Albert simți că îi vine să zboare. Era odihnit ca după un somn de mai multe zeci de ore.

— Dacă rămâi însărcinată în urma testului meu de fertilitate?

— Am luat un antidot. Nu e un test care să verifice fertilitatea mea.

— Pot să merg la closet? întrebă pacientul.

— Când ți-am făcut copro-parazitarul şi examenele urinei, ai eliminat totul.

— Cred că am multă apă în corp. Emoțiile sunt de vină.

— Bine, spuse asistenta. W.C.-ul e pe hol, chiar alături. E un bec roşu deasupra uşii.

Bărbatul ieşi, închise uşa laboratorului, iar femeia îi strigă să o lase deschisă. Făcu întocmai şi, din doi paşi, fu la uşa din partea opusă faţă de laborator.

— Nici eu nu ştiu ce e acolo, spuse asistenta. Pe aici, majoritatea uşilor se deschid pe bază de amprentă retiniană, iar eu nu am acces. Nici nu mă interesează.

— De unde ştii că nu am intrat la W.C.-u?

— Sunt camere de luat vederi peste tot.

— Şi în closete?! se miră pacientul.

— Ce ai mai putea oferi nou pentru mine?! Noi nu suntem curioşi să aflăm ceea ce nu ni se permite; ne putem pierde serviciul. În lume, există multiple obiective care pot fi cunoscute, dar nu ne ajunge viaţa să cunoaştem nici măcar variantele posibile ale unui obiectiv.

— Într-o lume ca asta, doar curiozitatea mă mai ajută să nu cedez nervos, bombăni bărbatul şi intră la closet.

Primul lucru pe care îl făcu, fu să blocheze intrarea şi să încerce fereastra, să vadă dacă se deschide. Spre surprinderea lui, geamul se ridică, în plan orizontal. Cu destulă greutate, se strecură şi privi afară. Se afla, undeva, la etajul 3 al unei clădiri, unde se înfunda o stradă largă şi pustie, plină de lăzi cu gunoi. Scara de incendiu era destul de departe, dar, la un metru sub fereastră, se găsea o plintă ornamentală din piatră, destul de lată.

Ieşi, călcă atent pe marginea ferestrei, dar plinta învechită de trecerea timpului şi de intemperii se desprinse. Albrecht făcu un salt şi reuşi, în cădere, să se prindă de scara de incendiu. Revigorat de injecţia făcută de asistentă, coborî cu agilitate, dar avu neplăcuta surpriză să constate că scara se termina la jumătate şi distanţa până jos era destul de mare.

— Dă-ţi drumul încoace, către fereastră! auzi o voce din spatele unei cutii de gunoi.

— Diana, tu eşti?!

— Sigur. De ce ai stat atâta?!

— Cum de ce am stat atâta?! Să nu-mi spui că te aşteptai să ies tocmai pe aici!

— Ba tocmai asta aşteptam, spuse Diana Overt. Ţi-am pregătit un pat din deşeuri de materiale elastice, aici, în dreptul ferestrei. Sări!

Bărbatul se balansă, aruncându-se unde i se indicase, apoi fugi spre locul unde se ascunsese femeia.

— Ce cauţi aici?! o întrebă.

— Ce crezi?

— Ai venit să mă salvezi.

— Am ajuns întâmplător aici, spuse Diana. M-au trimis să culeg informaţii şi să asigur relaţia partidului nostru cu presa. Trebuie să fac un material şi să-l dau mijloacelor de informare în masă.

— Cu ce ocazie?

— E o şedinţă de consiliu local, la nivelul primăriei sectorului ăsta al capitalei. E sectorul 2.

— De ce nu eşti acolo? întrebă Albrecht.

— Nici nu ştiu unde este primăria de sector. Am intrat aici, să întreb pe cineva şi am întâlnit-o pe Areta şi nu mai ştiu cum, că s-a măritat între timp, o foarte veche simpatizantă a partidului nostru. E asistentă medicală.

— Nu cumva e o femeie blondă, tunsă scurt şi cu un semn vizibil pe frunte?! o întrebă şi arătă către fereastra pe unde fugise.

— Ba da, spuse Diana. Ai observat şi tu semnul?

— Sigur. Ce legătură ai tu cu această Areta?

— Cair. Mi-am adus aminte. Se numeşte Areta Cair. Soţul ei este inginer sau ceva tehnic, de genul ăsta. Mi-am adus aminte numele lui pentru că a făcut parte din tehnicii de pe nava 068, cu care am venit noi. Candidează la un post de parlamentar, primar sau consilier, nu-mi mai amintesc.

— Lasă-l în pace pe inginer! spuse Albrecht. Ce e cu asistenta?

— Mi-e prietenă. Am rugat-o să simuleze faptul că îţi face analize şi să te facă scăpat. Bine că am reţinut fereastra.

Când auzi de simularea analizelor, pe Albert îl apucă râsul. Femeia crezu că râde de bucurie că scăpase de camera obscură

şi de modul ingenios cum ticluiseră evadarea cele două femei. Îi spuse că nu are rost să râdă, deoarece nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi căzut pe ciment şi şi-ar fi rupt oasele.

— M-ai fi dus la loc, în patul cu numărul 84, în salonul acela imens, spuse bărbatul.

— Dacă ai fi supravieţuit impactului cu solul, fii sigur că aşa aş fi făcut. Mafioţii au transformat o catedrală în spital, dar au cadre medicale de valoare. Te-ai fi făcut bine, dar nu ştiu cum te-aş mai fi scos din încurcătură. Trebuie să asist la şedinţă şi să merg înapoi, la firmă. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu tine şi să facem împreună un raport la conducere. În loc să mă aştepţi acolo, te găsesc în spital. Ce cauţi aici?

— Cum, ce caut aici?

— Exact, spuse Diana Overt. Ce cauţi aici?! Ne-am înţeles să mă aştepţi în birou la tine, la firma noastră de consultanţă în privinţa investiţiilor, şi te găsesc rănit în spitalul mafioţilor. Ai avut vreun accident?

— Asta-i bună! Ai fost cu mine tot timpul, din momentul în care ne-am trezit într-un oraş construit ca decor pentru filme inspirate din istoria Pământului, până când am fost lovit de glonţul unuia dintre oamenii lui Aram Melior.

— Cum adică? Preşedintele celui mai mare partid al celor veniţi de pe Pământ a tocmit un om să te omoare?!

— Sigur, spuse Albrecht. Aşa susţine Adrian Imer, şeful enocraţilor. Asistenta care m-a îngrijit şi Areta, prietena ta, spun că n-a fost niciun Imer la capul patului meu, ci fantoma unui bancher scund, gras, brunet şi cu mustaţă, care bântuie liberă prin spital şi spune, cui are timp s-o asculte, că este cel mai mare enolog.

— Am auzit de fantoma asta. Am auzit şi de şeful enocraţilor, dar ca preşedintele partidului nostru să dorească moartea unuia dintre vicepreşedinţii săi mi se pare o aiureală curată.

— Aiureală, neaiureală, aşa mi-a spus fantoma, că e posibil ca Melior să fie orbit de invidie şi să creadă că vreau să-i iau locul.

— Nu e exclus, spuse Diana. În politică, se poate întâmpla orice. Au loc, uneori, nişte răsturnări uimitoare de situaţii.

— Mai degrabă, răsturnări de situaţii uimitoare.

— Cum vrei, dar nu asta e important, ci faptul că ai ajuns aici înaintea mea. Dacă mai punem la socoteală şi timpul scurs de la rănirea ta până la aducerea în spital, plus timpul scurs până la vindecarea completă, rezultă o călcare flagrantă a oricăror legi ale fizicii. Eu nu am parcurs decât drumul de la firmă până aici. Nu am fost cu tine niciunde, nici când ai ajuns în oraşul-fantomă, nici când ai fost împuşcat.

— Atunci, se verifică cele spuse de Melior pe câmpul de lângă oraş, spuse Albrecht. Eu sunt, totuşi, o copie. Originalul te aşteaptă la sediu.

Îi povesti cum se trezise, alături de o altă Diana, în biroul său de investigator, într-un oraş din trecutul Pământului, cum ajunsese să ia parte la un miting neautorizat al partidului, cum asistase la sinteza unui mic oraş, cu ajutorul citindelor, cum vizionase cu o lunetă perfecţionată războiul dintre două bande de copii de mafioţi, până la apariţia lui Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al vicepreşedintei Radovici, care la ameninţat cu demisia şi cu arma.

— Secretarul te-a împuşcat?

— Nu. Glonţul a venit din altă parte.

— E clar că nu eşti tu, zise femeia. Nu ştii ce am făcut eu şi originalul Hosman după apariţia ta şi a copiei mele în oraşul acela?

— Nu ştiu. Ce aţi făcut?

— N-am făcut mare lucru. Am citit, am scris eseuri politice, am mâncat, am băut şi am făcut dragoste.

— Înseamnă că, informaţional, copia depăşeşte, într-un anume fel, originalul, spuse Albrecht. Eu am câteva experienţe în plus, chiar dacă sunt nişte experienţe pe care nu şi le-ar dori nimeni. Mă întreb unde o fi copia ta.

— Areta nu mi-a spus nimic. Asta înseamnă că nu a venit cu tine nicio copie a mea. Mi se pare halucinant să aflu că umblu prin oraş în dublu exemplar.

— Ea era îmbrăcată cu un trenci peste un tricou şi o fustă scurtă. Tu eşti în pielea goală.

— În sectorul ăsta, aşa se umblă, spuse Diana. Areta mi-a pus în rucsac lucrurile tale şi nişte mâncare. Pălăria aceea caraghioasă am aruncat-o. Am păstrat doar salopeta termoizolatoare şi haina, cu toate actele şi banii. Am pus şi hainele mele acolo.

— Să mă îmbrac?

— Nu e indicat. Aşa cum eşti, gol, baţi mai puţin la ochi. Prietena ne-a pus aici, într-un buzunăraş, două seturi de acte false. Avem cărţi de identitate, cărţi de credit şi legitimaţii de reporteri la un cotidian din zonă.

Rupt de foame, Albert nici nu se mai uită cum îl chema pe actele noi. Mâncă mai multe sandvişuri, bău apă dintr-un bidon de plastic şi începu să râdă.

— De ce râzi? întrebă femeia.

— După o aşa masă, mă apucă somnul.

— Poţi să închizi ochii şi să te întinzi puţin. Avem destul timp.

— Nu am niciun chef să mă culc aici, spuse bărbatul şi căscă de îi trosniră fălcile.

— Caldarâmul nu e rece. În sectorul ăsta, climatizarea este foarte bine pusă la punct. Nu e nici prea cald, nici prea rece, astfel încât locuitorii pot umbla nestingheriţi în pielea goală.

— Nu e vorba de asta. Mi-e frică. Suntem prea aproape de spitalul mafiei.

— Le trebuie ceva timp până să se dezmeticească, spuse Diana Overt. Areta Cair va scrie în procesul verbal de predare-primire faptul că te-a dat pe mâna furnicilor de conversie, apoi va ieşi din tură. Se duce acasă şi aşteaptă. Când vor constata că nu eşti, şefii o vor chema să dea declaraţii. În cele din urmă, vor fi nevoiţi să accepte că furnicile au greşit adresa şi te-au trimis în altă parte, nu te-au resintetizat la nevestele de demnitari.

— Nu înţeleg legătura dintre mine şi furnicile alea.

— Nu ţi-au spus?

— Nu, spuse Albrecht.

— Marii conducători politici au dreptul să dețină furnici de conversie. Că le folosesc ei sau rudele lor, e altă poveste.

— Care dintre cele trei femei are așa ceva?

— Nevasta premierului și cea a primarului general al capitalei au sigur furnici în proprietate personală, spuse secretara. Astea nu merg nici la closet singure, dar să mai facă și curățenie, să gătească, să facă piața sau să servească masa. Să se împerecheze singure, nici atât. Folosesc furnici.

— Cum adică? Trebuia să le însămânțez prin intermediul furnicilor de conversie?

— Văd că ai înțeles. Două femei trebuiau să te țină pentru a o lăsa însărcinată pe ce-a de-a treia. Durerile sunt cumplite. Poți să mori în orice clipă.

— Și eu care credeam că se moare de epuizare fizică, spuse Albrecht. Brr... Bine că am scăpat.

Se așeză în spatele femeii, cu spatele la cutia de gunoi, cu capul pe rucsac și închise ochii. Fie din cauza celor povestite, fie din cauza faptului că i se răspundea la mângâieri, bărbatului îi crescu nivelul hormonilor în sânge. O întoarse cu fața spre el și întreținu un îndelung act sexual.

Diana îi spuse că nu prea avea chef, dar, dacă tot se apucaseră, o plăcere în plus nu strica.

— Și eu care credeam că tu te-ai încins prima..., spuse bărbatul și dădu din mână cu regret. Unde dragoste nu e, nu-i nimic.

— Să nu-ți pară rău. Ești foarte asemănător cu originalul.

— Dar nu identic.

— Nu prea identic, spuse femeia.

— Eu nu am ce comparație să fac. Nu m-am culcat cu cealaltă Diana.

— Dacă o întâlnești, ai tot timpul. Până atunci, trebuie să te mulțumești cu mine.

— Cred că mi-a pierit somnul și am amorțit, spuse bărbatul și se așeză pe partea cealaltă. Ce facem?

— Eu nici nu am avut de gând să adorm pe ciment. Şi pe mine mă dor oasele. Mergem la primăria de sector! Eşti mult mai în siguranţă acolo. Asistăm la şedinţă şi ne gândim ce să facem în continuare.

Se ridică, scoase din rucsac o alifie şi îi unse lui Albert tot corpul.

— Fantastic. Mi-au dispărut durerile. Ce e asta?

— E bună pentru durerile musculo-articulare, dar te apără şi de radiaţiile solare. E rândul tău să mă ungi, dar încearcă s-o faci fără mângâieri pe toate zonele erogene!

După ce bărbatul asigură şi protecţia femeii, luă rucsacul la spinare şi o urmă.

— Acum eşti mult mai alunecoasă, îi spuse.

— Şi tu.

Porniră pe un bulevard înţesat de lume, străjuit de clădiri vechi şi înalte, lipite una de alta. Căutând să nu bată la ochi, se prelingeau pe lângă pereţi, oprindu-se în câte un gang, să vadă care e mişcarea.

Oamenii, autohtonii, sau ce or fi fost ei, treceau grăbiţi încolo şi încoace şi nu-i băga nimeni în seamă. Fiecare avea, probabil, treaba lui şi ceva distinctiv, potrivit cu ocupaţia: birocraţii de rang superior, care centralizau datele, duceau cu ei serviete din material transparent, pline cu seturi de acte, cei care prelucrau datele primare aveau genţi mai mari, cu mult mai multe hârtii, gospodinele duceau plase de plastic, în care se vedeau cumpărăturile. Cei care aveau pe cap pălării transparente şi genţi diplomat, erau diplomaţi, politicieni sau ceva de acest fel. Cei care purtau caschete, ghiozdane imense şi bastoane, toate transparente, precum şi centuri cu pistoale pe pielea goală, erau, evident, poliţişti.

— E o societate foarte transparentă, spuse bărbatul.

— Transparenţa e una dintre dimensiunile de bază ale poliţiei făcute de partidul nostru.

— Da, dar dacă mi se pare oarecum logic să vadă toată lumea ce au unii în geantă, nu ştiu cât de logic e să porţi pălărie transparentă. Ce ar fi vrut să ascundă sub pălării?

— Ce ascund ăia sub pălăriile transparente este un lucru oarecum logic, dar de ce nu te întrebi ce ascund polițiștii sub caschetele lor transparente? spuse femeia.

— Dacă o ținem tot așa, ajungem la limita inferioară a logicii, râse Albrecht.

Se apropiară de un polițist plictisit, care stătea pe marginea trotuarului, învârtea bastonul și se uita în josul și în susul bulevardului.

— Nu vă supărați, îl interpelă Diana. Vrem să ajungem la primărie. Ne puteți spune unde este?

— Nu sunteți din zonă?

— Nu.

— Mi-am dat seama.

— După ce? întrebă secretara.

— Nu știți unde este primăria, spuse polițistul. Cel ce nu știe unde este primăria, nu e de pe aici. Logic, nu?!

— Cât se poate de logic.

— Dacă nu este de pe aici, este din altă parte. Logic, nu?

— Logic, admise Diana.

— Dacă este din altă parte, e posibil să fi făcut vreo fărădelege pe acolo. Logic, nu?

— Da.

— Dacă cineva face o fărădelege, e logic să fie căutat de poliție. Logic, nu?

— Uite că am ajuns la pragul de sus al logicii, râse femeia. Ce dorești de la noi?

— Vreau să știu dacă sunteți căutați de poliție, spuse polițistul.

— Logic, nu? râse Albrecht.

— Nu suntem căutați de nicio poliție, spuse femeia.

— Nu merge așa. Orice răufăcător spune că nu e căutat de poliție.

— Logic, nu? râse în continuare Albrecht.

— Mai încetează cu „logic, nu"- ul ăsta! se enervă Diana.

— Nu trebuie să vă enervați, spuse polițistul. E rău dacă mă enervez și eu.

— Dacă te enervezi, ce faci?

— Nimic. Am spus că e rău dacă mă enervez, în sensul că mi se face rău, pe fond nervos, nu că trebuie să fac ceva.

— Dacă eşti poliţist şi nu-l arestezi pe insolentul care te deranjează în exerciţiul funcţiunii, cu ce te ocupi? întrebă femeia. Stai, aşa, să ţi se submineze autoritatea?!

— Nu mi se subminează nicio autoritate. În primul rând, domnişoară, ai avut dreptate să te enervezi; prea am exagerat şi noi cu logica. În al doilea rând, eu nu arestez pe nimeni, ci umblu după indivizii care sunt căutaţi de poliţie. Când îi găsesc, îi duc la sediu.

— Dacă nu vor să meargă?

— Ce întrebare e asta?! se miră poliţistul. Cum să nu vrea să meargă? Nu am întâlnit un astfel de caz.

— Dacă întâlneşti?

— Nu ştiu. În regulament, nu se specifică nimic.

— Acum înţeleg de ce trebuie să facem politică şi de ce trebuie să câştigăm alegerile, spuse Albrecht. Pentru că avem o legislaţie imperfectă.

— Dumneata afirmi trăsnăi, spuse poliţistul. Avem o legislaţie foarte bună. Partidele au complicat lucrurile până n-a mai rămas nimic de simplificat.

— Din cauza unei gândiri simpliste, nu progresăm. Dacă nu progresăm, sărăcim încontinuu.

— Sărăcirea săracilor nu interesează pe nimeni. Aţi elaborat nişte programe care să ne facă fericiţi. Când citim aceste programe, ne prăpădim de râs.

— Când am venit aici, cantitatea era singura voastră calitate, spuse copia vicepreşedintelui. Noi, oamenii, v-am ajutat foarte mult să înaintaţi din punct de vedere calitativ.

— Sunteţi oameni?!

— Sigur.

— Bă, dacă voi sunteţi oameni, atunci noi ce suntem? exclamă poliţistul.

— Băştinaşi. Nişte entităţi fără puls şi fără temperatură, dar cu formă umană.

— Sunt şi băştinaşi în sectorul ăsta, dar eu sunt om.

— De-aia ne înțelegem așa bine.

— Sigur că da, se bucură polițistul. Eu sunt venit mai de curând pe planeta asta şi mă bucur când întâlnesc oameni ca mine.

— Nici eu n-am venit de prea mult timp, spuse Albrecht.

— Ce te-a făcut să vii aici?

— Sunt aici dintr-o eroare. M-am dus să înregistrez copilul meu abia născut şi, în loc să nimeresc registratura oraşului Esper, am nimerit în astronava 068.

— Ce ghinion! spuse polițistul. Eu am venit pentru că nu mai suportam climatul politic de pe Pământ. Aici, am observat că se face o politică mai rafinată; lucrurile urâte sunt prezentate frumos. Cei care au luat conducerea pe planeta noastră de origine spun că nu ne-au îndeplinit dorințele electorale pentru că nu am avut mai mult respect față de promisiunile lor electorale. Măcar ăştia de aici ne spun că diferența dintre doi oameni este egală cu diferența dintre doi autohtoni.

— Sunt greşeli peste tot.

— Da, dar nu seamănă între ele. Politicienii de pe Pământ fac greşeala să demonstreze că sunt mai deştepți decât electoratul, iar cei de pe Ioza fac greşeala să demonstreze că sunt mai proşti decât electoratul. Există şi un proverb: aşa cum englezul caută ploaia prin ceață, autohtonul din Lahr caută noaptea în ziua veşnică.

— Ce e englezul? întrebă Albrecht.

— Un locuitor al unei insule sălbatice de pe Pământ. Sunt foarte mulți englezi în sectorul ăsta al capitalei. Mulți dintre ei îmi sunt vecini; sunt recunoscuți pentru calmul şi umorul lor.

— În ce ar consta umorul?

— „Tot ce putem învăța de la Darwin e că autohtonul de pe Ioza şi celelalte tipuri de oameni se trag din maimuța englezului", afirmă ei şi se prăpădesc de râs, spuse polițistul.

— Cine e Darwin?

— Vreun învățat de-al lor. Când pomenesc vreun nume şi dau şi câte un citat, obişnuiesc să încheie cu sintagma „Proşti,

da' culți!". De exemplu, e citat unul Horace, care obișnuia să spună că e mare păcat de umorul englezesc, să fie susținut de un regim alimentar autohton.

— E ceva, spuse Albrecht.

— Sigur că da. Am învățat de la ei că nu e important dacă trăiești sau nu fericit; important e să trăiești în așa fel încât să poți muri fericit.

— Ce altceva ai mai învățat?

— Am mai învățat faptul că orice guvern promite organismelor internaționale că intră în normalitate și se pomenește că nu mai poate ieși de acolo, spuse polițistul.

— Sunt niște proști englezii dumitale.

— Fiind proști, nici nu știu cât sunt de fericiți, se băgă Diana în discuție.

— Nu știu cât de proști sunt, dar eu îi admir, spuse polițistul. În calmul lor, nu îi interesează ce fac toți ceilalți în timp ce ei nu fac acest lucru.

— Profund, spuse Albrecht.

— Profund idiot, se întoarse femeia spre polițist. Nu suntem aici să studiem obiceiurile etniilor din oraș, Suntem aici să sprijinim, cu toate forțele, cel mai mare partid al oamenilor de pe planeta Ioza. Tu din ce partid faci parte?

— Nu fac parte din niciun partid, spuse polițistul. Eu sunt aici să descopăr locuitorii căutați de poliție și să-i conduc la sediu. Prin intermediul mass-media, poliția i-a amenințat pe toți urmăriții general că, dacă nu se predau, îi arestează. Voi sunteți căutați de poliție?

— Chiar dacă am fi căutați de poliție, crezi că am fi proști să venim și să-ți spunem că suntem căutați? întrebă Albrecht.

— Da.

— Cum adică?

— Adică s-ar simplifica lucrurile, spuse polițistul. Când cei căutați de poliție vin la mine să mă întrebe dacă sunt căutați de poliție, economisesc timp și plătesc mai puține oale sparte. Câștig și eu timp, că nu mai sunt obligat să alerg după ei.

— Cum putem afla dacă suntem căutați de poliție?

— În ghiozdanul pe care îl duc în spate, am fișele nominale ale tuturor celor căutați. Vreți să vă uitați voi în fișe? Sunt puse în ordine alfabetică.

— Cine e nebun să fie căutat de poliție și să vrea să se predea? întrebă secretara.

— Când au o bănuială că ar fi căutați, cetățenii se îndreaptă către primul polițist întâlnit și se predau. Sunt curioși de ce îi caută poliția, în cazul în care îi caută.

Diana deschise ghiozdanul și luă fișele la rând, căutându-l întâi pe vicepreședintele Hosman sau Hosmann la litera „h", apoi se căută pe ea, la litera „o", de la Overt.

— Să zicem că suntem pe listele astea. Ce facem? întrebă.

— Dacă sunteți pe liste, vă conduc la sediul poliției, care se găsește în aceeași clădire cu primăria de sector. Vă predau cu proces verbal și încasez o sumă consistentă de bani.

— Uite la el! râse Albrecht. După ce că vin cetățenii și se predau, ca proștii, polițistul mai și încasează bani de pe urma lor.

— Să lăsăm asta! spuse femeia. Și noi căutăm primăria. Nu vrei să ne duci până acolo.

— Sunteți pe liste?

— Nu.

— Atunci, vă salut prietenește și vă rog să circulați! spuse polițistul.

— Spune-ne măcar cum să ajungem la primărie!

— Ce căutați la primărie?

— Vrem să asistăm la o ședință de consiliu local, spuse Diana.

— În ce calitate?

— Ziariști.

— N-am înțeles niciodată cu ce se ocupă ziariștii și presa asta, spuse polițistul. În viziunea voastră, doar opresorii sunt răi.

— Noi ne ocupăm cu presa pentru a vă da timp vouă, cetățenilor, să trăiți informațiile, spuse femeia. Să le trăiți bine.

— Pe dracu'! Publicațiile sunt pline de poze cu femei goale. Am scris la o astfel de revistă, să-mi exprim nemulțumirea, iar cei de acolo m-au luat peste picior, la poșta redacției.

— Ce ți-au răspuns?

— Că nu e adevărat că, în revista lor, fetele pozează goale, că le dau, în prealabil, o masă bună.

— Nu văd unde e necazul, spuse Albrecht. Cu toții umblăm în fundul gol.

— Da, dar eu locuiesc într-un sector unde cetățenii merg îmbrăcați pe străzi.

— Aşa?!

— Da, spuse polițistul.

— Mai bine ne-ai spune unde e primăria aia! spuse Diana.

— Sigur că da. Asta pot să fac pentru voi. Luați banda transportoare două stații. La o intersecție, mergeți la dreapta, apoi la stânga şi din nou la dreapta. Clădirea primăriei se vede, impunătoare, chiar la capătul celei de-a treia străzi.

Văzând că polițistul încheiase discuția şi le întoarce spatele, îi mulțumiră şi o luară, prin mulțime, în direcție opusă, către benzile transportoare.

— Nu cred că am mers vreodată cu aşa ceva, spuse bărbatul, dar am în memorie modul de folosire al benzilor. Cred că originalul le-a folosit.

— E foarte adevărat. Nu mergem nici cu banda cea mai rapidă, nici cu cea mai lentă.

— De ce n-am merge cu banda lentă? Nu e nimeni pe ea.

— Ar bate la ochi, spuse femeia.

— Cred că ne ascundem şi nu ne caută nimeni.

Nu e chiar adevărat. Tu erai trecut pe listele celor căutați de poliție.

- Albrecht Hosmann?

- Și tu, investigatorul Hosmann, și vicepreședintele cu investițiile și relația cu presa, originalul Albert Hosman.

— Tu nu?

— Nu. Eu nu, spuse secretara.

— Asta înseamnă că nu mă caută numai mafia, ci şi poliția.

— Asta înseamnă că poliția e pe mână cu mafia.

— Ca peste tot.

Trecură de pe banda mijlocie pe banda lentă, urcară pe trotuar şi se prelinseră pe lângă zidurile clădirilor, oprindu-se în câte un gang, să privească de-a lungul străzii şi spre masa de trecători. Ajunşi la capăt, văzură peste drum o clădire impunătoare, barocă, înălţată după modelul casei regale din micuţul regat pământean Agundawa. Se repeziră ca orbii să treacă strada, uitând să privească pe unde se află.

— Hei, unde vă credeţi?! le strigă o tânără. Până aici aţi ajuns?!

Ca treziţi dintr-un vis, priviră în jur şi văzură că mulţimea era îmbrăcată şi încă destul de auster. Nu era nici băştinaş, om sau cine ştie ce altfel de extraterestru gol pe acea stradă.

— Ce sector e ăsta?

— Sectorul 3, le spuse tânăra, roşie la faţă şi cu ochii la Albrecht.

— Nu e sectorul 2 ?!

— Nu. Acel sector începe dincolo de şirul de case din faţă.

— Înseamnă că aia nu e primăria sectorului 2, spuse bărbatul.

— Nu. Asta e primăria generală.

Înainte ca o mulţime furioasă să se repeadă la ei, Diana şi bărbatul se ascunseră într-un gang şi o luară la fugă printr-o curte interioară. Săriră mai multe garduri şi se treziră, nu se ştie unde, pe una dintre străzile unde oamenii umblau goi.

— Era s-o încasăm, spuse investigatorul.

— Puteam să ne îmbrăcăm şi nu se mai supărau aşa. Am şi eu un rând de haine în rucsac, dar avem treabă la primăria acestui sector, nu la primăria generală; aici e şedinţa. Cred că am uitat să-i spunem poliţistului ce fel de primărie căutăm.

— Cred că poliţistul avea insolaţie. A spus că poliţia se găseşte în aceeaşi clădire cu primăria. Cred că vorbea de primăria sectorului 2, deoarece primăria generală a capitalei se află într-o zonă cu oameni îmbrăcaţi, unde el, fiind gol, nu putea să ducă cetăţenii căutaţi de poliţie. Eşti sigură că şedinţa nu are loc la primăria generală?

— Nu mai sunt sigură de nimic, spuse femeia. De ce crezi că ar fi trebuit să aibă loc acolo?

— Nu cred nimic. Mi-ar fi plăcut să merg la şedinţă îmbrăcat. Nu-mi place să umblu aşa. Ca reprezentanţi ai unui partid, în legătură cu imaginea şi presa, trebuie să luăm notiţe. Unde ţinem reportofonul, creioanele sau carneţelele? Nici nu avem aşa ceva.

— Avem aşa ceva în rucsac, dar nu folosim. Fac o înregistrare pe microsferă.

— Ce e aia? întrebă Albrecht.

— O sferă miniaturală pe care se înregistrează tot ce priveşti. Sunete, imagini, tot. În trecut, s-au folosit micro-compact-discurile, dar acelea aveau o capacitate foarte mică.

— Unde ascunzi sfera aia?

— N-o ascund niciunde, spuse Diana. Se găseşte în globul ocular informaţional.

Îi arătă ochiul stâng şi îi spuse să privească atent în partea de sus. Microsfera se putea vedea foarte bine.

— Ţi-au făcut operaţie?!

— Eu am cerut acest lucru, spuse secretara. Crezi că îmi dădeau drumul în oraş şi îmi încredinţau o misiune de maximă importanţă fără să fiu pregătită tehnic?

— I-au pus şi originalului Hosman ochi din ăsta?

— S-a pus problema, dar el s-a prefăcut că are o indispoziţie digestivă. A spus că are foarte mult de lucru şi, dacă tot nu se simte bine, rămâne acasă. Părerea mea este că nici nu l-ar fi lăsat să mă însoţească fără să aibă un astfel de ochi. Nu am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat deloc, spuse bărbatul. După toate cele întâmplate, nu mă mai sperii. Cu mafia şi enocraţii după mine, gândesc altfel. Am văzut ce performanţe avea luneta aceea şi armamentul copiilor. E posibil ca un ochi din ăsta să mă facă mult mai vigilent.

— Nu numai că ochiul informaţional te face să te descurci într-un mediu ostil, dar te ajută să întreprinzi acţiuni de partid

secrete. Nu trebuie să ştie prea multă lume cine suntem şi ce căutăm. Reprezentanţii partidelor mici abia aşteaptă să se ia de noi.

— Despre ce partide mici vorbeşti?

— Există mai multe aripioare, de stânga, de dreapta, de mijloc, de stânga mijlocului, de mijlocul stângii, de mai la dreapta sau de mai la dreapta dreptei, care s-au desprins din partidul principal al oamenilor, adus aici de Melior, explică femeia. La alegerile locale, reprezentanţii acestor aripi au reuşit să se bage în consiliile tuturor primăriilor. Sunt deosebit de periculoşi.

— Mai periculoşi ca enocraţii sau mafioţii?

— Nu ştiu. Prin faptul că umblă îmbrăcaţi, mafioţii nu pot veni la primăria sectorului 2, unde oamenii umblă dezbrăcaţi. De-asta cred că şedinţa de consiliu local se va desfăşura aici, nu la primăria generală a capitalei.

— Pot avea iscoade, spuse bărbatul.

— Mai mult ca sigur. Mulţi dintre consilieri pot fi plătiţi sau pot fi chiar mafioţi mai mici. Şedinţa este extraordinară şi are la ordinea de zi un singur punct: votarea pentru îmbrăcarea sau pentru lăsarea aşa a celor ce mai umblă goi pe străzi, în anumite părţi ale planetei sau în diferite sectoare ale capitalei. Mafioţii sunt direct interesaţi de această problemă. Până să reuşească să producă haine invizibile, pe bază de acroniu, cea mai prosperă afacere a lor este traficul ilegal cu haine, aduse de pe Pământ.

— Trafic ilegal de material genetic, trafic de influenţă, furturi, negustorii ilegale... Stai şi te întrebi dacă are rost să împarţi dreptatea unei astfel de lumi. Mafioţii ăştia nu au chiar niciun pic de ruşine?! întrebă Albrecht. Fac reguli pentru toată lumea şi se comportă discreţionar. Nu-i pune nimeni la punct? Nu-i bagă nimeni în puşcărie?

— Ba da. Am auzit că enocraţii se ocupă de vânarea mafioţilor, că au construit o puşcărie de maximă securitate pentru corupţi, unde ei fac regulile.

— Mare scofală. Mafioţii fac reguli, enocraţii fac reguli.

— Exact. De-asta trebuie să ne luptăm şi să luăm puterea politică, pentru a da legi clare şi progresiste, spuse Diana.

— Unde e puşcăria asta?

— Nu ştiu.

— A văzut-o cineva? o întrebă.

— Nu cunosc pe nimeni care s-o fi văzut şi nici nu e indicat s-o vedem noi. E o puşcărie pentru mafioţi.

— Poate fi doar o legendă. Cealaltă Diana mi-a spus că enocraţii sunt oameni, dar îi tratează cu dispreţ pe cei de aceeaşi rasă, considerându-i simple „derivate ale viei şi vinului". Nu sunt nici ei mai buni, aşa că nu trebuie să ne temem că pot câştiga alegerile?

— Nu ştiu dacă s-au înscris ca partid politic, spuse secretara. Cred că, mai degrabă, vor să ne lase pe noi, cei din jurul lui Aram Melior, să câştigăm, apoi ne fură oamenii cei mai capabili şi construiesc o dictatură, bazată pe fărădelegi ascunse, multă secretomanie şi puşcării. La suprafaţă, nu sunt decât nişte specialişti în aclimatizarea viei pe Ioza şi buni tehnicieni în fabricarea vinurilor şi derivatelor acestora.

— Iar politica lor este unul dintre derivatele de succes ale vinului.

— Nu ştiu ce fel de politică fac enocraţii pentru că nu ştiu pe unde se ascund. Faptul că ne ajută pe noi, poate fi doar o speranţă deşartă a preşedintelui nostru. Nu putem şti.

— Cred că au şi o politică a lor, spuse Albrecht. Cel care a venit la capul patului meu, enolog, fantomă sau ce o fi fost, a vrut să mă ajute să evadez. M-a lăudat şi mi-a spus că are nevoie de mine, să fac politică pentru ei.

— Aia a fost doar o fantomă. E posibil să fi visat.

— Da, dar faptul că mafioţii au vrut să mă vândă ca deşeu genetic sau să mă dea la montă, n-a mai fost vis. Enocraţii îi vânează pe mafioţi, mafioţii îi vânează pe enocraţi şi eu cad la mijloc.

— Nu, spuse femeia. Mafioţii nu îi vânează pe enocraţi. Nu consideră că e de demnitatea lor să facă acest lucru. Să nu te

superi că îți spun, dar mafioții, chiar dacă răufăcători, sunt băştinaşi. Enocrații sunt oameni, adică locuitori ai unei planete numite Pământ ca şi noi. Mafioții îi privesc pe enocrați ca pe o adunătură de beţivi, care nu merită nicio atenție.

— Să nu-mi spui că vine cineva, te bagă în puşcărie, iar tu te mulțumeşti să-l priveşti superior!

— Cum îți spun. Uneori, orgoliul inhibă simțul de conservare.

— Începe să mă obosească politica, spuse Albrecht şi se opri în fața grădinii unui restaurant. Mai bine ne-am aşeza la o prăjitură sau un cocteil.

— Bine, dar în fugă şi cu ochii în toate părțile, spuse femeia. Nu vreau să te pierd. Dacă accepți să faci operația de montare a ochiului artificial, te iau cu mine în misiune. Îl dau dracu' pe celălalt Hosman.

— Uiți un amănunt. Eu sunt vicepreşedintele cu probleme de imagine şi relația cu presa, iar tu eşti secretara mea.

— Iar tu uiți alt amănunt. Eşti o copie, iar preşedintele te-a vândut ca pe ultimul om. Eu te prezint drept originalul, pentru mai multă eficiență şi nu se prinde nimeni de substituție. Poate, într-o zi, găsim o metodă de a te răzbuna pentru tot răul făcut. Până atunci, ajută-mă şi te ajut!

— Cum vrei să te ajut, am înțeles, spuse Albrecht. N-am înțeles cum mă poți tu ajuta pe mine; nici nu ştii ce îmi doresc.

— Îți doreşti să fii pus pe liste şi să ocupi un loc fruntaş în societate şi în partid.

— Nicidecum. Îmi doresc să ajung acasă, pe Pământ, în oraşul Esper, unde mă aşteaptă soția şi copilul abia născut.

— Bine, spuse Diana. Mergem înainte şi, când găsim o portiță favorabilă, te ajut să pleci de aici.

— Nu pot, pur şi simplu, să-mi cumpăr un bilet şi să mă urc în prima astronavă care pleacă spre Pământ?

— Nu. Nu poți face asta. Te caută conducerea partidului, pentru că a luat banii şi a livrat mafiei o marfă proastă. Te caută mafia, pentru că a luat bani de la soțiile demnitarilor şi tu ai fugit...

— Mă caută enocrații pentru a le face politica, spuse Albrecht.

— Nu e foarte sigur. Numai tu continui să crezi că fantoma aia este enologul-şef.

Văzând că se apropie chelnerul, tăcură. Comandară băuturi şi prăjituri, iar Albrecht întrebă un tânăr de la o masă alăturată cum se putea ajunge la primăria de sector.

— Nu puteți, spuse tânărul.

— De ce, mă rog?!

— Pentru simplul motiv că vă aflați la primărie. E peste drum.

— Unde e? întrebă secretara.

— Acolo.

Diana privi cu atenție, iar ochiul artificial i se reglă singur. Pe o placă de marmură scria, într-adevăr, că aceea era primăria sectorului 2.

— Clădirea aia jegoasă e un bloc de apartamente.

— Da, dar la parter se găsesc birourile şi sala de şedințe, spuse tânărul. Acolo se va lua o hotărâre crucială. Vom vedea dacă, în continuare, vom umbla aşa cum suntem sau va trebui să dăm jumătate de salariu pe un costum de haine.

— Să ne grăbim! spuse femeia, căutând legitimațiile prin rucsac.

— Dacă aveți treabă cu şedința, nu are niciun rost să vă grăbiți, spuse tânărul. Mai durează până începe şi nici nu cred că puteți intra.

— De ce?

— Pentru că legitimațiile voastre sunt false.

— În ce calitate ne declari dumneata legitimațiile ca fiind false?! se miră secretara.

— După legitimațiile alea, rezultă că suntem colegi, la acelaşi ziar, ceea ce nu e adevărat. Cel care vi le-a făcut putea să ştie că ziarul la care lucrez eu nu mai foloseşte legitimații din alea, ci ecusoane cu senzor.

Le arătă ecusonul pe care îl avea atârnat la gât şi le spuse că primăria luase măsuri de siguranță în plus. Din mulțimea

de oameni de presă strânşi pe trotuarul din faţa primăriei, nu puteau să intre decât câţiva, cei care aveau ecuson cu senzor, ca şi el, pe post de acreditare.

Diana se uita la tânăr deconcertată.

— Intrăm prin spate, spuse.

— Nu există niciun spate. Pe unde se intră, pe acolo se iese.

— Îl mituim pe cel de la intrare.

— Nu puteţi, spuse tânărul. Se teme. Nu vedeţi câtă poliţie a fost masată de jur împrejur?

— Urâtă treabă. Avem ghinion.

— Nu e niciun ghinion, ci noroc chior.

— Care ar fi norocul? întrebă Diana.

— Faptul că m-aţi întâlnit tocmai pe mine, spuse ziaristul.

— Poţi să intri cu mai mulţi însoţitori?

— Pot să fac asta, dar nu vreau să fac aşa ceva.

— Vrei bani? întrebă secretara.

— Sigur că vreau bani, spuse tânărul. Nu fac nimic fără să fiu plătit, dar nu asta e problema, ci faptul că vă voi vinde plăcuţele care folosesc ca acreditări. După aia, fiecare îşi vede de treaba lui; nu ne ţinem unul după altul.

Le întinse două ecusoane, iar Albrecht scoase haina găsită în biroul de investigator. Din haină, scoase portofelul, din portofel banii şi îi dădu tânărului două bancnote.

— Nu ştiu ce reprezintă hârtiile astea, spuse ziaristul. Sunt, probabil, bani de la voi, de pe Pământ. Vreau bani de pe planeta noastră!

— Nu avem decât cărţi de credit, spuse femeia.

— Bune şi alea.

Diana îi întinse una dintre cărţile de credit de pe numele lui Hosman şi întrebă dacă e destul.

Jurnalistul îşi notă suma şi parola, apoi spuse că e o sumă acceptabilă. Se ridică, îşi luă geanta din plastic transparent şi se îndreptă spre un automat, să controleze valabilitatea cărţii de credit. Făcu semn că lucrurile erau în ordine, traversă strada şi îi salută colegial.

După ce terminară de comentat ceea ce se întâmplase, Albrecht şi Diana dădură chelnerului o altă carte de credit, să scadă consumaţia, şi părăsiră grădina.

Avură emoţii până ajunseră în faţa omului cu scanerul, apoi se liniştiră şi intrară în primărie.

VI

Pentru a intra în atmosfera şedinţei, Albrecht şi Diana nu mai aveau nevoie să întrebe pe cineva ce se întâmplă. Unii dintre lucrătorii din presă se aşezaseră pe scaunele de pe cele două laturi ale sălii, cu genţile aşezate pe genunchi, pentru a nu-şi expune prea vizibil organele genitale, dar cei mai mulţi rămăseseră în picioare. Discutau cu aprindere ultimele evenimente din capitala Lahr, din jurul acesteia, de pe partea întunecată a planetei sau de aiurea.

Consilierii se mişcau fără rost prin sală, şoptind unul altuia secrete ştiute doar de ei. Două secretare împărţeau foi de hârtie, pe care era trecut singurul punct de pe ordinea de zi, acela de votare a unei hotărâri de consiliu privind plimbarea în pielea goală pe străzi. Şedinţa avea un caracter extraordinar, pentru că aborda o temă deosebită, foarte sensibilă, care nu a mai fost dezbătută vreodată şi era deschisă oricui. Publicul ocupa scaunele din spate, aşezate la oarecare distanţă de rândurile de scaune destinate consilierilor, primarului şi aparatului tehnico-administrativ.

— Pe ce criteriu or fi format asistenţa aia de schelete? întrebă bărbatul.

— I-or fi adus ca să le arate că se mănâncă mai bine prin reprezentanţi. Consilierii abia încap pe scaune de graşi ce sunt.

— Primarul care-i?

— Cel aşezat la capătul celui de-al cincilea rând, în partea stângă, e primarul de sector, spuse Diana. Are o banderolă distinctivă.

Lăsat pe spate, peste spătarul scaunului, primarul se uita în sus, fixând un punct pe tavan.

— Pare destul de abătut, spuse falsul vicepreşedinte. Nu parlamentează, nu se ceartă, nu discută cu nimeni. Pare că gândeşte, că e frământat de o idee interioară.

— Nu ştiu cât de interioare îi sunt ideile, dar am înţeles că are necazuri din cauza celor trei neveste de demnitari, care au dispărut.

— Te pomeneşti că una dintre alea de la camera obscură era nevasta ăstuia.

— Nu, spuse Diana. De la sectorul ăsta, n-a dispărut decât nevasta unui secretar, dar e mare scandal cu celelalte două, nevasta primarului general şi nevasta premierului. Dacă nu le găseşte, îl paşte demisia.

— Să-i spunem unde sunt!

— Ştie şi el unde sunt, dar îi e frică să nu producă un conflict artificial între poliţie şi mafie, care s-ar putea solda cu victime colaterale. Cred că încă se mai caută soluţii.

— Sau se înfiinţează comisii de analiză, spuse Albrecht.

— E posibil. Dacă nu s-ar înfiinţa aceste comisii, nu ştiu dacă ar mai analiza cineva ceva.

— Dacă le-aş spune că eu sunt cel care trebuia să le însămânţeze pe distinsele doamne, ce crezi că s-ar întâmpla?

— Nu s-ar întâmpla nimic, spuse secretara. Ar lua-o ca pe o glumă bună şi s-ar prăpădi de râs.

— Serios. Ăştia sunt în stare să aibă şi umor?!

— Sigur că da.

— De unde ar putea veni umorul? întrebă investigatorul.

— Ca şi la oameni, din contradicţia posibilităţii şi dorinţei. Nu e posibil să scape cineva de la mafioţi.

— De ce n-ar fi posibil?

— Există înrădăcinată mentalitatea că nu fuge nimeni de mafioţi, spuse femeia. Existând această mentalitate, cele spuse de tine sunt luate în râs, pentru că sunt percepute ca o dorinţă a ta de a fi cel programat pentru camera obscură.

— Nu au o mentalitate sănătoasă. Dacă eşti sănătos la cap, fugi de rău, nu îl cauţi cu tot dinadinsul.

— Aşa ar fi normal, dar aici, dacă fugi de mafie, e mai rău decât dacă stai pe loc. Dacă stai pe loc, există posibilitatea, în proporţie de 50%, ca mafia să fie în toane bune şi să scapi. Dacă fugi, nu mai scapi.

— Vrei să spui că soarta mi-e pecetluită? întrebă Albrecht.

— Nu ştiu. Mergem pe elementul surpriză. Deocamdată, cred că mafia e nedumerită de dispariţia ta. E atât de nedumerită, încât nu poate decât să creadă că e o eroare a furnicilor. Pe ideea asta a mers şi Areta; cunoaşte psihologia mafioţilor şi mentalitatea celorlalţi în ce îi priveşte pe primii.

— Văd că se râde destul de des. Ce ar putea să stârnească râsul?

— O glumă de ultimă oră se referă la proiectul de lege al unui nebun, proiect de apărare a limbii autohtonilor de elemente din limbile extratereştrilor, spuse Diana.

— Care e poanta?

— Un bogătaş pământean, patronul celei mai mari fabrici de tehnică de calcul, îi spune iniţiatorului legii: Domnule, eu le-am dat locuitorilor Iozei soft-uri, hard-uri, site-uri, on-line-uri, scanner-uri, e-mail-uri, fax-uri. Dumneata, ce le-ai dat? Le-am dat nume autohtone, răspunde iniţiatorul proiectului de lege.

— Presupun că partidele oamenilor, în frunte cu măreţul partid al lui Aram Melior, nu sunt de acord cu astfel de iniţiative, spuse investigatorul. În fond, oamenii sunt extratereştri pe aici.

— Bineînţeles. E o iniţiativă ridicolă. Dacă băştinaşii au luat forma oamenilor, nu văd ce ar avea cu limba lor, mai ales când este vorba de tehnică. O iniţiativă ridicolă este şi aceea privind elaborarea unui manual al crizelor.

— Într-o democraţie, există multe crize, de tot felul, care trebuie gestionate. E normal, dacă nu există succese, care să fie gestionate, să se gestioneze ce se poate obţine mai uşor, adică acele crize. E normal să se elaboreze un manual al acestora.

— Aici e vorba de faptul că, de la criza manualelor aprobate de ministerul învățământului, s-a ajuns la ideea unui manual al crizelor, râse Albrecht și o făcu atentă pe femeie că începea ședința.

Consilierii se așezaseră, unii pe dreapta, alții pe stânga, iar oamenii presei scoseseră carnețelele, aparatele de fotografiat și camerele de filmat.

Cvorumul fiind întrunit, conducătorul ședinței bătu cu un ciocan de lemn în masă, semn că ședința putea începe, și îi rugă pe consilieri să se ridice în picioare și să păstreze un minut de reculegere în amintirea nevestelor premierului, primarului general al capitalei și secretarului sectorului 2, dispărute în împrejurări neelucidate.

— N-ar fi rea o inițiativă legislativă prin care să se mărească eficiența poliției, șopti Albrecht.

— Așa-i. Dacă i-ar îmbrăca și pe cei din acest sector în uniforme, le-ar crește prestanța în fața hoților, spuse Diana.

— Pot să aibă polițiștii o ținută oricât de impunătoare. Hoții sunt tot hoți.

— Totuși, mi se pare penibil să te aresteze un polițist în fundul gol.

— Nu se poate, spuse bărbatul.

— Ce nu se poate?

— Cum te-ai simți tu dezbrăcată în fața unui polițist îmbrăcat?

— M-aș simți în inferioritate, dar cred că nu e bine să ajungem în situația de a avea de-a face cu poliția.

— Imposibil.

— Ce e imposibil? întrebă femeia.

— E imposibil să nu ai de-a face cu poliția. Ai văzut, dacă ești căutat de poliție, ești căutat și de polițiști, indiferent dacă sunt îmbrăcați sau nu. În numele legii, ești arestat. Nu are importanță în numele cărei legi.

— Chiar dacă inutilă, ideea cu încurajarea poliției nu e rea, spuse Diana. Prinde la electorat. Am întregistrat-o și o voi fo-

losi în raport. Ochiul meu informațional e deja deschis spre tot ce se întâmplă de acum încolo. Totuși, ce te-a făcut să abordezi acest subiect? Te-ai gândit singur la lucrurile astea?

— Cum adică?! întrebă investigatorul.

— Această discuție, în aceiași termeni, am avut-o și cu originalul Hosman.

— Din moment ce nu-mi amintesc de discuția ta, presupun că m-am gândit singur.

— Mă întreb ce rost are discuția asta și de ce se repetă întocmai, iar tu, fără să știi ce mă întreb eu în gând vrei să îmi spui că discuția își are rostul ei pentru că escrocii de pe aici nu au rafinamentul celor de pe Pământ; sunt și hoți, și urâți, spuse Diana.

— Exact. Asta voiam să spun și voiam să completez că totul se datorează faptului că bogăția dezorganizată de aici e sărăcie curată. Mulți fură, dar puțini profită de aceasta.

— Eu îți spun că planeta asta a progresat în ultimul hal datorită faptului că nu există un cadru legal nici măcar pentru hoție, deoarece, ca orice lucru, legile funcționează între anumite ore, iar tu te gândești să-mi spui că legile sunt respectate la grămadă și politicienii nu trebuie lăsați să gândească singuri, nu-i așa?

— Exact, spuse Albrecht. Mă gândesc să-ți spun că politicienii nu trebuie lăsați să gândească singuri pentru că fac doar prostii, spuse falsul vicepreședinte. S-a demonstrat anatomic faptul că indivizii fără cap nu gândesc.

— Iar eu îți dau dreptate și îți spun că, dacă vrei să te apuci serios de politică, trebuie să ai un ajutor serios.

— Nu mă gândesc să mă apuc serios de politică. Vreau să mă întorc acasă.

— Aici, discuția mea cu originalul nu mai coincide cu discuția asta, spuse femeia. Când mă refeream la politică, nu vorbeam despre tine.

— Despre cine vorbeai?

— Despre mine. Vreau să mă ajuți tu pe mine, nu eu pe tine.

— Cu toată plăcerea, dar acum ar fi mai bine să ne îndreptăm atenția spre ceea ce se întâmplă în sală, spuse investigatorul.

Consilierii se așezaseră și, în așteptarea semnalului de începere, foșneau ziare sau dosare cu ordini de zi de la adunările ordinare anterioare. Pentru că ședința era declarată ca fiind publică, Albrecht află că se aleseseră și câteva zeci de oameni de pe stradă. Fuseseră aduși cu forța în incintă și ocupau ultimul rând din spate, rând care se afla separat de blocul de scaune din față al sălii printr-o distanță de vreo câțiva metri.

Primul care urcă la tribună și luă cuvântul fu primarul.

— Ce mulți sunteți! spuse rotindu-și privirile prin sală. Mai ales dumneata, de acolo.

După ce râsetele încetară, se apucă să expună, în termeni simpli și plini de mult bun simț, cam ce i-a trecut prin cap atunci când a avut inițiativa strălucită de a propune îmbrăcarea celor ce umblau goi, inițiativă care, așa cum se va vedea peste mai multe secole, va da roade. S-a gândit să propună consiliului local adoptarea unei hotărâri prin care să se interzică măcar locuitorilor sectorului 2, indiferent de rasă, condiție socială, religie sau stare de agregare, să mai umble dezbrăcați pe stradă.

În încheiere, făcu semn unei secretare să împartă reprezentanților presei textul oficial, semnat și parafat, și ură succes celor care urmau să discute și să voteze acest text.

Primul înscris pe lista vorbitorilor era un reprezentant al unui partid extremist de stânga.

— Nu cred că inițiativa domnului primar va avea sorți de izbândă, începu el. E adevărat, în antichitatea pământeană, oamenii puneau pe ei tot felul de pânzeturi, prinse cu ace de aur. S-a ajuns la o așa mare risipă de imaginație în conceperea brizbizelor, încât omul, „cel mai de preț capital", a ajuns să nu mai aibă nicio valoare. Și-a consumat energia cu lucruri inutile. Atunci mai mergea. Era frig și, când venea vorba despre frig, oamenii vorbeau cu căldură. Nu se ajunsese la independența față de natură. Independența față de condițiile de mediu s-a

produs în zilele noastre şi, cum e firesc, a dus la o mai mare apropiere de natura umană. Forţele de dreapta au încurajat simplificarea modelelor de haine, culorile mai puţin enervante, dar să nu uităm că revoluţia tehnico-ştiinţifică, promovată de forţele stângii politice, a introdus şpilhozenul unisex şi unicolor. Doar mirosurile au fost diferite, în funcţie de coeficientul de inteligenţă al fiecăruia.

— Ha, ha, ha! sări un consilier al unui partid din cealaltă parte a spectrului politic. Ce culoare?! Ce miros?! Ca urmare a egalitarismului vostru de prost gust, lucrurile începuseră să pută. Şi puteau într-un singur fel. Ar trebui să venim noi la putere, să dăm toate şulfele jos de pe cetăţeni, pentru a se vedea unii pe alţii într-o lumină adevărată.

Preşedintele de şedinţă bătu cu ciocanul în masă, indicându-i recalcitrantului să ia loc şi să vorbească atunci când îi vine rândul.

— Politica dezastruoasă a ultimelor guverne interimare a adus lumea la forma primară, a lăsat-o în fundul gol. În numele unei democraţii prost înţeleasă, se consideră individualismul ca un concept de bază şi se uită munca în echipă, se enervă vorbitorul, privindu-l pe deasupra ochelarilor pe acela care îl întrerupsese.

— Munca în echipă duce la devieri sexuale! strigă, la rândul lui, din sală, consilierul de dreapta. Şi la antici se umbla în pielea goală, mai ales pe stadioane, la olimpiade, dar atunci nu aveau altă treabă decât să înalţe temple şi să venereze frumuseţea corpului uman. Nu-şi prea puneau capul la contribuţie.

Văzând că nu are cu cine vorbi şi că e întrerupt tot timpul, consilierul de stânga lăsă locul următorului vorbitor înscris pe listă, membrul unui partid ecologist.

— E posibil să consideraţi că am avea aplecări spre stânga, dar nu este aşa, începu acesta. Partidul nostru face parte dintr-o convenţie de centru-dreapta şi simpatizează cu actuala putere. Părerea mea este asemănătoare cu cea a primarului: persoanele goale strică peisajul. S-a constatat că, atunci când ies din casă,

cetățenii unor sectoare ale capitalei noastre se dezbracă de tot ce au, ies la plimbare, pe străzi sau prin parcuri, şi nu mai sunt atenți decât unii la alții. E adevărat că atenția aceasta este foarte bine mascată de educația pe care am primit-o, educație ce ne serveşte şi în relațiile de serviciu, dar tot cu ochii în patru suntem. Ce ar fi ca, acum, în şedință, să lăsăm la o parte acest unic punct de pe ordinea de zi, care este introducerea sau nu a hainelor în afara locuinței personale, şi să pornim a face remarci deplasate privind defectele fizice pe care le are fiecare? Vă spun că ar fi foarte rău. Are dreptate primarul: ceea ce nu se vede, nu intră în discuție. Dacă ne acoperim goliciunea, măcar la serviciu, nu mai suntem nevoiți să ne gândim tot timpul cum să ne înfrânăm instinctele şi nici nu mai avem nevoie să votăm tot felul de pedepse aspre pentru cei care se iau de semenii lor.

Următorul vorbitor, un social-democrat, urmă la microfon şi spuse că lucrurile cele mai simple sunt moştenite din generație în generație şi că nu are rost să le schimbăm tocmai noi, că suntem mai breji, mai ales atunci când lucrurile cele mai simple sunt acelea care nu există. Cele mai simple haine sunt acelea pe care nu le avem. Despre ele nici nu trebuie să vorbim. Ținu să releve faptul că ultimele cercetări socio-psihice au demonstrat faptul că instinctele se aprind mai repede atunci când li se ascunde ceva. Un simplu fiar, pus pe o femelă, o face mai misterioasă, mai atractivă, lucru care nu ne trebuie în societate, la lucru, prin parcuri sau magazine.

— Sunt de acord cu antevorbitorul meu, spuse un consilier socialist, urmând la cuvânt. Instinctele de procreare trebuie să se trezească acasă, la fiecare, când, după ce am luat masa, ne-am făcut de lucru prin atelier, am lucrat ceva pe calculator, am controlat lecțiile copiilor, am udat grădina, am tuns iarba sau am privit la televizor, trebuie să ne îmbrăcăm frumos, la cravată, cu pălărie sau fără, în cizme sau pantofi, după gust, şi să ne băgăm într-o cameră obscură, unde să facem tot ce dorim. Sunt de acord cu primarul, care vrea, iată, după atâta

amar de vreme, în care ne-am văzut goi, să ne vedem şi îmbrăcaţi. S-ar putea relansa industria uşoară şi s-ar putea crea multe locuri de muncă.

— S-ar putea crea pe dracu'! strigă un consilier. Industria uşoară e acaparată de mafie, cu ajutorul vostru, aş spune!

— Am putea aduce haine, la mâna a doua, de pe Pământ!

— Ăsta e genocid. Nu putem şti cum reacţionează autohtonii şi celelalte rase de extratereştri la bolile noastre.

— Da, iar cu hainele astea nu am face altceva tot timpul decât să stăm în oglindă şi să ne admirăm, interveni şi un consilier de pe primul rând, din stânga. N-am face altceva decât să ne lăudăm unii la alţii hainele, din ce în ce mai sofisticate şi mai fistichii. Unde ar mai fi eficienţa muncii?

— Având în vedere eficienţa muncii noastre, vă rog să nu întrerupeţi vorbitorul! se enervă preşedintele şedinţei. După luarea de cuvânt a primarului, îşi spune fiecare părerea, mai pertinentă sau mai puţin pertinentă, apoi îşi formează fiecare propria lui opinie, pro sau contra, şi trecem la vot. Întreruperile şi discuţiile în contradictoriu, în afara listei de vorbitori, prelungesc inutil şedinţa.

Deoarece socialistul nu mai avea nimic de adăugat, luă cuvântul un reprezentant al coaliţiei, aflată pe moment la putere, şi spuse că dezbrăcarea, inclusiv dezbrăcarea de caracter, este o practică liberală, o eliberare de convenţionalismul ieftin, specific unor ere întunecate, cu perucile, blănurile şi păduchii lor sau maieurilor luate peste pufoaice.

— Ce sunt păduchii?! se interesă preşedintele şedinţei.

— Nişte bidigănii enervante cu formă de taier.

— Ce sunt bidigăniile?

— Nişte chestii mici şi enervante, ca furnicile de conversie, dar mult mai mari, vizibile cu ochiul liber.

— Taierul?

— O farfurie întinsă, din metal.

— A!

— Nu are rost să ne ferim de frig, acum, când temperatura este menţinută constantă, pe toată planeta, spuse liberalul.

Dacă vrea cineva să se culce cu nevasta îmbrăcat în salopetă de mecanic, cu fular la gât, bocanci în picioare şi căciulă pe cap, e liber să o facă. Îşi poate procura orice. Nu toată industria textilă e la cheremul mafiei. Există fabrici care lucrează la cererea clienţilor. Dacă vrei să te duci la culcare cu tractorul, nu te împiedică nimeni. În limitele legilor, fiecare poate face, la el acasă, tot ce pofteşte. Vă previn că purtarea hainelor încurajează traficul de droguri, care, ascunse prin buzunare false, sunt găsite mai greu. Prin buzunare, pot fi ascunşi banii falşi sau trusele de spart bănci. O cartelă de credit, legată de gât, şi o geantă transparentă sunt de-ajuns.

Încheie prin a le ura tuturor să lupte pentru o societate simplu organizată şi coborî de la tribună. Timp de o oră, se perindară la microfon mai mulţi consilieri, aprobând ideea îmbrăcării locuitorilor Iozei sau, dimpotrivă, criticând-o cu vehemenţă.

— La un buget de austeritate, cum este cel al capitalei noastre, asta ne mai lipseşte, să-i îmbrăcăm pe cei goi, spuse un vorbitor. De bine ce o ducem, n-o prea ducem. În condiţiile în care tradiţia croitoriei s-a cam pierdut, noi vrem să aruncăm cu miliarde. Nici ce mai e la modă nu se ştie, aceasta dispărând în condiţiile în care a dispărut obiectul discuţiei şi hainele sunt traficate de mafie. Să trimitem şomeri la calificare, departe, în enclavele unde s-au auto-exilat unele categorii de oameni, mi se pare o pierdere de timp şi de bani. Nu putem şti dacă pământenii amintiţi au evoluat sau au devenit primitivi. Nu putem şti dacă au păstrat tradiţia de a fabrica haine sau sunt şi ei dezbrăcaţi. Mai bine am folosi banii să astupăm gropile de pe şosele. Vă întrebaţi de ce sunt aşa bune maşinile noastre? Pentru că reuşesc să meargă pe drumurile noastre. Să construim mai multe şcoli sau să ajutăm sănătatea şi culturile tuturor raselor!

— Unde sunt tradiţiile noastre?! întrebă retoric consilierul unui alt partid de stânga. Unde sunt frumoasele noastre costume populare de acum trei secole? Dacă membrul unei comunităţi minoritare nu se exprimă în limba lui de origine, nici nu

ştii că e minoritar. Majoritatea raselor venite după noi au proprietăţi mimetice, ca şi autohtonii. Oricine se poate strecura în orice structură a statului, făcând politica cine ştie cui şi subminându-i autoritatea.

— Da, dar singura minoritate adevărată suntem noi, oamenii. Doar noi nu ne putem metamorfoza, interveni un consilier al forţelor de dreapta.

— Nu suntem singura minoritate, sări un al doilea consilier al forţelor de dreapta. O minoritate foarte mare sunt cei ce ne operează la buzunare, atunci când purtăm haine. Când umblăm dezbrăcaţi, hoţii se „metamorfozează" în oameni de afaceri.

— Şi, în plus, dacă plângi atâta după tradiţii, ce te împiedică pe dumneata să-ţi pui un frumos costum popular, din zona unde te-ai născut, şi să petreci o frumoasă seară pământeană, în intimitate, cu nevasta, dacă eşti aşa mare naţionalist?! întrebă un liberal.

— Să vă suiţi voi în pat, îmbrăcaţi în costum popular, cu ţări de bumbac, cizme, laibăr şi pălăriuţă cu pene, pe o căldură înăbuşitoare! strigă consilierul de stânga în microfon. Am făcut nenumărate cereri, să vină cineva şi să-mi repare climatizarea, dar n-a venit nimeni. Dacă noi, consilierii, suntem trataţi cu dispreţ, ce să mai vorbim de cetăţeanul simplu, votantul care umblă cu fundul gol pe stradă. Am luat după acesta zece piei, printr-o fiscalitate înrobitoare şi iraţională... Eu vreau să ies, cu nevasta şi copiii, la biserică sau la cumpărături, îmbrăcat în costum popular, să mă admire toată lumea.

— E treaba dumitale, interveni conducătorul şedinţei. Aici, însă, discutăm o problemă cu implicaţii sociale, politice şi economice mult mai profunde, cu repercusiuni neaşteptate, imprevizibile, în timp. Vă rog să reveniţi la subiect!

— Nu revin la niciun subiect. Or să ne mănânce autohtonii. Lor le vine mult mai uşor să demonstreze ceva, altcuiva decât propriului lor popor. S-au înmulţit peste măsură şi nici nu pot fi depistaţi. Au înveliş uman, ca şi noi. Dacă umblă îmbrăcaţi

sau în pielea goală, nu are nicio importanță. Nu îi caută nimeni să vadă dacă au funcții vitale sau nu. În plus, fac față de noi aceeași politică pe care o facem și noi față de ei.

— Vă rog să treceți la loc! spuse președintele. Sunt și autohtoni de față și se pot simți jigniți. Sunteți un naționalist șovin.

— Nu trec niciunde!

— Mă obligați să amân ședința. Și așa, am mai amânat-o de câteva ori. Știți prea bine.

Auzind ce e pericol să fie chemați din nou, consilierul se depărtă de microfon, de parcă acesta ar fi fost încins. Începu să facă semne obscene către consilierii băștinași, către conducătorul ședinței și către următorul înscris pe listă, care se apropiase de microfon. Fu rugat să înceteze, admonestat și, până nu luă o palmă peste ochi, nu se opri.

— Vreau să spun, la începutul luării mele de cuvânt, că nici eu nu suport băștinașii, care se chinuiesc să demonstreze că ne sunt superiori, dar un lucru trebuie să recunoaștem: și ei umblă goi pe străzi, la serviciu, și lor li se dereglează climatizarea, spuse următorul vorbitor. Nu-i împiedică nimeni să se înmulțească. Faptul că fac mulți copii, nu-i face să progreseze. Am văzut că, deși au un potențial foarte mare, n-au înaintat tehnic și nu s-au civilizat prea mult. Trebuie să învățăm de la ei că, să ne înmulțim numai de dragul de a fi majoritari, e prea puțin. Nu trebuie să facem din creșterea numărului de indivizi un scop în sine.

— Mai la obiect, domnule! interveni conducătorul ședinței.

— Mai la obiect?! Mai la obiect e faptul că suntem un sector între celelalte sectoare ale capitalei Lahr și nu putem hotărî pentru alții. Dacă ne apucăm să ne împopoțonăm fără aprobarea unui guvern stabil, unei președinții stabile, unui parlament stabil, provenite din alegeri democratice, călcăm o hotărâre anterioară. E posibil să ni se taie orice sursă de energie și să se bage armata peste noi. Călcăm legea administrației publice locale și legea funcționarului public, iar acestea nici nu au fost date încă.

— Cum să călcăm nişte legi care nu există?! sări un consilier.

— Chiar aşa, cum?! se miră şi conducătorul şedinţei.

— Foarte bine. Se ignoră nişte principii, care se găsesc în orice lege, cum sunt cele două legi amintite, nu se calcă nişte legi care nici n-au fost date.

— Profund.

— Profund sucit.

— Inexact. Vreau să spun că ar trebui să ne vedem de micile noastre hotărâri meschine, de spaţiile comerciale, de excursiile pe comisii, de numele străzilor, salarii, taxe, comemorări, zilele capitalei, decernări de titluri, iar problema îmbrăcării sau dezbrăcării cetăţenilor s-o lăsăm în seama viitorului guvern. Nici nu ştim dacă, în urma alegerilor democratice pentru care ne pregătim, va rezulta o democraţie reală sau vom vira către vreo formă de dictatură.

— Nu e nicio diferenţă! strigă un consilier.

— Ba e, spuse conducătorul şedinţei. Diferenţa dintre dictatură şi democraţie este că în prima ziariştii scriu în speranţa schimbării sistemului, iar în cea dea doua scriu repede să nu se schimbe sistemul.

— Cum ar veni, democraţiile sunt pauzele de masă dintre dictaturi, râse cel de la microfon.

Bombăni ceva, în timp ce se îndrepta spre scaunul lui, dar nu auzi nimeni ce spunea.

Luă cuvântul o reprezentantă a sexului slab şi frumos, membră a unei formaţiuni politice civic-liberale, arătând că, paradoxal, după ce s-a renunţat la haine, s-a micşorat numărul de violuri şi agresiuni verbale la adresa locuitoarelor de sex feminin.

— Când eşti gol, te gândeşti că poţi fi tu însuţi agresat, indiferent de sex, concluzionă ea.

— Mai ales că tot noi, consilierii, am hotărât să nu se mai permită folosirea sintagmei „contact sexual" şi să devină uzuală aceea de „contract social"! strigă un socialist.

Trecând peste un mic incident, în care un cameraman, având intenția să facă loc reprezentantei civic-liberale, se agăță de o treaptă şi căzu cât era de lat, şedința continuă. Părerile erau pro şi contra inițiativei primarului.

Luă cuvântul un autohton, membru al unui mic partid naționalist şi spuse că el, ca mulți alții, nu avea nimic cu minoritățile. Atâta timp cât nu făceau rele, conlocuitorii puteau face orice politică. Dacă erau îmbrăcați sau dezbrăcați, nu-i băga nimeni în seamă. Nu putea nimeni să ştie dacă erau autohtoni sau oameni, iar alte forme de extratereştri erau în număr mult prea mic. De funcțiile vitale ale oamenilor, ar fi trebuit să se ocupe poliția.

— Treaba noastră, a consilierilor, constă în faptul că, au sau n-au haine pe ei, sunt autohtoni sau extratereştri, bogătaşii oraşului sunt cei care pompează banii, continuă el. În trecut, era la modă sintagma „corupt în fund". Cum îl prindea pe parvenit, instanța judecătorească îi decupa pantalonii în fund, supunându-l oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupții se acoperă cu acte şi se ascund în spatele nudității, scăpând printre degete. Păcat de bunele obiceiuri!

— Vorbeşti prostii! sări un reprezentant al dreptei. Am ajuns până acolo, încât, cu haine sau fără, să nu vrem o anticorupție a corupției, ci o anticorupție curată. Vehiculăm noțiuni, aşa, de dragul noțiunilor. Planeta a progresat în prostie, iar masa de cetățeni e prea săracă pentru a ne permite acest lucru.

— Domnilor, vă atrag atenția că avem un singur punct la ordinea zilei, spuse conducătorul şedinței. Nu discutăm despre minorități sau despre corupție.

— Cum să nu discutăm?! sări reprezentanta unui partid democrat. Unde e democrația şi libera exprimare? Totul se leagă: civism, nuditate, corupție, inflație, minorități... Se apropie clipa când sărbătorim ziua internațională a Pământului pe frumoasa planetă Ioza. De fiecare dată, mie mi-e ruşine că trebuie să merg în fundul gol la depunerea de coroane de flori. Mi-a fost frică s-o spun, dar acum o spun răspicat.

— De ce nu te muți într-un sector unde cetățenii umblă îmbrăcați?! strigă un consilier.

— Aici am familia, casa și funcția.

— De dragul funcției, ești în stare să umbli și dezbrăcată, o ironiză un reprezentant al uneia dintre religiile pământene și membru al creștin-democrației. Concordă mai bine cu doctrina democrată, dar nu e lucru sfânt să te legi de uneltele puterii.

— Uite cine vorbește?! râse democrata. Știți foarte bine că fiecare dintre noi a plătit sume importante pentru a fi trecuți mai în față pe liste. Acum, își exersează fiecare influența politică pentru a scoate măcar dublu din cât a investit. Să mă mut în altă parte și s-o iau de la capăt? Ce idee?! Voi, reprezentanții unor forțe superioare, dar inefabile, pe care susțineți a le fi depistat pe Ioza, folosiți puterea pentru a ne pregăti pe noi pentru o judecată de după moarte, iar când nu vă mai merge, intrați în avocatură.

— Blasfemie! strigă creștin-democratul, roșu la față.

Conducătorul ședinței bătu cu ciocanul în masă, în mod repetat, până dispăru și cea mai mică urmă de rumoare, și spuse că totul nu e decât o problemă de conștiință.

— De-asta am fost chemați, reluă el. Să votăm așa cum ne dictează conștiința, indiferent de rezultatul votului. Dacă există, mai lăsați în pace forțele divine! Nu le mai băgați în certurile voastre! Păstrați-le ca pe ceva sfânt și ca pe o opțiune individuală!

— Nu aveți dreptate, spuse un reprezentant al dreptei liberale, urcând la tribună. Vorbiți de opțiune individuală și de liberul arbitru, punându-ne să votăm o opțiune colectivă: ori toți îmbrăcați, ori toți dezbrăcați. Eu aș propune o a treia cale: cine vrea îmbrăcat, să umble așa pe străzi, iar cine vrea dezbrăcat, să umble dezbrăcat.

— Mai este o cale, spuse un socialist. Să umble toată lumea îmbrăcată prost.

— E mai greu să faci lumea să umble îmbrăcată bine.

— Îmbrăcată bine, poate. Și mai greu e să faci lumea să umble îmbrăcată cu gust. Încotro se îndreaptă moda asta?

— Nu ştiu, spuse liberalul, Deocamdată, moda se învârte pe aici, nu se îndreaptă în nicio parte. Din cauza asta suntem convocaţi la şedinţa asta, noi, politicienii. Suntem formatorii de opinie. Dacă nu putem introduce bunul gust prin mijloace paşnice, propunem o lege în acest sens.

— Vrei, poate, în spirit liberal, să plătească cine vrea impozite, în condiţiile în care voi promiteţi reducerea fiscalităţii, dar aţi pus ministrul finanţelor să ne jupoaie?! se enervă socialistul. Cea mai bună cale este să plecaţi singuri de la conducere.

— Nimeni nu pleacă singur de la conducere.

— Domnu', domnu'! bătu preşedintele în masă. Nu are nicio legătură cu discuţia.

Odată aprinse, spiritele se încinseră în momentul în care unul dintre consilieri trecu la microfon, în locul liberalului, şi lansă bomba. Om de la munte, calm, venit de curând pe Ioza, membru al unui mic partid de opoziţie, consilierul începu prin a spune o anecdotă cu un ţăran şi o girafă, apoi lansă ideea că oraşul Lahr, capitala, nici nu există, că face parte dintr-o lume virtuală. Ei, consilierii, puteau să nu fie vii, să fie doar o îngrămădire de biţi, care poate fi ştearsă de orice virus. Acţiunea lor de a iniţia modificarea unei legi, printr-o hotărâre de consiliu şi o listă de semnături, putea fi stopată de o simplă întrerupere de energie, dacă nu era băgată la timp în memorie.

— Cum e posibil ca noi, consilierii, oamenii de afaceri, funcţionarii publici, până la ultimii paznici şi gunoieri, să umblăm dezbrăcaţi pe stradă?! spuse el retoric. M-am întrebat, de multe ori, unde a dispărut ruşinea şi am găsit un singur răspuns: o lume ca asta nu există. E posibil să fim doar piesele cu care joacă vreun nebun un joc pe calculator. Putem fi chiar pionii cine ştie cărei instanţe superioare, bine intenţionată.

— E speculaţie ieftină! strigă un consilier de stânga. De când s-au băgat calculatore şi în closete, a înnebunit lumea.

— Ai citit prea multe romane science-fiction, râse preşedintele de şedinţă. Ai venit mai de curând şi nu ştii că acest gen de scrieri este interzis pe planeta asta.

— Ştiu eu?! E posibil să fie cum spuneţi voi, dar eu aşa simt, că e ceva în neregulă cu noi şi ar trebui să ne întrebăm ce.

— Ce ţi se pare dumneata a fi în neregulă?

— În primul rând, mă frapează faptul că au încremenit consilierii din spatele sălii. Au rămas ţepeni cei din ultimul rând, apoi, în timp ce vorbeam, cei din rândul următor, încoace, spre în faţă. După aceştia, au încremenit cei din rândul al treilea şi al patrulea. Nici cei din rândul al cincilea nu mai dau semne de viaţă.

Albrecht, Diana, oamenii de presă şi publicul văzură privirile mirate sau de-a dreptul îngrozite ale consilierilor din primele rânduri şi ale celor de la masa prezidiului. Neliniştea plana ca o pasăre întunecată deasupra incintei.

— Ai dreptate, spuse conducătorul şedinţei. Cei de pe ultimul rând sunt statui de piatră şi s-a accentuat paloarea feţelor celor de pe rândul următor. În felul ăsta, dacă e adevărat ce ai intuit dumneata, vom împietri şi noi.

— Poate ar fi bine să ieşim afară, spuse unul.

— Ar fi o idee, dar simt că nu mă pot ridica de pe scaun, spuse un altul.

— Nici eu, întări un al treilea.

Albeaţa feţei, ca pe nişte sculpturi sidefate, apăruse la aproape toţi membrii consiliului local al sectorului. Unul dădu să spună ceva şi împietri cu gura căscată, iar cel de alături rânjea ca un tâmpit. Cei mai mulţi aveau întipărită pe faţă expresia mirării, a fricii sau o îmbinare între cele două.

Capetele celor de pe ultimele rânduri începuseră să aibă fisuri. Braţul stâng al unuia se frânsese şi căzuse peste speteaza scaunului din faţă.

Speriat, preşedintele lovi cu ciocanul de lemn în masă, vrând să suspende şedinţa, iar acesta se sparse în mii de cioburi de parcă ar fi fost din sticlă.

Vrând să spună ceva conducătorului şedinţei, primarul urcase scările, dar încremenise la mijlocul drumului, pe podium. Punându-şi problema că locul e de vină, cei mai mulţi se gân-

deau fără rost că ar fi fost bine dacă ieşeau din timp afară. Rămăseseră cu privirile mute, încărcate de ură, către ultimul vorbitor, cel care intuise dezastrul. Acesta, la rândul lui, începenise la microfon.

— Ce mai e şi asta?! se miră Albrecht. Se joacă cineva cu furnicile de conversie sau cu citindele?

— Nu ştiu, spuse Diana. Nu cred. Am auzit eu că ar exista o boală a puterii, adusă de pe Pământ, dar credeam că e o glumă, să se mai tempereze elanul unora. Nu mi-am închipuit că e adevărat.

Văzând că membrii consiliului încep să se fărâmiţeze şi să se împrăştie pe jos, sub formă de pulbere fină, ziariştii îşi adunară lucrurile şi dădură buzna afară. La fel făcură şi cei din urmă spectatori, cei care avuseseră curiozitatea să urmărească până la sfârşit dezastrul.

— Noi de ce nu plecăm?! întrebă Albert.

— Nu ne goneşte nimeni. Dacă e aşa cum se spune, că dorinţa de putere este o boală care te transformă în statuie, înseamnă că nu ne afectează pe noi.

— Eşti sigură?

— Ce vrei să spui?! întrebă femeia.

— Ai o ciudată paloare a feţei.

— Asta e chiar o glumă proastă, se enervă Diana.

— Eşti sigură că nu voiai să faci politică de dragul puterii?

— Cât se poate de sigură.

— Atunci boala asta e chiar urâtă, spuse Albrecht. Acţionează şi asupra subconştientului.

— Ce vrei să spui?

— Faptul că ochiul natural ţi s-a înroşit şi mandibula ţi se mişcă foarte greu. Cuvintele tale par a veni din gât.

— Mă faci să-ţi zâmbesc drept în nas, glumi Diana.

Bărbatul văzu că se întipărise pe faţa femeii un zâmbet chinuit, dar nu mai înţelegea niciun cuvânt. Cuvintele erau din ce în ce mai hârâite şi mai stinse, iar procesul de transformare spre starea de statuie şi apoi spre starea de praf era acelaşi ca

la consilieri. Singurele lucruri care nu fuseseră afectate de boală erau ochiul artificial şi ecusonul cu senzor. Le culese din praf şi le puse într-unul din buzunarele rucsacului, gândindu-se că îi pot folosi la ceva.

Într-un târziu, din spatele unei draperii, unde se găsea, probabil, o uşă, văzu că apar două femei de serviciu.

— Phiui! exclamă una. S-a făcut târziu. Iar trebuie să adunăm mizeria produsă de degradarea consilierilor. Norocul e că unii au ochi artificial şi mai facem un ban.

— Nu sunt în stare de nimic, spuse cea de-a doua. Când trebuie să ia şi ei o decizie importantă, se fac bucăţi. Acum, de unde ştiu eu dacă trebuie să plec acasă înţolită sau, ca până acum, în pielea goală? Nu mai vin odată alegerile alea generale, că de parţiale m-am săturat.

— Nu mai e mult. Dar, ce speri tu de la alegerile alea?

— Se produce o schimbare.

— O schimbare se produce, nu zic nu, dar regimul rămâne acelaşi, cu acelaşi fel de oameni. Se schimbă ceva, dar totul rămâne la fel. Din când în când, se aşează câte unul pe scările primăriei şi face greva foamei.

— Nu fac greva foamei cei care au din ce slăbi.

— Ai dreptate.

— Acum, va fi ales alt consiliu local la sectorul nostru. Alte figuri, alte mofturi.

— Până li se urcă puterea la cap şi se alege praful.

— Praf pe care trebuie să îl adunăm noi.

Femeile de serviciu măturau pulberea rezultată din descompunerea consilierilor şi executivului primăriei şi o aruncau într-o cutie imensă. Din când în când, se opreau pentru a se odihni, pentru a mai trage câte o înjurătură la adresa celor care conduceau sau pentru a cleveti.

Când dădură cu ochii de Albrecht, rămaseră cu gura căscată de uimire.

— Uite un cetăţean care nu are beţia puterii! spuse una dintre ele.

— Orice individ are beția puterii, spuse cealaltă.

— Iar în primărie puterea te sufocă.

— De ce nu te-ai făcut praf până acum?

— Sunt un om normal, spuse bărbatul. Nu am niciun motiv să mă descompun.

— Ha, ha, ha! râse una dintre femeile de serviciu. Asta e ca în bancul ăla cu extratereştri, care caută epava unui submarin.

— Nu-l ştiu, spuse ce-a de-a doua.

— Se zice că extratereştri din diferite părți ale lumii aud că, la polul înghețat, din zona întunecată a planetei noastre, a eşuat un submarin autohton. Dintr-un spărgător de gheață extraterestru, este coborât un batiscaf, conținând, bineînțeles, un scafandru extraterestru. Dintr-un al doilea vapor extraterestru, e coborât spre epavă, un al doilea batiscaf, conținând un al doilea scafandru extraterestru, dintr-o altă rasă. Tot aşa, e coborât al doilea scafandru, al treilea, al patrulea şi aşa mai departe. După îndelungi cercetări, iese la suprafață primul extraterestru, al doilea, al treilea şi, în final, iese şi un om, care, în felul lui, e tot un extraterestru. „Ce e cu tine aici?! este întrebat omul. Nu se vede niciun vapor uman împrejur." „Ştiți, eu nu am venit la furat. Eu sunt spion", se scuză scafandrul pământean, trăgând puternic aer în stomac, prin cele 24 de orificii bucale. Spre uimirea tuturor, care nu mai văzuseră un spion, omul prinde cu cele 6 membre anterioare un prosop, îşi freacă bine bronhiile, se îmbracă, îşi îndeasă lucrurile într-o valiză mică, salută reverențios şi se depărtează, țopăind într-un picior.

Cea de-a doua femeie de serviciu râdea să se prăpădească, dar Albrecht găsea că nu e nimic de râs.

— Ce banc tâmpit, spuse el.

— Nu e niciun banc tâmpit. E un banc bun. La fel ca în banc, tu ne spui, fără să te întrebe nimeni, că eşti normal, adică nu eşti atins de morbul puteri, şi culmea, mai spui şi că eşti om, adică de pe Pământ. În realitate, cine ştie ce dihanie într-un picior mai eşti.

— Puteți crede orice. Sunt om şi nu am nicio ambiție politică.

— Nu se poate. Toți oamenii aduși aici sunt setoși de putere. Altfel, nu văd de ce ar mai fi venit. Că veni vorba de putere, știi bancul cu bomba atomică?

— Lasă bancurile! zise femeia. Să vedem de ce a venit.

— Eu am venit dintr-o eroare. Nu doresc să fiu conducător. Nu vreau decât să ajung înapoi, pe Pământ, la familia mea. Asta, bineînțeles, dacă nu ajunge originalul mai întâi. Mă și întreb dacă soția și noul născut sunt ai mei sau ai celuilalt.

— Acum, că am aflat de ce a venit, pot să spun bancul?

— Poți.

— Pe Pământ, escaladarea înarmării cu arme fotonice ajunge, într-un anumit moment, pe cele mai înalte culmi. Fiecare stat construiește, an de an, arme tot mai mari, mai perfecționate și mai puternice. Un stat agresor prinde o astfel de bombă de un avion și îi trimite pe militari s-o arunce asupra statului inamic, dar comandantul transmite acasă mesajul că bomba nu poate fi aruncată. „De ce nu poate fi aruncată?", întreabă dispeceratul. „Deoarece țara e prea mică", vine răspunsul.

Femeile de serviciu râdeau să se prăpădească, iar Albrecht se uita la ele fără să poată schița măcar un zâmbet.

— Ăsta e banc?

— Sigur! se miră una dintre ele. Ce ai vrea să fie?

— Lasă-l în pace! spuse cealaltă. Ăsta nu poate fi om. Nu are simțul umorului.

— Într-un fel, nu sunt om, spuse bărbatul. Sunt o copie, dar, fiind o copie identică, nici nu sunt atât de copie, ci un alt original. Se poate considera că sunt om, nu produs de sinteză genetică informațională. E ca și cum ai compara două imagini din două oglinzi paralele. Nu știi care e mai originală. Cât despre umor, am destul, dar nu diger bancurile absurde.

— Nu de poate. Consilierii pământeni fac bancuri din astea. După ce ne terminăm treaba, mai tragem cu urechea la certurile, bârfele și bancurile lor.

— Bancuri din astea merg aici, unde sunt inventate. Nu merg pe Pământ. Eu sunt venit mai de curând și nu înțeleg multe lucruri. Mai știți și alte bancuri?

— Sigur, spuse una dintre femei. Îl ştii pe ăla cu inaugurarea?

— Nu.

— Cu ocazia tăierii panglicii unui nou edificiu, o expediţie de extratereştri pământeni a ajuns în sectorul nostru. Membrii expediţiei au discutat cu cetăţenii, ca de la om la om, şi au pus bazele unei noi forme de umanism: umanismul pământeano-autohton, iar o televiziune alternativă a eternizat evenimentul. Într-o atmosferă sărbătorească, extratereştri pământeni s-au făcut panglică în jurul obiectivului inaugurat, iar primarul a tăiat panglica şi a făcut-o pastramă.

— E macabru şi de-a dreptul scabros, spuse Albert.

— Eu îl aud a nu ştiu câta oară şi tot îmi place, spuse cea-laltă femeie de serviciu, ştergându-şi lacrimile de râs.

Râsul îi îngheţă pe faţă când dădu cu ochii de un al doilea supravieţuitor al şedinţei.

— Hei! o zgâlţâi cealaltă femeie. Trezeşte-te! E doar un om.

— E plin. Ar fi bine să chemăm poliţia. Nu credeam că există atâţia oameni scârbiţi de politică.

— Nu mai e nimeni, spuse cel nou apărut.

— Eşti Zeze şi nu ştiu mai cum, secretarul ăla cu demisia, spuse Albrecht.

— Sunt Iacob Zeze, secretar în departamentul de propagandă. Te urmăresc de când te-au luat mafioţii şi te-au băgat în spital. Nu lăsam eu să fii vândut ca material genetic. Dacă nu intervenea femeia, să te salveze, te scoteam eu din ghearele medicilor.

— Nu mai spune! Tot mai vrei să-ţi dai demisia?

— Sigur, spuse secretarul.

— Dă hârtia încoace, să ţi-o semnez!

— N-o am la mine. E la hotel, acolo unde mi-am lăsat hainele.

— Ai plecat dezbrăcat, dar puşca nu ai uitat-o, spuse investigatorul.

— Trăim într-o lume periculoasă. Când am venit aici, n-am crezut că va fi aşa. Am venit să lupt pentru o lume mai bună.

Am auzit că pot exista şi „mafioţi cinstiţi" sau „crime serioase".

— Am auzit şi eu lucrul ăsta. Aici, mafioţii sunt consideraţi cinstiţi. Mi-a spus asta chiar şeful enocraţilor, cei ce deţin monopolul puşcăriilor. Spunea că escrocii nu au ce căuta în puşcăriile lor; nu sunt cinstiţi.

— Cei de aici spun că pe Pământ până şi cremele societăţii sunt neserioase şi mafioţii necinstiţi, spuse Iacob Zeze. În realitate, peste tot e la fel, indiferent dacă se poartă chelie sau părul lung, indiferent dacă se face sex inteligent sau prostesc, dacă inteligenţa e de bun simţ sau nu, dacă violurile au loc în aer liber sau nu, dacă iubirea e premeditată, dacă se fac cursuri de comportament la distanţă, dacă avem table de înmulţit cu capul, dacă se ridică monument monedei naţionale sau profitul e din pierdere. Suntem pierduţi pe o planetă pierdută. Odraslele bogătaşilor poartă pantofi de mers cu maşina şi apar în topul celor mai bogate odrasle de bogătaşi. Nici măcar în cultură nu e mai bine; scriitorii contemporani îşi publică autobiografia în mai multe variante, sprijinirea educaţiei este încă departe de setul de priorităţi al clasei politice şi, mai nou, se vorbeşte tot mai des de culturismul din cultură. Pe Pământ, nu există aşa ceva. Puşcăriile de stat sunt goale, nu pentru că a scăzut infracţionalitatea, cum spune Melior, ci pentru că nu vrea nimeni să lucreze acolo. Asta dă apă la moară enocraţilor, despre care nu ştie nimeni nimic şi care câştigă enorm cu puşcăriile lor particulare. Sunt sătul să slujesc o politică fără limite. Dacă vine cineva şi le spune aceste lucruri, ei se dau după deget, considerând că orice demascare e prematură. Şi nici nu tac; îţi spun asta în faţă.

— Decât să vorbeşti tot felul de prostii, care ne-ar putea băga în bucluc, mai bine ai şterge-o, spuse una dintre femei.

— Am înţeles de la Diana că aici, în primărie, suntem feriţi de pericole, spuse Albrecht.

— Nu sunteţi deloc feriţi de pericole, spuse femeia de serviciu. S-ar putea să vă dăm câteva mături pe spinare. Ne încurcaţi şi ne ţineţi din lucru.

Iacob Zeze şi Albrecht Hosmann fură nevoiți să părăsească sediul primăriei şi să iasă în stradă.

— Mergem la mine, propuse secretarul cu propaganda.. Am luat o cameră la hotel. Până ne gândim ce să facem, te ascunzi acolo.

— De unde ştiu eu că nu mă dai pe mâna mafiei, a partidului sau poliției?

— Dacă voiam să fac asta, nu mai apăream ca purecele pe guler, ci mă băgam în prima cabină telefonică şi sunam la poliție.

— Aia nu e cabină telefonică, spuse Albrecht. E o cuşcă în care se găseşte un animal. Chiar, am uitat să întreb ce e cu aceste cutii transparente, aşezate din loc în loc; mi se par destul de nostime micuțele animale ce se scălâmbăie în ele.

— Nu sunt cuşti cu animale pentru amuzament. Aşa arată pe aici cabinele telefonice. Eu nu prea folosesc astfel de telefoane.

— Era mai simplu să introducă telefonia mobilă.

— Da, dar s-au opus credincioşii, spuse Iacob. Înainte de a intra mafia peste ei, erau destul de influenți.

— Nu le-a convenit faptul că telefoanele mobile pot fi ascultate?!

— Fixe sau mobile, toate telefoanele pot fi ascultate. Argumentul credincioşilor a fost că degeaba ne chinuim să introducem noi şi noi sisteme de telefonie mobilă; Dumnezeu n-a chemat încă pe nimeni, telefonic, la el.

— I-auzi colo! se miră falsul vicepreşedinte. Şi s-au gândit la sistemul ăsta de telefonie publică?

— Exact. Telefoanele sunt mici animale înzestrate cu proprietăți telepatice. Sunt ecologice şi folosesc energie psihică neconvențională. Necazul e că sunt inteligente şi au idei. De multe ori, se bagă în discuție, aplanează conflicte sau sintetizează vocea unuia dintre cei ce discută şi deturnează sensul unor fraze. Tot ce fac, fac în bine, dar uneori mai încurcă relațiile, indiferent dacă sunt relații de dragoste, de prietenie sau

afaceri. Eu nu prea folosesc telefoanele astea; îmi place să am control absolut asupra spuselor şi acţiunilor mele.

— Cum rămâne cu secretul convorbirilor?

— Cum să rămână? întrebă Zeze. O fi important acest secret, dar infracţionalitatea e şi mai importantă. Au fost introduse animale telepate pe post de telefoane pentru a scădea numărul afacerilor dubioase încheiate pe cale telefonică.

— Hoţii se pot întâlni personal.

— Da, dar timpul costă bani. Până se întâlnesc ei, cresc costurile producţiei subterane sau scade valoarea acţiunilor de la bursă. Unii escroci ajung la concluzia că e mai economic să lucrezi cinstit.

— Aş vrea să văd un mafiot reprofilat, râse investigatorul.

— Nu spun că sunt mulţi escroci pocăiţi, dar s-au semnalat destule cazuri.

— M-am fâţâit o grămadă de timp prin oraş şi nu m-am gândit s-o întreb pe Diana ce e cu animalele astea.

— Mi se pare destul de curioasă apariţia femeii care te-a salvat, spuse Zeze. Nu cred că e aceea cu care am plecat din pădure, după ce te-au luat sanitarii.

— Nici nu e aia sau, mă rog, nu era, că a murit, spuse Albrecht. Era originalul.

— Aşa mai merge. Copia a fost arestată. După ce am ajuns în sectorul 2, ne-am dezbrăcat, să fim ca toată lumea. Neştiind că nu e voie, s-a apucat să fure o plasă de plastic dintr-un magazin. Voia să-şi pună hainele în pungă, să nu umble cu ele în mână. S-a apropiat un poliţist de noi, iar femeia a făcut prostia s-o ia la fugă. Aici, nimeni nu fuge de poliţişti. Omul de ordine s-a luat după ea şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat după aia.

— Unde e acum?

— Cred că poliţistul a dus-o la secţie s-o violeze, spuse secretarul.

— E frumos aşa ceva?

— Nu e frumos, dar nu cred ca biata femeie să fi avut bani, să plătească amenda care se dă în astfel de cazuri.

— Dacă ai avut bani pentru hotel, presupun că puteai s-o ajuți, spuse copia vicepreşedintelui.

— Presupui prost. Nu aveam niciun interes s-o ajut. Sunt un tip pragmatic. Pe tine, te ajut fiindcă am un interes.

— Eşti o pramatie. Nu ți-am propus să-ți semnez cererea de demisie şi să mă laşi în pace?

— Ba da, dar nu am foaia la mine, spuse Zeze.

— Am eu destule foi de hârtie în rucsac. Puteai să scrii altă cerere.

— În primul rând, nu ştiam ce ai tu în rucsac şi, în al doilea rând, nu vreau nimic pe gratis. Dacă îți fac un serviciu în schimb, mă simt mai bine.

— Ce serviciu ai putea să-mi faci?! se miră Hosmann.

— În primul rând, vreau să te ascunzi la hotel, apoi, în funcție de direcția în care vrei s-o iei, te pot ajuta. Am destule relații.

— S-o scoatem pe Diana din arest. Am mai multe cărți de credit.

— Nu cred că, după atâta timp, mai are vreun rost, fu Iacob de părere. Nici nu ştiu unde a fost dusă; sectorul e mare. Încercând să salvăm femeia, putem să intrăm noi în tot felul de încurcături. Spune-mi, mai bine, cu ce pot să te ajut pe tine?!

— Vreau să mă întorc acasă!

— Şi eu vreau să mă întorc acasă. După ce îmi semnezi demisia, nu mai am treabă pe Ioza. Plecarea acasă e o variantă demnă de luat în seamă.

— Ce facem? întrebă Albrecht.

— În primul rând, îți trebuie şi ție un ochi informațional; astrodromul e în zona întunecată. Ai destui bani?

— Nu ştiu ce bani se folosesc pe aici şi nici cât am pe cărțile de credit, dar mă întreb dacă nu cumva se poate folosi ochiul Dianei. Când ea s-a descompus, i-am recuperat ochiul.

— Se poate folosi, dar am văzut că ai recuperat mai multe lucruri, spuse Zeze.

— Doar ochiul şi un ecuson cu senzor, cum e ăsta, al meu, emis de o publicație din zonă. Dacă îți trebuie...

— Sigur că îmi trebuie. Dacă eşuăm în încercarea de a ne sui pe o farfurie zburătoare, putem să ne apucăm de ziaristică. Nici nu ştii cât de valoros este dreptunghiul ăsta de plastic. Poţi intra oriunde, poţi scrie articole şi le poţi vinde, pe bani frumoşi, la diverse publicaţii.

Secretarul cu propaganda îşi puse ecusonul la gât şi îi arătă spre o clădire veche.

— Ăla e hotelul, dar intrăm prin spate. Dacă ne vede cineva poate să creadă că facem parte din personalul de întreţinere. Nu cred că spionii mafiei se aşteaptă să tragi la hotel, dar e mai sigur aşa.

Împinseră o uşă din lemn masiv şi urcară o scară în spirală.

Ajunşi la etajul 3, străbătură mai multe culoare întortocheate, cunoscute doar de Iacob, ascunzându-se în vreun colţ întunecat la trecerea vreunui locatar.

— Asta e camera. Eu am să merg să trag câteva sfori, să văd dacă putem să-ţi montăm ochiul electronic fără să se sesizeze cineva. Vreau să cumpăr şi ceva de mâncare. Până mă întorc, ar fi bine să tragi un somn bun. Când te vei trezi, vei simţi că eşti alt om.

— Mie îmi spui?! râse Albrecht. M-am mai trezit odată că sunt alt om. O copie a unui original. Cred că am să citesc o carte. Văd că hotelul are camere cu bibliotecă.

— Nu îţi recomand să deschizi vreuna din cărţile astea. Sunt cărţi de atmosferă.

— Cum adică?

— Dacă te apuci să citeşti una dintre cărţile astea, poţi fi învăluit în atmosfera creată de scriitor, spuse Zeze. Dacă nu ai nervii tari, poţi să uiţi pe ce lume te afli şi rămâi pe veci învăluit în acea atmosferă. Deşi e un hotel vechi şi dărăpănat, camera e destul de scumpă aici, tocmai din cauza unor dotări de excepţie, cum este biblioteca, dar n-am găsit nimic liber în altă parte.

Secretarul luă o plasă din material plastic, obişnuită pentru sectorul acela de maximă transparenţă, îi mai spuse o dată să se odihnească şi plecă să cumpere mâncare.

Albrecht puse siguranța la ușă, trase perdelele să nu mai fie atâta lumină și se băgă în pat.

Încercă toate pozițiile și metodele, se băgă și cu capul sub pernă, dar nu reuși să adoarmă. Îl chinuia ideea că putea fi trădat oricând, de oricine, și ușa putea, în orice clipă, să se dea în lături sau să fie făcută țăndări de vreo explozie.

Se ridică din pat și privi pe fereastră. Nu se vedea decât o țesătură de străzi și o îngrămădire de clădiri vechi. La o oarecare distanță, printre dărăpănături de cinci până la treizeci de etaje, apăreau clădiri-turn cu sute de nivele.

În general, privitul pe fereastră îl deconecta, dar acum vânzoleala străzii nu-i făcea nicio plăcere. În grădina unui restaurant din apropiere, un grup gălăgios sărbătorea ceva. Adăpostiți sub umbrele imense, viu colorate, petrecăreții băgau în ei, pahar după pahar, un lichid maroniu. Un puternic miros de migdale și frânturi de cântece electorale ajungeau până la el, făcându-l să-și amintească de corul partidului și de mitingul neautorizat la care fusese nevoit să asiste pe câmpia din afara orașului.

Deoarece fereastra era închisă, era foarte mirat că mirosul și sunetele pătrundeau până la el, dar și mai mirat era de faptul că auzea perfect discuția pe care o avea o mamă cu fiica ei. Așezate la o masă lăturalnică, acestea nu păreau deloc deranjate de cântecele chefliilor. Fetița, care nu părea a avea mai mult de 6 ani, își bombarda mama cu întrebări inteligente, iar ultima încerca să facă față. Când nu mai putea să fie spontană, improviza.

„Dacă nu putem impune o lege, ce facem? întreba fetița."

„Știu eu? răspundea mama. Cred că suntem nevoiți, prin lege, să impunem măcar respectul față de lege."

„De ce nu suntem mulțumiți cu traiul pe care îl ducem?"

„Dacă te-ar mulțumi orice, nu văd ce rost mai are să trăiești."

„De ce trebuie să învățăm tot timpul?"

„Pentru a ni se recunoaște merite pe care nu le avem, trebuie să fim foarte bine pregătiți."

„De ce trebuie legitimat un lucru deja existent?"

„Pentru a putea găsi noi şi noi lucruri de legiferat."

„De ce ne lăudăm că nu avem de niciunele?"

„Pentru a le ascunde mai bine."

„Cine moare mai întâi, scriitorul sau lumea sa?"

„Cred că, mai întâi, moare lumea pe care scriitorul o lasă altora."

„De ce nu trebuie să ne îmbogăţim?"

„Până nu te îmbogăţeşti, nu ştie nimeni că eşti hoţ. De-asta nu e bine să ne îmbogăţim."

„Poţi să-mi spui de ce fugim aşa de legi?"

„Sigur că pot. O planetă cu atât de multe legi, e o planetă de delicvenţi. Nici nu ştii ce lege calci fără să ştii."

„Există viaţă după moarte sau e doar, aşa, o spoială?"

„După moarte, există orice vrei."

„De ce sunt aşa uşor de prins hoţii mai mici?"

„Hoţii cei mici sunt mai uşor de prins deoarece ei nu pot trăi fără hoţii cei mari."

„Cum putem să ne slujim patria?"

„Nu ştiu cum putem să slujim noi patria, dar unii o slujesc din punctul lor de vedere."

„Înainte era mai bine?"

„Ştiu doar că, atunci când aud că înainte era mai bine, cei mai mulţi se uită înapoi."

„De ce cugetăm?"

„«Cuget, deci nu am altă treabă», spune un proverb."

„Care este cea mai de seamă libertate câştigată?"

„Avem, mai ales, libertatea de a ne-o pierde."

„Oamenii deştepţi spun prostii?"

„Nu, dar atunci când spun, se cunoaşte."

Când îşi dădu seama că, de fapt, nu asculta nicio discuţie, Albrecht tresări şi transpiră brusc. Văzu că nu era la fereastră, ci se băgase cu capul sub pernă şi trăsese plapuma peste el. Cufundat într-un întuneric total, putea să se asfixieze.

Se ridică şi privi pe fereastră. Nu se vedea grădina niciunui restaurant şi, în consecinţă, nu exista niciun grup de cheflii, nu

se auzeau cântece, nu venea miros de migdale şi nu se auzea nicio discuţie între vreo mamă şi vreo fiică. Totul se produsese în mintea lui; visase.

Văzu gangul pustiu dintre cele două clădiri din faţă şi îşi spuse că nu mai lipsea altceva decât să apară şi o bătrână, ţinând în mâini două plase grele, transparente, pline cu tot felul de cumpărături. Când văzu că, într-adevăr, se apropia o bătrână cu plase în mâini, îşi spuse că nu e a bună. O luase razna.

Îşi spuse că jocul cu ideile nu era bun, dar el nu avea nici cea mai mică intenţie să se joace cu ideile. Era posibil ca toată aiureala să fie legată de ceea ce spusese secretarul, de faptul că exista ceva care crea atmosferă. Cărţile creau atmosferă, dar nu-şi aducea aminte să fi umblat cu vreuna. Era posibil să fi deschis vreo carte; cum nu-şi aducea aminte de modul cum adormise, era posibil să nu-şi amintească de modul cum luase vreo carte.

Soarele strălucea deasupra clădirilor, dar gangul de lângă hotel părea un hău din care apar babe. Prima dată, putea fi o coincidenţă între gândul lui şi faptul că se apropia o bătrână trasă în jos de greutatea plaselor, dar aceasta apărea mereu de la capătul gangului, dispărând, undeva, în stânga. Acum, bătrâna apărea a patra oară. Era posibil să fie cu totul alta, era posibil să fie tot ea, venind a patra oară, era posibil orice.

Îşi spuse că, până devine posibil, totul e imposibil şi se apropie de raftul cu cărţi, luând una la întâmplare.

"Omul pândit de frigul camerei", era titlul cărţii. Se prezentau amintirile membrului unuia dintre partidele de extratereştri de pe Ioza. Extraordinarele aventuri ale reprezentantului de partid se petreceau pe o planetă de gheaţă, unde eşuase cu nava şi reuşise să supravieţuiască. După ce dădu primele pagini, văzu că motto-ul cărţii era: „Deschid cartea. Cartea? Ger".

"Cum adică?! râse Albrecht. Dacă deschid această carte, se face frig? Păi, uite că am deschis-o şi nu se întâmplă nimic."

Se sui în vârful patului şi se apucă să citească. Era vorba despre un astronaut, care avusese neşansa să eşueze pe un

astru înghețat, dar locuit. Cum nu se prea înțelegea cu băştinaşii, s-a hotărât să-şi facă tabăra la câteva zeci de kilometri de cea mai apropiată comunitate. După ce i s-au terminat proviziile, s-a apucat să vâneze animalele stranii care bântuiau împrejurul locuinței sale pneumatice. Mare i-a fost mirarea să constate că animalele nu erau bune de mâncat, dar erau înzestrate cu rațiune. Vorbeau, ştiau jocuri inteligente, dar nu erau organizate social. Nu umblau în grupuri şi nu aveau adăposturi sau comunități distincte. Animalele erau mai deştepte decât băştinaşii din satele apropiate.

Ajutat de câteva animale, extraterestrul a prins un autohton şi a constatat că aceia pe care el îi luase drept locuitori ai planetei aveau carnea foarte gustoasă. A încins un foc şi a gătit o tocăniță foarte frumos mirositoare. La început, fiarele necomestibile cu care se împrietenise, s-au codit, apoi, împinse de mirosul irezistibil, au gustat şi ele. Nici alcoolul pe care îl bea extraterestrul nu era lucru rău.

Totul a degenerat într-o beție generală şi s-a transformat într-o prietenie solidă între astronaut şi ciudatele animale. Când s-au trezit din beție, au pornit o prigoană aprigă împotriva băştinaşilor şi i-au vânat fără milă.

Pe câteva zeci de pagini, scriitorul descria modul cum le învăța extraterestrul pe animale să prepare pastrama. La rândul lor, prinzând foarte repede limbajul articulat al astronautului, animalele l-au învățat cum să supraviețuiască în frig, care erau cele mai mari primejdii şi cum să se ferească de ele.

Prins de firul narațiunii, Albrecht nu observă că îi înghețaseră picioarele. Lăsă cartea, le frecă şi, când simți că e restabilită circulația sângelui, reluă lectura. Deoarece simți spatele înghețat, se înveli într-o pătură, puse din nou plapuma pe el şi se întoarse către celălalt capăt al patului, spre locul unde, printre perdele opace, pătrundea lumina solară.

Încălzit, îşi spuse că îi era frig din cauza oboselii. Chestia cu biblioteca ambientală şi cărțile de atmosferă i se părea o glumă. Când a adormit fără să-şi dea seama şi a visat tot felul

de discuții absurde, n-a mai fost vorba de nicio carte, își spuse și se gândi că, dacă prin absurd ar fi ieșit frigul din carte, planeta avea o climatizare globală care i-ar fi atenuat efectul.

Citi până când simți că nu mai e frig și îl cuprinde o toropeală plăcută. Ochii i se închideau tot mai des și îi cădea capul în carte. Nu-și dădea seama dacă citea înainte sau pusese cartea deoparte și se culcase.

Frigul, transformat într-o căldură plăcută, era acum de-a dreptul fierbințeală. Dădu plapuma la o parte, aruncă pătura de pe el și, pentru că tot îi era cald, se ridică din pat și se așeză într-un fotoliu, în fața unui birou.

Își continuă lectura și văzu că, într-adevăr, se găsise între somn și realitate. Citise câteva zeci de pagini fără să rețină nimic. Dădu paginile înapoi și văzu că, între timp, avusese loc o invazie de extratereștri, asemănători cu primul. Mai mulți masculi din nava invadatoare, împreună cu personajul principal, în loc să mănânce o autohtonă, au violat-o. Fiecare dintre ei își revendica paternitatea hibridului rezultat. La spital, unde născuse băștinașa, s-a iscat o ceartă care a dus la bătaie generală. Primul extraterestru susținea că o iubește pe autohtonă și e dispus s-o ia pe navă. Al doilea extraterestru era dispus s-o ducă pe planeta de origine și s-o ia de soție, cu copil, cu tot. Al treilea extraterestru susținea că el este tatăl, lucru certificat de testul ADN. Al patrulea extraterestru spunea că testul ADN este fumat, deloc relevant, și cel mai bun este testul electromagnetic de stabilire a paternității, iar el este dispus să se căsătorească, să se aclimatizeze și să rămână pe loc. Cel de-al cincilea extraterestru susținea că testul neutronic e cel mai bun, iar extraterestrul șase spunea că testul neutronic e periculos și e extraordinar testul cu șocuri electrice, care a cerut el să i se aplice. Al optulea extraterestru a spus că tot testul clasic, electro-chimic, dă rezultatul cel mai sigur și s-a apucat să tragă de femela băștinașă. „Nu merge niciunde!", s-a enervat extraterestrul nouă și l-a pocnit pe extraterestrul opt. Scăpată din plasa de forță a numărului opt, femela s-a făcut grămadă pe

podea, alături de extraterestrul mort. Extraterestrul trei a spus că nu se joacă cinstit şi l-a omorât pe numărul nouă. Extraterestrul trei a fost ucis de numărul cincizeci şi şase, iar numărul patruzeci de numărul cincisprezece. Cei două mii de extratereştri violatori s-au prins într-o bătaie sângeroasă nemaipomenită până atunci. Din luptă, a ieşit întreg doar extraterestrul douăzeci şi şapte. Când acesta se pregătea să ia cu el femela şi copilul, a apărut şi soţul autohtonei. Auzind ce absurdităţi debitează numărul douăzeci şi şapte, autohtonul a luat un scaun şi l-a lovit pe extraterestru, zdrobindu-l de perete. Când s-a uitat mai bine pe foaia de ieşire şi la femelă, băştinaşul şi-a dat seama că a greşit uşa; nu aceea era nevasta lui. Pentru că, în urma bătăii, n-a mai rămas niciun pretendent în picioare, femela şi-a făcut bagajul şi a părăsit singură spitalul. A luat în braţe capul miriapodului, căruia îi dăduse naştere, şi a ieşit, trebuindu-i cinci minute până când ultimul segment al copilului să iasă pe uşă. Rănit, primul extraterestru venit pe planetă, a fost salvat de animalele gheţarilor, cu care era prieten. Animalele l-au pus la fiert, într-o cuvă, pentru restabilirea funcţiilor vitale.

Cu toate că aburii din cuvă invadaseră camera de hotel şi efectul acestora era amplificat de căldura dată de focul ce dogorea sub cuvă, Albrecht nu mai reuşi să-şi revină. Frigul cărţii îl îngheţase de tot şi numai „ghinionul" îl ajută să scape cu viaţă. Dacă nu spărgeau uşa mafioţii care îi luaseră urma, nu-şi mai revenea, crezu omul.

Ca prin vis, îşi aminti că fusese coborât cu cea mai mare viteză cele trei etaje, suit într-o maşină şi introdus într-o cutie de climatizare cu rol de restabilire a funcţiilor vitale.

„Ăştia mă duc, înapoi, la spital", îşi spuse când auzi sirena ambulanţei.

Îl trecură fiorii. Când îşi amintea de spitalul mafiei, i se făcea frică. Deschise ochii şi văzu că era conectat, prin tot felul de fire şi tuburi, la un aparat cu mii de beculeţe şi ace indicatoare.

— E cazul să nu te mai stresezi, auzi o voce. Îți înrăutățești starea de sănătate.

Lada revitalizatoare era transparentă, iar prin capacul ei văzu că era păzit de doi polițiști și mai mulți sanitari, așezați pe două banchete, unii în dreapta, alții în stânga.

— Sunteți în slujba mafiei? întrebă investigatorul.

— Nu. Dacă eram în slujba mafiei, nu te mai băgam la reanimare. Mafia ucide, nu revitalizează, spuse polițistul din dreapta.

— Și nici nu se îngrijea să-ți recupereze cartea pe care tocmai o citeai și toate lucrurile personale, spuse polițistul din stânga.

— Aia nu era cartea mea. Era din biblioteca hotelului.

— Ești cititor normal de literatură sau cititor de literatură normală? întrebă polițistul din stânga.

— Ce întrebare mai e și asta?

— O întrebare legitimă. Nu puteam ști dacă citești o carte normală. În orașul nostru, cărțile normale nu au nicio valoare. În trecut, dacă lăsai un portmoneu cu bani în mijlocul drumului, nu-l lua nimeni. Acum, cu cărțile se întâmplă același lucru; nu le ia nimeni. Cartea normală nu e tentantă pentru hoți, spuse polițistul din dreapta.

— Nu e o carte normală, spuse Albrecht. E o carte care poate schimba ambientul.

— Dacă e o carte anormală, se confiscă. Intră în sfera de interes a poliției.

— Nu am prea mare respect pentru polițiști și nu știu pentru cine lucrați, dar pot spune că vă merge mintea...

— Numai la prostii, spuseră polițiștii, într-un glas, și se bătură pe umeri, râzând ca proștii.

— Să știți că nu glumesc.

— Suntem slujbași ai statului și lucrăm pentru toți conducătorii de acum ai planetei.

— Mai exact? întrebă falsul vicepreședinte.

— Mai exact, suntem la dispoziția soției președintelui, spuse polițistul din stânga. Dânsa ne-a trimis să te aducem.

— Preşedintele Melior nu e căsătorit.

— Nu e vorba de şeful celui mai mare partid al oamenilor, ci de preşedintele interimar al planetei, spuse poliţistul din dreapta.

— Mă scoateţi de aici? întrebă investigatorul.

— Nu. Pentru a fi siguri că eşti perfect restabilit, te lăsăm în cutie până la sfârşitul drumului.

— Care e sfârşitul ăsta?

— Vila preşedintelui, îi spuseră.

— Ce treabă am eu cu preşedintele?

— Nu ai nicio treabă cu preşedintele. Ai treabă cu soţia sa. Ea ne-a trimis să te recuperăm. Dacă nu ajungeam la timp, nu te mai revitalizam nici cu zece cutii de climatizare.

— Ce treabă am cu soţia preşedintelui? întrebă Albrecht.

— Şi dacă am şti, nu am avea voie să-ţi spunem.

— Sanitarii nu vorbesc?

— Ba da, dar acum au treabă, spuse poliţistul din stânga.

Ambulanţa se opri, se deschiseră portierele, iar investigatorul văzu că este luat pe sus, cu cutie, cu tot, de mai mulţi sanitari, şi urcat pe scările unei vile cu aspect de palat de justiţie. Străbătură mai multe culoare ale casei şi intrară într-o cameră cu piscină, unde îl aşezară pe o masă şi îl deconectară de la aparate.

După ce îl dezinfectară, îl îmbăiară şi îl uscară, îl lăsară liber.

Îşi luară cutia şi părăsiră încăperea, la fel de intempestiv cum intraseră.

— Hei! strigă Albrecht în urma lor. Nu se poate să mă lăsaţi aşa!

— Treaba noastră s-a terminat! îi aruncă un sanitar peste umăr. Nu suntem plătiţi ca ghizi turistici.

VII

Albrecht hoinări mai mult timp pe culoarele casei preşedintelui, mirat că nu întâlnea pe nimeni. Deschise mai multe uşi, privi înăuntru încăperilor, apoi le închise. Nu erau decât camere goale, dormitoare, biblioteci, birouri, săli de sport sau de baie.

Transpirați şi furioşi, până la urmă, tot polițiştii fură aceia care îl găsiră pe el.

— Pe unde umbli, domnule? îl luă în primire unul dintre ei.

— Am tras o tură pe aici.

— Ai tras o tură pe aici?! Nu ți-au spus sanitarii să stai pe loc?

— Nu mi-au spus.

— Ne îngreunezi misiunea. Nu e treaba noastră să alergăm după tine pe culoare.

— Probabil că ne-am mişcat în contratimp, spuse Albrecht.

— Contratimp, necontratimp, bine că nu ai nimerit în dormitorul soției preşedintelui. Nu s-a trezit.

— Nu e nimeni pe aici.

— Cum adică? întrebă polițistul.

— O casă ca asta, la nivel de preşedinte, necesită pe puțin o mie de servitori.

— E josnic ce spui.

— Nu e josnic deloc, spuse falsul vicepreşedinte. O casă imensă, dacă nu e îngrijită, se degradează. Nu mai pun la socoteală slujitorii direcți ai celor două somități, care spală, curăță şi duc tava.

— Dumneata eşti picat din cer, spuse al doilea polițist. Conducătorii noştri nu folosesc semeni de-ai lor pentru servicii casnice. E degradant.

— Să nu-mi spui că preşedintele şi soția lui se îngrijesc singuri de cele ale casei! spuse investigatorul.

— Nu-ți spun asta. Ar fi şi mai degradant.

— Atunci, cum se face că aula asta pustie e curată şi toate lucrurile sunt ca aşezate cu mâna.

— Oamenii cu stare deţin furnici de conversie, spuse unul dintre poliţişti.

— Am auzit de furnicile astea, spuse Albrecht. Şi soţia premierului are aşa ceva. În plus, nu costă nimic.

— Cum să nu coste?! se mirară poliţiştii. Sunt eficiente, dar costă ceva.

— Am presupus că furnicile din proprietatea notabilităţilor prestează servicii, duc o existenţă de sine stătătoare şi nu cer nimic.

— Cum să nu ceară nimic?! Nu există serviciu neplătit. Pentru serviciile aduse, furnicile primesc de la stat imense teritorii în zona întunecată a planetei.

Albrecht nu mai apucă să spună poliţiştilor că nu credea nimic din povestea cu teritoriile. Părerea lui era că aceste furnici se puteau întinde pe orice teritoriu, fie în zona întunecată, fie în cea luminată de soare. Nu vedea cine le-ar fi putut opri şi cum.

Unul dintre poliţişti îi făcu semn că puteau pleca, iar celălalt îi arătă pe unde trebuia să meargă spre dormitorul soţiei preşedintelui.

Străbătură mai multe culoare, apoi poliţiştii îl introduseră într-un dormitor vast şi luminos. Salutară cu mult respect, îi urară mult succes în activitatea viitoare, apoi ieşiră şi închiseră uşa după ei.

Falsul vicepreşedinte vru să iasă şi el, dar uşa era închisă. Contrariat, se întoarse şi privi împrejur.

Prima doamnă a planetei deschise ochii şi, când dădu cu ochii de Albrecht, zâmbi şi îşi aminti că preşedintele era plecat să întâmpine o delegaţie a unui partid extraterestru. În lipsa acestuia, dăduse ordin să fie adus individul care trebuia să fie introdus în camera obscură, împreună cu nevasta premierului şi cea a primarului general al capitalei. Era bucuroasă că avea agenţi secreţi mult mai bine antrenaţi decât ai celorlalţi.

Căscă şi se întinse în tot patul, încercând să prelungească minutele de beatitudine pe care i le dădea un somn odihnitor. Privi felia de cer senin care se vedea printre două perdele groase şi încercă fără succes să rememoreze ce îşi programase să facă în următoarea perioadă de timp.

Spunându-şi că va cere mai târziu agenda de lucru, îşi potrivi perna la spate, trase de firul unei sonerii şi aşteptă apariţia furnicilor.

— Vreau micul dejun! spuse când zări o primă pată maronie pe covor.

Înşiră mâncărurile pe care le dorea şi întrebă dacă soţul ei ajunsese să se întâlnească la timp cu extratereştri.

O voce sintetizată de miile de furnici spuse că totul era în ordine, că soţul ei fusese luat în timpul somnului, descompus şi resintetizat în limuzina prezidenţială. La graniţa emisferei întunecate, l-au predat furnicilor dumnealui, cu ordinul expres de a-l trezi înainte de a ajunge la astroport, de a-i băga sanvişurile direct în stomac şi de a i le digera. În felul ăsta, nu se mai obosea să mestece, era bine hrănit şi câştiga un timp pe care îl putea folosi în scopuri mult mai înalte.

— Eu nu pot renunţa la plăcerea de a-mi digera singură mâncarea, spuse prima doamnă a planetei. Mi se pare un lucru de bun gust.

— Nouă ni se pare un lucru anacronic, se auzi vocea furnicilor.

— Da, dar să nu uităm că am un invitat la masă, spuse nevasta preşedintelui arătând către falsul vicepreşedinte al celui mai puternic partid al oamenilor.

Albrecht vru să spună ceva şi observă că îi fusese acoperită gura de o pată maronie, formată din furnici microscopice de conversie. Mai multe astfel de pete îi blocaseră încheieturile membrelor, imobilizându-l total.

Nu putea să facă altceva decât să stea pe loc, să tacă şi să privească modul cum e invadat patul prezidenţial, cum e descompusă prima doamnă a planetei, cum este dată jos din pat,

moleculă după moleculă, atom după atom, şi recompusă la baie. Văzu cum este spălată pe faţă, ştearsă cu prosopul sau cum este fardată.

Între timp, alte furnici sintetizaseră o masă, o frumoasă faţă de masă şi le acoperiseră cu felurile de mâncare cerute.

Aşezată pe scaun, soţia conducătorului planetei, luă mâncărurile la rând, le mirosi să vadă dacă sunt ceea ce dorea şi ceru furnicilor să se dea jos de pe ele. Învinsă de lăcomie, începu să înfulece cu poftă, extaziată, zâmbind unor gânduri ştiute doar de ea şi uitând că afirmase prezenţa unui invitat la masă.

Când termină, ordonă să se strângă tacâmurile murdare şi să fie lăsată să lenevească mai multe zeci de minute.

Descompusă şi recompusă pe pat, se întinse pe spate, apoi se puse pe-o parte, închise ochii şi îşi adună mâinile şi picioarele.

După ce se termină pauza, se aşeză din nou pe spate, între pernele moi, şi aşteptă începerea celui de-al doilea ritual de coborâre din pat. Cu precizie matematică, furnicile începură să desprindă fragmente din soţia preşedintelui şi s-o recompună în sala de baie.

Primei doamne a planetei îi era lehamite să se deplaseze singură, chiar şi cei câţiva metri pe care îi avea de străbătut până sub duş. Moleşită de începutul digestiei şi cu ochii împăienjeniţi de somn, fu refăcută, punându-se la locul lui fiecare particulă, apoi fu dat drumul jetului de apă de deasupra.

La început, furnicile nu înţeleseră ce se întâmpla cu femeia, apoi îşi dădură seama cu uimire că se desprindeau din ea particule microscopice, fiind antrenate de jetul de apă călduţă, printre pătratele grătarului de plastic, prin gura de evacuare, spre un canal principal.

— Avem o problemă tehnică gravă! se sintetiză o voce puternică.

— Nu-mi pasă! se auzi din dormitor o voce la fel de puternică. Vă duceţi după ea şi o adunaţi, chiar dacă ar fi să străbateţi toată canalizarea oraşului. Are pe agendă o invitaţie la o şedinţă foarte importantă a principalului partid al oamenilor şi trebuie să fie prezentă şi la o prezentare de modă.

Albrecht încă mai simțea că salivează la amintirea mâncărurilor pe care le băgase în ea prima doamnă a planetei. I se părea o mitocănie din partea ei să mănânce în fața unui om înfometat, imobilizat şi obligat să stea şi să se uite. Mai trase o înjurătură în gând şi se bucură să audă că o luase apa şi o împrăştiase în canale.

Nu apucă să-şi savureze bucuria deoarece i se împăienjeni privirea, nu mai văzu nimic şi îi stătu mintea în loc. Se trezi aşezat pe un scaun, la masă, uitându-se la soția preşedintelui, care fusese resintetizată în fața lui. Tot în fața lui, erau sintetizate şi farfurii cu mâncăruri îmbietor mirositoare.

— Sunt Pola Rashca, soția lui Thomas Rashca, preşedintele interimar al planetei Ioza, spuse femeia.

— Sunt Albert Hosman, vicepreşedinte de partid, specialist în investiții și comunicare cu presa, minți bărbatul.

— Te rog să serveşti şi să mă scuzi că, mai devreme, m-a luat gura pe dinainte şi am mâncat eu tot!

Albrecht îi aruncă o privire urâtă.

— De când mi-a sărit prima dată muştarul, nu mai mănânc cu muştar, spuse.

— Ce e aia „muştar"?!

— N-are importanță.

Începu să înfulece, la nimereală, diferitele feluri de mâncare. Sătul, se mai îmblânzi şi începu s-o privească altfel.

— Nici să nu te gândeşti! îl preveni nevasta preşedintelui.

— De ce nu?! se miră. Actul sexual este necesar; după el, omul începe să gândească.

— N-am niciun chef să începi tu să gândeşti.

— De ce am mai fost adus aici?

— Eram curioasă să văd masculul care ar fi trebuit să însămânțeze cretinele alea de neveste ale premierului şi primarului general al oraşului.

— Putea fi oricine altcineva. Nu au avut pe altul la îndemână.

— Nu pot să cred că sunt ele aşa de proaste.

Albrecht nu putea şti dacă nevestele îşi dăduseră acceptul în ceea ce îl privea sau se lăsaseră la mâna mafiei. Se hotărî să joace jocul primei doamne a planetei, spunându-şi că era periculos s-o contrazică.

— Alegerea mea a fost făcută pe criterii cunoscute doar de doamnele premierului, primarului general şi unui secretar de sector. Nu au găsit de cuviinţă să mă informeze şi pe mine.

— Mi se pare normal, spuse femeia. Nici eu n-aş fi făcut asta. Acum, că ne găsim la masă, vom întreţine o discuţie uşoară, menită să ne stimuleze digestia, apoi voi hotărî ce voi face cu tine. Oricum, nu am nici cea mai vagă intenţie să mă împerechez, ca animalele, în mod direct.

Comandă furnicilor să sintetizeze mai multe băuturi spirtoase, obţinute din fermentarea unor plante exotice, şi îi făcu semn presupusului vicepreşedinte să guste.

— Mă scuzaţi! spuse bărbatul. A fost o greşeală din partea mea să vă privesc puţin mai insistent, dar sunt venit mai de curând de pe Pământ şi nu sunt obişnuit să văd femei luând masa dezbrăcate.

— Găseşti că sunt cam grasă?

— Nicidecum. Sunteţi tocmai bine.

— Spune-mi Pola! spuse femeia.

— E bine şi Pola.

— Şi încearcă să nu minţi. Soţul meu spune că sunt grasă şi îmi recomandă singurul regim de slăbire, valabil din punctul lui de vedere: regimul totalitar.

— Te rog să mă scuzi! spuse investigatorul. Nu cunosc obiceiurile de pe aici.

— Eu trebuie să mă scuz. În primul rând, nu am ştiut că eşti nou venit şi nu te-ai obişnuit cu obiceiurile noastre. Ceea ce e normal pentru noi, pentru cei rămaşi pe Pământ e, probabil, o mare cinste.

Albrecht bău din mai multe vase şi se fixă asupra unui lichid alcoolic, foarte tare, de culoare albastră şi cu un puternic miros de migdale.

— Băutura asta conține acroniu, spuse el.

— Nu conține acroniu. Băştinaşii pun acest metal în mâncărurile şi băuturile lor. Pentru că produce efecte paranormale necontrolabile, noi nu folosim acroniu în alimentație. Mirosul de migdale e dat de esența de fructe de migdal, folosită la tot felul de licori şi cocteiluri.

— Nu ți-e frică să-mi dai să beau? Dacă o masă aşa copioasă m-a făcut să se umfle hormonii sexuali în mine, nu te temi că pot avea neşansa să mă îmbăt şi să conştientizez faptul că stăm la masă în fundul gol?

— Nu mă tem, spuse Pola Rashca. De fapt, chiar mă bucur să calc un protocol rigid. Deoarece toți marii conducători politici sunt puțin cam curvari, nevestele acestora sunt puțin perverse.

— Nu-mi face nicio plăcere să stau în fundul gol.

— Moda asta nu e valabilă peste tot. De exemplu, aici, unde se găseşte casa noastră, autohtonii şi oamenii umblă îmbrăcați. Dacă vrei, îți ofer un costum de la soțul meu.

Dădu ordin furnicilor să îmbrace bărbatul în ultimul costum pe care i-l cumpărase soțului şi ceru pentru ea o rochie dintr-un material uşor, cu o croială lejeră, care să nu-i îngreuneze mişcările, asortată la o pereche de pantofi fără toc.

— Înțeleg că vrei să-mi dai drumul, spuse Albrecht, privind cu uimire costumul cenuşiu-deschis, care se materializa pe el.

— Înțelegi prost. Atâta timp cât omul înțelege doar ceea ce îi place, acesta este singurul lucru bun pe care îl poate face. Te păstrez pentru mine.

— E degradant. Mă tratezi ca pe un obiect cu care vrei să ai copii şi, se pare, cunoşti foarte multă psihologie. Aşa, îmbrăcată cu rochia aceea, eşti chiar mai atractivă.

— Oricât aş fi de atractivă, îți spun că nu vreau să am copii cu tine, spuse Pola.

— Atunci, ce vrei?!

— Vreau să te păstrez şi să le fac în necaz îngâmfatelor alea de neveste ale premierului şi primarului general. Ar trebui să

fii fericit; pentru că nu deții ochi informațional, nu simt nicio atracție față de tine. Intenționez să-ți plătesc operația care să te aducă în rândul lumii, apoi mai discutăm. Oricum, după ce nu vei mai fi bun de nimic, nu intenționez să te vând ca deșeu genetic.

— Știi multe lucruri despre mine, dar agenții au omis să-ți spună că secretarul Zeze voia să mă ajute să-mi montez un ochi, din ăsta, artificial, spuse investigatorul.

— Știu totul. Furnicile mi-au băgat în ochiul electronic o amplă înregistrare despre tine, dar nu am apucat încă să o studiez și nici nu prea am chef să fac asta. Nici la ședința partidului tău nu vreau să merg. Mă plictisește politica. Deși soțul meu mă bate tot timpul la cap, nu pot s-o înțeleg. Nu pot să înțeleg de ce agreați voi niște alegeri anticipate de noi.

— Cel mai mare partid al oamenilor de aici agreează anticipatele pentru că stă bine în sondajele de opinie.

— Nu înțeleg cum poate acest partid să aibă un procent așa mare din intențiile de vot ale locuitorilor când guvernanții nu știu cum să mai folosească banii strânși de la ei, dar nici nu-i lasă să propună ceva în sensul ăsta, spuse nevasta președintelui.

— E posibil ca actuala guvernare să nu îndeplinească dorințele electorale ale cetățenilor deoarece acest electorat nu are niciun respect față de promisiunile actualilor conducători.

— Cetățenii sunt înșelați pe față și, îți spun fără nicio reținere, soțul meu este unul din cei care îi înșeală. Se comportă ca și cum tot ce se întâmplă aici s-ar întâmpla în altă parte. Îi învață și pe alții să facă acest lucru.

— Conducătorul planetei, domnul Thomas Rashca, vă explică politica așa cum o vede el, din interior, spuse Albrecht. De-asta nu înțelegeți mare lucru. Când cineva nu înțelege ceva, acel lucru începe să-l irite. Pe cetățean, poți să-l înșeli oricât de mult, dar nu foarte mult. Numai guvernanții pot să hotărască ce înseamnă acest „foarte mult". Viața politică este o lecție pe care ești conștient că trebuie s-o înveți, pentru că, într-o bună zi, ți se va da lucrare de control din ea, și totuși amâni nejusti-

ficat s-o înveți. Eu, de exemplu, când am ajuns aici și am fost aruncat în mașina infernală a politicii, am început prin a mima că înțeleg ceea ce se întâmplă în jurul meu. Alții au făcut invers.

— Știu. Cei mai mulți încep prin a face ce le place, dar foarte puțini sfârșesc prin a le place ceea ce fac.

— Mai ales că, la un miting neautorizat, președintele Aram Melior m-a anunțat că nu sunt eu, ci o copie, un produs de conversie genetică. Îi place ceea ce a făcut?

— A uitat să-ți spună că, în unele medii, nu se face prea mare deosebire între copii și originale, spuse Pola.

— Ce-l poate face pe Aram Melior, conducătorul partidului, să facă abstracție de faptul că sunt o copie, în cazul că sunt o copie?

— Superficialitatea. Superficialitatea e și ea o formă de a ascunde prostia. Eu îl pot face să creadă orice.

— Acum, da, dar dacă ajunge președinte? întrebă bărbatul.

— Îl las pe actualul conducător al planetei și îl iau pe el de soț. Oricine are nevoie de banii mei.

— Poate să pună mâna pe bani și să facă tot ce vrea el. În politică, nu poți fi sigur de nimic.

— Măcar de acest lucru poți fi sigur, râse femeia. Nu se mai îndoiește nimeni de relativitate.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, dar, ai văzut, orice drum cu gropi este pavat cu bune intenții. Formalismul ne mănâncă. Ca să nu fim o societate de consum, nu consumăm. Facem abstracție de fondul problemelor.

— Societatea de consum se formează întâmplător și ține foarte puțin. Consumul prin reprezentanți e agreat, în primul rând, de aceia care nu consumă. Ca să se îmbogățească, reprezentanții vând tot felul de surogate și, după un timp, acestea ajung și pe masa lor.

— Vrei să spui că indivizii societății muncesc doar ca să întrețină lenea și arterioscleroza altor indivizi? întrebă falsul vicepreședinte.

— Într-un fel, da, asta vreau să spun. Deoarece există o mare incidență a bolilor de inimă și a bolilor mizeriei în rândul

celor ce muncesc, bogătaşii se pot considera şi ei răzbunaţi, dar nu se consideră aşa. Nu au niciun interes. Aşa cum şovinismul e caracteristic minorităţilor, politica revanşardă este caracteristică majorităţilor. Va fi foarte greu să-i convingem pe săraci că e mai bine să-i ajute pe bogaţi, să le meargă afacerile.

— De ce i-ar ajuta?

— Din interes. Dacă le merg afacerile, bogătaşii creează noi locuri de muncă şi cresc retribuţiile, spuse femeia.

— Dacă nu vor să facă acest lucru?

— Atunci înseamnă că sunt nesimţiţi.

— Atunci înseamnă că săracii nu ar trebui să-i ajute pe cei bogaţi să se îmbogăţească şi mai mult, spuse bărbatul.

— Ba da. Cercul vicios trebuie rupt de cei inteligenţi, dar şi cei de la baza societăţii trebuie să aibă măcar inteligenţa de a vedea cine sunt aceştia. Ăsta e rostul alegerilor.

— Am ajuns la rostul alegerilor şi am uitat de rostul băuturii.

Îşi mai turnă o porţie din lichidul albastru şi îşi spuse că, atunci când ceva merge, e logic, iar când nu mai merge, devine ilogic. Băutura era a dracului de logică; mergea foarte bine pe gât, în contextul elucubraţiilor lor despre politică. Îl cuprinse o stare de ameţeală plăcută, dar îl cuprinse şi frica. Când nu putea să anticipeze evenimentele viitoare, era neliniştit. Cuprins de curajul prostului, nu putea merge la infinit. Nu ştia nici dacă era originalul, nu ştia nici dacă tot ce se petrecea nu era vreo înscenare.

Nu părea nicio înscenare; furnicile de conversie existau şi erau la mâna oricărui individ cu mulţi bani. Orice bogătaş putea sintetiza un decor de film, mai adevărat decât realitatea, unde putea să se erijeze în scenarist, producător, regizor sau actor într-un rol principal.

— Bogătaşul are posibilitatea să sintetizeze un android prin cel mai simplu proces din lume, procesul de intenţie, spuse. În politică, tot mai multă lume joacă teatru, uitând să transforme discuţiile în dialoguri, spuse bărbatul.

Prima doamnă, cufundată în propriile-i gânduri, nu îl auzi.

Falsul vicepreşedinte privi ferestrele şi îşi spuse că totul nu era decât un vis sau un efect al alcoolului. Se hotărî să abordeze subiectul mai pe ocolite şi îi spuse ceva despre absurditatea de a folosi ceasuri cu 12 ore, în condiţiile în care planeta Ioza nu avea o alternanţă zi-noapte.

— Pentru că timpul n-a trecut niciodată pe aici, autohtonii nu şi-au bătut niciodată capul cu trecerea timpului, spuse prima doamnă. Asta, până la venirea noastră, când au luat de la noi noţiunea şi s-au apucat să măsoare curgerea timpului. Mai nou, văd că şi alţi extratereştri sunt interesaţi de timp. Până la venirea omului, lucrurile au mers de la sine, fără să fie cunoscut timpul, ca noţiune fizică. Toată lumea se ocupa cu ceva şi nu-şi dădea nimeni seama de relativitatea lucrurilor sau curgerii timpului. Nu-şi dădea nimeni seama că, dacă te grăbeşti, lucrurile merg mai încet. Dar, ce ţi-a venit?! Astea sunt lucruri arhicunoscute.

— Arhicunoscute sunt pentru cei născuţi aici. Eu le-am aflat de la un copil de mafiot.

— Cum adică?!

— Adică am asistat la lupta de anul ăsta dintre două tabere de copii de mafioţi, spuse bărbatul. Unul dintre ei mi-a explicat că noţiunea de timp au introdus-o, într-adevăr, oamenii.

— Ai asistat la lupta dintre copiii de mafioţi?!

— Sigur.

— Mafioţii ştiu? întrebă Pola.

— Ei m-au luat de acolo.

— Soarta ţi-e pecetluită, declară prima doamnă.

— Vrei să mă trădezi? întrebă Albrecht.

— Nu.

— Poţi avea necazuri din cauza mea.

— Nu pot avea niciun necaz, spuse femeia.

— Atunci, înseamnă că mă poţi ascunde. Poate mă ajuţi să fug, înapoi, pe Pământ.

— Cel mai călduţ loc, unde se poate fugi de pe planeta Ioza, e chiar planeta Ioza. Ce vrei să cauţi pe Pământ?!

— Acolo am familia, spuse Albrecht.

— Aici, încercăm cu toții să fim o familie. Poți să te integrezi în marea noastră familie politică.

— Cu mafia după mine?

— Cu toată mafia după tine, spuse femeia. Cine nu e urmărit, își face tot felul de idei și se miră că nu e urmărit. Dacă ești urmărit, îți faci un ideal din a te ascunde tot timpul. Credința în politica pe care o facem te poate ajuta foarte mult.

— Nu-mi convine să trăiesc tot restul vieții sub spectrul fricii.

— Nu vei trăi tot restul vieții sub amenințare. Avem un plan secret de a pune mafia cu botul pe labe. Deocamdată, nu putem; ne folosim de ea. Crezi că mie îmi convine modul cum se poartă aceste entități energetice autohtone cu oamenii?

— Cum se poartă? întrebă investigatorul.

— Așa cum se poartă albii de pe Pământ cu negri.

— Cum se poartă?

— Îi pun să joace baschet pentru ei, spuse prima doamnă.

— Noi ce trebuie să jucăm pentru mafie?

— Trebuie să facem un joc politic murdar. Nu trebuie să ajungem acolo. Vom face în așa fel încât neînțelegerile dintre noi să devină de la sine înțelese. Ai asigurarea mea și asta ar trebui să te facă deja să te simți mai bine.

— Nu mă simt deloc bine, spuse bărbatul. Mă simt amenințat.

— Prin politica făcută de noi, prin ideile proliferate, îți poți găsi propriul drum. Te poți elibera prin politică.

— Vorbești ca vechii credincioși despre credință. În timpuri demult uitate, oamenii fără o credință erau arși pe rug și, când își dădeau duhul, deveneau credincioși.

— S-a încercat și aici acest lucru, dar n-a mers, spuse Pola. Dacă n-a mers, s-au transformat catedralele în spitale, cum ai văzut, sau în cine știe ce altceva.

— Și credincioșii?

— Dacă erau credincioși, nu se năruia totul. Cei rămași s-au împrăștiat pe la mănăstiri. Credința e cum o înțelege fiecare.

— Credința vine din faptul că infinitul e foarte ușor de împărțit, spuse Albrecht.

— Poate fi și asta o definiție. Cine îi mai poate înțelege? Unii au plecat, alții au venit. Am întâlnit un actor, care este călugăr la o mănăstire din partea întunecată a planetei.

— Bun actor.

— Exact. Mulți mimează credința, dar un actor poate s-o facă mult mai profesional, spuse femeia.

Bărbatul își spuse că nu era deloc bine să-și mai dea drumul la gură. Prima doamnă era în stare, așa cum spunea, să-și lase soțul și să-l ia pe Melior, dacă acesta învingea în alegeri, iar asta însemna că nu putea avea prea multă încredere. Din motive știute doar de ea, putea să-l dea pe mâna mafiei.

— Mă interesează prea puțin credința în politică, lupta dintre copii sau mafia, spuse Albrecht. Curgerea timpului mă interesează, de asemenea, mult prea puțin. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ceasul din turnul clădirii, ce se vedea pe fereastra din dreapta.

— Ce să se întâmple?

— A dispărut. Au dispărut și acoperișurile caselor, care se vedeau pe celelalte ferestre; totul a fost înlocuit cu un film.

Arătă spre peisajul citadin, cu oameni îmbrăcați, trecând dintr-o parte în alta, arbori și case, peisaj care aluneca de la ferestrele din stânga spre ultima fereastră din dreapta dormitorului, în partea opusă direcției lor de înaintare. Totul părea văzut dintr-un vehicul aflat în mișcare.

— Ah! exclamă femeia. Am omis să-ți spun. Psihicul tău e foarte sensibil la astfel de schimbări.

— Ce schimbări?

— Am pus furnicile de conversie să ne recompună într-un dormitor ca al meu.

— Și le-ai pus să ne ruleze un film, ca și cum ne-am plimba cu dormitorul? întrebă bărbatul.

— Chiar ne plimbăm cu dormitorul. Suntem resintetizați într-un autovehicul prezidențial.

— Suntem aici și, totodată, am rămas acolo, la vilă.

— Nu. Doar dormitorul original a rămas, spuse Pola. Acesta, unde ne găsim acum, a fost reconstruit. Doar noi doi şi şoferul am fost mutaţi aici. Şoferul a fost luat din somn de furnici, descompus şi recompus, dar e obişnuit.

— Ceea ce se vede e realitatea?

— Da. Am uitat să spun furnicilor să construiască un peisaj static, aşa cum se vedea pe geamuri, să nu te sperii. Suntem într-un camion şi ne deplasăm pe un bulevard, către ieşirea din capitală. În curând, se vor vedea ultimele construcţii, fabrica unor mafioţi, statuia unuia dintre ultimii conducători ai autohtonilor, apoi ieşim în câmp.

— Unde mergem? întrebă Albrecht.

— În zona întunecată a planetei. Soţul meu aşteaptă delegaţia unei civilizaţii încă necunoscute. Vin forme noi de viaţă şi m-am gândit să mergem acolo.

— Eu nu ştiu nici măcar formele de viaţă de aici, care au venit cu mai mult timp în urmă şi s-au organizat în partide.

— Îi ştii pe băştinaşi. Sunt non-umani şi nu au funcţii detectabile cu aparatele noastre, spuse Pola.

— Da, dar au luat forma oamenilor şi unele din obiceiurile acestora.

— Da, dar au luat şi o grămadă de proaste obiceiuri. Ar fi bine, de acum încolo, orice nouă formă de viaţă care păşeşte pe Ioza, să fie preluată de noi. Ar fi bine să organizăm un miting în cinstea venirii noilor extratereştri, iar soţul meu şi Aram Melior cred că s-au gândit deja la acest lucru. Se apropie clipa alegerilor şi orice vot contează.

— Credeam că te-a apucat dorul de a-l vedea pe conducătorul planetei, spuse falsul vicepreşedinte. Trebuia să mergi la o prezentare de modă.

— Credeai prost. Vreau să dau şi eu o mână de ajutor la proliferarea politicii noastre.

— Ai putea să mă eliberezi. Nu cred că mă poţi ascunde.

— Nu doresc să te ascund deloc, spuse prima doamnă. Dimpotrivă; te ajut să-ţi recapeţi poziţia pierdută în partid. Te prezint ca pe un foarte bun prieten al meu.

— Soțul tău poate deveni gelos și violent.

— Nu cred. Importantă e atitudinea lui față de mine. O femeie trebuie recucerită de un milion de ori. Tot n-ajunge.

— Dacă se face al dracului și te lasă? întrebă bărbatul.

— Nu mă lasă. Dacă vreau, îl las eu pe el. Eu l-am făcut președinte, eu îl pot da jos. La sugestia mea, l-au pus în funcție pe cel mai puternic om de pe planetă, dar încă îl mai caută pe cel mai inteligent. Dacă vreau, le pot spune să te pună pe tine în locul lui, dar nu vreau. Încă nu-mi dau seama cât ești de inteligent.

— Cum așa?

— Eu fac parte dintr-o familie bogată, spuse femeia. Fără banii mei, soțul meu nu ajungea așa sus. Rămânea un gunoi politic.

— Un gunoi politic sunt și eu, dar, spre deosebire de alții, n-am vrut să devin așa. Atunci când am făcut greșeala să mă sui în farfuria zburătoare 068, am căzut de fraier, numai că o gafă de acest fel nu-mi poate releva lipsa de inteligență. Aș putea fi un președinte la fel de bun ca oricare.

— Voi analiza propunerea ta, dar, să știi, oricine poate fi președinte, dar nu oricine e președinte. Asta e marea minciună a democrației, faptul că mulți au calități superioare conducătorului suprem, dar nu ajung decât să viseze că vor ajunge vreodată în vârful ierarhiei.

— Nu e nevoie să mai analizezi nimic, spuse Albrecht. N-a fost propunerea mea, ci o sugestie a ta. Politicienii sunt imuni la orice analize, iar eu, cu atât mai mult.

Femeia râse, iar bărbatul își spuse că jocul acesta de-a uzurparea autorității, se putea dovedi a fi periculos. Pentru că totul putea fi doar o metodă de a-l pune la încercare, să-i determine loialitatea, încercă să schimbe vorba.

— Dacă nu ai bani, nu răzbești în politică, spuse bărbatul. Dacă nu găsesc o personalitate de excepție, partidele proliferează cultul personalității. Pe bani.

— E adevărat, dar nu trebuie să afișezi ostentativ acest lucru. Cel mai bogat om este cel care își ascunde cel mai bine averea.

— Omul, cât trăieşte, învaţă.

— Şi, când învaţă, moare, completă Pola.

— Şeful partidului, Aram Melior, o fi ştiind că moare puţin câte puţin sau are impresia că s-a născut învăţat?

— Nu ştiu.

— Am înţeles că se consideră o personalitate de excepţie şi vrea să candideze la funcţia supremă, spuse Albrecht. Dacă are şi bani, preşedintele Rashca dispare şi nu mai apuci să-l iei de soţ nici măcar pe Melior.

— Aram n-are niciun ban. Nu ştie de unde i se pompează banii pentru partid şi cât de uşor se poate închide robinetul.

— Dacă nu ştie cine îl sprijină financiar, e posibil să vrea să mă predea mafiei. O fi luat bani frumoşi pe mine.

— Cât sunt eu prezentă, nu îndrăzneşte, spuse Pola.

— Dacă îndrăzneşte?

— Dacă îndrăzneşte, îl pun pe soţul meu să-l aresteze, spuse prima doamnă.

— Pe ce motiv? întrebă Albrecht.

— Pe orice motiv, un motiv general, trădare, subminarea autorităţii, ceva de felul ăsta. Suntem planeta tuturor posibilităţilor, dar nu a posibilităţilor oricui, ci a posibilităţilor noastre.

— Spuneai că vrei să purtăm o discuţie uşoară, la o masă de dormitor. Dormitorul a plecat la plimbare şi noi am ajuns tot la politică.

— Am observat şi eu că planeta Ioza e puternic politizată, spuse soţia preşedintelui. Fiecare cetăţean are impresia că trecutul începe cu el. Uneori, mă prinde valul şi ajung să cred şi eu acelaşi lucru. Politicianul are impresia că, dacă îşi pune ceva în cap, are.

— Cum vine asta?!

— Adică, vreau să spun, are ceva în cap, dacă bagă acolo.

— Aha! râse falsul vicepreşedinte. Nu era vorba de vreo pălărie.

— Nu, nu m-am referit la obiectul care acoperă neprețuitul capital politic.

Albrecht privi afară şi văzu că autovehiculul părăsise bulevardul principal şi pătrunsese într-o ţesătură de străzi înguste şi întortocheate, străjuite de arbori înalţi.

În scurt timp, ieşiră în afara oraşului şi nu mai văzură decât livezi şi câmpuri cultivate.

— Ne grăbim? întrebă bărbatul.

— Nu. Avem de străbătut un drum lung şi monoton.

— Nu e nimeni pe plantaţii.

— Cred că au plecat la miting, acolo unde mergem şi noi, spuse femeia. În curând, vom întâlni convoiul de automobile şi camioane, pline cu simpatizanţi. Va fi, ca de fiecare dată, o întâlnire grandioasă.

— Cam mulţi simpatizanţi. N-a rămas nimeni acasă.

— Toţi cetăţenii de la marginea oraşului şi din comunităţile dimprejur sunt oameni. Ei sunt cei mai aprigi simpatizanţi ai celui mai vechi şi puternic partid.

— Nu s-a găsit niciun chiulangiu? întrebă Albrecht.

— Nu există. Ştiu cu toţii: care se ascunde şi nu vrea să participe la manifestaţiile noastre, e descompus de furnici şi recompus cu forţa în maşină.

— Nu e prea multă democraţie aici.

— Mecanismul democratic e greu de înţeles, spuse Pola.

— Cum să-l înţelegeţi, dacă nu există?

— Democraţia noastră e singura democraţie posibilă. Ca şi cu dictatura, omul trebuie să se obişnuiască şi cu democraţia. Ţăranii din fermele agricole şi muncitorii din minele de acroniu sunt baza electoratului nostru. Sunt mulţi şi mai uşor manevrabili. Dacă a văzut că nu poate deşteleni mentalitatea înrădăcinată de secole a autohtonilor, guvernul s-a axat pe agricultură umană.

— Dacă îi exploataţi şi le dictaţi ce trebuie să facă, se întorc împotriva voastră, spuse bărbatul. Nu e o democraţie în sensul clasic al cuvântului. Unde e puterea poporului?

— Puterea poporului se poate transforma în dictatura poporului. Nu vrem să repetăm greşelile făcute de strămoşii

noştri pe Pământ, unde democraţia nu mai este altceva decât lupta celor din puşcăriile comuniste împotriva celor din puşcăriile capitaliste. Nu îi exploatăm deloc şi nu le dictăm nimic. Avem doar grijă să extragem dintre ei elementele care ar putea să le tulbure credinţa în noi. Fiind oameni, ei nu pot fi decât de partea celui mai puternic partid al oamenilor. Şi dacă ne-am purta urât cu ei, tot pe noi ne-ar vota. N-ai vrea să voteze autohtonii sau cine ştie ce alte monstruozităţi extraterestre, venite din cer? Unii sunt fericiţi că nu au nimic de pierdut, alţii sunt fericiţi că nu au nimic de câştigat. Dacă îi dai cetăţeanului ceva, vrea mai mult. Cel mai bine e să-i faci promisiuni sigure.

— Interesant.

— Mai ales că, oricâte piei ai lua de pe ei, rămân tot cu obrazul gros, aşa că nu mai are rost să-i jupoi, spuse prima doamnă a planetei.

— Aşa e. Oricâte piei ai lua de pe om, tot pielea dracului e pe el.

— Mai ales în cazul în care îl exploatezi fără măsură. Am auzit că ultimele conduceri ale Pământului au scumpit benzina, să nu se mai ţină nimeni după ele.

— Eu nu am fost la vot şi nici n-am urmărit viaţa politică, dar acum fac legătura, spuse bărbatul. Cred că partidul lui Melior nu a intrat în parlamentul pământean din cauza unor măsuri excesive. Au început să confunde acţiunea de a mânca tot ce fac cu acţiunea de a face tot ce mănâncă. Aici, pe Ioza, nu se pune problema benzinei. Am înţeles că tot ce mişcă e alimentat de energia solară.

— Da, dar zona întunecată ne e inaccesibilă.

— Nu poţi avea totul. E o democraţie într-o fază incipientă. Mai e timp.

Albrecht îi povesti că democraţia pământeană era îmbătrânită şi putredă în interior. Dacă parlamentarii vedeau că nu pot impune o lege, dădeau o lege de respectare a ei. Discută la infinit şi nici măcar nu se hotărăsc unde să pună felinarele roşii ale caselor de toleranţă, la intrare sau la ieşire, în condiţiile în

care prostituția nu e legalizată, dar e cvasi-generalizată. Invitat să citească un raport privind guvernarea, premierul şi-a permis gestul obscen prin care a arătat parlamentarilor cum a crescut nivelul de trai. Făcând pe deştepții, cu toții se iluzionează că au găsit răspunsul la întrebarea: de unde venim şi încotro ne îndreptăm?

— Pentru noi e simplu, spuse soția preşedintelui. Venim din spațiu şi ne îndreptăm spre primele alegeri democratice din istoria planetei. Trebuie să nu ne mai întrebăm de unde venim, ci de ce.

— Pământenii nu se hotărăsc cum să fie secolul următor: social-democrat, naționalist, creştin, socialist, popular, ecologist, comunist, țărănist?

— Eu cred că secolul care vine va fi social-democrat, naționalist, creştin, socialist, popular, ecologist, comunist, țărănist sau nu va fi deloc.

— Asta e ca în butada aia despre agricultură: orice ar cultiva, Pământul ține la titlul de grânar al Universului, spuse bărbatul. Voi, aici, pe Ioza, construiți o societate simplă, pe care poate să şi-o imagineze orice prost. Nu vă loviți de convenționalisme ieftine.

— Facem asta, dar nu suntem originali cu orice preț. Nu părăsim drumul bătut şi, din orgoliul, o luăm pe margine, prin hârtoape. Folosim şi aici micile şmecherii pământene.

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi scoaterea membrilor guvernului la o acțiune propagandistică de plantarea unor arbori genealogici, spuse femeia.

— De ce genealogici?

— Ca să dea agricultorilor senzația de lucru durabil, care va dăinui.

— Înțeleg, dar, în cazul ăsta, cei de pe Pământ şi cei de pe Ioza pot merge pe un drum bătut, dar incorect, spuse Albrecht. Ai auzit povestea celor doi scriitori celebri?

— Nu.

— Doi scriitori renumiți se întâlnesc la un congres. Din vorbă în vorbă, observă că au lecturi comune. Din orgoliu de a fi original, unul dintre scriitori se apucă să citească literatură proastă, gândindu-se că nu va face şi confratele acelaşi lucru. Celălalt scriitor foloseşte, însă, acelaşi raționament. După mai multe zeci de ani, la bătrânețe, cei doi scriitori se întâlnesc din nou, la alt congres. Din vorbă în vorbă, amândoi ajung la concluzia că au tot lecturi comune, dar, de data asta, de proastă calitate. Prea târziu însă; fiind foarte bătrâni, nu mai pot repara nimic.

— Şi soțul meu e scriitor, spuse Pola. De plictiseală, a scris câteva cărți.

— Câte?

— Într-un interviu a afirmat că nu mai ştie câte cărți a scris; dacă el nu ştie, eu, nici atât.

— Probabil că şi-a format şi un public, îşi dădu bărbatul cu presupusul.

— Nu ştiu ce fel de public şi-a format, dar adeseori îl aud spunând că, decât să vinzi o carte prostului, mai bine o dăruieşti celui deştept.

— E posibil să se adreseze unui grup de prieteni culți, dar eu am tendința să rămân la părerea mea când vine vorba de politicieni scriitori.

— Care ar fi acea idee? întrebă Pola.

— Ideea paradoxală, potrivit căreia foarte mulți scriitori se cred scriitori. De multe ori, scriitorul ratat stă şi se întreabă ce este el, un nimeni sau un nimic?

— Fie literatura proastă, fie bună, oricât ar citi, oamenii mor neconsolați datorită faptului că nu ştiu cine le va ocupa locul de la bibliotecă.

— De la biblioteca publică sau de la biblioteca de acasă? întrebă investigatorul.

— Pentru a lăsa o bună impresie generațiilor viitoare, trebuie să ne amintim că e mai bine să eliberăm din timp scaunele bibliotecilor publice.

— Aşaaa?! Generaţiile viitoare nu au niciun rol. Sunt prea pline de propria lor substanţă. Singurul lucru pe care îl înţeleg tinerii când vin la o lansare de carte, e faptul că nu au bani.

— Da, dar nu pentru cărţi, spuse Pola.

— Cum adică?!

— Adică nu înţeleg faptul că nu au bani pentru cărţi; înţeleg că nu au bani pentru alte tâmpenii.

— Îmi vine să râd, dar nu pot, spuse bărbatul.

— Nici eu nu mai pot. De frică să nu greşim, o să ni se înfunde. Am să propovăduiesc statul pe loc.

— Ei, nici chiar aşa! Decât să meargă lucrurile atât de repede, încât să nu le vadă nimeni, mai bine să stea pe loc.

— Avem şi noi greutăţi mari, aproape insurmontabile, spuse femeia. Când omul i-a arătat autohtonului biblia şi i-a spus „să nu furi!", acesta i-a răspuns „Bă, să nu furi tu şi mă-ta!". E doar un exemplu. I-am spus soţului meu să ameninţe poporul că, dacă mai fură, îl trimite pe Pământ.

— Şi lucrurile rele se sfârşesc într-o zi.

— Da, dar sfârşitul acestora e mai lung. Din cauza asta, orice plan de reformă are şi o variantă mai lungă. Am fost nevoiţi s-o alegem pe aceasta şi să legăm cetăţeanul de un salariu mic. Dacă nu îi convine şi fuge cu aţa, nu lungim firul, ci îi mărim parul.

— Fraza ta are conotaţii obscene, spuse bărbatul.

— Involuntare.

— Chiar?

— Sigur. Şi, în compensaţie la salariul mic şi sigur, am introdus un gest politic tipic, nemaiîntâlnit: protestul preventiv, spuse prima doamnă.

— Nu e rău. Cu cât tinde mai mult spre minciună, adevărul devine tot mai etern. Probabil că nu aţi divulgat faptul că, în concepţia lui Melior, principalul rol al conducătorilor este să arate locuitorilor cum se trăieşte bine.

— Nu putem face bugetul din ce în ce mai mare împărţindu-l în felii din ce în ce mai mici, dar măcar putem crea această iluzie; cetăţeanul nu se poate hrăni doar cu certitudini.

— Înțeleg, râse bărbatul şi sorbi din pahar. Nu poți deveni nici credincios, nici ateu, dacă nu întâlneşti ceva convingător, într-un sens sau altul.

— Nici iluzie, nici certitudine. Deocamdată, guvernul susținut de noi dă de pomană numai dacă e supraofertă. Surprins asupra faptului, un om a declarat presei că el e fericit şi nu-i mai trebuie nimic.

— Da, dacă împarți lumea în oameni care mi-au făcut bine şi oameni care mi l-au luat înapoi, e posibil să spui şi astfel de lucruri. Pe Pământ, lumea e împărțită altfel; în oameni ce mi-au făcut rău şi oameni care nici nu ştiu acest lucru.

— Pentru a nu ne țăcăni, acordăm cetățenilor şanse egale de a ne urî şi iubi, spuse femeia.

— Foarte frumos. Pe Pământ, s-a strâns prea multă ură.

Îi povesti că aici, ca şi pe planeta de baştină, neavând ce să mai fure, nu mai munceşte nimeni. Hoția a devenit atât de generalizată, încât hoții au devenit oameni cinstiți şi îi învață pe ceilalți cum să fure. Faptul că a crescut numărul paznicilor, a avut ca o consecință firească scăderea numărului hoților; scăderea numărului hoților a dus la scăderea numărului paznicilor, apoi a crescut numărul hoților şi aşa mai departe. Politicienii îşi publică memoriile, în loc să le completeze cu cele prezentate mai înainte şi afirmă că nu sunt nebuni să se supună singuri unor expertize psihiatrice, cum cere poporul. Unii au reuşit să nu spună nimic pe 4000 de pagini, alții au reuşit această performanță pe doar 100 de pagini, dar cu toții merg pe principiul că lauda de sine este baza evoluției ulterioare.

— Noi suntem oameni cinstiți, dar e foarte greu să faci pe cineva să înțeleagă. Abia când nu înțeleg ceva, încep oamenii să se gândească la acest lucru, spuse femeia.

— La care lucru?

— La faptul că nu înțeleg. Eu, de exemplu, nu înțeleg dacă a crescut hoția pe Pământ sau a scăzut.

— Greu de precizat, spuse Albrecht. S-a generalizat în mod ciudat.

— Nu înțeleg.

— Îți dau un exemplu. O femeie care vindea tablouri falsificate, a fost prinsă vânzând tablouri originale. Există chiar şi o vorbă: oamenii nu fură tot timpul, dar fac asta tot timpul.

— Aici, poți să vrei să-ți vinzi şi sufletul, că nu ai cui, spuse soția președintelui. Mă gândesc la faptul că, tot ceea ce este obişnuință pentru noi, pentru pământean este o cinste.

— Aşa?!

— Sigur. La noi, lucrurile proaste sunt foarte bine făcute. Neavând termeni de comparație, ne comparăm cu noi înşine. Lumea noastră este împărțită în trei părți: cetățeni care au probleme cu asigurarea zilei de mâine, cetățeni care au probleme cu asigurarea zilei de ieri şi cetățeni care au probleme cu dezlegarea şaradei zilei de azi.

— Care ar fi cetățenii care se ocupă cu asigurarea zilei de ieri? întrebă bărbatul.

— Noi, conducătorii. Trebuie să ne construim o istorie. Pentru asta, suntem deschişi oricăror afaceri noi. Noi, conducătorii.

— Ce spiritual joc de cuvinte! Începeți să uitați de unde vă trageți.

— De pe Pământ ne tragem cât ne tragem şi, după aia, nu ne mai tragem, spuse femeia.

— Orice destin încearcă mai multe variante.

— La nivel universal, civilizațiile târzii se dovedesc, uneori, a fi premature.

— Premature, dar foarte originale, spuse Albrecht. Ca să faceți ceea ce nu fac alții, folosiți un regim alimentar diferit. Scuză-mi conotația trivială!

— E obiectiv. Pentru că vegetația e diferită față de cea pământeană, avem regim alimentar diferit. Animale sunt puține, prea puțin cunoscute şi, în consecință, nedomesticite. Dacă ne hrănim diferit, nu înseamnă că nu avem gusturi comune. Mafioții apreciază şi ei micile bucurii ale vieții. De exemplu, bucuria de a curăța un om. Am promis electoratului că vom lupta împotriva corupției cu armele ei.

— Ăsta e umor negru. Deşi nu am văzut niciun mafiot în faţa ochilor, simt o continuă ameninţare. Încep să cred că viaţa e o bucurie dată individului ca să nu moară.

— În curând, când nu va mai fi nimeni bun, vom fi buni cu toţii, spuse Pola. Dacă te face să suferi mai puţin, află că guvernul actual, la sugestia soţului meu, a promis că, odată cu noi, va dispărea şi hoţia.

— Mor de fericire.

— Interesant e faptul că tot mai mulţi băştinaşi sau extratereştri non-umani sunt agăţaţi de promisiunile noastre electorale. Stau şi mă întreb ca proasta unde poate duce prostia. Prima dată, a fost mai greu, până când le-am inoculat ideea că oamenii nu sunt în stare să facă decât bine.

— Greu de alimentat o astfel de idee, spuse bărbatul. Când începe toată lumea să aibă dreptate, noţiunea de dreptate începe să se fărâmiţeze.

— Greu, dar nu imposibil. Nu trebuie să ştie toată lumea că o societate progresează pe spinarea membrilor ei.

— Numai că niciun membru al societăţii, oricât ar fi de breaz, nu îşi permite să facă un rahat mai mare decât preşedintele în funcţie.

— Ai un umor atât de penetrant, încât reuşeşti se te faci şi pe tine să râzi, păru că se supără nevasta primului om al planetei.

— Nu mă refeream la planeta asta. Nici n-o cunosc. Vorbesc din experienţa mea pământeană. Doar acolo s-a umplut lumea de grevişti ai foamei. Ai foamei altora.

— Interesant joc de cuvinte.

— Inspirat din realitate, spuse Albrecht. E ca şi cum ai spune că în viaţă e ca în sport, dar în sport e altfel. Oamenii trăiesc un paradox pe care poate să-l înţeleagă orice prost.

— Care ar fi?

— Când aude că înainte era mai bine, omul îi dă înainte.

— Şi pe aici e cam la fel, spuse femeia. Şi pentru a face un lucru cum nu trebuie, îţi trebuie o calificare.

— Asta e politica de înaltă calificare, pornind de la un nivel foarte crescut al proastei calificări.

După un timp, terenurile cultivate începură să fie tot mai rare. Câmpurile şi colinele, de pe o parte şi alta unei şosele principale, erau tot mai pustii.

— E din ce în ce mai puțină vegetație, iar copacii sunt din ce în ce mai rari, spuse bărbatul.

— Fermierii se înghesuie în jurul oraşelor, să fie mai aproape de piață. Eu şi soțul meu am lansat şi finanțat două programe. Primul, care are în vedere aducerea a cât mai mulți oameni de pe Pământ, se află în derulare. Ne este destul de greu, deoarece aceia care citesc în ziare despre noi sau se uită la televizor nu vor să creadă că există o astfel de lume. Al doilea program, oricât de bine finanțat ar fi, e legat de existența celor deja prezenți. Le-am spus: dacă plantează fiecare cetățean câte un pom, vom avea o planetă verde, cu multe păduri, pentru destinderea fiecăruia.

— Sau se produce o junglă, să aibă fiecare unde se ascunde. Jungla e o sală de spectacole, unde se ascund spectatorii până la dispariție. Când nu mai e nimeni în sală, piesa este jucată magistral.

— Da, facem jocuri politice mai relaxate fără public, dar tot la public trebuie să ne întoarcem, spuse soția președintelui. Nu ne putem prosti fără să avem asistență.

— Vă puteți deştepta şi nu vă foloseşte la nimic.

Pola îi făcu semn să tacă şi să privească pe fereastră.

— Ce e? o întrebă.

— Priveşte acolo, în depărtare! Nu ți se pare terifiant?

— Faptul că se întunecă din ce în ce mai mult şi totul se termină cu un zid întunecat?

— Exact, spuse Pola. De când mă ştiu, m-a impresionat spectacolul trecerii din emisfera luminată în emisfera întunecată.

— Probabil că, dacă priveşti de acolo încoace, ți se pare că vezi un zid de lumină.

— Nu ştiu. N-am fost niciodată prea departe. Astrodromul se găseşte în emisfera întunecată, dar la graniţa cu emisfera noastră luminată de soare. E ca şi cum ai avea o cortină neagră în spate.

— Nici nu mai putem merge mai departe, spuse Albrecht. Şoseaua e blocată de maşini abandonate.

— Nu mai e mult până la astrodrom. Doar câţiva kilometri. Cei care au ajuns mai devreme sunt mai în faţă.

— Puteau să lase drumul liber măcar pentru maşina ta prezidenţială.

— Nu aveau de unde să ştie că vin şi eu să întâmpin extratereştri, spuse prima doamnă. Chiar dacă ştiau, nu eram eu proastă să plec cu o maşină cu însemne prezidenţiale şi fără gărzi. Nu poţi să ştii ce fel de extremişti mişună pe aici.

— Nu te ştie poporul?

— Nu. Mă ştiu doar membri din suita soţului meu, Melior şi alţi câţiva, din conducerea partidului.

— N-ai apărut în circuitul mass-media? întrebă falsul vicepreşedinte.

— Prea puţin şi sporadic.

Se dădură jos din dormitorul mobil şi merseră la şofer.

Acesta pusese autovehiculul pe automat şi se întinsese pe banchetă. Aşezat pe spate, cu mâinile sub cap şi cu ochii închişi, avea pe faţă un zâmbet extatic. Când fu zgâlţâit de nevasta preşedintelui, sări în sus atât de brusc încât se lovi cu creştetul capului de tavanul cabinei.

— Eşti atât de treaz încât să înţelegi ce îţi spun? îl întrebă Pola.

— Desigur, se scuză şoferul. Nici nu dormeam.

— Dacă nu dormeai, ce făceai?

— Am găsit în rucsacul acesta, materializat de furnici, un ochi electronic. Ochiul uneia Diana Overt. L-am pus în locul ochiului meu, să văd ce conţine. M-am gândit că e foarte interesant să vezi lumea din perspectiva unei femei şi nu m-am înşelat. Ştiţi, drumul ăsta a fost atât de lung şi de monoton.

— Ăla e rucsacul meu, spuse Albert.

— Mă scuzați! N-am știut. Nici că ochiul ăsta conține informații așa picante n-am știut.

Scoase ochiul Dianei, pe care și-l montase în propria lui cavitate orbitală, și își puse ochiul propriu. După asta, puse ochiul împrumutat la loc și înapoie rucsacul vicepreședintelui.

— Să nu mai faci prostia asta! se supără soția președintelui. Poți s-o pățești. Faptul că ești șoferul meu nu te absolvă de nicio vină.

— Mă scuzați! Am crezut că e un ochi care n-a fost montat niciodată, cu informații de ordin general.

— Chiar așa? Informațiile științifice te făceau pe tine să-ți spulberi somnolența...

— Nici dânsul nu are voie să umble cu astfel de ochi în rucsac, arătă spre Albert. Poate fi un criminal. E posibil ca el s-o fi ucis pe biata femeie și să-i fi scos ochiul.

— Din ce ai vizionat tu acolo, așa rezultă? întrebă Pola.

— Nu. Rezultă că Diana Overt a asistat, împreună cu domnul Hosmann, la o ședință de consiliu local, a fost atinsă de boala aceea misterioasă a puterii și s-a făcut praf.

— Vezi? Încearcă să nu mai învinovățești pe nimeni pentru a-ți salva ție pielea!

— Am înțeles, spuse șoferul.

— Dacă ai înțeles, sper că înțelegi și ce îți spun să faci. După ce vin extratereștri, cei care și-au lăsat mașinile aici, vor începe să plece. În acel moment, vii mai aproape de astrodrom. Acum sunt odihnită, dar la plecare nu mai am niciun chef să mai vin pe jos. Până în momentul în care încep automobilele să plece, poți să mai tragi un somn.

Fără un cuvânt, o luă înainte, printre automobilele din fața camionului prezidențial, iar Albrecht o urmă.

— De ce nu-l concediezi?

— Rareori se găsește un șofer atât de bun. Cunoaște foarte bine reglajele cibernetice ale întregului nostru parc de autovehicule.

— Cam adormit.

— Ce-ai vrea să facă, să citească? întrebă femeia.

— Eventual.

— Lasă şoferul şi spune-mi ce faci cu ochiul acela în rucsac?

— Aşa cum a spus şi şoferul, Diana Overt s-a făcut praf şi m-am gândit păstrez ochiul ei informaţional şi să-l montez la mine, poate mă costă mai ieftin. Zeze a spus că e posibil.

— Cine e ăsta?

— Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al partidului şi fost şef al unei filiale din capitală, spuse bărbatul. Umblă după mine să-i semnez o cerere de demisie.

Îi povesti, cu lux de amănunte, tot periplul său, de când a urcat din greşeală pe astronava partidului şi a fost adus pe Ioza, până în momentul când s-a trezit că nu e decât o copie a unui original rămas în sediul firmei de consultanţă. Îi povesti cum a asistat la bătălia dintre copiii mafioţilor şi cum, la sfârşit, a apărut secretarul cu cererea lui de demisie, cum l-a împuşcat nu se ştie cine, cum l-au luat sanitarii mafiei şi l-au băgat în spitalul-catedrală şi cum a fost dus spre camera obscură.

Omise să spună că a fost ajutat de asistenta Areta Cair pentru a nu o băga, din greşeală, în încurcătură şi nu spuse nici faptul că Zeze îi împuşcase pe Valentin Zega, vicepreşedintele cu probleme economice şi pe Cibil Negresco, vicepreşedintele cu probleme de organizare, lucruri pentru care, probabil, era căutat de poliţie. Povesti cum s-a întâlnit cu originalul Dianei Overt, cum a participat la o şedinţă de primărie de sector, cum s-au sfărâmat în bucăţele consilierii şi asistenta sa. Îi descrise reîntâlnirea cu Zeze, care l-a cazat în camera lui de hotel şi i-a promis că îl ajută să-şi monteze ochiul recuperat de la femeie.

— Nu ţi-a spus că nu e voie să foloseşti ochiul altuia?! se miră Pola.

— Nu, nu mi-a spus lucrul ăsta, dar nu înţeleg de ce nu mi-aş putea monta ochiul altuia? E un simplu suport informatic şi poate fi şters.

— Asta e, că nu poate fi şters. Aceşti ochi electronici sunt de unică folosinţă. Secretarul acela te-a minţit.

— Ce interes ar fi avut să facă aceasta?! se miră Albrecht.

— Nu ştiu. I-ai promis ceva?

— Da. I-am promis că îi semnez cererea de demisie.

— Nu e puţin lucru, spuse soţia preşedintelui.

— Ba e o bagatelă. Oamenii trec de la un partid la altul fără să-şi facă probleme de conştiinţă.

— Aici e vorba de un interes. Fără cererea de demisie, nu poate să ia viaţa de la capăt. Cred că ăsta face parte din categoria inadaptabililor, care vor să ia viaţa de la zero.

— Orice om, la o anumită vârstă, îşi face socotelile şi încearcă să-şi înscrie restul vieţii pe coordonate noi, spuse falsul vicepreşedinte.

— Nu e asta. În zona întunecată, sunt mai multe centre, unde cei care nu-şi mai găsesc rostul sunt băgaţi în nişte cutii şi acolo rămân. Încep o viaţă nouă, de la naştere până cine ştie când. E o viaţă virtuală, dar veşnică. Ideea de a trăi la infinit îi încântă. Contra unei mari sume de bani, acolo li se promite o viaţă fără sfârşit.

— Acest secretar a spus că vrea să demisioneze pentru că nu este apreciat la justa valoare şi nu e bine plătit. De unde bani?

— Ai ceva bani prin rucsac? întrebă femeia.

— Am nişte cărţi de credit nenominale, dar nu ştiu ce sume am pe ele. Dovadă că Zeze n-a vrut să mă jefuiască e faptul că rucsacul se găseşte la mine.

— Poate te-a crezut naiv, a lăsat rucsacul pentru mai târziu şi s-a concentrat pe obţinerea semnăturii de demisie. Membri de partid nu au voie să înceapă o altă viaţă în cutiile alea. Din când în când, corpul de control al primului-ministru face razii pe la centrele astea şi îi decuplează pe membrii de partid.

— Cum ar veni, îi omoară, se sperie bărbatul.

— Cam aşa ceva.

În apropierea clădirii astrodromului, era din ce în ce mai multă lume. Unii cetăţeni trecuseră de toate cele trei rânduri

de garduri din sârmă ghimpată, dar aceştia erau foarte puţini şi împinşi înapoi, în spatele unei linii roşii, de masive forţe de poliţie. Cei mai mulţi se găseau între rândurile de garduri sau în spatele acestora. Porţile dintre garduri erau iremediabil blocate de ghinionişti, care nu puteau să meargă nici înainte, nici înapoi.

— Până aici ne-a fost, spuse Pola.

— Cum, nevasta primului om al planetei este nevoită să stea în spate, alături de plebe?

— Nu văd de ce mi-ar fi ruşine. Se vede foarte bine.

— Ai spus că vrei să mă prezinţi ca protejat al tău şi să mă reintegrezi în partid, spuse Albrecht.

— N-am uitat. După ce vin extratereştri, cred că are loc un miting de întâmpinare, apoi pleacă toată lumea şi putem ajunge în faţă, la ai noştri.

La o distanţă foarte mică de clădirea de control a zborurilor se găsea un cerc fosforescent, unde trebuia să se aşeze nava extraterestră. Lângă pistă, aşezaţi cu faţa spre partea luminată, se găsea conducerea interimară a planetei, conducerile partidelor oamenilor, cele ale autohtonilor şi mai mulţi reprezentanţi ai neumanoizilor.

Albrecht îl recunoscu pe Melior şi îşi spuse că bărbatul necunoscut, aşezat între el şi Eva Sterling, guvernatoarea teritoriilor din afara oraşului Lahr, trebuia să fie Thomas Rashca, preşedintele planetei. Îi văzu pe neuro-psihiatrul Ian Hicus, pe vicepreşedinta Ema Radovici, pe Hon Kovalski, şeful tuturor gărzilor firmei de consultanţă în domeniul investiţiilor, pe Ionas Divert, directorul firmei, pe George Manas, dirijorul tuturor corurilor, pe arhitectul-şef Eucelin Muncia şi pe sine însuşi. Originalul Albert Hosman, îmbrăcat într-o salopetă argintie, se găsea în rândul doi. În spatele lui, se găseau doar oameni în salopete, probabil reprezentanţi ai personalului tehnic, recunoscuţi pentru setea lor de putere şi dorinţa de parvenire politică.

— Am văzut, spuse Pola, urmărindu-i privirea. Acum te cred; eşti copia celui din delegaţia oficială.

— Este, dar poți să-mi spui cum împaci două capre râioase?

— Nu înțeleg.

— E o metaforă, spuse Albrecht. Cum poți băga două săbii în aceeaşi teacă.

— Nici asta nu înțeleg.

— Vreau să spun că dorința ta de a mă reintegra în viața de partid e neproductivă, atâta timp cât sunt deja în această viață. Uite-mă acolo! Ce pot face doi indivizi identici pe aceeaşi funcție.

— Ştiu eu?! întrebă femeia. N-am crezut că e posibil aşa ceva.

— Adică furnicile alea ale voastre nu pot să producă dubluri?

— Ba pot, dar nu au voie să facă aşa ceva.

— Dacă interesele de partid le-o cer..., insinuă bărbatul.

— Nu fac asta nicicum, chiar dacă li s-ar da voie. Nu le permite conştiința.

— Conştiință pe dracu'! Lăsată de capul ei, puterea nu cere voie de la nimeni. Furnicile sunt o putere, dar, poate, nu sunt conştiente de asta. E posibil să fie citindele la mijloc, mai puțin vizibile şi mai insidioase.

— E posibil, admise prima doamnă. Nu am avut citinde şi nu ştiu ce pot. Chiar şi la banii mei, nu-mi permit luxul.

— Indiferent ce-ar fi, nu cred că vrei să mă mai păstrezi. Originalul ți-e mult mai la îndemână.

— De ce spui asta? Găsesc eu o soluție.

— Nu e nevoie să-ți bați capul, spuse copia vicepreşedintelui. Soluția e foarte simplă: mă faci pe mine scăpat şi păstrezi celălalt Hosman.

— Chiar vrei să pleci?!

— Cum îți spun.

— Te ajut să fugi, dar numai dacă îmi promiți că te duci în emisfera întunecată şi nu te mai întorci, spuse Pola.

— Acolo şi vreau să fug.

— Fără ochi electronic eşti mort dinainte.

— Vom vedea, spuse Albrecht.

— Nu vom vedea. Nu vreau să ne mai vedem. Nu vreau să te întorci pentru a mai vedea ceva împreună. Dacă te întorci, te dau pe mâna poliției.

— Și?! Ce ar putea să-mi facă poliția?

— Te dă pe mâna mafiei, spuse soția președintelui. Poliția e pe mână cu mafia.

Văzură că publicul începe să se frământe și să se uite în sus.

Începuse să bată un vânt puternic și se făcuse frig, acestea fiind semne care indicau faptul că era dată peste cap climatizarea planetei.

Se aprinseseră toate reflectoarele rotative și o voce anunță că nava venea dinspre zona de întuneric. Văzură ieșind din zidul întunecat un colț, apoi un întreg cub, care se apropia. Ajuns deasupra cercului de aterizare, cubul rămase un timp suspendat, apoi se roti și se așeză pe o latură. Vântul încetă și temperatura reveni la normal.

Când se deschiseră mai multe trape și se derulară mai multe scări, emoția celor prezenți deveni maximă. Pregătiți să aplaude și să ovaționeze, cum era obiceiul locului, cu toții așteptau să-i vadă pe extratereștri cum coboară.

Așteptarea se dovedi, însă, a fi fără rost. Prin trapele deschise, nu ieșea decât lumină.

— Suntem aici! se auzi o voce. Am coborât.

— Nu vă vedem? spuse președintele planetei.

— Cum adică? se auzi o altă voce.

— Așa, bine. Se pare că sunteți invizibili.

— Noi vă vedem.

— Asta vedem și noi, spuse Thomas Rashca. Necazul e că nu vă vedem noi pe voi. N-am luat în calcul varianta asta cu invizibilitatea. Abia acum se creează un precedent în sensul ăsta.

— Și atunci, ce facem? se auzi prima voce.

— Până mobilizăm toți savanții planetei, să găsească o metodă prin care să adapteze ochii informaționali pe care îi purtăm, astfel încât să vă vedem, eu propun să rămână toată lumea pe loc, iar Aram Melior, președintele celui mai mare partid al

oamenilor de pe planeta Ioza, să vă citească discursul de întâmpinare.

— Foarte bine, spuse vocea. Să auzim!

Melior scoase hârtiile, le răsfoi, îşi puse ochelarii şi tuşi semnificativ.

— Dragi oaspeţi, începu el. Am luat legătura cu voi din dorinţa sinceră de colaborare. Planeta aceasta a fost cucerită de inteligenţa umană cu mai multe secole în urmă. Suntem planeta tuturor posibilităţilor noastre. Şi ale voastre. Reţeta succesului constă în faptul că, atunci când lucrurile încep să meargă bine, aduci alegători cu adevărat buni. Sperăm că voi veţi fi aceia. Cei prezenţi au început să mimeze inteligenţa, făcând pe proştii. Avem tradiţii aduse de pe planeta de baştină, am creat tradiţii şi aici. Au un trecut doar aceia care au ştiut cum să-l înceapă. Noi am ştiut cum să începem trecutul, astfel încât să aibă un viitor. Se apropie un an nou, cu urări de bine, succese şi colinde. Noi avem multe colinde pentru că suntem pomanagii. Acest lucru trebuie să înceteze. Nu am vrut nimic de la populaţia băştinaşă şi nici nu vrem ceva. Am venit aici ca să dăm, nu ca să luăm. Am dat maşina de călătorit cu trenul, interesante articole de vestimentaţie lămuritoare, am scos un ghid de orientare a cetăţenilor în viaţă, am dat cotletul de porc din carne de iumir, un fel de oaie de aici, am introdus memorialul de activitate, furtul pe înţelesul tuturor, satira muncii de clasă. Generaţiile paralele, introduse de noi, ne ajută foarte mult în activitatea cluburilor extraterestre şi în propăşirea parteneriatului pentru împăcarea cu noi înşine. Deoarece avem o climatizare perfectă şi nu avem anotimpuri, pentru proliferarea unor jocuri politice de vară, au fost îndepărtate până şi petele de curăţenie. Am introdus naţionalizarea internaţională a horoscopului culinar, un cod penal al manierelor elegante, legea organică a intrării în budă, ouăle false, volume de povestiri din toaleta oficială, un nou plan de directive directe, bucătăria ca o cameră de râs, sexul unic muncitoresc, politicianism contra hrană, analiza sintetică şi am înfiinţat un cor al abundenţei.

Zâmbind stânjenit, președintele Rashca îi dădu un cot.

— Ce dracu' citești acolo?! Vezi că ai încurcat hârtiile!

— Ah! Scuzați! spuse Aram Melior.

Începu să caute prin buzunare, enervat de blitz-urile aparatelor de fotografiat și de fâșâitul camerelor de luat vederi.

— Ce faci?! întrebă președintele planetei. Mai găsești odată discursul ăla?

— Îl găsesc, spuse Melior, din ce în ce mai surescitat, dar mă enervează ziariștii ăștia. Uită-te la ei! Notează tot. Trebuie să desființăm multitudinea asta de ziare, care e în avantajul ziaristului prost. Neștiind la ce ziar scrie, cititorul are tendința să-l considere pe prost un ziarist de excepție.

— Lasă prostiile și scoate discursul! se enervă Thomas Rashca. Ne facem de râs. Te paște demisia.

— Eu mi-aș da demisia pe loc, dar nu-mi găsesc locul; sunt extrem de neliniștit.

— Ești panicat și, din cauza asta, pierdem din imagine. O să vuiască presa.

— Nu-l găsesc, gemu Melior. Improvizez. Știi că sunt artist.

— În politică, arta nu mai are decât rolul de a masca lipsa capacității.

— Când nu mai e nimic de spus, se poate spune orice.

Publicul devenea tot mai nerăbdător și foarte mulți începuseră să plece, nemulțumiți că fuseseră aduși să întâmpine niște extratereștri inexistenți și să fie luați peste picior chiar de președintele partidului lor.

— Anunță-i că nu am terminat! spuse Melior, transpirând de furie.

— Alo! Alo! luă microfonul președintele planetei. Vă rog să nu plecați! Președintele partidului nostru, cel mai mare partid al oamenilor din afara Pământului, mai are ceva să vă spună.

Cei care nu porniseră mașinile sau nu ajunseseră încă la ele începură să se întoarcă. Știau că, dacă mulțimea se împrăștia fără voia conducerii de partid, vor fi adunați cu furnicile și se va organiza o altă întâlnire, cu alți invitați din spațiul cosmic.

— Stimați oaspeți extratereștri! Stimați membri ai partidului și simpatizanți! începu Aram Melior. Văzând că nu pot să schimbe lumea, foarte mulți o părăsesc. Dacă nu vrea să se schimbe singură, e de datoria noastră să schimbăm lumea. O lume de hoți. Când am strigat odată „Hoții!" știți câtă lume a ieșit? Nepermis de multă. Trăiesc cu speranța că vor muri cei pe care i-am reținut și, odată cu dispariția acestora, vor dispărea și amintirile neplăcute ce îi privesc. Trăiesc cu speranța că vor dispărea și cei reținuți de poliție. Votanții, pe bună dreptate, se cred mult mai deștepți decât proștii. Dacă sunt atât de deștepți, nu mai au decât o șansă: să ne voteze. Mulți protestează împotriva discriminării lor, dar nu înțeleg discriminarea pozitivă. Nu înțeleg că, fiind altfel, sunt tratați altfel, adică mai bine. Dacă hoții au început să fure de la mafioți, atunci chiar că nu mai e nimic de furat pe Ioza și furtul dispare. Pentru a merge înainte, trebuie să dăm puțin înapoi, dar nu putem face asta dacă ne-am cheltuit tot câștigul pe prostii. Avem puține locuri de muncă; azi, dacă vrei să mănânci o pâine, trebuie să mănânci mult căcat. Partidul nostru vrea să îndepărteze acest neajuns. Vrem să ajungem la nivelul trecutului celor mai civilizate planete, dar nu trecând prin trecutul Pământului, la care nici nu mai are rost să ne gândim. Nu vom construi ca pământenii, câte o biserică pe fiecare teren de fotbal, ci vom construi câte un sediu de partid pe fiecare stradă din orașe și în fiecare localitate rurală. Guvernanții actuali vă spun că, decât în fața deșteptăciunii, e mai ușor să supraviețuiești în fața prostiei. Noi vom demonstra contrariul. Pentru asta, ne vom baza pe tineret. Dacă nu ar reprezenta prezentul, tineretul ar reprezenta viitorul. Vom fi mai pragmatici; iubirea e valabilă doar în condiții de nedescris. Deoarece ne meritați, vă vom permite să ne votați. Nu trebuie să stați prea mult pe gânduri; asociația de idei e o asociație nonprofit. Am adus de pe Pământ doar femei născătoare de directori. Nu mai avem nevoie de conducătorii învechiți; aceștia au început să joace tare; tare mult. Avem atâta inteligență să nu înțelegem ce se întâmplă; ne tre-

buie mult mai multă inteligență. O inteligență superioară. Vă întrebați, poate, până unde merge corupția? Merge până la capăt, dar nu rămâne acolo, în Raiul ei fiscal, ci se întoarce cu idei noi. Va trebui să ne mobilizăm forțele. Altfel, le mobilizează ei pe ale lor. Atunci când legile nu sunt pentru toată lumea, nu sunt pentru nimeni. Foarte mulți, au fost prinși că fură fără niciun drept. Vom propune o lege prin care să-i dezvățăm pe hoți să ne mai spună bancuri. Va trebui să ținem sub control dezvoltarea economică; paradoxal, bogăția multă nu ajunge pentru toți. Doar sărăcia. Consolarea săracului este faptul că bogătașului îi merge bine degeaba. Am văzut cu toții că, pentru a realiza ceva în viață, nu trebuie să realizezi nimic. Vom începe războiul cu corupția ori de câte ori va fi nevoie. Nu trebuie să vă mai văitați atâta că vă luăm banii; vă dăm, înapoi, dobânda de la ei. Mulți au impresia că poporul e atât de prost încât să nu știe ce pierde. Cum să nu știe? Pentru a nu mai putea fi corupți, cetățenii trebuie băgați în puşcării; e mai uşor să previi decât să combați. De frica unor persecuții, cei oprimați se tem să se ridice la înălțimea opresorilor; partidul nostru vă va ajuta să faceți asta. Guvernanții poftesc la ce le place lor, dar poftesc şi la ce vă place vouă, iar voi, de multe ori, sunteți nevoiți să vă puneți pofta în cui. Dacă te mulțumeşti cu puțin, valoarea ta creşte, nu şi prețul.

Luminile vehiculului extratereştrilor se aprinseră, se strânseră scările şi se închiseră trapele. Cubul se ridică încet de la sol, se roti cu un unghi de 15 grade, apoi țâşni în sus şi se descompuse în mai multe nave parabolice. Le urmăriră cum formează o spirală, care se învârte pe cer, în semn de rămas bun, şi dispare.

— A sărit în aer! strigă cineva.

— N-a sărit deloc în aer. S-a împărțit în segmente mai mici, spuse Melior.

— Asta e măgărie curată! exclamă arhitectul-şef. Conducătorul partidului nostru ne ține un discurs epocal, în care reuşeşte să se întreacă pe sine însuşi, iar extratereştri o şterg fără

o vorbă. În condiții normale, cu o conducere stabilă, aleasă prin vot popular, direct şi secret, acest gest poate constitui premisa unui conflict diplomatic.

— N-am plecat niciunde, se auzi o voce dinspre cercul fosforescent. Au plecat numai navele. Noi am rămas. Suntem cuceriți de ideile conducătorului vostru de partid şi, în mod sigur, pe el îl vom vota.

— Deci, sunt mai multe nave, spuse neuro-psihiatrul Ian Hicus. Ce forme ciudate!

— De parabolă.

— Parabola nu e o formă geometrică.

— Nici nu trebuie. Ceea ce construim noi are ceva din complexitatea parametrilor gândirii.

— Aşaaa?! se miră şi preşedintele Rashca. Câți sunteți?

— Zece mii.

— E o sumă, spuse Melior. Sunt încântat că ați rămas şi vreți să mă votați, dar sunteți invizibili.

— Nu avem nicio vină. Aşa ne-am născut.

— Nu se pune problema că v-ați născut sau nu invizibili. Se pune problema cum vă prezentați în fața urnelor de vot? Nu vă vede nimeni.

— Aici intră în scenă savanții noştri, care trebuie să găsească o metodă de a ne face vizibili, spuse vocea. Dacă nu reuşesc, trebuie să intre în scenă savanții voştri.

— N-ar fi mai bine să punem nişte haine pe extratereştri? întrebă Eva, guvernatoarea teritoriilor din afara capitalei.

— Nu ştim ce formă au, spuse preşedintele Rashca.

— Îi putem duce la nou înființatul Institut de Cercetare a Afecțiunilor Oculare, spuse guvernatoarea. Foarte mulți oameni nu s-au putut adapta la lumina soarelui acestei planete şi au orbit. Sunt atât de mulți, încât am fost nevoiți să înființăm institutul ăsta şi să-i internăm acolo. Orbii îi pot pipăi pe extratereştri şi pot croi haine pentru ei. În felul ăsta, putem iniția şi un program de reintegrare profesională. Face bine la imagine şi mai câştigăm şi ceva capital electoral.

— Nu merge, spuse Melior. Orbii îi pot pipăi pe extratereştri, să vadă ce formă au, dar nu pot crea haine. Uiți că aici, pe Ioza, nu există o tradiție în croitorie şi monopolul importului de haine îl deține mafia?

— Nu uit, dar situația asta nu poate dura la infinit.

— Nu trebuie să vă faceți griji din cauza noastră, se auzi vocea extraterestrului invizibil. Ne găsim noi un loc pe planeta asta. Când descoperim o metodă de a ne face simțită prezența, vă anunțăm.

— Până atunci, multă sănătate şi mult noroc în campania voastră electorală! se auzi o a doua voce.

La început, simțiră cu toții că sunt cuprinşi de frig, aşa cum se întâmplase la venirea navei, şi începe să şfichiuie un curent de aer tăios, apoi se stârni o adevărată furtună.

Preşedintele Rashca luă legătura cu turnul de control al astrodromului şi i se comunică faptul că nu se poate face nimic. Climatizarea, în zona aceea, era dată peste cap.

Conducătorii fură îndrumați să se adăpostească, iar gărzile îi înconjurară şi îi duseră, aproape pe sus, spre clădirile din apropiere. În vântul care culca totul la pământ, publicul se împrăştie în toate direcțiile. Unii fugeau spre hangarele astrodromului, alții spre zona întunecată, unde nu era aşa frig, dar cei mai mulți o luaseră spre maşini, călcându-se în picioare.

Gardurile de sârmă ghimpată fuseseră doborâte la pământ, dar Albrecht avu norocul să se găsească în spatele piciorului metalic al unei imense pancarte electorale, care rezista furiei mulțimii.

— Ce se întâmplă?! se întoarse el. E nebun acela care spune că suntem sănătoşi la minte.

Se uită împrejur, în mulțime, spre grupul conducerii de partid din față, apoi întoarse capul spre marea de maşini de la granița celor două emisfere ale planetei şi văzu că soția preşedintelui dispăruse.

— Cred că preşedintele nostru a făcut o gafă politică monumentală, spuse un bărbat de alături, crezând că pe el îl întreabă

ce se întâmplă. Când li se spune că se alege praful, conducătorii spun că sunt optimişti. Extratereştri nu i-au acceptat ospitalitatea, iar aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Partidul ăsta e ca o prăjitură cu prea multă drojdie; drojdia societăţii. A crescut peste măsură de mult, iar în mijloc a rămas necoaptă. Suntem proşti şi nu putem să ne manifestăm. Eu, unul, nu-i mai votez.

— N-ai văzut în ce parte a plecat femeia care era cu mine? întrebă Albrecht.

— Lasă femeia şi hai să mergem! În curând, mulţimea înfuriată va veni peste noi.

— Nu văd de ce. Furtuna a încetat.

— Chiar, se miră omul. Nu mai e pic de vânt. Nici frig nu mai e. Îi admir pe extratereştri ăştia. Sunt ei invizibili, dar ştiu să-şi facă simţită prezenţa.

— Nu cred că au avut intenţia să ne facă vreun rău.

— Aşa cred şi eu. Dacă aflu că se organizează într-un partid şi participă la alegeri, pe ei îi votez.

— Nu ţi se pare că îţi schimbi prea repede opţiunea politică? întrebă investigatorul.

— Absolut deloc. Să-mi spună mie că pot trăi din amintirea banilor pe care nu mi s-a dat voie să-i câştig niciodată...

— A spus Melior asta?!

— Poate n-a spus chiar aşa, dar a spus ceva pe-aproape. I-am transmis un mesaj clar; ca să vadă că nu deţin cine ştie ce proprietăţi, am să mi le cumpăr.

— Au dreptate şi ei, spuse Albrecht. Politica depinde foarte mult de modul cum este recepţionat mesajul.

— Dacă este un mesaj clar, este recepţionat clar. Nu mi se pare deloc un lucru bun să spui că nu vom ajunge niciodată să vedem transpus în viaţă coşmarul în care munca e transformată dintr-o necesitate, în folosul lor, într-o modă.

— Ai dreptate. Chiar dacă ar fi exprimată clar, o astfel de idee nu prinde la mase. Masele nu văd niciun folos în asta. Am înţeles, totuşi, că Aram are avantajul potrivit căruia, dacă ar

veni un conducător mai rău decât cel actual, niciun conducător nu poate fi mai rău decât cel prezent.

— E adevărat, cel de acum n-a făcut nimic bun, dar măcar n-a făcut nimic rău, spuse omul din public. Dacă vine altul, e atât de plin de idei noi, încât e imposibil să nu facă rău. Ce vorbă e aia: dacă nu te respectă nimeni, măcar tu să te respecți?

— Simte că a pierdut respectul cetățenilor, spuse falsul vicepreşedinte Hosmann.

— Nu cred asta. Cred că se respectă prea mult pe sine însuşi.

— Poate vrea să vă învețe respectul de sine şi se dă el exemplu.

— Cine poate ști? se întrebă omul.

— Pola Rashca, femeia care era cu mine, mi-a spus că nu se poate ieşi din partid, aşa, cum vrei dumneata.

— Nici nu ies, dar nici nu votez pentru ai noştri. Există un puternic curent de opinie, chiar în interiorul partidului, care se opune politicii oportuniste a lui Melior. A ajuns să-şi însuşească principiile oricărui potențial grup de votanți. Nu ştie că, atunci când câştigă colo, pierde dincolo şi, mai ales, pierde în interiorul propriului partid.

— Pe cei bolnavi, credința îi face bine, dar pe cei sănătoşi, ...a lor este împărăția cerurilor, spuse Albrecht.

— Ai grăit ca dintr-o carte găsită pe jos.

— De ce neapărat dintr-o carte găsită pe jos?!

— Din cauză că, în trecut, era atâta cinste, încât, dacă lăsai un ban în mijlocul drumului, nu-l lua nimeni, spuse omul. Astăzi, e atâta cultură, încât, dacă laşi o carte în mijlocul drumului, n-o ia nimeni. Înțelegi cum devine cazul?

— Sigur, dar ne-am întins prea mult la vorbă.

— Mă scuzi! Hai să plecăm!

— N-am cu ce să merg, spuse Albrecht.

— Cum adică?! Ai venit pe jos?

— Nu. Am venit cu maşina soției preşedintelui planetei. Pe ea o caut.

— Ha, ha, ha! râse omul. Bună glumă. Mi-ai salvat viața. Mulți o visează pe soția preşedintelui. Dacă îți place să te minți, poți ajunge politician.

— Sunt politician.

— Zău?! Nu te-am prea văzut.

— Sunt Albrecht Hosmann, copia vicepreşedintelui cu problemele de imagine şi relaţii cu mass-media. Acum, mă ocup cu investigaţiile, adică sunt investigator. Sunt nou în funcţie.

— Ţi-am spus, mi-a plăcut gluma. Dacă nu apare şi ceva vesel, cu politica tot mai neinspirată a ăstora, cred că mor de tristeţe. Totuşi, nu trebuie să-ţi forţezi norocul.

— Dacă nu vrei să crezi ce îţi spun, te dau în mă-ta!

— Hai, hai, nu te supăra! spuse omul. Vino cu maşina mea! Unde mergi?

— În emisfera întunecată a planetei.

— Nu merg acolo. Merg într-un oraş de dincolo de capitală, dar te pot duce până în prima staţie de tren.

— Există trenuri?! se miră Albrecht.

— Domne! Ce glumă mai e şi asta?! Eşti picat din cer?

— Eşti pe-aproape. Sunt venit de pe Pământ mai de curând.

— A?!

Falsul vicepreşedinte vru să urmeze sfatul bărbatului şi să fugă de acolo, spre maşini, împreună cu gloata, dar simţi că îl apucase cineva de mâneca hainei. Când se întoarse, dădu cu ochii de Albert Hosman.

Omul care voia să-l ducă pe Albrecht până la prima staţie de tren se întoarse, privi o clipă şi îşi scutură capul, pentru a alunga imaginea dublată. Văzu că nu se întâmplă nimic, tresări şi îşi continuă alergarea spre maşini.

— Te urmăresc de mult timp, spuse primul vicepreşedinte.

— Ştiu. Mi-a trecut de mai multe ori prin cap această posibilitate, dar acum n-am timp. Trebuie să-l ajung pe omul ăla, altfel nu ştiu cu ce ajung la tren.

— Lasă-l să se ducă! Ştii prea bine că nu are rost să mergi înapoi, până la statie, când zona întunecată e chiar aici. Poţi merge pe jos. Spune-mi, mai bine, eşti o copie a mea sau eu sunt o copie a ta?

— Spune-mi cine sunt ca să-ţi mulţumesc! râse investigatorul.

— Nu e de glumă.

— Ştiu că nu e de glumă. Tu ai rămas la firma de consultanţă, iar eu am fost sintetizat într-un decor de film.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar nu se poate şti dacă n-a plecat originalul mai departe, iar copia a fost realizată în biroul firmei, împreună cu secretara sa, spuse Albert. Am în memorie toată povestea noastră, cu mitingul neautorizat, cu bătălia copiilor, cu spitalizarea, cu şedinţa de consiliu local, discuţia cu soţia preşedintelui, cu tot.

— Şi cu ultimul eseu despre globalizare.

— Am scris, într-adevăr, ceva despre asta.

— Şi ai ajuns la concluzia că globalizarea e un fel de naţionalizare internaţională, spuse Albrecht.

— Avem aceleaşi gânduri.

— Exact. Şi eu am în memorie turneul electoral parcurs de tine, până aici, împreună cu toată conducerea partidului. Simt toate peripeţiile tale de parcă le-aş fi trăit eu. De fapt, nici nu ştiu prea bine dacă nu le-am trăit chiar eu.

— Copii perfecte? întrebă Albert.

— Nu există copii perfecte.

— Nu trebuia să vii aici. Mulţimea e periculoasă când se dezlănţuie.

— Se potoleşte ea, spuse investigatorul. Respectul faţă de conducere se manifestă violent.

— N-aş spune că e tocmai respect. Ziariştii au început să pună întrebări stânjenitoare. Nu ştiu ce a întrebat ultimul, dar să spui că „veţi reuşi când veţi fi cu toţii de aceeaşi părere; părerea mea", cum face preşedintele planetei, mi se pare o mitocănie.

— Dacă nu se manifestă, nu e nimeni mitocan.

— Ocolim subiectul, spuse vicepreşedintele. Vorbim despre respectul faţă de conducere şi nici măcar nu e vorba despre asta. Oricâte gafe ar face conducătorul partidului, nu se poate discredita. Are un electorat sigur, care încă mai crede că democraţia transformă realitatea în vis, iar celelalte partide sunt prea mici.

— Faptul că amândoi vrem să fugim în partea întunecată a planetei ar fi o temă de discuție.

— Da, dar nu împreună. Fiecare dintre noi vrea să facă asta. Amândoi ştim că unul dintre noi trebuie să rămână pentru ca atenția tuturor să se îndrepte asupra-i, iar cel de-al doilea să nu mai aibă de ce să fie urmărit.

— Şi se pune, firesc, întrebarea: cine merge? spuse Albrecht.

— Grea întrebare.

— Va trebui să gândim, măcar până la despărțire, ca şi cum am fi un original şi o copie, nu două entități anatomo-psihice identice.

— O perioadă de timp, eu am fost luat drept copie, spuse Albert..

— Iar eu am fost luat drept originalul. Întrebarea, în cazul ăsta, este: cine fuge în întuneric?

— În situații din astea, se dă cu banul.

— Cine pleacă, banul sau stema planetei? întrebă Albrecht.

— Stema.

— Bun.

Se dezbrăcară, apoi unul dintre cei doi, Hosman sau Hosmann, aruncă moneda şi câştigă cel care alesese stema. Câştigătorul luă pe el costumul dăruit de soția preşedintelui planetei şi rucsacul pe umăr, iar cel care alesese banul îmbrăcă salopeta.

— Am impresia că mă despart de mine însumi, spuse cel care îmbrăcase costumul preşedintelui.

— Avem impresia asta. Ai grijă! Dacă mergi spre dreapta, dai de o şosea şi e periculos să mergi pe ea.

— Ştiu. Trebuie să merg pe câmp, paralel cu şoseaua. Nu ai idee unde ajung?

— Nu avem nicio idee, spuse cel care îmbrăcase salopeta.

VIII

Curajos, cel care își asumase postura de Albert Hosman înfruntă amestecul ceţos de lumină şi întuneric din apropierea graniței dintre cele două emisfere, dar când negura deveni totală, începu să i se facă frică. Cele câteva flori, care împrăştiau o lumină palidă, şi linia fosforescentă a şoselei, erau prea puțin pentru a menține tonusul cerebral al unui om la cota de avarie.

După câteva zeci de kilometri, ultimele urme de lumină rămaseră în urmă şi întunericul deveni atoatestăpânitor.

Înaintă ca orbul în ceață alte câteva zeci de kilometri, împiedicându-se în ierburile uscate, iar când apăru în fața lui zidul unei clădiri, aproape că îl lovi. Pipăind zidul, înconjură casa şi nu găsi nicio uşă.

„Acum, nici nu mai ştiu în ce parte s-o apuc, îşi spuse. E posibil să plec înapoi, către zona luminată. De unde să apuc eu un punct de reper?"

Peretele din fața lui se dădu la o parte şi veni peste el un val de lumină, orbindu-l. Simți că îi iau ochii foc şi se dădu câțiva paşi înapoi, ținându-se cu mâinile de cap.

Când se adaptă la noile condiții, văzu o siluetă venind către el şi fu surprins să constate că era un robot primitiv, cu carcasă metalică, cum puteai vedea decât în cărțile de istoria ştiinței.

— E un întuneric de îți dai cu degetele în ochi, spuse Hosman.

— Pe vremuri, când iluminatul era public, se putea circula şi pe aici, se auzi vocea arătării. Acum, de când cu iluminatul privat, e un dezastru.

— Dar tu...

— Ha, ha, ha! hârâi robotul. Hai, că te-am surprins! Nu credeai că mai există aşa ceva.

— Sincer să-ți spun, nu credeam să se mai păstreze roboți fără înveliş uman.

— Nu-i nimic. Hai înăuntru!

Fără să fie convins că e bine ceea ce face, Albert îl urmă în direcția luminii și, când ajunseră în interior, zidul culisă în poziția inițială. Își spuse că drumul de întoarcere îi era barat, dar nici nu avea ce căuta înapoi.

În fața lui, la un birou, printre hârțoage, se găsea o ființă neumanoidă, care îl privea curioasă, cu toată coroana rotitoare de pe sfera ce îi ținea loc de cap. Pe coroană, se găsea o multitudine de ochi strălucitori, de forme, mărimi și culori diferite.

— El e Ochiosul, spuse robotul. E un mutant din rasa suplicitarilor.

Cel numit Ochiosul își rostogolea ochii în concavități sau îi ațintea asupra sferei zgrunțuroase, aflată între degetele uneia din cele trei mâini, și nu spunea nimic.

— Numele? întrebă într-un sfârșit.

— Albert Hosman.

— Cu ce ocazie pe la noi?

— Dacă aș ști, ce bine ar fi.

— Lasă că aflăm noi, spuse extraterestrul.

— Bine faceți. Am oroare de interogatorii.

Ochiosul învârti sfera între degete, iar dintr-o fantă a acesteia căzu pe birou un dreptunghi de plastic. Pe baza copiei cărții de identificare, care reproducea toate informațiile aflate în baza de date a partidului oamenilor, vicepreședintele fu supus unui complicat proces de identificare, apoi suplicitarul ieși din poziția de protocol și începu să treacă datele într-un registru.

În liniștea care se lăsase, Albert își frecă ochii și începu să cerceteze încăperea circulară în care se aflau. Așezate peste tot, ferestrele aveau o construcție specială, permițând să se vadă prin întunericul de afară, în orice direcție ai fi privit.

— Ai avut mare noroc, îi spuse robotul. Afară a început pacea. Dacă nimereai în focul vreunei bătălii, nu mai aveam acum ce discuta.

— Pe când așa, avem ce discuta?

— Sigur.

— Ce avem de discutat? întrebă vicepereşedintele.

— Apartenența ta la partidul nostru.

— Al cui?

— Al suplicitarilor, spuse robotul.

— Tu nu eşti suplicitar. Eşti robot.

— Sunt robot şi membru al partidului suplicitarilor. Te găseşti în sediul nostru de partid. Ai nimerit la fix.

— Nu mă pot înscrie în partidul vostru, spuse Albert. Sunt membru celui mai mare partid al oamenilor şi vicepreşedinte al acestuia.

— Nu eşti membru al partidului amintit de tine. Te-ai înscris din greşeală. Avem toate informațiile. Ai vrut să înregistrezi un copil în evidențele primăriei din oraşul pământean Esper şi, în loc să faci asta, ai completat nişte fişe care te-au înscris într-un partid, fără voia ta.

— E adevărat, dar, dacă m-am înscris din greşeală sau nu, tot membru acelui partid se cheamă că sunt.

— Şi noi te puteam păcăli, spuse robotul.

— Şi funcționam ca membru a două partide.

— Legea electorală permite acest lucru. Poți fi înscris într-un partid din emisfera luminoasă şi într-un partid din cea întunecoasă. Ca să simplificăm lucrurile, suntem inițiatorii unui proiect de lege, potrivit căruia, dacă o persoană se înscrie într-un partid, se consideră demisionată automat din partidul în care era.

— Ca să se plimbe cetățenii pe la toate partidele şi să îmbrățişeze doctrine diferite? întrebă Albert.

— Pe cetățeni nu-i doare prea mult de doctrine. Ei se înscriu după cum bate vântul, în virtutea unui interes imediat.

— Aşa o fi, dar, dacă mă înscriu la suplicitari, ce interes am?

— Asta trebuie să ştii tu, spuse robotul.

— Nu ştiu. Am nimerit din greşeală la voi. Am intrat ca orbul în zidul primei case ivită în cale.

— Am văzut. Nu ai niciochi informațional. Orice membru al partidului oamenilor are un astfel de ochi. De ce nu ai ochi informațional?

— Dacă aş fi originalul Hosman, ţi-aş spune că mi-a fost frică de operaţie. Dacă aş fi copia, ţi-aş spune că n-am apucat încă să-mi pun. Cum nu ştiu dacă sunt originalul sau copia, nu ştiu ce să-ţi spun.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să te înscrii, nu e niciun necaz, dar poţi să ştii că eşti oricând binevenit la noi.

Albert văzu că afară, în lumina nefirească ce ieşea din sol, se strânseseră mii de extratereştri neumanoizi. Unii discutau între ei, alţii ridicau două sau mai multe braţe către cer, iar cei mai mulţi îngânau un cântec straniu.

— Sunt neuromarticii, acrolterii şi cresomii, spuse robotul. Se pregătesc pentru jocurile celei de-a treia păci din cataclismul 4.

Legaţi printr-o prietenie abstractă, neuromarticii şi cresomii strigau la acrolteri, făcându-i sălbatici. Îi întrebau cum pot să reziste nişte fiinţe înzestrate cu raţiune să trăiască, fără să-i oblige cineva, în nişte rezervaţii, ca acelea ale lor.

„Comunităţile voastre nu au niciun sens şi sunt rodul faptelor voastre absurde, le mai spuneau."

„Care sens, care fapte?! se prefăceau acrolterii că se miră. De ce căutaţi sensul în fapte? Când noi trăim în câmp liber, voi vă claustraţi în cutii uriaşe de beton şi sticlă, concepeţi arme diabolice, vă disecaţi şi vă studiaţi unii pe alţii, faceţi schimburi şi comerţ de organe. Discutaţi fără noimă, cât ţine perioada de pace. Priviţi fascinaţi cerul şi emiteţi nişte sunete, care, dacă nu ai un sistem de protecţie adecvat, te fac să o iei razna. Sunetele astea sunt pentru noi ca o ploaie de lumină arzătoare."

„Totul intră în convenţia semnată cu Departamentul Roboţilor Stăpânitori, răspundeau neuromarticii şi cresomii. Voi, dacă nu aţi semnat o astfel de convenţie, nu puteţi înţelege. Dacă se convenea ca muzica noastră să se ridice la cer, să zboare sau să învăluie, se ridica la cer, zbura sau învăluia totul şi gata."

Plictisit, Albert se întoarse, să vadă dacă mutantul suplicitar terminase de consemnat în registru, dar acesta o ţinea înainte cu scrisul. Înţelese că mai avea de aşteptat şi privi afară.

— Parcă ar fi ziuă, spuse.

— Aşa se vede de aici, spuse robotul. Clădirea este puternic cibernetizată.

— Oare?! Te pomeneşti că, dacă e circulară, zboară ca sediul de pe Pământ al partidului de export.

— Nu ştiu cum e pe Pământ, dar aici, tot ce e rotund, se ridică de la sol, mai ales sediile de partid. Dacă e nevoie, sediul nostru de partid se poate transforma într-o navă cosmică.

Deoarece gălăgia de afară se intensificase, nu mai avu niciun chef să se mire şi îşi pironi privirea pe fereastră.

„Încercările voastre de a opri cu pietre ploaia noastră de sunete nu poate avea niciun efect! striga un cresom către actrolteri. Ne faceţi doar necazuri şi, dacă aţi putea, ne-aţi distruge. Neuromarticii susţin că ei trebuie să fie stăpâni, voi spuneţi că a voastră este toată planeta, iar noi, cresomii, spunem acelaşi lucru şi, uite-aşa, începe o nouă perioadă de bătălii. Toate graniţele sunt călcate şi nu se mai respectă nicio regulă."

„Cum să nu se respecte nicio regulă?! se supără un acrolter. Viaţa politică este protejată, nu se bagă nimeni în problemele mănăstirilor şi nu se atinge nimeni de centrele vieţii veşnice, de oraşe sau de alte aşezări. Nu intră nimeni în zona dealurilor solare sau a colinelor nisipoase ale cresomilor paşnici. Nu crezi că e de-ajuns?"

Extratereştri care se certau erau din ce în ce mai puţini. Cei mai mulţi, începuseră un joc cu pietre.

— Războiul poate începe în orice moment, spuse robotul. Acum, orice primejdie e exclusă, dar curând graniţele se vor muta, fiind favorabile unora sau altora dintre combatanţi. Singurul lor punct comun este războiul. Nimeni nu iese învingător. Regulile sunt făcute pe loc. Fiecare rasă are instinctul ei tactic propriu.

— Am mai văzut un război absurd, între copiii unor mafioţi.

— Ăla nu e război. E doar un joc.

— Fiecare extraterestru a venit pe Ioza din alt motiv, spuse Albert. Nu se putea ocoli războiul?

— Ce planetă este aceea unde nu există război?
— Aş vrea să plec de aici în timpul păcii.
— Unde vrei să te duci? întrebă robotul.
— Încotro voi vedea cu ochii.
— Afară e întuneric. Fără ochi informaţional, pentru tine, va fi foarte greu. Ne găsim într-o zonă fără vegetaţie luminiscentă. Arborele ăla, sub care se găsesc acrolterii, e o raritate pe aici.

Extratereştri de sub pom se găseau destul de departe, dar sistemul optico-acustic performant al sediului suplicitarilor îi făcea să pară a fi la doi paşi. Vorbeau despre oportunitatea prezenţei corespondenţilor de presă de pe alte planete, precum şi despre inoportunitatea prezenţei corespondenţilor din emisfera luminată şi a unui observator al Departamentului Roboţilor Stăpânitori. Vorbeau despre cruzimea nemaiîntâlnită din ultimele două războaie a neuromarticilor, cruzime alimentată şi de prezenţa pienilor umbroşi, aduşi de pe Sfena, planeta lor de baştină.

„Ce sunt ăia pieni umbroşi? se interesă un acrolter."

„Nu ştiu precis. Sunt tot fiinţe gânditoare. Seamănă cu neuromartici, dar sunt jumătate luminoşi, jumătate întunecoşi, i se răspunse. Lasă pe sol o umbră invizibilă de care te poţi împiedica, dacă nu eşti atent. Neuromarticii se suie pe aceste umbre şi devin invizibili. Nu poţi şti dacă pienul poartă un neuromartic sau nu. E posibil ca pienii să fie mutanţi. E posibil să fie altă rasă, o rasă inferioară. Numai ei ştiu. Gândesc aşa cum face orice animal înzestrat cu raţiune, dar gândurile lor, rar exprimate prin cuvinte, sunt complet absurde, ca şi modul de organizare al celor veniţi de pe Sfena. Pienii se mişcă pe o mulţime de picioare, mai lungi sau mai scurte, mersul lor fiind perfect adaptat terenurilor denivelate, şi se hrănesc cu orice fel de plantă luminoasă de pe aici."

„Pienii ăştia sunt foarte folositori pentru neuromartici, spuse un alt acrolter. Mai densă sau mai rarefiată, lumina formează curenţi pe care numai ei, pienii, îi pot percepe. Am citit

despre asta într-un articol scris de un ziarist de-al nostru, din Secțiunea Einzel."

„Nu e treaba noastră, interveni un al patrulea acrolter. Pienii lor au venit de bună voie şi îi ajută în luptă fără să aibă vreun interes. Avem şi noi fiinţe de-astea în Einzel, dar nu vor să vină nici moarte să ne ajute. Să-i lăsăm pe neuromartici, cu pienii lor, cu tot, şi să ne distrăm! E pace şi nu se ştie dacă vom mai apuca o altă perioadă din asta. Nu are rost să mai discutăm."

Albert îi văzu pe acrolteri cum se prind, ca la comandă, într-un dans popular din cataclismul 2. Îşi înălţau în văzduh capetele de sărbătoare şi zâmbeau extatic, făcându-te să te întrebi de ce i-a înzestrat natura cu trei perechi de picioare, când te poţi menţine pe verticală cu două perechi şi chiar cu una singură. Absenţa membrelor anterioare nu-i deranja cu nimic; se sincronizau perfect în horă, aşa cum, în bătălie, puteau să se angajeze în luptele corp la corp ca orice altă rasă. Ritmic, se legănau, oprindu-se o clipă în loc, apoi se roteau în sens invers.

Cresomii şi neuromarticii parlamentau zgomotos pe diferite teme, bătându-se cu palmele pe spinare în semn de simpatie. În lumina puternică a reflectoarelor, câţiva cresomi dădeau interviuri corespondenţilor străini, vorbindu-le despre obiceiurile fraţilor lor, cresomii paşnici, care preferaseră zona liniştită a Departamentului Roboţilor Stăpânitori, din emisfera luminată a planetei sau regiunea colinară din jurul dealurilor solare ale emisferei întunecate. Mai multe zeci de neuromartici se suiseră într-un camion cu reprezentanţii televiziunilor, pregătindu-se să meargă la dealurile solare, nişte oaze de lumină în emisfera întunecată, unde să fie filmaţi.

— Fiinţele astea războinice nu atacă emisfera luminată? întrebă Albert.

— Nu pot ajunge aşa uşor acolo? Sunt aruncaţi înapoi de curenţi magnetici. Aceştia au influenţă doar asupra lor.

— Dar cresomii paşnici, dar roboţii?

— Nu sunt afectaţi de magnetism. Dacă ai avea ochi electronic, ţi-aş putea introduce un film documentar despre obice-

iurile stranii ale cresomilor paşnici. Nimeni nu merge prea departe cu cercetarea lor; sunt neinteresanți pentru mersul războaielor.

Sătul să se tot uite la dansul sălbatic al acrolterilor şi la discuțiile unor grupuri de cresomi, în aşteptarea semnalului pentru un nou război, Albert se întoarse către suplicitarul de la birou, hotărât să pună capăt tăcerii, care plana ca o pasăre speriată printre foşnetele fişelor.

— Să terminăm! spuse răstit. Vreau să plec.

— Foarte bine, spuse Ochiosul. Dacă nu vrei să te înscrii în partidul nostru, nu are rost să mai stai.

Robotul comandă glisarea unei porțiuni din perete, în partea opusă ferestrelor pe care se vedeau războinicii.

— E mai bine să mergi în direcție opusă. Neuromarticii îi urăsc pe oameni.

— Bine, dar în partea aia e un întuneric total, se sperie Albert.

— În partea aia e un întuneric material. Întuneric total este în ceea ce voi numiți moarte. Deoarece, spre deosebire de prietenul suplicitar, eu încă mai sper să te avem alături de noi, în partid, îți dau jucăria asta. E un fel de busolă, care te ajută să ții drumul drept. Acul e poziționat central pe ecranul luminos; când se deplasează cu un grad, spre stânga, o iei spre dreapta şi invers.

— La ce îmi foloseşte să merg drept?

— Dacă mergi drept, ajungi la aşezările oamenilor, spuse robotul. Dacă nu mergi drept, nu ştiu unde poți ajunge. În întuneric, te poți învârti în cerc. Îți recomand să nu te uiți nicio clipă în dreapta sau în stânga. Înapoi, nici atât. Priveşti doar la ecran.

Convins că nu se va mai întoarce niciodată, Albert luă aparatul de ghidare, îşi înfrânse frica şi pătrunse în pâcla întunecată de afară, cu capul înainte şi ochii la acul de pe cifra zero.

Din cauza concentrării, de teamă să nu se împiedice sau să devieze de la axă, îl trecură toate apele. Nu-şi dădea seama dacă mersese mult sau puțin, dar lui i se părea că parcursese un

drum enorm. Nu-şi dădea seama ce scria pe prima clădire întâlnită în cale, iar când se apropie, văzu că textul luminos era un avertisment. Îi invita pe cei care nu aveau treabă pe acolo, să ocolească zona şi să-şi vadă de drum.

Îşi spuse că aparatul îl adusese acolo unde trebuie, la o aşezare omenească, şi nu avea niciun rost să ocolească. Deschise uşa din faţă şi văzu că încăperea imensă în care intrase era o magazie, unde erau stivuite, până la tavan, mii de cutii paralelipipedice din lemn. Deoarece aveau aceeaşi formă de coşciuge primitiv lucrate şi mărimi egale, îşi spuse că nimerise la vreun centru de viaţă virtuală. Oricum, clădirea nu avea aspect de mănăstire, iar alte forme de organizare umană decât centrele de viaţă lungă şi mănăstirile, în zona întunecată, nu i se spusese că ar fi.

În stânga, se vedea o uşă deschisă şi lumina unui bec. În cămăruţă, aşezat pe un scaun, se găsea un bătrân; îmbrăcat într-o salopetă de mecanic, stătea cu picioarele pe masă, printre sticle goale, pahare răsturnate, componente electronice, şi citea un ziar.

Când îl văzu pe vizitator, tresări şi puse mâna pe o puşcă.

— Ce cauţi aici?!

— Vin de la sediul suplicitarilor, spuse Adrian.

— Nu arăţi a suplicitar.

— Nici nu sunt.

— Ce eşti? fu întrebat de cel care îi pusese puşca în piept.

— Om.

— Nu cred că eşti om. Aparatul ăsta semnalează apariţia oricărui om.

— Sunt om politic, spuse vicepreşedintele.

— Îţi arde de glume, iar aici, în întunericul ăsta, numai eu am voie să glumesc. Oamenii care vin la mine, nu au niciun chef de bancuri. Vin cu gânduri existenţialiste, în speranţa unui viitor mai bun.

— Eu nu am niciun gând existenţialist şi sunt din ce în ce mai sigur că plimbarea asta a mea prin întuneric nu are niciun viitor. Mă dor ochii de atâta întuneric.

— N-ai ochi electronic?! se miră bătrânul.

— N-am.

— De-aia nu s-a declanşat alarma. Eşti un om primitiv. Nu m-am gândit niciodată că voi trăi să văd un om primitiv, aşa cum se găsesc pe Pământ.

— Nu sunt deloc primitiv. Sunt vicepreşedintele cu probleme de investiţii, presă şi imagine ale celui mai mare partid al oamenilor.

— Cum te numeşti?

— Albert Hosman.

— Am impresia că te ştiu de undeva, dar nu am fost niciodată acolo, glumi bătrânul.

— Am ajuns în stadiul în care îi dai omului „bună ziua", iar el îţi dă altceva, îi răspunse.

— Ce altceva? întrebă bătrânul.

— Un şut în fund.

— Nu e o idee rea, dar în schimbul cărui „bună ziua". Unde vezi tu ziuă? Cred că eşti vicepreşedintele celui mai mare partid al mincinoşilor, dar văd că, pe lângă faptul că eşti sărit rău de pe fix, ai mult simţ al umorului. Deşi nu simţeam nevoia să stau cu cineva la taifas, cred că o pauză mi-ar prinde bine. Ce te aduce pe emisfera întunecată?

— Curiozitatea, minţi vicepreşedintele. Mă plimbam şi eu pe aici.

— Bolnavă curiozitate. Când pătrunzi în necunoscut, trebuie să ştii dinainte ce riscuri îţi asumi. Nu cred că ai venit întâmplător, doar, aşa, din spirit de aventură. Prea ai nimerit la fix.

— Cum adică?

— Adică nici nu ai păşit bine în întuneric şi ai nimerit direct la cel mai bun centru, adică la mine, spuse bătrânul.

— E pură întâmplare. Robotul de la sediul suplicitarilor mi-a dat aparatul ăsta şi mi-a spus s-o ţin tot înainte. Simplu.

— Simplu, dar incredibil. Să nimereşti la cel mai bun centru, fără ochi informaţional, e lucru necurat. Ai tu vreo misiune.

— N-am nicio misiune, spuse Albert. Dacă nimeream în altă parte, era acelaşi lucru.

— Cum să fie acelaşi lucru? Suntem zece centre ale vieţii veşnice în emisfera asta, iar numele celui care deţine cel mai bun centru, adică eu, e arhicunoscut.

— Zău?! Care e numele ăsta aşa cunoscut?

— Cum, nu ai auzit de mine?! se miră bătrânul.

— N-am auzit.

— Sunt Adrian Ambajiu şi asigur cel mai bun şi mai scump viitor virtual.

— Dacă e scump, vine lumea? întrebă vicepreşedintele.

— Sigur. Crezi că viaţa veşnică se vinde pe nimic?

— Cred că şi viaţa normală costă ceva.

— Vezi?! Asigur cele mai bune servicii, cel mai bun viitor. Sunt cel mai bătrân şi cel mai priceput.

— Am în rucsac mai multe cărţi de credit, dar nu mă interesează viaţa virtuală oferită de tine, fie ea şi veşnică.

— De unde ai cărţile de credit?

— De la secretara mea, spuse Albert. Le-a primit de la partid.

— Pentru ce?

— Pentru serviciile aduse.

— Secretara unde-i? întrebă Ambajiu.

— A dispărut. A fost atinsă de un fel de maladie a puterii şi s-a făcut praf.

— Am auzit de boala asta. Nu era mai bine să îmbrăţişeze viaţa veşnică?

— Ba da, dar nu ştia că o paşte chiar pe ea ghinionul, spuse Albert. Dacă aş avea cunoştinţă că mă paşte şi pe mine aceeaşi soartă, aş accepta pe loc să mă bagi într-o cutie din aia. Până atunci, nici ce mi se întâmplă aici, pe Ioza, nu consider normal şi real. Abia aştept să găsesc o metodă de a pleca. Când voi ajunge pe Pământ, voi face tot posibilul să uit acest episod. Mi-e dor de planeta mea şi de familie.

— Nici eu nu m-am născut aici, spuse bătrânul. Uneori, mi se face şi mie dor de Pământ, dar, decât să mă întorc în mizeria

aia, mai bine rămân aici. Şi apoi, nu pot să plec şi să las cutiile nesupravegheate. Am încercat să găsesc un înlocuitor printre cei veniți. Am băgat la cutie mulți tehnicieni într-ale electronicii şi informaticieni. Ei au venit să-şi cumpere o viață paralelă, nu să mă scoată pe mine la pensie. Îi bag în cutii pe noii veniți şi îi conectez, prin sisteme electronice destul de simple, la o țară virtuală. Se nasc acolo, cresc şi trăiesc în conformitate cu programul introdus în memorie, cine ştie când şi de cine. La maturitate, programul e astfel conceput încât să-i lase să se descurce singuri. Nimeni nu mai este readus la viața reală, aici, pe Ioza. Şocul ar fi prea mare. Nici nu ştiu că există o astfel de viață reală şi nici n-ar putea s-o înțeleagă. Ca să poată lua viața de la zero, le şterg creierul.

— De unde ştii că viața de pe Ioza e reală?

— Nu ştiu şi nu înțeleg să văd lucrurile aşa.

— Bătrânii nu vor, iar tinerii nu pot să înțeleagă, spuse Albert.

— Cum adică?!

— Adică nu poți face un bătrân să gândească mai mult decât poate, dar niciun tânăr să poată mai mult decât gândeşte un bătrân. Trăim într-o lume a neînțelegerii. Poți pleca de aici, pur şi simplu?!

— Nu pot, spuse Adrian Ambajiu. Ca să fiu unde sunt, trebuie să am o ținută morală ireproşabilă şi, apoi, nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să întrețină aceste instalații cibernetice.

— Într-un anumit moment, viața ta încetează.

— E adevărat şi, cu atât mai mult, nu sunt prost să renunț la o alternativă mai mult decât favorabilă: o altă viață. Cei dinaintea mea se găsesc în cutii, unde duc o viață virtuală neîntreruptă. Ei nu ştiu că viata lor e virtuală şi au impresia că e mai mult decât reală. Pentru că nu au alternativa de a şti că există virtualitatea, pentru ei viata lor e reală. Nu ştiu dacă mă înțelegi.

— Te înțeleg, spuse Hosman.

— Şi eu am acest drept, să fiu ca ei, să aleg între o existență virtuală şi nonexistență, dar nu mi-a venit înlocuitorul.

— Cine trebuie să ți-l trimită.

— Cei care m-au angajat, adică şefii partidului oamenilor, spuse Ambajiu.

— Cred că sunt ocupaţi. Se apropie alegerile.

— Ştiu, dar dacă aş găsi un înlocuitor, l-aş putea propune. Sunt foarte bătrân, poate chiar pe ultimii metri ai vieţii.

— Dacă bei, s-ar putea să te înscrii pe ultimii milimetri.

— Chiar, râse bătrânul. Mă scuzi că am fost nepoliticos. Pur şi simplu, m-am luat cu vorba şi am uitat că sunt gazdă.

Albert luă paharul pe care i-l întindea bătrânul şi bău cu prudenţă. Avu dreptate se fie prudent; lichidul era atât de tare, încât îi dădu metabolismul peste cap. Transpirând abundent, luă un covrig uscat de pe o farfuriuţă şi începu să mestece. Cât timp continuă să persiste usturimea de gât şi de stomac, lacrimile îi curseră încontinuu; nu mai avea control.

— Cum poţi să bei aşa ceva?

— M-am obişnuit, spuse Ambajiu. Nu ştii ce rău e să te plictiseşti. Când vine câte unul, îl întreb dacă nu are ceva de citit la el. Ziarul ăsta l-am citit de o mie de ori. Cred că l-am învăţat pe dinafară. N-ai cumva vreo carte la tine sau vreun ziar mai recent?

— Ce-ţi trebuie? Cu instalaţiile astea electronice, te poţi conecta la orice pachet de informaţii.

— Ştiu, dar eu nu primesc decât informaţii tehnice, care să mă menţină în formă profesională înaltă. M-am săturat de parametri. Vreau porcării.

— E şi asta o formă de puşcărie, spuse Albert. Îmi aminteşte de copilăria mea, când mă punea mama să dorm după-amiaza. Odată, neputând să dorm, am citit singura carte pe care o aveam la îndemână de peste o sută de ori, până am învăţat-o pe dinafară.

— Ai sau nu ai vreun ziar?

— N-am.

— Nu-i nimic, se consolă bătrânul. Şi aşa nu scrie mare lucru în ziarele astea. Politica naşte ilaritate. Uite ce zice un ziarist, că omul sfinţeşte locul, dacă îl are. Asta e o idee adusă

de pe Pământ. „În urma ultimelor puneri în posesie, au avut loc numeroase alunecări de terenuri.", mai spune. E băiat fin; putea să spună direct, că se fură ca-n codru.

— Unii ziarişti sunt, într-adevăr, foarte fini; au calităţi imperceptibile.

— Orice s-ar zice şi oricum ar spune-o jurnaliştii, proprietatea naşte inegalităţi.

— Şi lipsa proprietăţii private naşte ilegalităţi, spuse Albert.

— Inegalităţi.

— Nu e bine nicicum.

— E bine oricum, spuse bătrânul.

— Nu e bine. Uite aici! Un ziarist îşi bate joc, pur şi simplu. Spune că nişte manifestanţi au continuat acţiunile de protest în speranţa că va înceta ploaia.

— Au loc acţiuni de protest pe Ioza?

— Sigur, spuse Albert. Democraţia se hrăneşte cu proteste.

— N-am văzut nicio manifestaţie de protest. Am văzut doar adunări în care se lăuda activitatea puterii interimare sau a vreunui partid. De când sunt aici, nici ploaia n-am văzut-o. Am înţeles că există o climatizare totală pe această planetă.

— Şi, în cadrul acestei climatizări, nu te-ai gândit că trebuie udate culturile.

— Ba da, dar străzile? întrebă Ambajiu.

— Şi ele trebuie udate. Se mai spală de microbi.

— Am înţeles că minciuna şi hoţia de aici nu pot fi spălate de nicio ploaie.

— Păi, sigur, cum să dispară hoţia? întrebă Albert. S-au îmbunătăţit atât de mult condiţiile din puşcării, încât s-a umplut lumea de hoţi. Dacă se trăieşte mai rău în libertate, cetăţenilor le vine foarte uşor să se ducă la puşcărie. N-ar fi trebuit să se lase administrarea puşcăriilor pe mâna enocraţilor. Asta e o problemă de stat.

— Am auzit şi eu de chestia asta cu enocraţii şi puşcăriile lor. Poate îngenunchează mafia.

— Nu cred că poate fi învinsă hoția organizată. Şi nici minciuna. Circulă o butadă, potrivit căreia singura persoană care spune adevărul este şeful dezinformării de la preşedinție.

— Ha, ha, ha! râse bătrânul. Bună.

— Bună şi adevărată.

Albert căscă şi se uită lung spre canapeaua de lângă perete, iar bătrânul râse.

— Ai obosit?

— Cred că da. Aş trage un pui de somn.

— Nu vrei, mai bine, să-ți programez un vis? îl întrebă Ambajiu.

— Visele nu se pot programa.

— Te bag într-o realitate virtuală; e ca şi cum ai visa. Dormi, te odihneşti şi călătoreşti. E ca o călătorie inițiatică.

— Eu vreau un somn fără vise, odihnitor, spuse Albert.

— Călătoria nu-ți afectează odihna.

— Vrei să mă bagi într-o cutie?

— Nu. Aia e altceva. Nu cred că ai dreptul la o viață veşnică virtuală, spuse Adran Ambajiu.

— De ce?

— N-ai venit cu dosarul completat.

— Zău?! Şi ce ar trebui să conțină un astfel de dosar? întrebă vicepreşedintele.

— În primul rând, o cerere de demisie din partid. Aprobată. Tu, dacă vrei să demisionezi din partid, ca vicepreşedinte ce eşti, trebuie să mergi la un superior. Singurul tău superior este preşedintele Melior.

— Nu sunt aşa sigur că mi-ar da preşedintele vreun autograf. Sunt căzut în dizgrație.

— Vezi? spuse bătrânul. Trebuie să rămâi la varianta propusă de mine. În plus, când te trezeşti, rămâi cu amintiri. E ca şi cum ai trăi totul. E foarte real.

— Ce interes am să călătoresc în vis? Mai bine mă duc la o mănăstire. Poate primesc ceva de mâncare şi un loc unde să dorm.

— În primul rând, nu se ştie dacă nimereşti la o mănăstire şi nu eşti prins în mijlocul vreunei lupte între extratereştri. În al doilea rând, dacă dai peste vreo mănăstire, e posibil să nu fii primit înăuntru. Nu ai ochi informaţional şi nu poţi fi scanat ca om.

— Neplăcut lucru, spuse Albert.

— Mai ales că nu te-a gonit nimeni de aici. Cu program inclus sau nu, poţi să dormi pe canapeaua mea cât timp doreşti. Mai greu e cu mâncarea.

— Cum adică?

— Nu-ţi pot oferi mâncare decât în spaţiul virtual, spuse bătrânul. Din când în când, mă cuplez şi eu la o călătorie scurtă. După un timp, ajung în vreun sat, aştept să ies din program şi intru în vreun han, unde comand mâncare, băutură, muzică şi femei. Când simt că programul e pe sfârşite, reintru în el şi dispar fără să plătesc. Mă dau pe spate de râs când îmi imaginez ce mutre trebuie să facă ţăranii.

— Se poate intra sau ieşi din program, aşa, după cum voieşti?!

— Sigur, dar pe tine am să te programez să ieşi din program şi, după un timp bine calculat, programul să te extragă şi să revii aici, să te trezeşti din somn. Dacă pleci în căutare de himere, prin întuneric, fără ochi electronic, poţi fi prins de vreo luptă extraterestră.

— Aş putea ocoli primejdia, spuse vicepreşedintele.

— Ai putea, dar e foarte greu. Ăştia nu au reguli de luptă. Nu poţi şti niciunde se apucă să se bată. Când expiră pacea, se bat oriunde şi oricum. Dacă te afli prin preajmă, îţi poţi pierde viaţa. Aşa cum îţi propun eu să faci, nu poţi păţi nimic.

— Luptele astea au loc în realitate. Cum să ajung eu la o luptă din asta, venind din spaţiu virtual?

— Şi lumea virtuală e tot o realitate, spuse Ambajiu. Există. Tot ce există e realitate. Pot programa totul. În plus, pot anticipa întâmplările ce vor veni şi ajustez programul. Mai mult, pot programa ca, după un timp, programul să înceapă singur să se ajusteze, în funcţie de un pachet vast de parametri.

— Un singur lucru mă încântă la propunerea ta: masa aceea copioasă într-un han, un vin bun, o țărăncuță... Îți vine să te întrebi dacă există viață după masă.

— Ce întrebare! Sigur că există. Îți pot pune şi nişte lăutari, să-ți cânte la ureche. Existăm pentru că ne place.

— Bine spus, dar ideea cu muzica mai poate aştepta, spuse Albert. Cine ştie ce muzică ai în memoria calculatorului.

— Se poate programa orice fel de muzică.

— Bine, accept. Mi-e atât de somn şi de foame, încât aş accepta orice pentru a-mi alimenta aceste două stări fiziologice.

Bătrânul îi spuse să se întindă pe patul lui şi îi lipi mai multe ventuze pe cap şi pe gât. Apăsă câteva butoane, îi aplică mai multe benzi adezive pe corp, apoi se aşeză în fața calculatorului şi scrise mai multe comenzi.

— Dacă faci vreo greşeală şi mă omori? spuse Albert.

— Nu fac nicio greşeală. Aici, pe Ioza, încercăm cu toții să nu facem greşeli, să ne depărtăm de animalul din noi. A greşi nu este omenesc; este paradoxal să fii considerat om, tocmai pentru că te comporți inuman.

— Mă simt ca într-un avion. Îmi sună ceva în urechi şi, când mă uit în jos, amețesc. Am rău de înălțime.

— Nu găsesc o altă cale de intrare, spuse bătrânul. Trebuie să te introduc pe cale aeriană. Nu ai ce să pățeşti. Te catapultezi şi intri în program.

— Nu aud ce zici.

Vicepreşedintele tresări şi văzu că nu era în camera lui Adrian Ambajiu, ci într-un avion de luptă, un exemplar de muzeu care huruia groaznic.

Se agăță instinctiv de manetele aflate deasupra capului şi simți că picioarele îi sunt trase înapoi de nişte pârghii elastice, pentru a nu fi retezate la catapultare.

Constată că toate comenzile erau blocate şi aparatele de bord moarte, că nu mai funcționa stația de emisie-recepție. Vitezometrul, altimetrul şi alte aparate de măsură, care îi erau necunoscute, erau cu acele pe zero. Cifrele unui ceas electronic se

succedau cu viteză uimitoare. Constată că îl interesau toate acestea şi avea capul plin de detalii tehnice cu care n-a avut niciodată tangență.

O clipă, avu impresia că hubloul nu se va deschide şi se va strivi de el în următoarea fracțiune de secundă. Îi zbură prin creier imaginea unei insecte strivite de un geam şi amintirea neplăcută a unor piloți care îşi pierduseră viața din cauza unor sisteme de catapultare atât de puțin evoluate. Unii fuseseră retezați de ampenajul vertical, dar cei mai mulți nu reuşiseră nici măcar să iasă din cabină, prăbuşindu-se cu avionul aflat în derivă.

Transpirat din cap până în tălpi, Albert îl înjura pe bătrânul care îi rezervase o surpriză atât de neplăcută. În cădere, blestemă sistemul de ventilație şi presurizare, privind cum se loveşte avionul de sol, cum explodează şi cum e cuprins de flăcări.

Cuprins de o somnolență plăcută, oscila încolo şi încoace, ca într-un balansoar, privind feliile de pânză multicoloră ale paraşutei, aflată deasupra capului.

Ajungând jos, tresări. Picioarele i se înfipseseră în pământul moale, iar costumul şi aparatura din spate i se păreau foarte grele.

— Al dracului să fii! amenință cu pumnul spre cer, ca şi cum acolo ar fi trebuit să se găsească bătrânul Adrian Ambajiu. Când mă întorc, am să-ți dau numai pumni în cap!

Aruncă tubul de oxigen, gândindu-se fără să vrea că acesta trebuia să se desprindă singur la o mie de metri înălțime, şi se uită împrejur. Peste tot, nu era decât teren mlăştinos. Din loc în loc, pământul era acoperit de smocuri de iarbă strălucitoare sau flori ciudate, fosforescente, nemaivăzute.

Îşi scoase casca, aruncând-o cât colo, şi apăsă sistemele de deschidere ale colierelor sau clapelor metalice ale costumului greoi de protecție. Trase fermoarul până jos şi rămase doar în combinezonul uşor din fibre termoizolatoare şi ignifuge.

Presupunând că bătrânul îl aude, îi strigă că îi mulțumeşte pentru faptul că a programat o zi însorită, o armă de foc şi un rucsac în care se găsea, printre altele, un pachet cu alimente.

Mâncă ceva în grabă, luă rucsacul la spinare şi îşi spuse că va întinde masa după ce va părăsi mlaştina urât mirositoare.

La început, mersul prin nămol i se păru un supliciu, apoi se obişnui şi înaintă cu mai multă uşurinţă. Ajuns la marginea smârcurilor, urcă pe culmea unei coline, mulţumit că se putea deplasa normal, fără să i se mai cufunde gleznele în noroi.

Privi în depărtare şi văzu că nu existau case, pomi sau stânci pe întinderea de înălţimi nisipoase. Doar flori luminoase galben-verzui.

Cum în mlaştină nu se putea întoarce, drumul nu era decât înainte. Se gândea cu ciudă că bătrânul îl păcălise şi înainta cu greu prin nisip, oprindu-se din loc în loc, să mai înfulece un sandviş sau să bea apă.

Obosit, bägă capul între urechi şi nu se mai uită decât în faţă, neobservând că e urmărit în tăcere de un grup de cresomi paşnici.

Plictisit, într-un târziu, unul dintre extratereştri se hotărî să spargă tăcerea şi să-l întrebe pe om ce fel de entitate biologică sau nonbiologică este.

Speriat, Albert se întoarse, strângând puşca automată în mâini, căutând să-şi potolească bătăile impetuoase ale inimii.

— Cum adică, ce sunt? întrebă.

— Eşti robot, om sau autohton.

— Sunt un om virtual.

— Deci, eşti om?

— Să zicem. Voi sunteţi cresomi?

— Cresomi paşnici, sută la sută.

— Dacă e om, trebuie să-l ducem în templu, spuse un al doilea extraterestru. Ce altceva putem face cu el?

— Absolut exact, spuse un al treilea. Când vine Agova, îl dăm lui.

— Pot să ştiu şi eu cu ce drept luaţi voi hotărâri în contul meu?! se supără Albert.

— Nu vedem ce alt lucru mai bun putem face, spuse primul cresom.

— Ați face bine să-mi spuneți cum ajung într-o comunitate umană cât de cât civilizată sau să vă vedeți de drum.

— Nu există comunități umane civilizate. Pe aici, împrejurul dealurilor solare, nu există decât cresomi paşnici.

— Ce e Agova?

— Zeul nostru.

— Şi cum vreți să mă dați acestui zeu?! Vreți să mă omorâți, să mă jertfiți pe altarul acestei divinități?

— Nicidecum. Vrem să te salvăm.

— Cum vreți să faceți asta?

— Agova e o entitate magnetică. Te ia şi te duce cu el. Ce ai vrea să facem noi cu tine? Te ducem în templu şi, de acolo, te ia Agova. Când vine, îşi face drum prin templu. Dacă te ia, te duce în zona luminată a planetei. Nu vedem ce poți face pe aici.

Albert îşi spuse că, în fond, nu era decât o ființă virtuală. Nu avea ce lucru rău să i se întâmple. Era posibil ca acest vânt magnetic să fie o parte din scenariul scris de bătrân. Nici dealurile solare nu aveau cum să existe; soarele lumina doar cealaltă emisferă.

Îi urmă pe extratereştri cu o mulțime de mâini şi picioare până la marginea colinelor, unde intră într-o regiune neluminată, apoi i se rupse filmul.

Ca trezit din somn, într-un întuneric total, strigă şi îşi dădu seama că se găseşte într-o incintă imensă.

„Poate dorm, îşi spuse, căutând o poziție mai confortabilă pe cimentul umed şi zgrunțuros."

Se întoarse pe partea cealaltă, se aşeză cu capul pe rucsac, dar fără niciun folos; îl dureau toate încheieturile, aceeaşi durere simțind-o şi în muşchi. Se ridică în genunchi, îşi masă, fără niciun rezultat, gâtul, pieptul, spatele, bicepşii şi muşchii membrelor inferioare, privind în jur, căutând să pătrundă cu privirea întunericul material ce îl înconjura.

„Ce straniu, îşi spuse, ascultând cu atenție. Dorm şi visez că dorm şi visez că m-am trezit din somn şi mă gândesc că dorm şi visez că dorm şi visez. Dacă aş fi treaz, nu aş putea

face asociații de idei atât de rapide. Păcat că omul poate face împletiri de idei atât de interesante doar în somn, iar atunci când se trezește nu-și mai aduce aminte nimic. Atunci când își aduce aminte ceva, descrierea lui e extrem de ștearsă."

Se ridică în picioare și înaintă ca orbul, cu un braț întins în față și cu celălalt târând rucsacul. Ajuns la un perete rece și lucios, îl pipăi, îndreptându-se în direcția din care se auzea un foșnet slab.

— Hei! Ce faci!? se auzi o voce puternică. Vezi că dai peste mine.

Albert înțelese că se împiedicase de o ființă care adormise pe jos și se trase înapoi.

— Nu văd nimic, se scuză vicepreședintele, încercând să găsească un punct de sprijin.

— Te osteneşti degeaba, se auzi vocea. Ai luat-o în direcție greșită. Peretele e cu câțiva pași mai încolo, dar nu e nevoie să te ții de el; templul e complet gol.

— De unde ştii?

— Eu văd.

— Ce eşti tu de spui că vezi pe întuneric? întrebă Albert. Ai vreun ochi informațional?

— N-am niciun ochi informațional. Sunt suplicitar și am o grămadă de ochi.

— Am văzut cum arată un suplicitar. Aveți o coroană rotitoare pe cap, cu o grămadă de ochi strălucitori, divers colorați, așezați pe ea.

— Unde ai văzut așa ceva? întrebă suplicitarul.

— La sediul partidului vostru.

— Nu arătăm așa. Nu avem ochii divers colorați. Trebuie să fi văzut vreun mutant, spuse necunoscutul.

— Nu-l ştii pe birocratul de la voi, de la sediul partidului? întrebă vicepreședintele.

— Nu. Nici nu ştiu unde e acest sediu.

— Când te-ai înscris în partidul vostru, al suplicitarilor, nu ai fost la sediu să completezi o fișă de înscriere?

— Nu sunt membru de partid, spuse suplicitarul.

— Zău?! Nu eşti membru al partidului vostru?

— Nu.

— Mi se pare ciudat să aud aşa ceva, dar, totodată, mi se pare logic, spuse Albert. Dacă eşti un suplicitar virtual, nu poţi avea nicio legătură cu un partid din spaţiul real.

— Nu sunt deloc un suplicitar virtual. Sunt cât se poate de real.

— Bun, şi ce cauţi aici?!

— M-au prins cresomii paşnici şi vor să mă arunce în curentul ăla magnetic al lor, spuse suplicitarul.

— Agova. Şi cu mine au aceeaşi intenţie. Ce au cu noi?

— Nu ştiu. Eu sunt ziarist şi am venit aici să fac un sondaj de opinie printre extratereştri. Îi întreb cum văd ei lumea de apoi.

— Ha! ha! ha! râse Albert. Poate că asta e lumea de apoi. E o lume fantastică, o lume virtuală. Bătrânul Adrian Ambajiu mi-a spus că, într-un anumit moment, ies din programul lui şi intru într-o lume autonomă, dar a uitat să-mi spună cum pot eu să ştiu dacă mai sunt controlat sau am preluat controlul.

— Prin aceste cuvinte, mi-ai spus care este părerea ta despre lumea de apoi, dar nu mi-ai spus ce eşti, om sau autohton.

— Tu ce crezi?

— Deoarece autohtonii sunt foarte rari în zona întunecată, cred că eşti om, dar nu sunt sigur, spuse suplicitarul. Oamenii au ochi informaţional.

— Sunt om.

— Dacă eşti om, poţi să-mi răspunzi la o întrebare?

— Să auzim! spuse Albert.

— Care este cel mai mare rău şi cel mai mare bine pentru om?

— Omul.

— Corect, spuse suplicitarul. Eşti om. Văd că ştii proverbul binecunoscut, potrivit căruia: omul este cel mai mare bine şi cel mai mare rău pentru om.

Albert vru să-i spună că habar n-avea de un astfel de proverb, dar se abținu; nu putea ști cum gândește suplicitarul. Schimbă vorba, îi spuse cum îl cheamă și îi povesti cum se catapultase, cum străbătuse mlaștina, ajungând pe dealurile solare. Îi povesti despre întâlnirea cu cresomii pașnici și îi repetă întreg dialogul avut cu aceștia.

— Ai venit cu un avion?! se miră suplicitarul.

— Da.

— De unde?

— Din spațiul real, spuse Albert.

Extraterestrul îi spuse că se numește Joachimgudu Atad și e corespondentul din emisfera întunecată al unui cotidian din orașul Lahr. Îi povesti că a mai auzit varianta cu spațiul real și spațiul virtual, scriind multe articole în sensul ăsta; mulți spun că spațiul Pământului este cel real, iar cel al Iozei cel virtual. Foarte mulți pământeni considerau că planeta Pământ este satelit foarte mic sau un astru din zonele neexplorate al planetei Ioza. Alți oameni considerau că Ioza nu este altceva decât Pământul, dar în alt timp.

— Ce aiureli, spuse Albert. Eu am spus că vin din spațiul real al zonei întunecate a acestei planete. Adrian Ambajiu, șeful unui centru de viață virtuală infinită, m-a introdus aici, într-un spațiu de vis. Eu nu sunt aici; mă găsesc pe o canapea, cuplat la un calculator. Dorm și visez tot ce mi se întâmplă acum.

— Aiureli, spuse Atad. Nu există așa ceva. Centrele vieții virtuale sunt niște minciuni electorale.

— E posibil, spuse omul, dar îți jur că habar n-am să conduc un avion. În mod real, nu mă vei vedea niciodată urcat într-un avion de luptă fabricat în timpuri imemoriale.

Ca pentru a vedea ce părere are interlocutorul, deschise ochii și clipi des, lăcrimând, apoi coborî pleoapele; era un întuneric dureros de dens.

— Am să te duc la o televiziune, spuse suplicitarul. Povestea ta e o minciună, dar e bine țesută; va prinde la public.

Albert îl lăsă să creadă ce vrea; nu-l mai întrebă dacă televiziunea era pe emisfera luminată sau acolo, la ei, nu-l mai întrebă dacă era o televiziune mare sau mică, de stat sau particulară, nu-l mai întrebă nimic. Dacă voia să-l ducă la o televiziune, însemna că plănuia să-l ia de acolo. Era şi cazul; frigul îi intrase în oase şi începuseră să-i clănţăne dinţii.

— În realitate, funcţionează o climatizare generală pe Ioza, spuse omul. În templul ăsta, e un frig umed, insidios.

— Poţi să te ţii pe picioare? Pot să te ajut.

Albert refuză, se apropie de perete şi o luă de-a lungul lui, pipăindu-l. Suplicitarul îl urmă şi îi spuse că ar fi fost bine să ia prizonier un cresom. Puteau afla lucruri interesante de la el şi îl puteau folosi ca ghid; el vedea în întuneric, dar habar nu avea unde se aflau.

— Dacă ieşim din incinta asta, s-ar putea să întrezăresc şi eu ceva, spuse omul.

— Nu cred, spuse Atad. Templul nu este ermetic închis; are ferestre. Pentru tine, întunericul de afară e la fel de absolut ca şi cel de aici.

— S-ar putea s-o încurcăm, spuse Albert. Sunt cresomi paşnici.

— Nu sunt paşnici. Ne-au băgat aici, la cheremul unui vânt, şi ne păzesc cu tenacitate. Tu nu-i vezi, dar înconjoară templul şi sunt înarmaţi până în dinţi, cum vine vorba, deoarece cresomii nu au dinţi. Ar trebui să ne grăbim. Frigul care te-a cuprins ar putea fi un semn că se apropie zeul magnetic.

— Mie mi-au spus că Agova nu face altceva decât să mă ia şi să mă ducă în zona luminată, spuse omul.

— Şi tu ai crezut; ca ultimul prost, spuse Atad. Alegând să vii cu ei, ţi-ai creat singur iluzia libertăţii.

— De ce te-aş crede pe tine şi nu pe cresomi?

— De-aia.

Albert auzi cum meştereşte suplicitarul ceva la uşă, apoi simţi că e tras afară de o mână puternică.

— Te ascunzi în nisip, cu rucsac, cu tot, să ştiu de unde te iau, şi aştepţi! îi ordonă Atad.

Făcu aşa cum i se ceruse, dar nu avu mult de aşteptat. Auzi nişte bufnituri înfundate, apoi se reaşternu liniştea. Întors în doar câteva minute, suplicitarul târa un cresom după el, ţinându-l strâns de părul verde şi lânos. Îşi dădea seama de lucrul ăsta după centura luminoasă a fiinţei inconştiente.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse extraterestrul. Am doborât mai mulţi şi i-am îngropat în nisip. Am reuşit să-l trezesc doar pe ăsta.

— L-ai omorât? întrebă omul.

— Nu. E doar leşinat. Am aflat ce mi-a trebuit, apoi l-am pocnit din nou. Drumul cel mai scurt până la graniţa teritoriilor locuite de cresomii paşnici e încolo. Ah, scuză-mă! Am uitat că nu vezi... Dincolo de zona asta, s-ar putea să te descurci şi tu, deoarece cresc flori luminoase. Florile de aici au fost mâncate de ăştia, care sunt fiinţe erbivore.

Îngropă ostaticul şi îl luă pe Albert de mână. Acestuia îi era scârbă de atingerea rece a extraterestrului, dar nu avea ce se face; trebuia să îndure apropierea dihaniei şi mirosul acesteia.

— Nu te feri! râse Atad. Măcar tu ai avantajul de a nu mă vedea. Eu am dezavantajul că pot să-ţi văd mutra pocită. Şi mie mi-e scârbă de tine. În fond, tu eşti extraterestru pentru mine, aşa cum eu sunt extraterestru pentru tine.

— Bine că nu arăţi ca o caracatiţă sau ca un dragon. Aici, natura nu a făcut prea mare risipă de fantezie.

— Eu nu sunt de aici. Sunt de pe altă planetă. Noi, suplicitarii, am venit pentru a participa la viaţa politică.

— Acrolterii, neuromarticii şi cresomii de ce nu participă la viaţa politică? întrebă vicepreşedintele.

— Dacă au venit până aici, trebuie să participe în vreun fel la viaţa politică a planetei. Sunt mai sălbatici, mai au drum lung de străbătut până la înţelegerea democraţiei. Până atunci, cred că participă şi ei, în felul lor, la lupta pentru putere. În felul ăsta, participă la viaţa politică.

— Oricum, suplicitarul de la sediul vostru de partid era destul de plăcut la vedere. Nu e înspăimântător ca o caracatiţă sau ca un dragon?

— Ce sunt alea? întrebă suplicitarul.

— Animale de pe Pământ.

— Mă compari cu un animal?

— Nicidecum, spuse omul. Caracatița și dragonul nu sunt înzestrate cu rațiune. Tu ești.

— Și atunci, de ce faci comparația asta?

— Să lăsăm, dădu omul înapoi. Poate nu e cea mai bună comparație.

— Bine, să lăsăm, mai ales că e posibil să fim urmăriți, spuse Atad.

— De cine?! De cresomii pașnici?

— Exact. Crezi că, dacă vor descoperi că am fugit, vor sta degeaba?

— Nu cred asta. Mai exact, nu cred nimic. Nu văd de ce mi-ar fi frică, spuse Albert.

— Mai exact, nu vezi nimic. Dacă n-ai fi cu mine, te-ar prinde imediat.

— Ce facem?

— Știu eu? întrebă Atad. Dacă sunt puțini, mă lupt cu ei. Dacă sunt mulți, îți spun și o luăm la fugă. Nu are rost să ne gândim, însă, la prostii. Mai avem câteva coline și ieșim din regiunea asta. Dincolo, e mult mai frumos; cresc plante luminoase, divers colorate. Lumina florilor pare a ieși din sol. E feeric. Ai să vezi. Nu mai vorbesc de faptul că scârboșii de cresomi pașnici nu au ce căuta acolo.

Tras de mână, omul înainta cu greu prin nisip. Îl durea capul de atâta întuneric. Dacă deschidea ochii, nu vedea absolut nimic. Dacă îi închidea, vedea ce își amintea. Totul i se părea în vis și nu-și mai dădea seama dacă visul începea atunci când fusese conectat de Adrian Ambajiu sau era un vis total, iar el se găsea acasă, pe Pământ, în patul lui, și trebuia să se trezească, din moment în moment, să meargă la serviciu sau la nevastă-sa, la maternitate.

— Hei, dormi mergând? îl zgâlțâi suplicitarul. Suntem atacați de cresomi.

— Ce facem?

— O luăm la fugă. Sunt mulți. Te țin de mână până ajung la noi, apoi îți dau drumul să alergi singur. Eu mă iau la bătaie cu ei şi, dacă îi învinge, te ajung în scurt timp. Dacă nu...

— Dacă nu, ce? întrebă Albert.

— Dacă nu vin şi eu, înseamnă că m-au prins sau m-au omorât. În cazul ăsta, o ții tot înainte până la prima şosea, apoi o iei la stânga. Prima clădire cu mai multe etaje e centrul de presă unde lucrez eu. Le povesteşti celor de acolo ce s-a întâmplat. Ştiu ei ce au de făcut.

— Ce au de făcut?

— Dacă mai trăiesc, scandalul din presă mă va ajuta să fiu eliberat. Opinia publică nu e chiar vorbă goală. Dacă sunt ucis, pot fi pretextul unui conflict diplomatic pe care noi, suplicitarii, îl pândim de mult timp, în scop electoral.

Porniră să alerge, iar extraterestrul, după câteva minute, îi dădu drumul. Auzi în spate bufnituri înfundate şi gemete icnite, dar nu se întoarse. Continuă să alerge până la ultima colină şi, când ajunse în vârful ei, nu se opri să admire peisajul de dincolo. Mări pasul şi nu se opri decât atunci când fu sigur că nu mai aude nimic în urma lui.

Privi suprafața care unea colinele întunecate ale cresomilor paşnici cu suprafața de câmpie din față, dar nu apucă să se bucure prea mult de priveliştea mirifică; se auzeau zgomote şi trebuia să se grăbească.

La început, încercă să nu calce florile luminoase, apoi, văzând că sunt prea dese şi nu poate face asta, o luă pe de-a-ntregul. Ghetele i se umpluseră de particule fine, luminoase, ce se scuturau de pe plante. La rândul lor, ghetele începuseră să lumineze în jurul picioarelor omului.

La marginea colinelor, se simțea influența unor curenți magnetici, care împrăştiau praful de lumină, presărându-l pe sol, dar, după un timp, Albert nu le mai simți prezența.

Ajuns la şosea, bătu din picioare, să se scuture de lumină, şi o luă la stânga, aşa cum îi indicase ziaristul suplicitar.

Nu avu, însă, norocul să străbată prea mulți kilometri; în calea lui, de-a latul drumului, spre colinele de nisip ale cresomilor paşnici sau, adânc, pe câmpia cu flori luminoase, nu se vedeau decât extratereştrii. Acrolterii, neuromarticii şi cresomii puseseră piatra cubică a bătăliei de la sfârşitul păcii a treia din cataclismul 4. Oştile se aliniaseră până dincolo de orizont, acoperind un cerc imens din suprafața întunecată a planetei, iar piatra cubică nu era altceva decât un imens cub cibernetic, din plastic alb. Ecranul acestui cub se găsea către combatanți şi avea rolul de a înregistra scorul sau de a relua scenele mai tari.

Neuromarticii se găseau la poalele colinelor nisipoase. Cei mai mulți se aşezaseră pe umbrele materiale şi invizibile ale pienilor umbroşi, dar foarte mulți nu aveau pieni. Prezența celor suiți pe umbre era doar bănuită deoarece începuseră să îngâne un cântec de luptă. Dacă tăceau, locul unde se aflau nu mai putea fi intuit; pienii îşi aruncau umbrele la întâmplare, mai aproape sau mai departe, după reguli ştiute doar de ei.

La auzul cântecului, din gâtlejurile acrolterilor şi cresomilor se desprinsese un imens hohot de râs, care mătură frunzele plantelor şi iarba luminoasă, pierzându-se, apoi, într-o plutire uşoară, undeva, către vest.

Unduirea ierbii îi aduse aminte lui Albert de micii curenți magnetici de mai înainte şi îl făcu să se gândească la faptul că „marele vânt" Agova, după cum îi povestise ziaristul suplicitar, putea veni oricând, de oriunde, putea mătura totul, ducând cu sine ființele, plantele, pietrele, nisipul sau lumina întâlnite în cale. Când bătea Agova, luptele încetau brusc, spre marea nemulțumire a războinicilor, şi se crea o breşă serioasă în continuitatea politicii de forță.

Îngrozit, omul ieşi din şanțul drumului, se târî printre flori şi se ascunse în spatele pietrei cubice. Văzu că neuromarticii erau atât de supărați că fuseseră luați în râs, încât începuseră să invoce marele vânt în versuri bine ticluite.

Acrolterii şi cresomii se cutremurară; neuromarticii se speriară de îndrăzneala pe care o avuseră să cheme curentul magnetic.

Albert privi de la marginea cubului, printre nişte tufişuri ţepoase, şi văzu că, fără niciun fel de semnal, trupele încep să se mişte.

Acrolterii începuseră lupta; cântecele neuromarticilor erau o sfidare pe care nu o puteau suporta, ei urând cel mai mult curenţii magnetici, care îi puteau lua foarte uşor, târându-i prin atmosferă, cu capetele metalice înainte şi cele trei perechi de picioare fluturând ca nişte panglici.

Primele trei rânduri de acrolteri căzuseră şi intrară în focul bătăliei alte trei rînduri, cu capetele înainte, orbiţi de furie. Ţinta lor erau pienii umbroşi; odată ucişi, neuromarticii cădeau de pe umbrele lor şi, fie se rostogoleau şi-şi spărgeau capetele, fie erau doborâţi de capetele de război ale acrolterilor, care funcţionau ca adevărate măciuci.

Câteva mii de neuromartici muşcară iarba luminoasă, strângând, de durere, cei trei pumni, dar următoarele rânduri de pieni umbroşi se dovediră a fi o păcăleală; nu duceau cu ei niciun neuromartic.

Cu mulţimea lor de mâini, cresomii începuseră să arunce pietre invizibile în capetele de război ale acrolterilor, supăraţi că ei trebuie să intre în luptă ultimii, de fiecare dată.

Doborâţi în număr mare, înfuriaţi peste măsură, acrolterii găsiră algoritmul de transformare a pietrelor rotunde invizibile în pietre cubice vizibile, lovindu-le cu capul, ca pe nişte mingi, şi direcţionându-le, înapoi, spre agresor.

În faţa acestei schimbări de situaţie, cresomii scoaseră tunurile de mână şi începură să tragă, la nimereală, în orice fel de duşman le ieşea în cale.

Rupând rândurile, acrolterii fugiră îngroziţi spre întunericul colinelor nisipoase întunecate, deşi ştiau că nu aveau voie acolo, conform convenţiei semnată cu Departamentul Roboţilor Stăpânitori. Câţiva fură prinşi de un curent magnetic şi aruncaţi, înapoi, în vâltoarea luptei, acolo unde nu mai aveau nicio şansă de supravieţuire, din cauza micilor sfere explozive aruncate de neuromartici.

În fața capetelor metalice de război ale acrolterilor, tunurilor de mână ale cresomilor şi sferelor explozive ale neuromarticilor, nu rezista nimic. Pierderile de vieți erau masive, de toate trei părțile, dar cubul cibernetic îi anunță că lupta luase sfârşit şi urma o perioadă de pace.

— Suntem la cheremul unei pietre cubice, se supără un neuromartic, trântind o sferă explozivă de pământ şi aruncându-se singur în aer.

Câțiva acrolteri râseră, iar un neuromartic le spuse că râdeau ca proştii. În timp ce ei se luptau cinstit, căutând să nu respecte nicio regulă, un cub cibernetic, introdus de nu se ştie cine, le coordona viața şi moartea, drămuindu-le timpul şi făcându-i să nu se poată lupta în linişte.

— Mai ales că această piatră cubică a războiului de la sfârşitul celei de-a treia păci din cataclismul 4 naşte monştri, spuse un cresom, apucându-l pe Albert de un picior şi trăgându-l afară.

— Ți-am spus eu că nu e rădăcina niciunui tufiş? spuse un al doilea cresom.

— Poate a umblat la cub, îşi dădu cu părerea un al treilea cresom. Bătălia asta s-a terminat în mod absurd, fără niciun învingător. Cubul ne-a oprit la jumătatea luptei.

— Ce cauți aici?! se răsti primul cresom.

— Aici, unde?! se miră omul. Voi nici nu existați. Sunteți personaje dintr-un scenariu virtual. Într-un anumit moment, veți dispare, iar eu mă voi trezi din somn.

— Ce aiureală. Te-am prins spionând şi vrei să scapi făcând pe nebunul.

— Aiureală e lupta asta a voastră. Nu aşa se duce o luptă.

— Ce vorbeşti?! se miră cresomul. Te pomeneşti că vrei să ne ții şi nişte lecții de tactică şi strategie militară?

— Nu vreau să vă țin nicio lecție. Nu mă pricep. Treceam paşnic, iar voi mi-ați barat drumul. Dacă ştiam că dau peste un teatru de război, ocoleam. Sunt aici dinainte de venirea voastră. Nu am nicio legătură cu războiul şi nicio misiune.

— Poate că tocmai asta e misiunea ta, să nu participi la luptă. Să te uiți la noi şi să raportezi cine ştie cui.

— Începi să mă plictiseşti, se enervă Albert. Vreau să spun că lupta voastră nu s-a desfăşurat în realitate. E un coşmar. Nici acest dialog idiot nu are loc.

— Îşi bate joc de noi, spuse unul dintre cresomi. Pentru spionaj, eu l-aş duce şi l-aş îneca în Marea Furtunilor Magnetice.

— Ce spui, bă?! se supără un altul. Dacă vrei, du-l tu acolo! Până te întorci, pacea a patra e deja trecută şi intri direct în război, fără pic de odihnă şi distracție. Eu, unul, l-aş împuşca pe loc.

Pe Albert îl cuprinse frica. Ştia că Marea Furtunilor Magnetice era locul unde mulți dezertori îşi găsiseră sfârşitul; încercând să o traverseze, ambarcațiunile acestora dispăruseră fără urmă. Nici varianta cu împuşcatul pe loc nu-i surâdea.

Singurul lucru care îl încânta, era faptul că, într-un anumit moment, se va sfârşi totul, va reintra în program şi va disparea de acolo. Nu-i prea plăcea scenariul propus de Ambajiu şi era hotărât să-i spună că a fost măgar. În loc să-l ducă în locuri civilizate, cu mâncare bună, femei şi muzică, îl plimba pe coline sau îl lăsa la cheremul unor ființe scârboase cu o mulțime de mâini şi picioare.

— Vă ambalați degeaba, spuse un neuromartic. Ăsta, orice fel de ființă ar fi, nu are nicio legătură cu războiul.

— Şi dacă ar avea vreo legătură cu războiul, are legătură cu războiul, nu cu pacea a patra din cataclismul 4, care tocmai a început, spuse un acrolter, înălțându-şi cu mândrie capul de sărbătoare. Nu aveți ce să îi faceți.

— Cum să nu avem ce să-i facem?! se supără un cresom. Cine hotărăşte dacă avem ce să-i facem sau nu. Cine face regulile?

— Voi faceți regulile, voi le călcați, spuse acrolterul. Nu ați semnat voi convenția cu Departamentul Roboților Stăpânitori?

— Ba da, dar e o cinste să călcăm orice regulă a războiului.

— Acum e pace. Pacea n-are reguli.

— Cu atât mai mult? Dacă îl executăm, nu călcăm nicio regulă.

— Dați-i drumul, dar să nu vă prind că îl omorâți aici! spuse un neuromartic. Aici e pace; ne pregătim de sărbătoare.

— Săriți! strigă un cresom.

Albert fusese luat de o adiere magnetică şi ridicat în văzduh, iar cresomii îşi puseseră în funcțiune mulțimea de picioare. După o cursă obositoare, în care alergară mai repede ca vântul, îl prinseră de picioare, îl trântiră la pământ şi îl legară.

Îl transportară pe cel mai scurt drum lipsit de furtuni până la cea mai apropiată aglomerare de clădiri din beton şi sticlă, un fel de bază militară, cu magazii, hangare şi adăposturi subpământene. Cupola unei clădiri semisferice se ridică şi, după ce păşiră pe o platformă octogonală, fu aşezată la loc, cufundându-i într-un întuneric dens. Câțiva soldați îi desfăcură frânghia de la mâini şi picioare, apoi se retraseră în linişte, lăsându-l în fața unui cresom învelit într-o mantie luminoasă, aşezat pe o piatră cubică, cu picioarele atârnând în toate părțile.

— În întuneric, lucrurile se văd mai limpede, spuse cel care părea a fi căpetenia.

— În întuneric, nu te vezi decât tu, spuse Albert. E posibil să mai fie vreo mie de războinici, aşezați pe lângă zid, dar nu-i percep nici măcar auditiv. Cred că stau înțepeniți ca statuile.

— Nu vezi?! se miră şeful.

— Nu văd în întuneric.

— Atunci, ce cauți pe emisfera întunecată a planetei?!

— E treaba mea, spuse Albert.

— Pot să aflu şi eu treaba asta a ta?

— Nu.

— Păcat, spuse șeful. Ar fi fost mai înțelept să colaborezi cu noi. Dacă ai venit până aici, trebuie să ai un motiv serios. Poți să mi-l spui?

— Nu.

— De ce?

— E secret, spuse vicepreședintele.

— Sunt dispus să-ți dau drumul dacă îmi spui secretul.

— Minți.

— Îți dai seama că te condamni singur la moarte? întrebă șeful.

— Îmi dau seama că am fost condamnat la moarte în momentul în care m-a prins de picior un idiot lângă cubul cibernetic.

— Zău?! Şi nu ți-e frică?

— Nu, spuse Albert.

— Ciudat curaj.

— E curajul omului aflat în fața fantasmelor sale.

— Fantasme?! Ce fantasme?

— Voi, spuse vicepreşedintele. Voi sunteți fantasmele mele.

Cresomul amuțise de uimire. Atâta obrăznicie nu putea fi posibilă. Dacă exista, trebuia stârpită fără întârziere. Dădu ordin să se ridice cupola şi, în lumina florilor de pe rondurile dintre clădiri, omul văzu ochii sticloşi ai extraterestrului, ochi în care se citea o ură de moarte.

Albert fu preluat de războinici şi împins înainte cu tunurile de mână, spre marginea aşezării.

— Cum puteți să trageți cu tunurile alea? îi întrebă. Reculul trebuie să fie ucigător.

— Chiar te interesează? întrebă un cresom, lipindu-l cu spatele de un zid şi dându-se câțiva paşi înapoi.

— Sigur.

— În fond, de ce nu. Vei duce informațiile despre aceste arme în mormânt.

Mândru de ceea ce ştia, soldatul îi explică modul cum se succedau luptele şi cum funcționau tunurile. Îi povesti şi despre alte arme aflate în uz, despre armele trecute la muzeu şi despre piatra cubică a războiului.

Lipit, la început, cu spatele de zid, omul îşi dăduse drumul în iarba pufoasă, moale şi luminoasă. În picioare, i se strecurase o oboseală dureroasă, iar în plămâni un parfum amețitor. Era cuprins de o somnolență plăcută, soră cu leşinul, şi simțea fiori reci alunecându-i de-a lungul şirei spinării. Din spate, auzea un fâsâit uşor, ca prin vis, nereuşind să-şi dea seama

dacă sub pleoape i se zbate realitatea din vis sau plăsmuirile somnului se revarsă într-o realitate periculoasă, după cum îl anunța al nu se ştie câtălea simț.

— Nu ai unde să fugi! auzi, nereuşind să ridice un deget în fața ființelor ce se apropiau cu mişcări de feline.

Fu prins ca într-o menghină de nişte brațe puternice, lipicioase, şi târât pe pământ.

— Ține-l bine! auzi. E un animal hidos şi necunoscut. Cine ştie cât poate fi de primejdios.

— E un om.

— E o minciună, ca tot ce iese din gura unui neuromartic. Nu poate fi om. Nu are ochi informațional. Cred că e un animal mimetic.

— Nu e animal. Din tot delirul lui, îmi dau seama că gândeşte.

— Nu vreau să ştiu nimic. E război şi, în război, nu aveți voie să folosiți decât pieni umbroşi. Chiar dacă e om, nu intră în ecuație. Încerci în zadar să-i salvezi viața.

Neuromarticul se cutremură, dar Albert râse în hohote când văzu tunurile din mâinile celor două rânduri de cresomi.

— Sper că 20 de tunuri sunt de-ajuns, le spuse.

— Chiar aşa, spuse neuromarticul. Un tun îl face praf.

— Pentru un nebun, nu ajung nicio sută de tunuri. În fața morții, nu are voie nimeni să râdă. Moartea e un lucru serios. Cu moartea nu se glumeşte, iar ăsta se prăpădeşte de râs.

Omul îşi spuse că era cam deplasat să râzi în astfel de situații, dar situația lui era alta.

— Hei, Adrian Ambajiu! strigă, uitându-se în sus. Bătrâne! Scoate-mă din program! M-am săturat de creaturile astea!

— Am spus eu că e nebun, spuse un cresom. Vorbeşte cu ceea ce îşi imaginează.

— Delirează de frică, spuse neuromarticul.

— Nu mi-e frică deloc, spuse Albert, dar nu-mi place să fiu amenințat cu arma.

— Dar nu eşti deloc amenințat, spuse un cresom şi dădu semnalul de tragere. Eşti mort.

Văzu gurile de foc ale tunurilor şi auzi detunătura, încă mult timp, ca în vis. Simţi o durere ascuţită în creier şi întoarse capul într-o parte. Totul devenise alb şi, în plutirea lină spre suprafaţa unei fântâni, avea impresia că e un surdo-mut şi că îi strigă tot timpul cineva să nu mai facă o aşa infernală gălăgie. Avea impresia că împarte apa în cuburi şi că flutură braţele în faţa unor priviri, care zburau în sunet, pentru a cădea, apoi, rănite, în somn, într-o seară oarecare, pe Pământ, o seară ruptă de timp. Privea ghilotinele ce zburau şi se ridicau la suprafaţa apei, odată cu el, ca într-un film fără sonor.

„Surdo-muţii privesc prin pahar cu un ochi foarte critic. Neauzind nimic, despre nimeni, ei se pot ciocni de lucruri pe care mintea omului nici nu le-a imaginat încă. Se pot lovi de metafore, în timp ce poeţii le caută prea mult în cuvânt, umplând auzul cu privighetori, din ce în ce mai mari, fură primele cuvinte care îi trecură prin cap, înainte de a deschide ochii şi de a-i închide repede la loc."

Chiar dacă treceau prin frunzişul des al arborelui de deasupra, razele puternice ale soarelui şi lumina din jur îl orbeau.

Aplecaţi asupra lui, Iacob Zeze, secretarul din departamentul de propagandă, şi Diana Overt, asistenta sa, îl zgâlţâiau şi îl stropeau cu apă din râul lângă care îl puseseră.

Privi temător împrejur şi văzu că se găsea într-un parc. Simţea privirile celor care părăsiseră băncile din jur pentru a se ascunde după arbori, la vreo zece metri mai încolo. Unii puseseră mâna pe bâte şi pietre, alţii scoseseră nişte cuţite, sub privirile atente şi binevoitoare ale unui paznic înalt şi sfrijit, înarmat cu un pistol vechi şi nefolosit.

IX

— Aşa mai merge, spuse Albert. Bine că am scăpat de viziunile extraterestre şi de zona întunecată a planetei.

— Dacă nu interveneam la timp, viziunile extraterestre te puteau ucide, spuse Zeze. Norocul tău a constat în faptul că

te-au urmărit enocrații. Nu știm ce au făcut la tunurile cresomilor, dar când au tras în tine, au sărit ei în aer.

— Îi suntem datori lui Adrian Imer, marele enolog și conducătorul suprem al enocraților, spuse Diana. Ne-a spus că are mare încredere, că te consideră un politician de viitor și că are nevoie de tine. Nimeni nu dă nimic pe gratis. Acum, vrea ceva.

— Ăsta e un tip înalt, la 2 metri, și slab? întrebă vicepreședintele.

— Cine ți-a spus că ar fi înalt și slab?

— O asistentă de la spitalul mafioților.

— Nu e înalt și slab, spuse asistenta sa. E scund, gras, brunet și poartă mustață.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Asta e descrierea fantomei unui bancher, spuse Albert.

— Poate poza unui bancher. Puțini știu că e șeful enologilor și enocraților. În politică fiecare pozează în ceva. Toată lumea se ascunde. Nimeni nu e sincer și nici n-ar avea de ce să fie.

— Așa?!

— Da, spuse Diana.

— Află că nu cred nimic. Eu mă găsesc pe patul din cămăruța lui Adrian Ambajiu, bătrânul de la un centru al vieții veșnice de pe cealaltă emisferă. Dorm și visez că sunt cu voi.

— Nu e adevărat, interveni Zeze. Te-am urmărit până acolo, dar, când am ajuns, plecaseși. Moșul habar n-avea în ce parte ai luat-o. Voiam să marchez două puncte, să-mi semnezi cererea de demisie și să-mi dai niște bani pentru a începe o viață nouă, veșnică și virtuală. Rucsacul în care se găseau cărțile de credit l-ai uitat acolo, dar banii nu ajung; dacă nu prezinți o cerere aprobată, care să ateste faptul că ai părăsit partidul și nu ai datorii, nu ești băgat la cutie.

— Zici că acolo nu era decât rucsacul?

— Exact. Uite-l aici. L-am luat cu mine.

— Poate m-a ascuns Ambajiu într-o cutie, spuse vicepreședintele. O fi vrut să se culce, iar eu îi ocupam patul.

— Nu cred. Am văzut când te-au prins cresomii. Am plătit un neuromartic, să încerce să te scoată din mulțimea lor de mâini, dar n-a reuşit să facă nimic. Norocul a venit din partea enocraților.

— Enocrații se găsesc în partea întunecată a planetei?

— Nu se ştie unde îşi au sediul, spuse Zeze. Poate că nici n-au aşa ceva. Nici puşcăriile administrate de ei nu se ştie unde sunt. Se spune că, pe puşcăriile lor, scrie „Omul potrivit la locul potrivit", dar nu am văzut niciuna. Orice clădire poate masca o puşcărie. Poate că acționează la țară, acolo unde creşte vița de vie şi unde se produce vinul, obiectul de studiu al enologilor.

— Unde suntem?

— În decorul acela cinematografic din anii 20, ai secolului XX, din istoria Pământului, acolo unde tu şi Diana sunteți un investigator şi secretara lui. Adrian Imer ne aşteaptă la tine, la birou.

— Dacă are nevoie de noi, de ce ne-a lăsat liberi? întrebă Albert.

— Nu de noi are nevoie, ci de tine. Ne-a spus că nu trebuie să te forțezi. Dacă nu poți sau nu vrei să-l ajuți în lupta lui politică, eşti liber să te duci unde vrei. Nici timpul nu e aşa important. Poți să-ți îndeplineşti misiunea când vrei şi cum vrei. Tu îți faci regulile.

— Înțeleg că îi datorez viața, aici, în jocul ăsta virtual.

— Tu poți să consideri jocul aşa cum vrei, dar moartea era să te ia într-un mod cât se poate de real, spuse Zeze.

— Nu v-a spus ce are cu mine?

— Nu e stilul enocraților să se destăinuie în dreapta şi în stânga.

— Atunci, să mergem la el! spuse vicepreşedintele.

— Poți să te ridici de pe bancă?

— Sigur.

Albert se ridică în picioare, simți că i se întunecă vederea, că se învârte pământul cu el şi se prăbuşeşte ca un sac. Ca la comandă, se apropie de ei un vehicul cu energie solară, iar şo-

ferul îi ajută să-l ridice. Îl puseră în maşină, se urcară cu toţii şi ieşiră pe aleea principală a parcului. O luară la dreapta, pe drumul de lângă râu, străbătură mai multe străduţe şi ajunseră în centrul decorului, unde nu se găseau decât clădiri specifice perioadei, maşini de epocă sau bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în costume pretenţioase şi rochii foarte lungi.

Deoarece vicepreşedintele se trezise, coborâră în faţa clădirii unde acesta îşi avea biroul de investigator, îi mulţumiră şoferului şi îi spuseră să plece.

Deoarece erau un grup cel puţin ciudat, format dintr-o femeie, îmbrăcată cu un trenci peste un tricou şi o fustă scurtă, şi doi bărbaţi, unul în combinezon de bumbac şi bocanci de aviator, iar celălalt în salopetă de mecanic, intrară repede în clădire şi urcară scările celor două etaje, până la birou.

— Bine aţi venit acasă! strigă Adrian Imer şi se ridică de pe scaunul investigatorului.

Le strânse mâinile şi îi îmbrăţişă pe toţi, de parcă ar fi fost vechi cunoştinţe, apoi îi îndemnă să ia loc.

— Eşti omul cu care am vorbit la spitalul mafioţilor, spuse Albert.

— Sigur. Eu sunt şi îţi cer mii de scuze pentru încurcătura în care te-am băgat. Am auzit-o pe cealaltă Diana cum complotează cu asistenta Areta Cair, să te elibereze. Nu am ştiut că va ieşi aşa rău. O plimbare fără ochi electronic, în emisfera întunecată, e sinucidere curată. Acolo, nimeni nu te recunoaşte ca om.

Singurul rămas în picioare, şeful enocraţilor se mai plimbă astfel de la un capăt al biroului la altul, cu mâinile la spate, perorând şi cerându-şi scuze încă vreun sfert de oră. Nimeni nu îndrăznea să-l întrerupă.

— Parcă ai fi vrut să dictezi o scrisoare, spuse Albert când văzu că se opreşte.

— Am vrut să fiu sigur că înţelegeţi sinceritatea scuzelor mele. Aici, din cauza vieţii politice intense, nimeni nu crede pe nimeni.

— Înţeleg sinceritatea scuzelor tale şi ţin să-ţi mulţumesc din tot sufletul pentru faptul că m-ai salvat din faţa tunurilor

cresomilor, dar o întrebare tot mai am să-ți pun: m-ai urmărit tot timpul?

— Absolut tot timpul, spuse Imer.

— Ce am făcut când am ajuns la centrul vieții veşnice al lui Adrian Ambajiu?

— Ai stat de vorbă, ai băut ceva şi ai plecat.

— Am plecat fără să-mi iau rucsacul? întrebă Albert.

— Da.

— Îmbrăcat în combinezon şi bocanci de aviator în picioare?

— Sigur, spuse şeful enocraților. De ce nu?

— Când am ajuns acolo, cum eram îmbrăcat?

— Cu un costum gri-deschis dăruit de Pola Rashca, soția preşedintelui interimar.

— Exact, spuse vicepreşedintele. Am purtat acest costum de când mi l-au sintetizat furnicile femeii sau l-am mai dezbrăcat?

— Nu văd ce motiv ai fi avut să te dezbraci. De când ai sosit la mitingul de întâmpinare a unei specii noi de extratereştri şi până când ai ajuns la centrul bătrânului, nu te-ai mai încurcat cu nicio femeie.

— M-am întâlnit sau nu m-am întâlnit cu originalul Hosman după miting?

— Nu, spuse Adrian Imer. Ai avut o discuție cu un oportunist politic, apoi ai plecat spre sediul de partid al suplicitarilor.

— Ciudat, foarte ciudat!

— Ce e aşa ciudat?!

— Faptul că noi, cei doi Hosman, ne-am întâlnit, ne-am dezbrăcat şi am dat cu banul, să vedem cine merge în zona întunecată, spuse Albert. Câştigătorul s-a îmbrăcat în costumul dăruit de prima doamnă, iar celălalt a luat pe el o salopetă de astronaut. Din cauza asta, nu-ți pot spune dacă eu sunt originalul sau copia.

— Acest lucru nu e important. Aveți aceeaşi bază de date şi aceleaşi abilități politice.

— Oricum, eu rămân la părerea că mă găsesc la centrul vieții veşnice, dorm şi mă deplasez într-o lume imaginară. Să te

plimbi doar în combinezon şi bocanci, ducând în spinare un rucsac străin, plin cu mâncare, aparate ciudate şi multe nimicuri, nu e lucru real, spuse vicepreşedintele.

— Ţi se pare mai simplu să te crezi într-o lume imaginară. Mulţi fac asta, mai ales artiştii. Aceştia sunt cei mai sensibili. Frustraţi de politica pe care o facem noi, se ascund în imaginar şi, după un timp, înnebunesc şi încep să susţină că lumea lor e reală şi asta, unde ne găsim, un simplu scenariu, scris pe baza cine ştie cărui program de calculator. De la ei nu putem învăţa decât faptul că literatura trebuie să-ţi alimenteze, nu să-ţi satisfacă nevoia de imaginar.

Adrian Imer se uită în rucsac, apoi băgă mâna, luă o bucată de carne dintre două felii de pâine şi muşcă din ea.

— Ai şi sandvişuri cu friptură de infinal, spuse. Bună. Foarte bine prăjită. Păcat că nu avem şi un vin.

— E o sticlă acolo.

Imer bău şi se strâmbă de dezgust:

— Să-i dai unui specialist în vie şi vinuri o astfel de poşircă, e o adevărată jignire.

— Nu-ţi place, nu bei. Nu ştiu de unde provine acel vin. Atunci când am căzut cu avionul, era în rucsac.

— Aiurezi.

— E posibil. Infinalul ce e?

— Un animal mic, drăguţ, cu patru capete, crescut de neuromartici. Se hrăneşte cu iarbă şi flori luminoase. Cred că ar fi bine să lichidaţi mâncarea. Nu mai are mult şi se strică. În plus, veţi avea nevoie de multă energie în misiunea politică în care intenţionez să vă trimit.

Fără nicio introducere, se apucă să le spună ce aveau de făcut.

— Un moment! îl întrerupse Zeze. Am pus masa, caut nişte pahare şi mă întorc să ascult.

— Caută liniştit! spuse enologul. Cel care trebuie să fie foarte atent este Hosman. El e baza.

Supărat că e desconsiderat în aşa hal, secretarul se apucă să scotocească prin dulapuri şi se întoarse cu o sticlă de whisky şi mai multe pahare.

— Nu ştiu ce băutură e asta, dar îmi place, spuse Imer.

— E whisky, se trezi vicepreşedintele vorbind. Eu am ascuns sticla. În 1922 nu era voie să se consume alcool. Meseria de investigator e periculoasă. În faţa pericolului, fiecare are câte o sticlă de alcool, ascunsă, pe undeva.

— Hopa! tresări şeful enocraţilor. Începe să se conecteze memoria ce ţi s-a introdus pentru a juca rolul unui investigator. În mod normal, ar trebui să cer să ţi se şteargă, din nou, toate informaţiile reziduale, dar nu cred că acestea pot avea influenţă asupra personalităţii politice complexe care eşti.

— Nici cu personalitatea ta enologică nu mi-e ruşine. Le tragi la măsea, nu te-ncurci.

— Avem un principiu: cu cât bei mai mult, cu atât îţi aduci aminte mai bine. Noi, enocraţii, suntem o grupare cu un subconştient foarte puternic.

— Eu vreau vin, spuse Diana.

— Şi eu, spuse Albert.

Se apucară să mănânce, să bea şi să asculte. Enologul le vorbea şi mai întrerupea expunerea, din când în când, pentru a mai sorbi din pahar şi pentru a mai lua o bucată de carne de infinal.

— Am înţeles, spuse vicepreşedintele. Vrei să găsesc o metodă democratică de îndepărtare a unui primar interimar dintr-o mică localitate.

— Sigur, dar fără violenţă. Primarul ales la locale a dispărut fără urmă şi, în locul lui, conduce viceprimarul. Acesta e foarte simpatizat şi nu vrea să organizeze alegeri. În acest caz, trebuie să meargă cineva şi să-l dea jos.

— Am înţeles! Fără violenţă şi fără implicarea directă a enocraţilor. E departe?

— La câteva sute de kilometri de capitală, într-o regiune agricolă submontană, spuse Imer.

— Adică vrei să ne ducem în localitatea aia, să tragem la o familie care simpatizează cu voi, enocraţii, să ne odihnim şi, pe urmă, să schimbăm viceprimarul susţinut de ţărani cu un om al vostru?

— Nu trebuie să mergeți, așa, pur și simplu. Stați aici, vă stoarceți creierii și, când ați stabilit un plan de bătaie, îmi dați un telefon și trimit mașina să vă ia. Dacă ar fi fost ușor, schimbam noi actualul conducător, nu mai apelam la voi. Necazul constă în faptul că acesta e simpatizat de majoritatea populației. Cum v-am spus, polițiștii de acolo sunt de partea noastră, avem câteva familii de enocrați infiltrate și un număr de simpatizanți. În plus, cam 30 % din săteni îl urăsc pe actualul viceprimar, ce se erijează în primar, și l-ar vota cu toate mâinile pe omul nostru.

— De ce e localitatea asta mai importantă decât altele? întrebă Albert.

— Dacă nu am adus în discuție lucrul ăsta, înseamnă că nu ne interesează decât pe noi.

— O să ne gândim. Îți sunt dator și voi face tot ce e posibil să-mi plătesc datoria.

— Nu trebuie s-o iei așa, spuse șeful enocraților. Dacă suntem mulțumiți, plătim bine. Dacă nu ai nicio idee sau mergi acolo și nu reușești, nu e niciun necaz. Ți-am testat abilitatea politică și nu cred că există unul mai bun decât tine.

— Nu știam că am abilități politice, dar, dacă spui tu, așa o fi. Și Aram Melior m-a luat de bun, m-a făcut vicepreședinte privind imaginea și relația cu presa, apoi s-a apucat să mă multiplice și să mă vândă ca material genetic la mafioți.

— Nu te-a multiplicat Melior. Noi, enocrații, te-am multiplicat. Aveam nevoie de inteligența ta și, dacă răpeam originalele, cream multe suspiciuni. Nici nu puteam organiza o astfel de răpire, nici nu avea rost. Aveam la îndemână metoda mult mai simplă a conversiei de materie.

— Președintele partidului ne-a lăsat să înțelegem că e mâna subordonaților săi, că ne-au sintetizat pe baza materialului genetic a trei autohtoni, niște simpatizanți sinucigași de-ai lor, spuse Albert.

— Mi se pare normal. Probabil că n-a vrut să știți că are de gând să vă ucidă.

— N-au tras decât în falsul vicepreşedinte, spuse Diana. Cu mine, n-au avut nimic.

— N-au avut nimic şi te-au arestat pentru furtul unei pungi, care se dă gratuit la marfă. Dacă nu intra pe fir originalul tău, cred că te terminau. În primul rând, eu aveam un interes să vă multiplic şi pot demonstra că posed tehnologia conversiei. Cred că Melior a vrut să vă elimine pentru a putea promova originalele.

— Înseamnă că a avut dreptate Diana, spuse Albert. Nu putea fi decât mâna voastră, dar, totuşi, mai am o nelămurire: la spital, mi-ai spus că sunt originalul.

— M-am gândit că e mai bine să crezi că eşti originalul. Pentru a atinge performanţele politice pe care le speram eu, aveai nevoie de un moral foarte ridicat. În fond, n-am făcut nimic rău; originalul şi copia interferau cognitiv.

— Nu mai ştiu ce trebuie să cred. Vă jucaţi cu destinele oamenilor.

— Nu e adevărat, spuse Imer. Destinul foloseşte oamenii ca personaje. Nu e nimeni de vină că ai nimerit în astronava unui partid.

— E adevărat. M-am băgat ca ultimul prost în aventura altora.

— Nu are niciun rost să fii trist. Indiferent dacă eşti originalul sau copia, destinul te-a ales. Şmecheria e să-ţi urmezi flerul politic. Pentru a nu porni la luptă cu o singură dorinţă, să vă întoarceţi cât mai repede acasă, v-am renovat trei camere, unde aveţi tot ce vă trebuie. La etajul ăsta, nu mai e nimeni. Când sunteţi gata de acţiune, ridicaţi receptorul. Telefonul se găseşte în camera lui Albert şi are un singur fir, iar acela duce doar la mine. Dacă nu aveţi chef să spuneţi ceva, nu spuneţi. Simpla ridicare a receptorului şi punerea lui la loc, pune în mişcare automobilul solar, care vine să vă ia.

— Un automobil teleghidat?! se miră Albert.

— Autoteleghidat. Are toate informaţiile în memorie şi nu funcţionează decât la comanda voastră.

— Dacă ne certăm şi vrem s-o luăm în direcţii diferite?

— Atunci, selectează, ca prioritară, doar comanda ta, spuse şeful tuturor enocraţilor.

— Dacă ne văd ţăranii cum suntem îmbrăcaţi, cred că nici nu ne vor asculta.

— Am prevăzut şi acest aspect. Aveţi în dulapuri câte două rânduri de haine, unele de oraş şi altele pentru la ţară. Costumele pentru la ţară sunt costume cum au agenţii electorali ai celui mai mare partid al oamenilor. Agenţii electorali sunt ceva obişnuit pentru ţărani; nu-i sperie şi le impune respect.

Terminară de mâncat, goliră sticla de whisky şi cele două sticle de vin din rucsac, apoi Adrian Imer îi conduse la camere. Aşteptă pe hol până îşi luară hainele de oraş, apoi îi adună în camera lui Albert, le arătă telefonul de contact şi, înveselit brusc, îşi luă rămas bun. Le strânse mâinile, îi îmbrăţişă pe rând, le recită cele mai deosebite urări de bine, sănătate, fericire, noroc, mult succes în misiune, şi ieşi.

Cei trei se priviră câteva minute, în linişte.

— Am uitat să-i mulţumim pentru găzduire, spuse Diana.

— Iar el a uitat să ne mulţumească pentru masă, spuse Zeze.

Pentru că tot nu ştiau ce altceva mai bun aveau de făcut, începură să emită comentarii pe marginea hainelor primite. Bărbaţii luaseră pe ei costume elegante, bine croite, îşi puseseră în picioare pantofi comozi, din bucăţi de piele moale, albe şi negre şi îşi aşezaseră pe cap nelipsitele pălării din acea parte a istoriei Pământului, iar femeia îmbrăcase un taior şi îşi pusese pantofi cu tocuri înalte. Erau miraţi că le veneau atât de bine, încât aveau tendinţa să creadă că totul fusese anticipat, iar şeful enocraţilor ştia dinainte ce avea să se întâmple.

— Nu ştiu dacă enologul are proprietatea de a anticipa lucrurile, dar ceva e sigur, a avut dreptate în privinţa mea. Ştiu cum vom proceda să-l dăm jos pe primarul ăla.

— Zău?! Cum?

— Veţi vedea. Până atunci, propun să luăm o pauză.

— M-ai liniştit, spuse Zeze. Voi aţi băut vin, dar eu m-am luptat din greu cu whisky-ul. Mă duc să mă culc. M-am îmbrăcat să ies în oraş, dar cad de somn. Mă scuzaţi.

Ieşi, se îndreptă direct spre camera ce îi fusese destinată, trânti uşa şi se aruncă îmbrăcat în pat.

— Ce facem? întrebă Diana.

— Eu aş face o plimbare prin oraş. Nu ştiu cum am făcut, dar am reuşit să păstrez actele şi banii investigatorului Hosmann, care spune Imer că sunt eu. Am şi cărţile de credit.

— Nici mie nu mi-e somn. Să mergem!

Coborâră în stradă şi o luară, pe trotuar, în josul străzii. Când ajunseră în dreptul restaurantului, unde intraseră pentru a ajunge la mitingul neautorizat al partidului, îl văzură pe paznicul cu şapcă, haină cu epoleţi şi pistol la brâu şi izbucniră în râs. Omul le făcea semne prieteneşti cu mâna.

— Ăsta s-a învăţat la bani, spuse Albert. Mai vrea o sută de dolari.

— S-o creadă el. Nu mai intru acolo nici moartă. Să ne întoarcem!

Merseră înapoi, în susul străzii, şi se opriră într-un părculeţ plin de lume şi multe chioşcuri.

— Ce putem face?

— Să luăm nişte ziare şi să ne aşezăm la umbră, cu o băutură în faţă! spuse bărbatul.

— Dacă vrei să apuci să mai bei ceva, te sfătuiesc să te opreşti! se sperie Diana. E periculos.

— Ce e aşa periculos?

— E periculos să trecem prin zona asta. Nu vezi ce scrie?

— Văd, dar nu m-am gândit că mâzgăliturile de pe pancarte reprezintă o scriere, spuse Albert. Credeam că e ceva avangardist.

— E în limba autohtonilor. Spune să nu trecem dincolo de linia roşie şi să ocolim zona.

— Puteau să scrie asta şi într-o limbă de circulaţie internaţională. Poate chiar în limba noastră, dacă tot se laudă că ne respectă pe noi, oamenii, atât de mult.

— Acesta este muzeul celor care trec pe aici, spuse Diana.

— Nu prea trec. Văd că mai mult stau. Credeam că sunt nişte yoghişti săriți de pe fix. De unde ştii că ar fi nişte trecători şi nu altceva?

— Am totul în memorie. Ştiind că a existat un original al meu care s-a făcut praf într-o primărie de sector, iar informațiile le dețineam amândouă, presupun că am vagi cunoştințe despre limba autohtonilor şi ştiu despre acest muzeu din ceea ce a citit ea atunci când s-a aflat în institutul de prognoză privind investițiile. Ştiu că pe aici se găseau cu totul alte clădiri, lucru ce ne duce la concluzia că nu şi-au găsit alt loc să construiască oraşul cinematografic decât în jurul muzeului. Lucrul bun e că nu l-au deranjat.

— Ăştia, care trec pe acolo, sunt înțepeniți şi duşi la muzeu, spuse Albert.

— Au ajuns în starea în care îi vezi pentru că au făcut imprudența să treacă dincolo de linia roşie, dar nu sunt complet înțepeniți. E doar o părere. Deşi au o trecere lentă, ei se mişcă. Cei care sunt acolo de peste o sută de ani n-au parcurs mai mult de 20 de metri, fiecare în direcția în care a plecat inițial. Există o schemă, mereu reactualizată, a deplasării celor care trec pe aici. Când un exponat ajunge la linia roşie, aceasta se retrasează. Oricum, muzeul se măreşte tot timpul.

— Ca număr de exponate sau ca suprafață?

— Şi una, şi alta, spuse Diana.

— Dacă nu există gard, intră orice prost.

— Există gard, dar e invizibil. Există şi un acoperiş imens.

— Dacă există un gard, cum se intră?! se miră Albert.

— Din greşeală, pentru că nu se ştie ce scrie pe pancarte, cum era să pățeşti tu, sau prin puterea voinței.

— M-ai vrăjit. Cum să se treacă prin zid doar cu ajutorul voinței?

— Cine a spus că trebuie să treacă cineva prin zid?! se miră femeia. Acolo unde există un zid, există şi o poartă.

— A dracului logică. Păcat că nu se ştie ce-a fost în capul celor care au păşit dincolo de linie şi cum au găsit poarta su-

gerată de tine. Dacă nu vorbesc, nu avem de unde să aflăm ce impresie le face această excursie fără sfârşit.

— Emit sunete, dar cred că şi sunetele se deplasează într-un timp mai lung. Dacă un sunet face o oră până la noi, să zicem, un cuvânt se deplasează într-o zi, iar o frază simplă pluteşte timp de un an. Cine stă să asculte? Se fac înregistrări şi se lucrează la un sistem sonor de redare cu viteză sporită. Viteza trebuie să fie foarte mare şi nu s-a pus încă la punct un aparat perfecţionat. E posibil ca tot ce spun ei să fie atât de lent, încât să fie perceput ca o pală de vânt, iar ceea ce spunem noi, să fie atât de rapid pentru ei, încât să fie perceput ca un tunet.

— Ce mai muzeu! spuse Albert. Vizitatorii imprudenţi se transformă în exponate. Pentru cine?

— Pentru vizitatorii imprudenţi, cum ai spus tu. Nu e un muzeu obişnuit. E un muzeu de sine stătător, ca însăşi ideea de muzeu. E un muzeu al celor ce trec pe aici.

— Statuia aceea e dincolo sau dincoace de gardul invizibil?

— Dincoace, spuse Diana.

— Pe cine reprezintă?

— Nu reprezintă pe nimeni. E statuia veşnicului călător. E un omagiu adus celor care au trecut dincolo.

— Un fel de statuie a stabilităţii trecerii, spuse Albert.

— Cam aşa ceva.

— Totuşi, trebuie să fi existat un model, chiar şi anonim, pentru statuie.

— N-a existat aşa ceva, spuse Diana. S-a proiectat pe calculator şi s-au ales cele mai comune trăsături ale omului şi, statistic, cel mai des întâlnite. Statuia poate să semene cu oricine.

— Discuţia asta mi-a accentuat setea, spuse bărbatul.

Ocoliră muzeul, aşa cum făcea toată lumea, şi ajunseră în partea cealaltă a parcului. Văzură un chioşc de ziare şi se apropiară de taraba din faţa acestuia, unde erau etalate zeci de titluri.

— Sunt străin de locurile astea şi vreau să cumpăr un ziar, care să mă poată face să mă edific asupra lumii în care am nimerit, spuse Albert. Ce îmi recomanzi?

— Nu ştiu ce ziar să vă recomand, spuse vânzătorul. Eu sunt un simplu comerciant.

— Dă-mi un exemplar din cel mai bine vândut cotidian!

— „Evenimentul oraşului" e cel mai cerut. Vreți doar exemplarul de azi?

— Dacă „Evenimentul..." acesta nu mă satisface, revin şi cumpăr exemplarul de azi de la alte publicații, spuse Albert.

— Nu m-ați înțeles. Vreți doar exemplarul de azi sau vă dau şi exemplare din alte zile?

— Îl iau doar pe cel de azi. Obişnuiesc să citesc ziarul în fiecare zi. În acest caz, e de la sine înțeles că nu mai cumpăr şi numărul de ieri.

— Nu mai am nimic de ieri, spuse vânzătorul. De obicei, când cineva cumpără ziarul de azi, îl cumpără şi pe cel de mâine. Mulți cetățeni ai oraşului nostru sunt curioşi să ştie ce se va întâmpla poimâine sau răspoimâine şi cumpără şi exemplare de atunci.

— Eu obişnuiesc să cumpăr azi ziarul de azi. Pe cel de mâine, îl cumpăr mâine. Aici, nu văd ce sens au noțiunile de azi şi mâine; soarele bate tot timpul şi alternanța zi-noapte nu există.

— Noaptea nu ştiu ce e, dar ziua e o secvență de timp formată din 24 de ore, după model uman. O zi ține de la ora 0 până la ora 24.

— Cum e posibil să apară ziare din viitor?! se miră Albert.

— Nu ştiu. Eu sunt un simplu vânzător. Nu am nici cele mai vagi cunoştințe de prognoză. Majoritatea cetățenilor cumpără ziarul de azi, de mâine şi poimâine. Sunt mai închistați. Unii cumpără pe toată săptămâna viitoare. Sunt mulți care iau mai multe ziare, pe o zi, două sau mai multe, în funcție de ce bani au. Cel mai vândut exemplar a fost cel din ziua a cincea, începând de azi încolo. Nu mai am nimic, din nicio publicație. S-au dat rezultatele alegerilor.

— Care sunt acelea?

— Nu ştiu, ridică vânzătorul din umeri. Nu citesc ziarele şi nu mă interesează politica.

— Măcar din comentariile celor din jur şi tot trebuie să ştii.

— Cititorii nu fac comentarii. Citesc, bagă ziarele în geantă şi îşi văd de drum. Am auzit că pământenii au obiceiul de a citi ziarul şi de a-l da din mână în mână. E un obicei barbar.

— Dacă vreau un ziar de luna viitoare? schimbă Albert subiectul.

— Nu eşti de pe aici.

— Ţi-am spus de la început lucrul ăsta.

— Dacă vreţi ceva atât de îndepărtat, puteţi merge la institutul de prognoza informaţiilor, spuse vânzătorul. Agenţiile de presă nu pot face anticipări pe o perioadă mai lungă de 10-15 zile.

— Nu se întâmplă să se dea greş?

— Ba da, pentru că numai prezentul e sigur, dar ştiţi cum e: unii speră să se întâmple ceva, alţii speră să nu se întâmple. Când e câte o greşeală majoră, se trage un tiraj suplimentar, cu modificările şi scuzele de rigoare. Cum modificările sunt, de obicei, nesemnificative, nu se întâmplă să-mi vină prea des tiraje din astea. S-a observat că există o unitate dialectică între ştire şi influenţa ei asupra realităţii. De foarte multe ori, textul din ziar face ca întâmplarea povestită să aibă loc.

— Ciudat paradox, spuse Albert.

— E pleonasm. Toate paradoxurile sunt ciudate. Paradoxul se hrăneşte, în presă, cu parabole, iar parabolele, sunt minciuni demne de o cauză mai bună. Când îl laşi singur, ziaristul scrie numai prostii.

— Cine ai vrea să-l îndrume spre chestii deştepte?

— Puterea, spuse vânzătorul. Ziaristul care nu urmează linia puterii este lăsat să se piardă.

— Asta nu mai e democraţie. Unde se ascunde libertatea de exprimare?

— N-am spus că libertatea de opinie nu există. Fiecare jurnalist poate să spună ce doreşte, numai că nu e frumos să facă un astfel de lucru. Pentru a se apăra de ei, puterea a creat ziarele cu limbaj dublu.

— Zău?! se miră Albert. În ce ar putea consta acest limbaj dublu?

— În aceea că, una scrie în ziar şi alta citeşti tu.. Citeşti în ziar tot felul de prostii, iar cu ochiul informațional găseşti, în subtext, lucruri foarte interesante.

— Rezultă că ar trebui să ne căim amarnic pentru faptul că nu deținem acest ochi?

— Cam aşa ceva, spuse vânzătorul.

— Ia câte un exemplar din fiecare cotidian, pe următoarea săptămână, şi să mergem! spuse Diana.

— De banii ăştia, vă dau cotidienele pe 15 zile, toate săptămânalele de săptămâna viitoare, revistele tuturor speciilor extraterestre şi câteva publicații cu imagini picante, spuse vânzătorul.

— Bine. Dă-ne ce doreşti dumneata!

Albert luă teancul de ziare şi reviste şi, după ce se depărtară destul, astfel încât să nu fie auziți, îi spuse femeii că locuitorii de pe acolo făceau o groaznică ruptură între bine şi adevăr. Putea fi adevărul de orice tip, principalul era ca ziaristul să scrie cu talent, dar în slujba puterii.

— Nu trebuie să te fereşti, spuse secretara. Aici, toată lumea face politică în gura mare. Nu se fereşte nimeni de nimic.

Găsiră o grădină mai ferită, cu multă vegetație în jur, şi se aşezară la o masă.

— Ce bem? întrebă Diana.

— Avem doar suc din fructe de indiole sau comprementine şi prăjituri de golda, spuse chelnerul care se apropiase între timp.

— O băutură slab alcoolică, o bere, ceva.

— Nu ştiu ce e aceea „bere", iar voi nu ştiți ce vorbiți.

— Cum nu ştim ce vorbim? se enervă investigatorul. Credeam că berea e o băutură universală; se poate fabrica din orice.

— Faptul că nu ştiu eu ce e berea, nu înseamnă nimic, insistă chelnerul. Faptul că doriți o băutură alcoolică înseamnă ceva. Nu ştiți că este interzis consumul de alcool?

— Nu ştim.

— Ăştia au fabricat decorul ăsta de film şi văd că se întrec în a respecta adevărul istoric de la baza scenariului, în ceea ce priveşte prohibiția, spuse Albert.

— N-are importanță, spuse femeia. Adu două prăjituri şi două sucuri!

— Sucuri de indiole sau comprementine?

— Unul de un fel şi altul de alt fel.

— Prea bine, spuse chelnerul.

Se duse la bar şi, în scurt timp, reveni cu sucurile şi prăjiturile cerute.

— Ăsta nu are obiceiul să dea restul?! se miră Albert.

— „All rest is silence", spuse femeia.

— Asta ce mai vrea să fie?

— Aşa se scuză chelnerii pe aici când nu vor să dea restul.

— A?! exclamă bărbatul

— Mai bine să lăsăm restul şi să ne uităm puțin prin ziare, propuse femeia. N-o să-ți vină să crezi. Publicațiile de aici au şi o rubrică de anunțuri mortuare. Uite: „cotidianul nostru publică, la cerere, anunțuri mortuare gratuite!".

— Macabru.

— Macabru sau nu, am găsit ceva foarte interesant într-un exemplar apărut peste 14 zile, spuse femeia.

— Ce poate fi aşa interesant?

— Ăsta din poză, nu eşti tu?

— Ba da, admise bărbatul.

— Află că aici scrie despre tine.

— Ce scrie?

— Că l-ai omorât pe Aram Melior, spuse femeia.

— N-am de ce să-l omor. Chiar dacă l-aş urî, tot nu l-aş putea ucide. Nu-mi stă în fire.

— Poate îl vei omorî din greşeală.

— Poate îl va omorî copia mea, spuse Albert. Face parte din echipa lui electorală.

— Exclus. Eşti tu, îmbrăcat în costum de agent electoral.

— Dacă moare preşedintele partidului, ce se întâmplă cu alegerile? Cine le câştigă?.

— Nu se ştie, spuse Diana. Ai auzit ce a spus vânzătorul, că ziarele care anunţă rezultatele posibile ale alegerilor s-au vândut fulgerător. Cu un aşa slogan, e posibil să piardă alegerile. Ia, ascultă: „Dacă îmi acordaţi votul vostru, vă promit orice". Sau: „Suntem pe drumul cel bun, dar există drumuri şi mai bune". Şi: „Nu mai vrem să trăiţi fără bani" e o tâmpenie. Necazul e că opoziţia are slogane la fel de tâmpite.

— Există opoziţie?

— Există, dar e o opoziţie destul de slabă. Uite ce spune: „Opoziţia a fost invitată în faţa guvernului, dar în faţa guvernului ploua"!

— E o glumă?! întrebă Albert.

— Nu cred. Ăştia au o climatizare foarte bună, care se întinde pe toată planeta. Presupun că au băgat o ploaie zdravănă pentru a împrăştia opozanţii.

— Nu vorbesc de climatizare, ci de jocul de cuvinte al ziaristului.

— Lasă climatizarea! spuse Diana. „Ioza are o singură istorie", sloganul opoziţiei, nu e grozav. Nu trebuie să divulgi faptul că istoria o rescrie fiecare după cum îi dictează interesul. Sau ăsta: „E mai ieftin să descoperim singuri economia de piaţă". Sau: „Dacă e să nu ne temem, putem să nu ne temem nici de viitor". Cu sloganuri din astea, opoziţia e mai mult decorativă.

— Nu cred că le pierde, spuse bărbatul şi sorbi din sucul de comprementine. Are un electorat de bază, sigur, un sistem de propagandă bun. Nu îi trebuie să facă promisiuni concrete. Cetăţenii au observat că toţi aceia care au făcut promisiuni la obiect nu s-au ţinut de cuvânt. Un slogan de maximă generalizare, maliţios, ironic şi autoironic, totodată, e ceva nou. Poporul nu vrea ceva mai bun; vrea ceva nou. Vezi, mai bine, dacă scrie ceva despre noi!

— Nu găsesc nimic despre enocraţi şi misiunea noastră. Tragerea scaunului de sub fundul unui primar interimar dintr-o localitate oarecare nu reprezintă un subiect gras pentru presă.

— Ce porcărie! spuse vicepreşedintele.

— Ce e porcărie, sucul sau faptul că nu găsesc nimic despre noi?

— Sucul.

— Nici sucul de indiole nu e prea grozav, spuse Diana. Gustă şi tu!

— Cât despre misiunea noastră, nu scrie nimic pentru că, şi pe ziarişti, şi pe politicieni, îi doare în cot de ceea ce se întâmplă în teritoriu. Mai interesant e faptul că nu scrie mai nimic despre enocraţi. După părerea mea, sunt o forţă şi mulţi simpatizează cu lupta lor împotriva mafiei.

— Poate nici nu se ştiu prea multe despre ei. Nu poţi să scrii chiar orice îţi imaginezi. Uite, aici, în ziarul ăsta! Scrie că institutul de prognoză a informaţiilor îi prezice preşedintelui Melior un viitor sigur pentru noi.

— Sună mai mult ca o urare, spuse bărbatul.

— E şi o poză.

— Există oameni chiar mai urâţi decât în realitate.

— Profund.

Răsfoiră ziarele şi, cum nu prea era mare lucru de citit, acestea fiind pline de reclame şi de păreri politice, mai mult sau mai puţin pertinente, băură din sucuri şi începură să se plictisească.

— Hai acasă! spuse Albert.

— Nu luăm şi o verlină?

— Asta e vreun tip de prăjitură?

— Nu, răspunse femeia. E o fiinţă. Uite acolo, la bar!

— Ce mai e şi aia?

— Nu ţi-am spus? E o verlină. Am întâlnit una în arestul poliţiei.

— Sunt două fiinţe siameze, spuse Albert.

— Nu. E o eroare genetică. La început, când băştinaşii, forme imateriale de viaţă, nu prea ştiau multe despre oameni, s-au gândit, logic, că bărbatul şi femeia nu se înţeleg tot timpul deoarece merg pe drumuri oarecum diferite. S-au gândit, în

consecință, că ar fi mai comod să se materializeze genetic sub o formă masculin-feminină. Ulterior, şi-au dat seama de greşeală, dar rasa verlinelor a rămas şi s-a înmulțit.

— N-am mai văzut aşa ceva. Pe partea anterioară, e femeie, iar pe cealaltă e bărbat. Li se dă voie să umble, aşa, dezbrăcate?

— Din moment ce nu se ia nimeni de ea, cred că are voie, spuse Diana. Fiind într-un decor cinematografic, e posibil ca verlina asta să fie vreo figurantă în vreun film. Poate fi chiar subiectul vreunui documentar.

— Mai degrabă, cred că e la lucru, adică la agățat. Mi se pare foarte curios; are un singur cap şi două fețe, una anterioară şi una posterioară. O fi având o gândire comună?

— Nu. În arest, m-am împerecheat cu partea masculină a verlinei, iar partea feminină a făcut o criză de gelozie înfiorătoare. M-au scos cu greu din mâinile ei. Ca să o poată viola, polițiştii şi-au adus nevestele de acasă. Ființa asta nu se împerechează decât cu un bărbat şi o femeie, în acelaşi timp.

— Şi stă la bar în două picioare, spuse Albert. Nu văd cum ar putea să stea pe scaun.

— Sigur că nu poate, acolo unde ar trebui să fie fundul unei jumătăți, este organul sexual extern al celeilalte jumătăți. De obicei, verlinele dorm în picioare, dar, atunci când sunt foarte obosite şi nu le țin picioarele, se aşează pe o parte. Sunt rare cazurile când partea masculină se odihneşte pe burtă şi, logic, cea feminină se găseşte cu fața în sus sau invers.

— Polițiştii şi nevestele lor au violat astfel de ființe?! se miră vicepreşedintele.

— Sigur.

— Cum au făcut?

— Cum se face, spuse femeia.

— Vreau să întreb, cum au pus-o jos? Oricum ai întoarce-o, nu iese nicio simultaneitate.

— Au făcut-o în picioare. Asta e poziția obişnuită a verlinei. Când se deplasează, mişcarea are loc cu fața feminină sau masculină înainte, după cum se înțeleg.

— Luăm şi noi o verlină din astea? întrebă investigatorul. Văd că au mai venit două.

— Sigur. De ce nu. Dar e cam scump.

— O ducem în cameră, ne distrăm, apoi dăm telefon enologului şi plecăm la treaba noastră. Nu văd ce mai avem de făcut pe aici.

— Nu ştiu dacă va vrea vreuna să meargă în cameră, spuse Diana. Sunt fiinţe care nu suportă spaţiul închis. Trăiesc în pădurile din împrejurimi. Verlina din arestul poliţiei leşina foarte des din cauza claustrofobiei.

— Îi dăm mai mulţi bani.

— Sigur. Aşa, s-ar putea să meargă. Am ochit-o pe aia, care abia a sosit; pare mai tânără şi mai nonconformistă. Are şi două feţe foarte frumoase.

Târgul cu verlina îi costă pe oameni o grămadă de bani. Îi dădură toţi dolarii, dar fiinţa nu fu mulţumită; partea masculină cercetă cărţile de credit şi opri două dintre ele, aproape pline.

— Dacă mai rămânem mult în oraşul ăsta artificial, nu mai avem bani din ăia, spuse Albert.

— Nici pe cărţile de credit rămase nu mai avem cine ştie ce, spuse secretara. Dacă nu ne plătesc enocraţii, vom fi nevoiţi să facem figuraţie în vreun film. Cu politica, am terminat-o.

— N-am chef să fac nicio figuraţie, dar, la nevoie... Ce fel de filme se fac?

— Arta cinematografică s-a dezvoltat şi aici: oameni care înoată prin aer ca prin apă, cântăreţi care se transformă în stoluri de păsări electronice, clone infantile cu priviri monstruoase, androizi care se sărută delicat, spuse Diana. Cine ar putea uita asemenea imagini?

— Noi, oamenii.

— Adică tocmai noi, oamenii, putem uita asemenea imagini şocante?!

— Sigur, spuse vicepreşedintele. Am vizionat şi eu câteva filme din astea şi le-am uitat imediat. E o filmotecă întreagă la firma noastră de consultanţă în investiţii. Nu mi-au plăcut; fil-

mele nu trebuie să fie mai proaste decât viața pe care o ducem. Şi mai e un lucru care nu-mi place: paradoxal, actorii joacă roluri de țărani fără să fie măcar orăşeni.

— Vom vedea dacă vom fi nevoiți să facem pe actori. Pe Pământ, se poate trăi rău şi fără bani. Nu ştiu cum o fi pe aici.

— Până vom afla, hai să ducem verlina acasă, facem ce facem cu ea, apoi plecăm în misiune.

— Nu facem ce facem deloc la voi, la domiciliu, spuse partea feminină a ființei.

— Nu ne-am înțeles aşa, spuse investigatorul.

— Ştiu, dar am vorbit cu partea masculină şi ne-am înțeles că nu are rost să plecăm de aici fără un mic test.

— Pe cine vreți să testați?

— Pe voi.

Partea masculină scoase un fiar imens dintr-o geantă, îl trase pe capul cu două fețe şi le spuse oamenilor să intre sub el.

— Unde?! se miră femeia.

— Sub fiar, spuse partea masculină.

— Aici, în mijlocul grădinii?!

— Sigur.

— Nu se poate să mergem mai încolo, printre arbori şi tufişuri? întrebă şi Albert.

— Nu.

Văzând că nu se pot înțelege cu verlina, oamenii îi făcură pe voie şi se băgară sub fiar, unde începură un dans, format din legănări şi zgâlțâituri specifice.

Cei câțiva autohtoni, oameni şi extratereştri nonumani, aşezați pe la mese, zâmbeau discret şi cu subînțeles, cu o gură, cu două sau mai multe, după câte capete aveau. Alții, mai ruşinoşi, se prefăceau că discută probleme importante sau întorceau privirile în altă parte.

Când terminară, oamenii ieşiră de sub fiar, priviră stânjeniți împrejur şi se îmbrăcară.

Conduseră verlina acasă, îi dădură să mănânce, să bea şi se distrară până târziu.

Vlăguită, ființa părăsi clădirea, fără să scoată o vorbă, iar bărbatul şi femeia adormiră.

Îi trezi Zeze să le ceară nişte bani şi să le spună că vrea să iasă în oraş, să mănânce la restaurant şi să se distreze.

— Nu mai avem prea mulți bani, spuse Albert.

— Am o problemă cu banii, spuse fostul secretar de partid. Vreau să demisionez din cauză că munca nu-mi este apreciată la valoarea justă, iar acum, când vreau şi eu să mă destrăbălez, aflu că ați cheltuit voi toți banii. Ce ați putut cumpăra?

— Am cumpărat serviciile unei verline, spuse femeia.

Zeze începu să se lamenteze şi să blesteme o aşa mare tâmpenie, spunându-le că era plin oraşul de oameni sau autohtoni, care puteau fi cumpărați pe mai nimic.

— Am fost curios, se scuză vicepreşedintele.

— Acum, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să mergem şi să punem în funcție omul enocraților, spuse femeia. Ai auzit ce a spus enologul-şef, că plăteşte bine? Ți s-a conturat vreo idee?

— Mi s-a conturat o idee şi, cu cât trece mai mult timp, mi-e mai clar cum putem proceda, spuse Albert.

Ridică receptorul de la telefonul indicat de Imer şi ascultă câteva secunde. Se auzi o voce feminină care îi mulțumi pentru faptul că fusese apelată şi îl anunță că maşina va fi în fața clădirii în maximum un sfert de oră.

Îmbrăcară hainele de agenți electorali, înlocuiră pălăriile cu nişte şepci muncitoreşti şi le împachetară pe cele de oraş, punându-le în rucsac; nu se ştia când le puteau fi de folos, mai ales că nu prea aveau de gând să rămână mult timp în mediul rural.

Coborâră în stradă şi văzură un automobil decapotabil, foarte deosebit de vechiturile din jur, dar foarte asemănător cu acela în care plecase vicepreşedintele şi secretara către firma de consultanță în domeniul investițiilor, unde ar fi trebuit să lucreze.

— Cred că ştiu să conduc o astfel de maşină, spuse femeia şi se aşează la volan.

— Da, dar nu ştii încotro s-o conduci, spuse Albert. Am uitat cum a spus că se numeşte localitatea, iar enologul nu ne-a specificat pe unde să ieşim din oraş.

— Dacă se ghidează singură, cum a apus Imer, ar trebui să pornească la comanda vocală a celui mai apreciat dintre politicieni, râse Zeze.

— Să mergem! comandă investigatorul.

— Nu pleacă.

— Să mergem în localitatea unde trebuie să punem un primar al nostru! repetă.

— Nu vrea, spuse femeia şi învârti cheia în contact.

Porni de-a lungul străzii şi văzu că, după un timp, dacă ridică mâinile de pe volan, maşina continuă să meargă singură. Străbătură o ţesătură de străzi şi ieşiră din oraş, unde, de-a lungul unui bulevard drept, prinseră viteză.

— Şi-a revenit! se bucură Zeze. Cred că n-a înţeles comanda iniţială; i-ai spus că vrei să ajungem într-o localitate, unde vrem să punem „un primar al nostru". Care al nostru? Poate al lor, al enocraţilor. Noi nu suntem enocraţi.

— E posibil, dar discutăm degeaba. Bine că a plecat.

— Da, dar nu ştim dacă ne putem încrede în maşina asta. Fă un test; încearcă să o opreşti!

— Bine, încerc. Automobilule, opreşte-te!

Văzură că maşina încetineşte şi trage pe dreapta. Albert se dădu jos şi intră într-un lan de plante ciudate să se uşureze. Diana şi secretarul coborâră şi ei, făcură câteva mişcări să se dezmorţească, apoi se urcară la loc.

La comanda de pornire, maşina începu să ruleze şi, în scurt timp, prinse viteză. Din cauză că şoseaua era foarte bine asfaltată, netedă şi uscată, nici nu simţiră cele câteva sute de kilometri până în localitatea unde trebuiau să ajungă.

Maşina se opri la poarta unei vile cu două etaje, iar călătorii se priviră miraţi.

— Poate că aici locuieşte omul enocraţilor, spuse Albert.

— Nu locuieşte aici, spuse un grăsan în uniformă, venind din spate. Aici locuiesc eu.

— Cine eşti dumneata?

— Şeful de post, poliţistul-şef.

Luă cascheta cu trei colţuri în mână şi îşi şterse, cu mâneca hainei, sudoarea de pe frunte.

— Bine că v-am văzut. Am alergat într-un suflet.

— Aici trebuia să se oprească maşina?

— Da, dar nu ştiam când, le spuse. De trei zile pândesc venirea voastră.

— De unde putea şti şeful enologilor, acum trei zile, că vom ajunge noi aici? De unde ştia el că ne va întâlni şi ne va convinge să acceptăm misiunea asta? Maşina era să nici nu pornească.

— Nu ştiu. O fi citit în vreun ziar. Ăştia, cu prognozele lor, au ajuns foarte departe.

— Tu n-ai citit ce ar trebui să facem noi acum? întrebă Albert.

— Nu. Şi nici n-am nevoie. Ştiu ce aveţi de făcut.

— Ce avem de făcut? întrebă Albert.

— Intrăm la mine să ne sfătuim cum procedăm. Ne aşteaptă ceilalţi. Mâncăm, bem ceva şi ne sfătuim.

— Nu trebuia să tragem la o familie de prieteni ai enocraţilor?

— Familia mea e prietenă cu enocraţii, spuse poliţistul.

— A!

— Nu trebuie să vă miraţi. Uitaţi aici! Astea sunt actele voastre, iar aici aveţi împuternicirile de la partid. M-am ocupat personal de falsificarea lor.

Intrară într-o sală imensă de la parterul vilei poliţistului, unde, la mai multe mese întinse, pline cu bunătăţi, stătea şi saliva o mulţime de oameni şi băştinaşi. La vederea noilor veniţi, săriră în picioare şi începură să aplaude furtunos. Albert nu apucă să spună decât faptul că e impresionat de o primire aşa călduroasă, deoarece mesenii, ca la comandă, se şi repeziseră la mâncare, băgând în ei ca sparţii.

— Ce înseamnă asta? întrebă Diana. N-au putut să aştepte să ne aşezăm şi noi.

— Vă rog să-i scuzați! spuse polițistul. Așteaptă de trei zile. Cred că și-au pierdut răbdarea. Știți cum sunt oamenii de la țară.

— N-am nici cea mai mică idee cum sunt oamenii de la țară, spuse Albert.

— Comuna noastră a fost construită după modelul unor comune de pe Pământ. Am găsit totul într-un album de arhitectură. Credeam că știți.

— Nu știu. N-am prea fost pe la țară.

— E, nu-i nimic! Orice început e bun.

Se așezară la masă, începură să bea, să mănânce, la una cu ceilalți meseni, și să-și ureze unul altuia succes în tentativa de a pune omul enocraților în locul actualului conducător.

— Chiar, cum vom proceda? întrebă un tânăr înalt și chel.

— O să vedeți! spuse Albert.

— Vă rog să-l scuzați și vă rog să mă scuzați și pe mine că nu am făcut prezentările! spuse polițistul. El este candidatul nostru.

— Nu trebuie să faci nicio prezentare. Nu avem de gând să stăm prea mult pe aici. Nu vrem să ne împrietenim cu voi. Îl punem pe dânsul ca primar și plecăm.

— Nu prea văd cum puteți să faceți asta fără să iasă cu bătaie, se băgă nevasta polițistului în vorbă.

— Veți vedea!

— Bine, dar când? De trei zile așteptăm să vă vedem.

— Lasă, dragă, oamenii să mănânce și să-și tragă sufletul! spuse polițistul.

— Aveți o sală de spectacole în comună? întrebă Albert.

— Sigur. Avem sala Casei de Cultură.

— Încap toți sătenii în ea?

— Sigur.

— Poți să-i faci pe toți să se adune acolo?

— Pot. Trimit subordonații și, în două ore, toată suflarea e la Casa de Cultură. Promisiunile vor fi după cum e felul omului: unora li se va promite spectacol, altora mese întinse, băutură sau cine știe ce altceva. Fiecare țăran are slăbiciunea lui.

— Vor fi unii, care, din diverse motive, vor vrea să se eschiveze.

— Pentru ei, vom folosi şantajul şi ameninţările. Mai rămân câţiva de adus cu forţa. Mă voi ocupa personal de acest lucru.

— Foarte bine. După ce terminăm de mâncat, venim şi noi, spuse investigatorul.

Poliţistul se ridică, îşi puse cascheta, salută milităreşte, dădu mâna cu cei din capul mesei şi părăsi incinta.

Cei trei oaspeţi mâncară, băură şi se băgară într-o discuţie despre animalele şi plantele din care fuseseră preparate bucatele. Nevasta şi o fiică a poliţistului se dovedeau a fi experte în arta culinară.

— După o aşa masă, mă ia cu somn, spuse Diana.

— Iar mie mi s-a urcat băutura la cap, spuse Zeze.

— Puteţi să vă duceţi la culcare, spuse Albert. Nu am nevoie de voi. După ce termin, vin şi vă iau.

— Nu se poate, spuse secretara. Vrem să vedem cum îl pui primar pe slăbănogul ăsta.

— Atunci, să mergem!

Investigatorul se ridică în picioare şi dădu semnalul că trebuia să înceapă circul.

Ieşi afară, îl invită pe omul enocraţilor să se suie în maşină, în spate, alături de Zeze, iar el se urcă în faţă, lângă femeie, şi comandă maşinii să pornească.

La Casa de Cultură, primarul autoinstalat îi întâmpină radios şi le controlă actele.

— Sunteţi agenţi ai celui mai mare partid al oamenilor? îi întrebă.

— Sigur.

— Care dintre voi e conducătorul?

— Eu sunt, spuse Albert. Eu voi conduce şedinţa.

— L-ai adus cu maşina pe contracandidatul meu. Pot să iau asta ca pe o insultă.

— L-am adunat de pe drum. Nu am prea mult timp. Dacă veneam direct la tine, cel care eşti în funcţie şi poţi face pre-

siuni electorale, îți dai seama ce insultă era pentru amărâtul asta?

— Pare logic ce spui, dar nu ştiu despre ce alegeri vorbeşti, spuse viceprimarul. Legea spune că, la dispariția primarului, viceprimarul îi ia locul.

— La dispariția fizică, adică la moarte. De unde ştii tu că primarul a murit?

— Dacă nu a mai apărut...

— Poate să apară oricând, spuse Albert. Din cauza asta, nici nu organizăm alegeri, dar partidul are voie să controleze ce priză ai la electorat. Dacă sătenii te vor pe tine, rămâi ca primar.

— Aaaa, e foarte bine aşa, se însenină viceprimarul, ştiind că majoritatea țăranilor erau de partea lui.

Intrară în sală şi se aşezară la masa prezidiului. Încăperea era înțesată de lume, iar polițiştii se postaseră la intrări şi nu lăsau să iasă cineva, nici măcar până la W.C..-u.

— Am fost trimis aici să iau pulsul electoral al comunei, începu Albert. Partidul vrea ca, în fruntea obştii, să stea cel mai bun. Voi ştiți cine este mai bun, viceprimarul sau contracandidatul său.

— Viceprimarul e mai bun, se auzi o voce din sală.

— Nu am cum să ştiu eu asta. Voi ştiți cel mai bine ce se întâmplă aici. Vă rog să luați cuvântul pe rând, în mod organizat! Vă voi înscrie pe o listă, iar voi veți lua cuvântul şi vă veți spune părerea despre unul sau altul. Nu am niciun chef de strigături.

Sătenii se bulucira să se înscrie pe listă, iar agentul electoral Hosman, cu răbdare, îi scrise pe toți. Când îi numără, văzu că sunt 103 cuvântători.

Într-un vacarm de nedescris, cu aplauze puternice şi tropăituri din picioare, urmară câteva ore de discursuri entuziaste, care lăudau realizările viceprimarului, apoi cuvântătorii începură să îşi piardă din aplomb. Printre admiratorii conducătorului în funcție, vorbiră şi câțiva susținători ai celui susținut de enocrați, fiind aplaudați firav din două grupuri aşezate mai în spate.

Cum termina unul de vorbit, imperturbabil, Albert îl tăia de pe listă şi îşi relua îndeletnicirea de a desena cerculeţe, romburi, pătrate sau floricele. După şase ore de osanale, ţăranii erau din ce în ce mai incoerenţi, iar ascultătorii începuseră să se uite pe pereţi sau să tragă, pe ascuns, câte o înghiţitură de alcool şi să paseze sticla la prieteni.

În ora a 12-a, lista abia ajunsese la numărul 60. Unii căscau, alţii tropăiau mărunt, cu vezica urinară umflată la maxim, iar conducătorul şedinţei zâmbea misterios, trăgând cu urechea spre dreapta, de unde se auzeau ghiorăituri de intestine.

— Ar trebui să întrerupem şedinţa, spuse viceprimarul. Este evident că populaţia mă vrea pe mine.

— N-ar fi statutar, spuse Albert. Trebuie să-i ascultăm pe oameni. Ei sunt cei care ne susţin. Unii spun lucruri foarte interesante, care ţi-ar putea fi de folos. Lista e pe sfârşite. După terminarea discursurilor, luăm o pauză de zece minute, apoi trecem la vot. Să se consemneze totul în procesul verbal! Un exemplar îmi trebuie pentru a-mi justifica activitatea.

— Bine, dar au trecut 14 ore şi nu am ajuns nici măcar la al 100-lea vorbitor.

— Suntem pe-aproape.

Discursurile erau tot mai leşinate, cu fraze laudative, care se repetau. Majoritatea nu mai asculta ce spuneau vorbitorii; moţăiau în poziţia în care se găseau, pe scaune, în picioare, sau se uitau absenţi pe ziduri, fiecare cu gândurile lui. Prea puţini, cei care se încăpăţânau să fie atenţi, nu mai înţelegeau nimic de foame; se îndreptau de spate, îşi frecau muşchii amorţiţi, iar gândurile le zburau, tot mai des, spre casă, spre ceva bun de mâncat sau spre patul confortabil.

După 17 ore de cuvântări, şeful de şedinţă anunţă că propune o scurtă pauză, apoi îi invită pe toţi la vot.

Când poliţiştii deschiseră uşile, ţăranii dădură buzna afară. Obosiţi, înfometaţi şi însetaţi, foarte mulţi o luară direct spre casă, uitându-se înapoi, speriaţi, de parcă i-ar fi urmărit o haită de animale sălbatice. O altă parte se aşeză la coadă la WC-urile

Casei de Cultură, se băgă prin tufişuri sau sări gardurile grădinilor din apropiere. După ce îşi satisfăcură necesităţile fiziologice, unii intrară înapoi, în sala de şedinţe, alţii formară grupuleţe şi începură să comenteze evenimentele, iar cei mai mulţi plecară acasă.

Când un poliţist dădu semnalul de adunare, pentru votul final, în sală nu se strânseră nici jumătate din cei care fuseseră la început.

Prefăcându-se că e mirat, Albert se întoarse către viceprimar şi îl întrebă de ce n-au intrat cu toţii, spunându-i că, la început, i s-a părut că erau mai mulţi.

— Erau mai mulţi, spuse viceprimarul. I-o fi apucat foamea şi au plecat acasă.

— Ce facem, dăm drumul la vot sau trimitem poliţiştii să-i aducă înapoi şi pe dezertori?

Viceprimarul, care nu-şi dădea seama dacă cei prezenţi erau simpatizanţii lui sau oameni plătiţi de contracandidat, se gândi să nu rişte şi îşi dădu acordul ca poliţiştii să plece după ceilalţi şi să-i aducă înapoi.

Oamenii legii ieşiră afară, unde şeful de post îi încolonă, le înmână câte un plic şi le dădu drumul acasă.

— Ce facem? întrebă investigatorul.

— Aşteptăm.

— Nu aşteptăm nimic! se auzi o voce din sală. Vreau să iau şi eu cuvântul.

— Şi eu vreau să iau cuvântul, se auzi o altă voce.

— În cazul ăsta, spuse Albert, propun să facem o altă listă de oratori. Până vin şi ceilalţi, tot nu avem altă treabă. Peste exact două ore, iniţiem procedura de vot.

Cei care luară cuvântul, fură tot cei care îl voiau pe conducătorul actual, iar acesta, crezând că va fi ales fără probleme, cu acelaşi procent, dar dintr-un număr mai mic de săteni, zâmbi şi, prefăcându-se a fi calm şi amuzat, începu să-şi plimbe privirile pe pereţi. În realitate, procentul de 30 % din populaţia localităţii, sprijinitori ai omului dorit de enocraţi, nici nu se mişcase din sală.

După două ore de discursuri lamentabile, votul arătă că funcția de primar revenea contracandidatului, cu un procent de 73 %, cei plecați acasă fiind deja beți și în paturile lor.

Conducătorul ședinței îl felicită pe câștigător, transmise sincere regrete viceprimarului și ceru să se consemneze rezultatele alegerilor în procesul verbal. Neînțelegând dacă tot ce i se întâmpla era real sau nu, fostul conducător al obștii rămăsese proțăpit în picioare și se uita de la unul la altul.

— Misiune îndeplinită, râse Diana când ajunseră afară.

— V-am spus să aveți încredere în mine, spuse Albert. Jongleria asta electorală e arhicunoscută pe Pământ. Nu mă temeam decât de un singur lucru: era posibil să cunoască și cei de aici șmecheria și să-mi pună piedici.

Șeful de post îl felicită pentru felul în care condusese ședința și îi invită pe toți la el acasă, la o masă intimă, numai ei între ei, oamenii enocraților. Dintr-o clipă în alta, trebuia să apară și Adrian Imer, enologul-șef.

— Am mâncat de ne-am spart, spuse Zeze.

— Da, dar eu vă invit la o masă ceva mai specială, pe bază de acroniu.

— Am auzit chestia asta. În unele localități, autohtonii pun acroniu și în mâncare.

— Nu toți locuitorii își permit un astfel de lux. Cei care își permit, au învățat de la autohtoni să gătească o astfel de mâncare.

— Te pomenești că miza meciului cu viceprimarul e tocmai acest metal, se lumină Albert.

— Ai intuit bine, spuse polițistul. Idiotul care se erijase în primar nu voia în ruptul capului să aprobe deschiderea unei mine de acroniu. În zona asta, există zăcăminte foarte bogate. Se pot crea foarte multe locuri de muncă și se poate preîntâmpina o catastrofă. S-a descoperit că se găsește acroniu și în subsolul capitalei, iar minerii disponibilizați s-au apucat să caute noi locuri de muncă prin abatajele orașului.

— Dacă știam, negociam la sânge serviciul pe care vi l-am adus.

— Tocmai asta am vrut noi să preîntâmpinăm. Dacă ştiai pentru ce îţi pui în valoare talentul de politician, îţi dădeai seama de valoarea acestui talent şi erai tentat să joci la două capete. Uneltele politicii, cum eşti tu sau eu, trebuie folosite în aşa fel încât să sape într-o singură direcţie.

Şeful de post înmână fiecăruia câte o carte de credit şi reînnoi invitaţia la o masă, cu mâncare şi băutură pe bază de acroniu. După ce se urcară în maşină, Hosman dădu ordin să meargă înapoi, la vila omului de ordine, şi căzu pe gânduri.

— Măcar sunt ceva bani pe cărţile astea de credit? întrebă într-un târziu.

— Puteţi trăi liniştiţi câţiva ani cu banii ăştia, spuse poliţistul-şef.

— Ne putem cumpăra chiar şi câte un bilet pentru planeta Pământ?

— Sigur, vă ajung banii, dar nu văd ce vreţi să căutaţi pe Pământ.

— A, nimic. Am întrebat şi eu, aşa, să fac o evaluare.

Când ajunseră, se dădură jos din maşină, urcară scările casei, trecură prin sufrageria vastă unde se îndopaseră votanţii enocraţilor şi urcară la primul etaj. Într-o încăpere elegant mobilată, masa încărcată îi aştepta, emanând un miros discret de migdale.

La masă, se aşezaseră deja membrii familiei poliţistului-şef, adjunctul acestuia, câţiva ziarişti, mai mulţi enocraţi şi susţinători ai primarului deja ales.

Se aşezară şi ei, la capătul dinspre uşă al mesei, cu gândul să nu stea mult. Voiau să mănânce ceva, preparat cu acroniu, mai mult din curiozitate, şi să plece spre capitală.

— Ce rost are să vă grăbiţi? întrebă şeful de post. Noi vă aşteptăm de câteva zile. Suntem nervoşi, obosiţi, dar succesul de azi ne face să uităm de necazuri. Vă daţi seama ce se întâmpla dacă nu reuşeam să-l impunem pe omul nostru?

— Ce se întâmpla? întrebă Zeze.

— Trebuia să intervenim în forţă. Acest lucru ar fi fost o palmă dată democraţiei, dar nu aveam ce ne face, trebuia să acţionăm.

— Chiar, unde este cel ales?!

— L-am trimis să preia gestiunea primăriei, spuse șeful de post. Viceprimarului nu-i convine acest lucru, dar nu are ce să mai zică; rămâne ca adjunct şi nu mai are nicio putere.

— Crezi că viceprimarul va lăsa lucrurile aşa?

— Nu cred asta, dar acum, orice face, se plasează în afara legii. La momentul potrivit, voi face o vizită de prietenie la duşman. Nu vrea să se sinucidă nici dacă îl plăteşti. Ăsta e unul din ăia care a ajuns la mintea cea de pe urmă prea devreme.

— Să fiu în locul dumitale, eu l-aş ierta, spuse Albert.

— Dom'ne, eu îl iert, dar nu-i fac nimic! râse poliţistul.

— Dacă scapă?

— Dacă eşti vinovat, ai de ce scăpa; dacă eşti nevinovat, n-ai de ce scăpa. Viceprimarul e nevinovat.

— Profund, râse Zeze.

— Îți convine să râzi; umorul e un mod de a nu lua pe cineva în serios. Ca om al legii, trebuie să mă ocup şi eu cu ceva, să pot justifica salariul primit. Orice ființă are tendința naturală ca, după ce şi-a asigurat un loc sub soare, să solicite un loc la soare. De când şi-a întins mafia oraşelor miile ei de braţe până aici, la țară, au dispărut hoții, care s-au supărat pe noi şi nu mai vor să fure.

— Mafioții nu sunt tot nişte hoți?

— Ba da, dar mafioții sunt hoți cinstiți; nu-i poți prinde. De când cu lupta asta generalizată împotriva corupției generalizate, s-a umplut planeta de anticorupți. În privința corupției, vrem să mergem până la capăt, dar unii merg cu maşina şi alții pe jos. Mulți, foarte mulți mafioți pozează în luptători contra corupției.

— Asta nu e vilă construită din salariu. Te-ai pus în slujba enocraților. Dacă ăştia nu sunt un partid, înseamnă că sunt o structură mafiotă. Te-am văzut cum împarți la plicuri cu bani. În fond, ce am făcut noi la Casa de Cultură, e o acțiune mafiotă.

— Lasă, că nici viceprimarul celui mai puternic partid al oamenilor nu e mai breaz decât noi. Partidul ajută zonele defa-

vorizate de el. Imaginea planetei noastre este la fel de bună ca anul trecut, dar anul trecut a fost proastă.

Albert îi arătă masa întinsă şi îi spuse că, totuşi, oamenii de pe Ioza trăiesc bine fără un ban în buzunar. Fără un cadru legal coerent şi fără o organizare judicioasă a economiei, nu înţelegea de unde ar fi putut populaţia să-şi procure suma minimă pentru supravieţuire.

— Am observat şi eu lucrul ăsta, demn de cartea aia a voastră, a recordurilor, spuse poliţistul.

— Mai degrabă, cred că e planeta puţin locuită, are bogăţii încă neexploatate şi, în condiţiile astea, nu poate cineva să moară de foame nici să vrea.

— Aşa e. Aici, norocul şi-l face omul cu mâna lui, chiar dacă e alergător de cursă lungă.

— Oricât ar fi de bine aici, eu prefer să plec acasă, spuse Hosman.

— Mai degrabă, cred că voi, oamenii de pe Pământ, vreţi să duceţi traiul de aici, acolo, la voi acasă.

— Nu sunt aşa sigur. Pe Pământ, s-au întâlnit mai multe cazuri, când, din cauza sărăciei, mai mulţi nebuni s-au făcut bine.

— Iar voi, în loc să rămâneţi aici, să sfinţiţi locul, vreţi să plecaţi la tratament, râse şi poliţistul.

— Omul sfinţeşte locul, dacă îl are, cum sunteţi voi.

— Cu banii de pe cartelele alea, puteţi cumpăra pământ, vă puteţi face fermieri sau puteţi să vă apucaţi de o afacere. Puteţi să rămâneţi în slujba lui Adrian Imer; văd că vă apreciază şi vă plăteşte bine.

— Nu avem de gând să rămânem în slujba enocraţilor, spuse vicepreşedintele. Nu ne plac metodele lor.

— N-au fost aşa totdeauna. La început, a fost o revoluţie ale cărei efecte nu s-au simţit. Atunci, enocraţii, altfel veseli şi cheflii, s-au supărat şi s-au gândit să înceapă cu o reformă a revoluţiei respective. Ştim cu toţii că la baza oricărei dictaturi stă o revoluţie. A fost nevoie de mitinguri chiar şi pentru legiferarea mitingurilor. S-a dat o Cartă a Apărării Drepturilor Omului,

dar, din cauza posibilităților ei limitate, se apără doar drepturile câte unui om, ales la întâmplare; întâmplarea face ca acesta să fie un premier, un preşedinte, un mare om de afaceri, acolo. Preşedintele interimar se arată şi acum optimist în ceea ce priveşte pesimismul poporului. Mafia şi partidele sprijină actualul guvern, aşa cum au sprijinit şi precedentul guvern, adică prost. Vântul de libertate din oraşe bate mai mult dinspre spitalele de boli infecțioase. S-au întrebat că, dacă oamenii sunt câini, câinii ce sunt? S-au gândit că fantezia omului nu are limite, ci garduri de sârmă ghimpată. Aşa le-a venit ideea înființării de puşcării private, al căror monopol îl dețin şi azi. Deținând un sistem de securitate foarte perfecționat, s-au declarat „furnizor de securitate" pentru toată lumea. Şi-au dat seama că cetățenii sunt deştepți de dau în gropi şi au încetat să mai ajute administrația să le astupe. Totul a început prin schimbarea a patru miniştri; în bine. Pentru a impune ideea climatizării generale, la acel început, pentru a nu mai tremura de frig în case, a îndemnat cetățenii să iasă afară. Limita răbdării a depins de cât a putut să rabde fiecare.

— Impresionantă activitate, dar cam anarhică, spuse Albert. Pe Pământ, nu mai e nici asta. Nu mai merge nimic ca lumea.

— Nici nu are ce să meargă, spuse Zeze. E trist; până şi cerşetorii au început să se îmbrace prost. Cerşetorii au început să se aşeze în fața primăriilor şi să facă greva foamei, în semn de protest că nu au ce mânca. Sunt aşa caraghioşi; nici nu mai pot vorbi la telefonul mobil de foame. Unul s-a aruncat în fața unui tren de marfă plin cu mâncare.

— Aşa se întâmplă; când săracii şi bogații sunt îmbrăcați la fel de prost, se naşte o nouă religie: moda. Atunci când sărăcia va deveni populară şi aici, pe Ioza, oamenii de presă vor avea marea şansă de a se putea acoperi cu ziare, glumi unul dintre jurnaliştii aflați la masă.

— Oricum ar fi, în curând, vom avea o singură idee fixă, spuse Hosman. Să nu înnebunim.

— Îmi place asta, spuse un alt ziarist. O notez.

— Ne distrăm în cinstea celui ales, iar el nu mai vine? spuse secretara.

— Sigur, spuse polițistul. E un tâmpit care trebuie să asculte de noi. Putea fi oricare altul. Nu e necesară prezența lui.

— Am văzut. E un băiat fin; are calități abia sesizabile, încercă Diana să atenueze brutalitatea polițistului.

— Așa e, spuse acesta. Nu are puterea să țină în mână o ședință așa tensionată, cum a făcut domnul trimis de Imer.

— Stau, așa, și mă gândesc ca prostul, încercă Albert să abată sensul discuției, cel dispărut, primarul ales democratic, a fost răpit de enocrați?

— Nu putem ști acest lucru, așa cum nu putem ști multe lucruri, spuse șeful de post.

— Pe partea cealaltă, putem ști acest lucru, așa cum putem ști o mulțime de lucruri.

— Întrebarea e dacă vom găsi vreodată răspunsul.

— Am început să filozofăm, spuse Diana. O fi din cauza acroniului. Vinul ăsta e prea bun ca să fie adevărat.

— E foarte adevărat, spuse polițistul. E preparat de enologi. Acroniul l-am adăugat noi. Acest metal face foarte bine și nu dă efecte secundare. Nu s-a plâns nimeni până acum.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse vicepreședintele.

— E păcat de vin, spuse Zeze.

— Nu e păcat de niciun vin. Am băut și am mâncat destul.

— Vă sfătuiesc să-l așteptați pe Imer, dar, dacă doriți, sunteți liberi.

— Ce facem? întrebă secretara.

— Așteptăm să vedem dacă n-am așteptat degeaba. Să avem răbdare! spuse Zeze.

— Nici noi nu mai știm de ce trebuie să avem răbdare, spuse Albert. Am văzut că, oriunde ne-am afla, ne găsește șeful enocraților. Are un serviciu de spionaj foarte bine pus la punct.

— Spunea ceva despre montarea unor ochi informaționali și, din cauza asta voia să-l așteptați, spuse polițistul. Cred că se referea la voi.

— De ce?

— Pentru că noi avem astfel de ochi.

— Toți?! se miră vicepreședintele.

— Doar cei cu mulți bani.

— Nu mai am chef de niciun ochi informațional, spuse Albert. Dacă maşina nu ne ascultă, luăm un tren până la astrodrom şi plecăm acasă.

— Treaba voastră, dar nu e bine să pierdeți o ocazie ca asta. E vorba să vă ajute şi nu cred că Imer vă va lua vreun ban. Dacă era să vă oprească bani de pe cărțile de credit, sumele pe care le aveați acum erau mai mici.

— Poate ne-a oprit ceva dintr-o sumă şi mai mare, spuse Diana.

— E posibil, spuse polițistul.

— Dacă ne-a oprit bani la toți trei pentru montarea de ochi informaționali, eu ies în dezavantaj, spuse Zeze. Posed deja un astfel de sistem optico-electronic.

Îşi scoase ochiul, îl arătă celorlalți şi îl vârî la loc, sub pleoapă.

— Nu cred că ți-e de vreun folos, spuse Diana. Nu e conectat la rețeaua de sateliți.

— Cât timp am fost secretar în departamentul de propagandă al partidului şi şef de filială în Lahr, am fost conectat informațional, dar m-am decuplat să nu se ştie unde sunt, spuse Zeze. E posibil să fiu căutat pentru uciderea vicepreşedinților Valentin Zega şi Cibil Negresco.

— Bravo! se supără secretara. Pe mine m-au arestat pentru furtul unei plase de plastic, iar tu, un criminal notoriu, umbli liber prin societate.

— Şi se mai divulgă şi în fața unui polițist, spuse gazda.

— Într-o societate democratică, marii criminali şi corupții de vază nu sunt arestați. În cazul de față, tu nu mă poți aresta pentru că eşti băgat prea adânc în țesătura de interese a enocrației. Dacă mă arestezi, vă dau în vileag toate matrapazlâcurile.

— E adevărat, spuse şeful de post, buturuga mică răstoarnă carul mare, dar nici din ea nu se mai alege ceva. În acest caz,

ar trebui să vă puneți ochii electronici și să nu vă mai opriți până în zona întunecată. Dacă puteți, ar fi bine s-o ștergeți chiar pe Pământ sau pe altă planetă.

— Asta și vrem să facem, spuse Albert, să plecăm acasă. Cât despre montarea de ochi electronici, eu nu am niciun chef să mi se scoată ochiul cu care m-am născut. Enologul-șef n-a mai venit.

— O fi avut vreo treabă, dar nu îi stă în obicei să uite vreun amănunt. O fi aranjat el ceva, pentru că, dacă stau să mă gândesc mai bine, puteți să vă duceți și singuri la mamele-bazale.

— Unde?

— La mamele-bazale. Sunt niște ființe atemporale, care, printre altele, pun și ochi informaționali. Nu veți simți nicio durere.

— Cum adică, printre altele?! se miră Diana. Mai montează și alte organe?

— Sigur.

— Da, mamele-bazale îți pot pune un organ în plus, dar am auzit că, dacă greșesc sensul timpului, te poți trezi și cu organe în minus, spuse Zeze. Mi-e frică.

— Nu are de ce să-ți fie frică. Dacă Imer le-a plătit, le-a plătit atât de bine, încât vor fi foarte atente cu voi și vor lucra cu profesionalism.

— Dacă nu le-a plătit deloc?

— Știu eu? se întrebă polițistul cu jumătate de gură. Eu sper să le fi plătit.

— Vorbim degeaba, spuse Albert și se ridică de la masă. Ne suim în mașină și mergem în capitală. Ne odihnim, apoi ne gândim ce e de făcut.

Mulțumiră pentru masă, salutară pe toți cei prezenți, apoi ținură câte un mic discurs, urându-le succes în acțiunea de deschidere a minei și de extragere a acroniului. Strânseră mâinile gazdelor, coborâră scările și ieșiră în stradă. În aplauzele simpatizanților enocraților, se suiră în mașină, zâmbiră protocolar și fluturară mâinile.

— Spre capitala Lahr! spuse investigatorul.

În loc s-o pornească înainte, maşina se întoarse şi porni spre capătul opus al localităţii. După ce trecu de Casa de Cultură şi primărie, prinse viteză şi o luă spre munte.

— A înnebunit. Nu mai ascultă ordinele.

— Ce facem? întrebă Diana. Nu avem ce căuta în munţi.

— Dacă sărim şi, printr-o minune, scăpăm neschilodiţi, nu avem cu ce ne întoarce.

— Nu putem sări, spuse Zeze. E viteza prea mare.

Automobilul trecu peste două dealuri stâncoase, intră într-o vale, depăşi câteva curbe periculoase şi se opri la marginea unui sat.

— Presupun că aici trebuia să ajungem, spuse Hosman.

— Dacă tot ne-am oprit...

Văzură că şoseaua se continua spre stânga şi se pierdea în munte, luând-o pe marginea unui râu.

— Aici trebuia să ajungeţi, se auzi o voce din spatele unor arbori.

— Putem şti cu cine avem de-a face?

— Suntem trei mame-bazale. Mamele voastre bazale. Am fost angajate să vă remodelăm puţin.

Ieşiră la lumină nişte creaturi monstruoase şi începură să se apropie.

— Ar fi fost politicos să ne întrebaţi pe noi dacă vrem să fim remodelaţi, spuse Diana.

— Asta e o prostie, spuse o mamă-bazală. Dacă s-a plătit, noi ne facem datoria fără crâcnire.

— Maşină, întoarce şi du-ne în capitala Lahr! se răsti Albert.

Văzu că automobilul nu voia să se urnească, iar dihăniile se apropiaseră şi întindeau spre ei zeci de membre lipicioase.

Prima fu înghiţită secretara, apoi urmă Zeze. Cea de-a treia mamă-bazală îl apucase pe Hosman de gât şi îi zâmbea cu o gură imensă.

X

Albert fu nevoit să asculte o scurtă lecție despre originea și evoluția mamelor-bazale; în poziția în care îl înțepenise dihania, nici nu avea de ales. Află că monstruozitățile primiseră numele de mame-bazale de la țăranii din satele apropiate; ei le foloseau pentru a renaşte atunci când erau pe moarte. Banii cu care își plăteau astfel de servicii, îi aveau numai sătenii, deoarece îi obțineau din traficul ilegal cu acroniu, mafioții autohtoni și unii enologi; orășenii, care erau nevoiți să trăiască din salarii, și țăranii, care trăiau din recolte, nu-și puteau permite un astfel de lux. Ei apelau la servicii de montarea ochilor electronici, la translocații genetice, translocații în timp, translocații propriu zise și alte mărunțișuri.

Mamele-bazale erau, de fapt, ființe extraterestre, numite licronite. Erau aduse pe Ioza de o rasă superioară de extratereştri, evoluau și ajungeau la gradul maxim de metamorfoză. În acest stadiu de maturitate, deveneau nişte entități non-timp și se ascundeau în pădurile din jurul aşezărilor rurale. Erau ființe cu multe pseudopode, foarte folositoare pentru oameni și autohtonii umanoizi.

— Astea sunt basme, spuse omul. Unde mă găsesc?

— În uterul meu. Înainte de operația de instalare a unui ochi informațional, are loc o operație de conectare la uter.

Văzând că omul se înecă de emoție, capătul unei pseudopode i se aşeză pe față, ca o mască de gaze, asigurându-i oxigenul. O a doua pseudopodă, de aceeași mărime cu prima, îi asigura neutralizarea toxinelor, iar mai multe pseudopode mici lucrau la metabolism.

Dură mai mult timp până la formarea unei conexiuni între creierul omului și ființa extraterestră. Miile de pseudopode mici, lipite pe cap, formau cu mare greutate o țesătură de tip creier în evoluție – creier evoluat.

Scoaterea unui om din sistemul temporal strâmt şi plasarea lui într-un sistem non-temporal avea, de cele mai multe ori, conotaţii tragice. Subiectul simţea că e închis în afara timpului şi începea să scâncească sau chiar să se pună pe un plâns în hohote. Simţea cum, împrejur, timpul se strânge tot mai mult. Încercarea de a zdrobi pereţii unei celule non-timp, unde, până atunci credea că e o fericire să te refugiezi, îi dădea acum o senzaţie dureroasă.

— Am terminat cu tine, auzi vocea mamei-bazale.

— Cum adică?

— Ţi-am montat ochiul electronic.

— Aşa repede?! se miră Albert.

— Ţi s-a părut că e repede. În realitate, operaţia mi-a luat ceva timp. În ce cadru vrei să te plasez?

— Pune-mă acolo unde m-ai înghiţit!

— Nu se poate, spuse mama-bazală. În timp ce lucram, am luat-o pe şosea, aşa, la vale şi am căzut pe gânduri. Am trecut prin mai multe zeci de localităţi, apoi am străbătut capitala şi am luat-o spre vest; nici eu nu ştiu unde am ajuns. Nu reuşesc să fac translocaţia. După operaţie, ţi-au rămas ceva bani, dar nu îţi ajung pentru o deplasare aşa lungă.

— Pune-mă, aci, unde ne găsim!

— E dezolant. De jur împrejur, sunt doar câmpuri necultivate, animale cu obiceiuri din cele mai ciudate şi o căldură sufocantă. Ai cel puţin o sută de kilometri până la cea mai apropiată aşezare civilizată.

— Trimite-mă în capitală! spuse vicepreşedintele.

— Nu ai bani până acolo.

— Apropie-te de oraş, iar când consideri că am destui bani, fă translocaţia.

— Să mă plimb, aşa, degeaba?! se miră mama-bazală. Dacă îţi scad preţul distanţei până într-un punct optim pentru translocaţie, nu-ţi mai rămân bani pentru translocaţia propriu-zisă.

— Cine te-a pus să vii până aici?

— Am căzut pe gânduri.

— Puteai să te controlezi, spuse Albert.

— Nu puteam. Actele conştiente sau inconştiente au avut acelaşi scop: reuşita operaţiei.

— Cum te-ai plimbat până aici pe gratis, poţi să mai faci un efort.

— Cine spune că m-am plimbat pe gratis? întrebă mama-bazală. N-am străbătut niciun metru fără bani.

— Ce inimă de mamă! Te-ai plimbat pe banii mei.

— În primul rând, nu deţin un sistem circulator pe bază de sânge, care să fie pompat de vreo inimă, aşa că nu am inimă. În al doilea rând, mai lasă-mă în pace cu spiritul matern; uneori, mă înfurii şi îmi aduc aminte că sunt o entitate extraterestră numită licronită.

Albert ignoră faptul că se găsea într-un întuneric total, se ridică în picioare şi pipăi peretele. Când îi alunecară picioarele şi căzu, îşi dădu seama că se găseşte într-o sferă cu diametru de doar câţiva metri. Îşi frecă genunchiul lovit, apoi se gândi să-şi pipăie ochii, dar nu simţi la niciunul răceala de sticlă pe care o simţise atunci când ţinuse în mână ochiul de la femeia care se făcuse praf la şedinţa de primărie de sector.

— Cred că sunt în acelaşi mediu virtual în care m-a băgat Adrian Ambajiu, iar bătrânul, în loc să mă decupleze şi să mă aducă în realitatea cotidiană, continuă un experiment pervers.

— Înregistrez fluctuaţii psihice periculoase, spuse mama-bazală. Ce te face să crezi că nu te găseşti în mediul real al uterului meu?

— Faptul că nu mi-ai făcut nicio operaţie. Nu am niciun ochi artificial. În cavităţile mele optice se găsesc ochii mei, cu care m-am născut, ochi de natură organică.

— Într-una din cavităţile tale optice se găseşte un ochi informaţional sintetizat de mine. Faptul că acesta e construit din ţesuturi organice, este chiar superioritatea noastră tehnologică. Din cauza asta, noi, mamele-bazale, percepem un preţ foarte ridicat. Dacă a plătit, e posibil ca Adrian Imer să aibă un interes foarte mare în privinţa voastră.

— Am o carte de credit, spuse Albert. Ia ceva bani de pe ea şi du-mă în capitală!

— Am cercetat această carte de credit şi ai o sumă foarte mare pe ea. Nu-ţi scad decât o sumă foarte mică.

— Sper că nu-mi opreşti bani şi pentru drumul tău, înapoi, la poalele muntelui.

— Nu-ţi opresc nimic, spuse mama-bazală. În momentul în care am scăpat de tine, nu mai ai nimic de plată. Cum translocaţia îţi este plătită, ai de plătit doar drumul meu până într-un punct optim pentru efectuarea acesteia.

Albert nu-şi putea închipui ce se putea întâmpla dacă nu plătea, dar nu putea să rişte; fiinţele astea aveau un comportament imprevizibil.

— Nu se întâmpla nimic rău, spuse mama-bazală citindu-i gândul. Rămâneai aici, în baza mea de date, aşa cum s-a întâmplat cu mulţi alţii. De obicei, nu lucrăm cu cetăţeni nesolvabili, dar mai au loc şi accidente. Dacă aveai vreo cartelă falsă, mergeam la Imer; am văzut că te apreciază foarte mult.

— Diana Overt şi Iacob Zeze unde sunt?

— Nu ştiu. Fiecare cu mama lui.

— Fără aceşti doi prieteni, mă simt destul de rău, spuse vicepreşedintele. Mi-au intrat în reflex.

— Nu e rău că ţi-ai pierdut prietenii; răul începe în momentul în care ţi-ai pierdut şi duşmanii.

— E o părere.

— Decât să începi să te vaiţi, mai bine îmi spui unde vrei să apari; peste puţin timp, pot face translocaţia, spuse mama-bazală.

— Vreau să ajung la cea mai apropiată gară de pe linia ferată ce duce la astrodrom.

— E prea departe.

— Lângă sediul de partid, spuse Albert.

— E periculos. E plin de mafioţi pe acolo.

— Nu pot să plec fără soacră-mea. Am scandal în familie.

— Cred că va trebui să pleci singur, spuse mama-bazală. Ai bani decât pentru un bilet şi mărunţiş pentru tren şi mâncare.

— Du-mă la firma de prognoză, cercetare şi consultanţă în domeniul investiţiilor, unde urma să lucrez. De acolo, mă descurc.

— E o clădire cu 50 de nivele renovată de furnicile de conversie, pe o stradă cu linie de electrobuze, peste drum de parc?

— Da, asta trebuie să fie, spuse vicepreşedintele. Are în faţă patru coloşi de câte 100 de etaje?

— Da. În parc sau lângă blocul firmei?

— În parc.

— Te previn că parcul e înţesat de lume, spuse mama-bazală. Se pregătesc de vreun miting sindical, electoral sau cam aşa ceva. Au înălţat şi o tribună.

— Suntem în febra primelor alegeri generale adevărate.

— De ce ar fi alegerile astea mai adevărate decât altele. Eu ştiu că alegerile sunt adevărate în măsura în care emană un parlament, un guvern şi o administraţie locală.

— Am înţeles că astea sunt primele alegeri democratice de pe Ioza, după modelul adus de pământeni, spuse Albert.

— Eu ştiu că o societate care nu are puterea să-şi imagineze singură un model electoral, cu tot ce decurge din el, nu are nicio putere. Politica făcută pe Pământ şi transplantată aici este o politică la mâna a doua.

Mama-bazală îşi îndepărtă pseudopodele şi îl scoase pe om din capsula non-temporală.

„Singura concluzie, după ce ai străbătut un deşert, este aceea potrivit căreia era mai bine dacă străbăteai o junglă", îi fulgeră lui Albert prin minte.

Se trezi în spatele mulţimii care era întoarsă cu faţa la tribună.

Cânta corul celor 400 de femei acoperite cu fiaruri transparente. Sub soarele arzător, George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei, agita bagheta şi transpira abundent.

— Ce se întâmplă aici? întrebă.

— Trebuie să înceapă un miting electoral autorizat, dar au trecut deja trei ore şi conducerea de partid n-a mai venit. Corul cântă în prostie, lumea a obosit şi e înfometată.

O femeie îi pipăi costumul de agent electoral, îl apucă de guler şi aruncă priviri sugestive în jur.

— Dumneata eşti Hosman, cel cu imaginea, care stă tot timpul lângă preşedintele Melior.

— Dacă nu îți place de mine, nu sunt eu, îngăimă vicepreşedintele.

— Îmi place de tine.

— Atunci fă bine şi lasă-mi haina în pace!

— După cum eşti îmbrăcat, se vede treaba că ai fost plecat în teritoriu?

— Da, recunoscu Albert neştiind ce să zică. De ce să nu fi fost?

— Dacă ai fost în teritoriu, să faci propagandă electorală, înseamnă că n-ai trecut pe la sediul de partid.

— N-am trecut.

— Mâine au loc alegerile, iar acesta este cel mai important miting, spuse femeia. Uite câtă lume s-a strâns!

— Nu ştiu ce să zic.

Mulțimea se întorsese spre Albert şi aştepta.

— Du-te la tribună şi spune ceva! strigă un bărbat. Măcar mai destrami din monotonia asta.

— Ce pot să spun?

— Spune că ai venit din teritoriu, că nu ştii ce se întâmplă de n-a venit conducerea, formează un grup de inițiativă şi du-te la sediu după şefi!

— Sau improvizează un discurs, poate apar între timp! sugeră un alt bărbat. Eşti vicepreşedinte pentru relația cu presa; e imposibil să nu te pricepi să spui ceva.

Susținătorii celui mai puternic partid al oamenilor formară un culoar şi îl încurajară pe Albert Hosman să meargă la tribună.

— Ce bine că ai venit, se bucură dirijorul. Începuseră deja să mă doară mâinile. Unde sunt ceilalți?

— Nu ştiu. Eu vin de la munte. Nu ați încercat să luați legătura?

— Se întâmplă ceva ciudat. Nu funcționează nicio legătură electronică sau de alt fel. Am senzația că nu există nicio con-

ducere de partid la capătul firului. E posibil vreun sabotaj. Toată lumea ştie de mitingul ăsta. E plin oraşul de afişe.

— Ai citit ziarele? întrebă vicepreşedintele.

— Nu citesc ziarele, spuse Manas. Mă supără insolenţa ziariştilor. Când le-am spus că pot scrie despre orice, nu le-am spus să scrie despre noi. Neavând ce să fure, ne fură nouă cuvintele şi fac ce vor cu ele. Ziaristica nu e decât diferenţa dintre inteligenţă şi talent. Sau invers; nu mai ştiu.

— Puteţi vota o lege prin care să se interzică accesul presei la mijloacele voastre de informare.

— Bună idee.

— O fi citit vreunul, de aici, din mulţime? întrebă Albert.

— Ce să citească?

— Faptul că Aram Melior va fi asasinat.

— Cum adică, va fi?

— Am citit într-un ziar din viitor că preşedintele nostru va fi ucis.

Vicepreşedintele îi povesti dirijorului că a primit o delegaţie de la partid şi a plecat în provincie, împreună cu Diana Overt, să facă propagandă electorală şi omise să spună ce fel de propagandă electorală a făcut. Omise să spună că a lucrat pentru enocraţi şi faptul că a fost şi Iacob Zeze împreună cu el; secretarul cu propaganda era căutat pentru uciderea a doi vicepreşedinţi. Nu-i spuse nici faptul că ucigaşul preşedintelui era el. Îi povesti că fusese înghiţit de o mamă-bazală şi suferise o operaţie de montare a unui ochi informaţional, fapt pentru care pierduse noţiunea timpului şi nu mai ştia câte zile trecuseră de când văzuse ştirea în ziar.

— Zici că ţi s-a pus un ochi informaţional?! se miră dirijorul.

— Da. Mama-bazală m-a translocat direct aici. Vin din vest. De ce te miri aşa?

— Pentru că aveai deja un astfel de ochi.

— Da, dar nu un ochi format din celule organice, aşa cum sintetizează mamele-bazale, o întoarse Albert.

— Partidul nu are atâţia bani.

— Se mai găsesc.

— Dacă ți-au plătit ție o operație așa pretențioasă, am să le cer și eu bani, spuse dirijorul. Nu mi-au plătit ultimele două salarii. Unde te găseai când ai citit despre moartea lui Melior?

— În orașul cinematografic.

— Da, ăla este un loc unde are mare influență institutul de prognoză a informațiilor. Pentru că nu credem în tâmpeniile vândute de această instituție, aici nu are prea mare influență.

— Din cauza asta nu știe nimeni de moartea președintelui partidului, spuse Albert.

— Mi se pare o prostie. Aici are influență firma noastră de prognoză privind investițiile, care vinde lucruri palpabile, economice, studii de fezabilitate bine documentate, nu știri false, care să otrăvească sufletul alegătorilor. Aram Melior e mai viu ca oricând. Știe cum să înceapă trecutul ca să aibă un viitor.

— Știi precis sau e doar o dorință a ta?

— Sunt absolut sigur, spuse dirijorul Manas.

— Atunci, înseamnă că vine.

— Nu vine.

— Dacă nu vine, înseamnă că a fost asasinat.

Albert se gândi că știrea nu trebuia să se refere neapărat la el. Era posibil ca președintele să fi fost ucis de dublura sa, iar el putea să fie arestat din greșeală. Îi părea rău că nu păstrase ziarul, să vadă din ce zi era.

— Ajută-mă să țin mulțimea pe loc! spuse George Manas. S-au săturat de muzică.

— Ce vrei să fac?

— Spune ceva. Și susținătorii noștri cei mai înfocați s-au înmuiat. Ține un discurs înflăcărat! Scoate-i din apatie! E datoria ta. E plin de ziariști. Ca om ce se ocupă de relația cu mass-media, ai o datorie sacră să salvezi imaginea partidului. Fă-i pe jurnaliștii care au plecat să regrete că sunt absenți!

— Ce pot să spun? întrebă vicepreședintele.

— Spune ce vrei! Și așa nu ascultă. Orice le-ai spune, votează tot ce știu. Ei știu că trebuie să ne voteze pe noi; de-asta

sunt aici. Principalul e să-ți modulezi vocea în așa fel, încât să dai iluzia că spui ceva interesant.

— Vorbeşti ca un muzician.

— Sunt muzician, spuse dirijorul.

Se apropie de microfon şi îl prezentă pe Albert Hosman, cel care avea să țină un discurs, preambul la venirea celorlalți conducători, şi îl împinse uşor înainte.

— Ce pot să vă spun..., hârâi vicepreşedintele.

Îşi drese glasul, tuşi, apoi făcu un gest larg cu mâna.

— Ce pot să vă spun mai mult decât faptul că regret foarte mult că v-am lăsat atât de mult să aşteptați? continuă. Cred că nu este o aşteptare zadarnică. Mâine vom merge la vot şi vom alege democrația. Vom avea prima societate cu adevărat progresistă pe Ioza. Vrem să stabilizăm climatul politic. Vrem ca planeta aceasta să fie, în fiecare zi, la fel. V-am spus că se vor mări salariile şi, de bucurie, voi nu ne-ați lăsat să vă spunem când. Acum e momentul să ne propunem o discuție serioasă pe marginea bugetului, nu numai să atingem acest subiect spinos. Deoarece nu are nicio temelie, preconizăm să refacem din temelii sistemul de finanțe; băncile au început să vă transmită mai mult buletine hidrologice financiare. Mai pe scurt, apă de ploaie. Decât să facem totul, am preferat să nu facem nimic. Proletariatul a trecut la lupta pentru adoptarea săptămânii de lucru de 8 ore. Le promitem satisfacerea acestei doleanțe. 85 % din populație a ajuns să trăiască de pe o zi pe alta; restul, mult mai rar. Dacă nu are nimic, cetățeanului nu-i lipseşte nimic. Sub pretextul că mănâncă şi ei o pâine, mulți mănâncă pâinea altora. Norocul şi-l face omul cu mâna altuia. Mulți au început să speculeze faptul că unii au început să muncească de milă.

Înviorați brusc, cei prezenți începură să aplaude, dar când le spuse că puteau face economie la apă dacă beau mai puțin alcool, începură să fluiere.

— Nu huliți! De curând, am văzut cum un țăran a stat la masă şi a băut până a căzut sub pat. Potrivit ultimului raport, pe Ioza există 21192 de toxicomani şi ăia cam bețivi. Din cauză

că sunt declarați incompetenți, prea mulți cetățeni se apucă de băut.

Urmă un imens hohot de râs, apoi se făcu liniște.

— Capul greoi, sabia nu-l taie! strigă un alegător, ridicând o sticlă.

— Avem un program punctual, spuse vicepreşedintele, făcându-se că nu-l aude. Când ştii că trebuie să schimbi multe, nu mai schimbi nimic. Am început prin a popula această frumoasă şi bogată planetă, iar acum, împreună cu fraţii noştri, autohtonii, şi cei de pe alte lumi, trebuie s-o cucerim. Paşnic, prin exercitarea puterii de vot. Pentru a fi mai mulți, oamenii se organizează în familii. Când nu va mai rămâne nimeni pe Pământ, vom putea striga, în sfârşit: „Am învins!". Pentru a nu veni încoace, geniile au început să fie băgate în puşcării. Să nu aveți impresia că ne-am făcut stindard din orice cârpă; am promovat doar cetățeni de valoare. Aceştia au făcut multe lucruri bune. Unul dintre lucrurile bune făcute de politicieni, poate cel mai bun, a fost faptul că au stat în banca lor şi nu au făcut nimic. Nimic rău, vreau să spun. Nimic nu se naşte din neant, dar şi neantul trebuie să se nască din ceva.

— Bravo, bravo! strigă un bărbat. Eşti mai bun decât Melior!

— Să nu exagerăm. Rolul meu este minor. Ca vicepreşedinte cu imaginea, încerc să-l fac pe prost să conştientizeze cât de prost este. Trebuie să fim foarte atenți; întotdeauna se găseşte unul mai prost.

— Da, nu există să nu găseşti unul mai prost decât tine, dar proştii îi imită cel mai bine pe deştepți! strigă cineva.

— Da, dar dacă suntem făcuți incapabili, cu atât mai mult trebuie să luptăm să nu existe alții mai buni decât noi! strigă altcineva.

— Aveți dreptate, spuse Albert. Nu există om neînconjurat de proşti. Este falsă ideea că prostiile cele mai mari trebuie să le facă doar oamenii mari. Caut să-i determin pe alegători să se debaraseze de proastele obiceiuri aduse de pe Pământ. Una dintre apucăturile proaste ale pământenilor este să se țină cu

mâna de inimă când li se cântă un imn şi le flutură un steag. Aţi văzut, când e să facă un lucru bun, cetăţeanul se poate gândi chiar şi o viaţă. Nu şi când vine vorba de un lucru rău. Vreau să vă învăţ respectul de sine. Pentru asta, dacă tot nu e nimeni din conducere, mă dau pe mine drept exemplu.

— Ce va face noua conducere în lupta cu mafia?! se auzi o voce.

— Ne vom antrena să înfruntăm cu optimism pericolul care ne urmăreşte. Părerea mea personală este că, odată cu formarea unei ţesături de interese, poporul a învăţat că nu trebuie să-i înfurii pe mafioţi; trebuie să-i faci să râdă. Cea mai bună e terapia socială prin râs. Umorul nu creează memorie. Un singur lucru ne mai poate scăpa de mafie: moartea.

— Ha, ha, ha! râse un spectator. Poate vreţi să introduceţi şi un cod penal al manierelor elegante?

— E o idee, spuse vorbitorul. În fiecare zi, învăţăm să murim, iar învăţătura prosteşte. În fond, omul munceşte pentru a avea ce fura. Până la codul penal, vom da o lege-capcană; prin aceasta, vom interzice corupţilor să mai mintă.

— Atunci când legile nu sunt pentru toată lumea, nu sunt pentru nimeni! strigă unul.

— Legea amintită nu se referă doar la mafioţi, spuse Albert. Ce îi împiedică pe cetăţenii cinstiţi să nu mai mintă?

— Nu încercaţi să-i faceţi să fure mai puţin prin scăderea valorii monedei?

— Asta e o aberaţie, se prinse vicepreşedintele în dialog. Denominalizarea îi loveşte pe toţi, cinstiţi sau necinstiţi, deopotrivă. Există o demagogie a sărăciei, dar s-au văzut bogătaşi, care, pentru a arăta cât sunt de săraci, s-au dezbrăcat şi au început să se plimbe goi. Pe unde credeţi?

— Ha, ha! râse un bărbat. Am auzit-o pe asta. Au început să se plimbe goi prin casa de bani... Ar fi o lege care să-i privească doar pe mafioţi.

— Care? întrebă Albert Hosman.

— Legea tăcerii, o lege care se votează în linişte.

— M-ai liniştit, spuse vicepreşedintele. Asta ne-ar privi mai mult pe noi. Ar fi legea tăcerii noastre.

— Spuneţi că vreţi să construiţi o societate unde totul să fie marfă, chiar şi dreptatea, dar pentru femei dreptatea nu e nici măcar de vânzare! strigă o băştinaşă. Pentru femei, n-aţi făcut nimic! Toţi bărbaţii sunt la fel de mitocani şi de escroci.

— Toţi bărbaţii sunt, într-adevăr, la fel, dar unii nu sunt aşa, spuse vicepreşedintele. Cei mai mulţi nu înţeleg faptul că nu are nicio importanţă că ei sunt deştepţi şi femeile frumoase. Femeile au acelaşi motiv de ceartă, dar din cauze diferite. Bărbaţii au impresia că femeile inteligente sunt bărbaţi; la fel cred şi femeile. Jumătăţile noastre ne fac să ne simţim şi noi jumătăţi. Ele trebuie promovate oricum şi vă promit că vom face asta. Problema nu este egalitatea dintre femei şi bărbaţi, ci egalitatea între femei. Sunt informat că, la ultima vizită făcută la un cămin de fete, preşedintele Melior nu s-a dus cu mâna goală.

— Niciun partid nu răspunde la întrebările noastre, ale alegătorilor! strigă un spectator. Am trimis peste o mie de scrisori la partid şi nu am primit niciun răspuns.

— Viaţa însăşi este o mare întrebare, la care orice răspuns este corect, spuse Albert. Măcar aici avem un sistem de climatizare generală foarte bun, se poate construi ceva fără handicapul frigului. Pe Pământ, conducătorii ne-au îndemnat să mai punem o haină pe noi, iar acum ne îndeamnă să mai punem o haină pe ei. Vom opri importul de forţe politice. Este nedrept să venim de pe altă planetă; drept ar fi să venim de pe această planetă. Îl rog pe fiecare dintre cei prezenţi la acest miting să-i ajute pe cei nevoiaşi, fiecare după puterea lui.

— Da, dar puterea o deţineţi voi! i se strigă.

— Deţinem puterea, dar cadrul legal e prea rigid şi legile sunt imperfecte, spuse Albert. Pentru a le putea interpreta cum vrem noi, trebuie să dăm legi perfecte. Ajutorul e apanajul individului; am observat că, la nivel general, acolo unde domneşte dragostea, nu mai domneşte nimic. Vreţi să nu mai domnească nimic?

— Nu vrem! se auzi o voce.

— Atunci, lăsați orice speranță, voi, cei care intrați! O veți găsi la intrare.

Din piepturile celor prezenți izbucniră urale puternice.

— Președintele Aram Melior și-a exprimat dorința de a coopta și scriitori în partid!..., se auzi o vocea unui ziarist.

— Eu nu sunt de acord, spuse Albert. Unii scriitori au obrăznicia să gândească mai repede decât publică. Atunci când vede că plăcerea lecturii e mai mare decât plăcerea scrisului altora, orice nebun se apucă de scris.

— Nu s-a înțeles mare lucru despre sistemul politic pe care vreți să-l adoptați în cazul ajungerii la putere.

— Nu s-a înțeles, dar se va înțelege. După câștigarea alegerilor vom stabili calea pe care am hotărât s-o urmăm.

— Cum adică?

— Adică vom organiza un mare congres și vom legitima ceea ce acum poate fi numit un pachet de promisiuni, spuse vicepreședintele. Din greșelile trecutului, am învățat ce vom putea înțelege din greșelile viitorului. Nu vom mai trăi într-o lume care se găsește doar în imaginația morbidă a unor conducători.

— Nici din ceea ce vreți să faceți în economie nu se înțelege ceva! strigă o femeie.

— Știu. Dacă nu vreți să înțelegeți reforma noastră economică, suntem nevoiți s-o punem în practică, spuse Albert.

— Dumneata, personal, ce vrei?

— Eu am fost acuzat doar de faptul că nu știu ce vreau. N-aș vrea să vă doresc ceea ce îmi doresc eu; nu îmi doresc nimic.

— Nu-ți dorești nici măcar schimbarea conducerii de acum?

— Ba da, cum să nu, spuse Albert. Chiar dacă va veni un președinte mai rău decât ăsta, niciun președinte nu va fi mai rău decât cel prezent.

— Nu știm dacă președintele actual e rău sau nu, dar premierul a dat toată economia peste cap! strigă o femeie. S-a înconjurat de poeții economiei.

— Ştiu, iar din cauza asta preşedintele interimar i-a transmis premierului să se liniştească singur, spuse vicepreşedintele.

— Pentru că aţi lăsat monopolul puşcăriilor pe mâna enocraţilor, nu are prea mare importanţă, dar nu credeţi că aţi scăpat sistemul sanitar din mână şi a pus mafia mâna pe el? Au transformat şi catedralele în spitale.

— Numai popoarele sărace înalţă catedrale, spuse Albert. Noi vrem să fim un popor bogat. Degeaba înălţăm catedrale. S-a constatat faptul că, pe cei bolnavi, credinţa îi face bine, dar pentru cei sănătoşi, a lor e împărăţia cerurilor. Foarte mulţi şi-au creat iluzia că există o divinitate supremă chiar şi pentru simplul motiv că există şi ei pe pământ. Starea de boală e pe cale de a crea o nouă religie. Spuneţi-mi! Dacă nu ne îmbolnăvim, ce rost mai are sănătatea? Cel mai mult, a crescut numărul bolilor psihice; tot mai mulţi indivizi sunt obsedaţi de bolile pe care le au. Oamenii sunt măcinaţi sufleteşte până când din ei nu mai rămâne decât sufletul. Unele înmormântări sunt triste.

— I-aţi gonit pe ultrareligioşi pe emisfera întunecată!...

— N-am gonit pe nimeni, spuse vicepreşedintele. Au plecat singuri. Nu-i împiedică nimeni să se ducă unde vor. Pot să vină înapoi.

— Nu spunem că n-ar avea voie să se ducă într-un loc sau altul, ci că prin pasivitatea conducerii planetei, s-a creat un cadru legal favorabil mafiei, care a exercitat presiuni asupra lor.

— Dacă venim la putere, vom scoate corupţia din rădăcini şi vom crea un cadru legal muncii cinstite, spuse Albert. Ca măsură imediată, vom pune icoane şi în mijloacele de transport în comun, cetăţeanul să se poată ruga în timp ce pierde timpul până la destinaţie.

— Nu veţi scoate mafia din rădăcini! strigă o autohtonă. Vedeţi să n-o scoateţi din sărite!

— Puteţi să puneţi icoane şi în WC-uri! strigă un bărbat. Credinţa n-o mai aduceţi înapoi.

— Ha, ha, ha! râseră mai mulţi. I-auzi colo: „munca cinstită"!...

— Cred că le-ai vorbit destul, spuse dirijorul. S-au încins spiritele.

— Cum crezi, spuse Albert Hosman. Oricum, nu mi-a făcut nicio plăcere. Priveşte mareea aceea neagră de salopete! Mii de fiinţe tăcute; n-au aplaudat, n-au pus întrebări, nu s-au mişcat.

— Sunt mineri din centrele de extracţie a acroniului, adepţii cei mai constanţi ai lui Melior. Bine că le-ai spus câte ceva. Nu numai minerii stăteau să izbucnească.

— Ce facem?

George Manas se apropie de microfon şi îşi ceru scuze pentru conducerea superioară a partidului tuturor oamenilor. Le spuse că numai un lucru foarte grav ar fi putut să-l determine pe Aram Melior să lipsească la cel mai important miting din viaţa sa, cel din preziua primelor alegeri libere de pe planeta Ioza. Le spuse că mai spera în reluarea, peste câteva ore, a mitingului. Până atunci, toată lumea era liberă; putea merge fiecare unde voia. Cei care nu mai voiau să se întoarcă, erau liberi să nu se mai întoarcă, dar spera ca, în ziua următoare, să voteze aşa cum le indicase partidul. El şi cu vicepreşedintele Hosman voiau să meargă la sediu şi să vadă ce se întâmplă.

— Ba deloc! strigă un bărbat. Vom merge cu toţii! Ce vreţi să facem aici?! Să vă aşteptăm ca proştii?! Am amorţit!

— Dacă se dovedeşte că a fost o neînţelegere regretabilă, vom ţine mitingul acolo, în faţa sediului! strigă un altul.

— De acord cu voi, spuse dirijorul, dar eu şi vicepreşedintele o luăm înainte. Voi vă încolonaţi frumos şi veniţi în urma noastră, de-a lungul liniei de electrobuz. Nu vrem să încurcăm circulaţia. Începând din acest moment, mitingul nostru nu mai are nicio bază legală, se transformă într-o manifestaţie neautorizată.

Făcu semn corului să dea drumul unuia dintre imnurile partidului şi, împreună cu Albert, trecu prin mulţime.

Ajuns lângă bulevard, îi spuse vicepreşedintelui să se urce într-o maşină cu energie solară, se aşeză la volan şi demară în trombă.

— E maşina ta?

— Nu e maşina mea, spuse Manas. E maşina partidului. De ce întrebi?

— Văd că o conduci tu. Am înţeles că maşinile astea, dacă le spui unde să ajungă, merg singure.

— E adevărat, maşina asta ascultă de mine, dar caută străzile cele mai puţin aglomerate. Pierdem mult timp.

— Ce mai contează, spuse Albert. Mitingul e periclitat.

— Sunt îngrijorat şi vreau să ajungem cât mai repede la sediu. Poate mai putem repara ceva. Nu s-a întâmplat niciodată să lipsească toată conducerea. S-ar putea să ne coste. Mi-ar părea rău să nu punem mâna pe putere.

— Ce s-ar mai putea repara?

— Am putea să ne întoarcem şi să reluăm mitingul, spuse dirijorul. Mulţi au rămas pe loc, iar cei care au împânzit oraşul şi s-au luat după noi, se pot întoarce. Melior exercită asupra lor o atracţie fascinantă pe care nu mi-am putut-o explica niciodată.

— Dacă nu găsim preşedintele partidului?

— Vedem noi. Trebuie să ştie cineva ce se întâmplă. Redactăm un comunicat, ceva. Până la trecerea în ziua de mâine, cea a alegerilor, mai e destul timp.

— S-ar putea ca orice altă delegaţie, oficială sau nu, în loc să fie întâmpinată cu urale şi ovaţii, să fie întâmpinată cu strigăte de luptă, spuse Albert. Ai văzut minerii ăia; au venit cu utilajele şi le-au suit pe spaţiul verde. Dacă îl venerează pe Melior, înseamnă că potenţialilor votanţi le place politica pe care o face.

— Problema nu e dacă le place sau nu, ci de ce.

— Cum adică, de ce?

— Adică de ce le place sau nu le place, ce găsesc bun şi ce găsesc rău în ceea ce le spune, fu de părere dirijorul.

— În ceea ce face.

— Nu în ceea ce face el, împreună cu noi, ci în ceea ce spune. Nu am avut timp să facem ceva, să demonstrăm ce putem. Nu am avut nici puterea necesară.

— E cam puțin să le spui alegătorilor ce dorești să faci pentru a ajunge la putere, unde poți demonstra ceva, spuse vicepreşedintele.

— Nu e deloc puțin. Pe Pământ, s-a tocit încrederea în politică. Nu şi aici. Personal, nu cred că vom demonstra vreodată ceva cuiva. Poporului îi place să i se spună ce frumos va fi. Nu-i place să i se demonstreze asta. Suferă un şoc. Trebuie lăsat cu „ce frumos este" şi, în caz de pericol, mai cosmetizăm puțin realitatea. Politica este o realitate virtuală, făcută mai reală decât realitatea. „Ce frumos va fi" e o formulă care ne mai poate folosi şi la alte alegeri. Dacă vrei să faci ceva, trebuie să pui poporul la muncă şi nu-i place asta.

— Munca nu este un lucru plăcut, dar, dacă demonstrezi că e un lucru util, dai dovadă de capacitate politică. Poți să le explici cetățenilor că munca este, în primul rând, în folosul lor. Se spune că leneşul a inventat randamentul.

— Când furtul e un obicei popular, e foarte greu, spuse Manas. Îi e foarte uşor muncitorului să se lupte cu lenea, dar nu cu a lui.

— Prin generalizarea unui sistem de proprietate privată generalizată, creezi patroni şi îi laşi, în cadrul legal dat de tine, să se descurce cu angajații.

— Nu merge. Ca să ia ceva de la un patron, angajatul trebuie să-i dea ceva.

— Îi dă munca lui fizică sau psihică, spuse Albert.

— Ar fi prea simplu. Patronul nu fură, dar e învățat să primească mită pentru orice gest. E foarte greu aşa. E mai uşoară metoda dusului cu vorba. Cel mai ieftin e să trăieşti cu speranța.

— Da, dacă această Speranța este fiica vreunui bogătaş.

— Dacă ai dat-o pe glumă, aş putea să-ți spun că ideea lui Melior de a pune afişe vii, în vederea acestui miting, mi se pare o veritabilă mostră de umor negru, spuse dirijorul. Noi nu avem bani pentru salarii sau birotică, iar el cumpără afişe vii de la mafie.

— Cum adică „afişe vii"!?

— Adică vii.. Nu te-ai uitat atent? E împânzit oraşul cu afişe din astea.

— N-am avut cum, spuse vicepreşedintele. Eu am fost translocat de o mamă-bazală cu foarte puţin timp în urmă.

— Aşa-i. Uitasem. În orgoliul lui nemăsurat, Aram Melior a făcut contract cu mafia pentru monitorizarea şi băgarea lui în memorie. Pe baza acestor informaţii, se pot fabrica afişe cu chipul preşedintelui. Partidul a fost format de o mână de indivizi idealişti, aduşi de pe Pământ, nu are încă un nume, dar e deja cunoscut sub numele de „cel mai mare partid al oamenilor", deşi cei mai mulţi membri sunt băştinaşii.

— Ce are asta cu afişele?!

— Are, spuse dirijorul. Cheltuielile nejustificate ne pot dărâma.

— Şi afişele celorlalte partide par destul de scumpe. Au hârtie fină, tipar pretenţios, culori atractive...

— Da, dar nu sunt vii.

— Ba au culori destul de vii, spuse Albert.

— Nu m-ai înţeles. Afişele sunt vii, adică au o viaţă interioară, a lor. În ele, Melior sau orice alt politician se poate mişca, poate vorbi, se poate plimba prin diverse locuri, poate ţine discursuri. Poate chiar să vorbească direct cu alegătorul. Dacă n-are chef să meargă la miting, cetăţeanul se opreşte şi discută cu preşedintele din lumea virtuală de pe zid. Melior îi răspunde la întrebări, îi face precizări, îl lămureşte în privinţa politicii noastre. Sunt nişte oglinzi imperfecte ale lumii exterioare.

— Dacă îl înjură?

— Cine?! se miră George Manas.

— Trecătorul de pe stradă.

— Aaaa! Aici e frumuseţea. Dacă Melior e jignit, bodyguarzii lui au posibilitatea să iasă din lumea virtuală şi să aplice o corecţie obraznicului.

— Adică să-l bată, spuse vicepreşedintele.

— Exact.

— De ce nu iese şi preşedintele din afiş?

— Ce să caute? întrebă dirijorul.

— Să-i dea el două palme mitocanului.

— Nu se face.

— Sau să-şi cumpere un ziar, de exemplu, spuse Albert.

— Nu are nevoie. Lumea din afiş are tot ce îi trebuie, iar rolul politicianului e să-şi facă datoria de propagandist şi să se facă din ce în ce mai cunoscut.

— Dacă acela care se găseşte în faţa afişului devine obraznic, cum sunt majoritatea cetăţenilor, iese tot timpul cu bătaie. Ce rost mai au afişele?

— Nu iese tot timpul cu bătaie, spuse Manas. Rolul principal al gardienilor este să sară la cei ce vor să rupă afişele. Dacă nu-i convine ceva, Melior sau oricare alt politician poate întoarce spatele sau poate ieşi din cadru.

— Am înţeles. Insolentul este lăsat cu nasul într-un peisaj cu munţi sau, mai rău, într-un maidan cu gunoaie.

— În primul rând, se impune o corecţie: nu se bagă gunoaie în aceste afişe. Sunt destule afară. În al doilea rând, măsura ca bodyguarzii să apere afişele scumpe s-a luat când golanii au început să le rupă. După aia, s-a extins şi ca metodă de apărare a politicienilor; tot se plictiseau.

— Interesant, spuse Albert. Cine fabrică aceste afişe?

— Un grup de cercetători geniali, dar nu-i vede nimeni; vânzările le fac mafioţii.

Vicepreşedintele îl întrebă cum e posibil să fie fabricate astfel de afişe, iar dirijorul îi explică, pe înţelesul lui, faptul că s-a pornit de la ideea hazardului. Acestuia i-au trebuit milioane de ani să creeze omul, autohtonul, ceilalţi extratereştri sau altă formă de viaţă. Multitudinea de elemente de hazard poate fi văzută, de departe, ca evoluţie. Gândind astfel, cercetătorii au încercat obţinerea unei forme de viaţă, necunoscută până acum. Au pornit de la descoperirile geneticianului Craig Venter, care a început prin a crea, in vitro, o bacterie, un genom minimal, şi au mers mai departe. Cercetătorii de pe Ioza au

tehnică informațională de ultimul tip, spre deosebire de cei de la Institutul de Cercetări ale Genomului din Rockville (planeta Pământ). Craig nu a reuşit să răspundă la întrebarea: „care sunt instrumentele moleculare necesare şi suficiente pentru a obține viață?", dar savanții de pe Ioza au răspuns. Pământeanul nu va şti niciodată aceasta. Despre acroniu, metalul cu cele mai multe grade de supraconductibilitate, furnizat de mafie, care a ajutat foarte mult în sinteza vieții, nu s-a auzit pe Pământ.

— Presupun că mafia câştigă mulți bani cu afişele astea, spuse vicepreşedintele. Ar putea lua puterea.

— Inexact. Enocrații sunt şi mai tari. Au savanți buni şi au pus la punct un sistem de spionaj foarte performant. Au trecut la fabricarea de cărți, reviste, tablouri şi pliante comerciale. Te uiți la o ilustrație şi nu poți şti cine te urmăreşte din interiorul ei.

— Dacă e acoperit tabloul sau e închisă cartea?

— Spionul din tablou poate să scoată o mână şi să dea pânza, uşor, imperceptibil, la o parte, spuse dirijorul. Dacă se găseşte în carte, ridică topul de file de deasupra şi te urmăreşte dintre coperți.

— E ceva foarte asemănător cu ceea ce am întâlnit la un hotel: cărțile de atmosferă. Dacă deschizi cartea şi citeşti, eşti învăluit de atmosfera descrisă acolo.

— E posibil.

— Din cauza asta m-o fi atenționat Iacob... ăăă..., unul Iacob şi nu mai ştiu cum, de la noi, din conducere, să nu iau vreuna dintre cărțile din raft; dacă sunt puse unele lângă altele, copertă lângă copertă, personajele nu pot să le deschidă, spuse Albert.

— Nu avem niciun Iacob în conducerea superioară de partid.

Vicepreşedintele înjură în gând şi îşi propuse să fie mai atent ce vorbeşte. De multe ori, îl lua gura pe dinainte şi trăda cele mai intime secrete. Secretarul Iacob Zeze era căutat de poliție pentru două crime, iar el nu era Hosman-ul din preajma preşedintelui.

— Nu ştiu, spuse. Poate nu-l chema Iacob. Poate nu era din conducerea superioară. O fi fost cel ce are în grijă biblioteca partidului.

— Biblioteca partidului nu conține cărți cu spioni în ele, spuse dirijorul. S-a făcut un control drastic şi la biblioteca firmei de consultanță în domeniul investițiilor.

— E posibil să fi citit undeva despre cărțile astea de atmosferă. E posibil să fi vizitat vreo bibliotecă particulară şi să nu mai țin eu minte. Călătoria cu mama-bazală m-a zăpăcit de tot, se scuză vicepreşedintele.

— E posibil. Ceea ce mi se pare curios este faptul că ai putut fi invitat în biblioteca vreunui particular. Am şi eu o încăpere cu mai multe mii de cărți, dar nu las pe nimeni să intre acolo. Ca măsură de protecție împotriva spionilor, țin volumele corect aşezate, unul lângă altul, nu le scot, nu le citesc. Să le las aruncate pe fieunde, nici atât.

— Dacă nu citeşti, la ce îți trebuie bibliotecă?

— Am primit sarcină de partid să avem şi aşa ceva. Când vin televiziunile sau îți intră ziariştii în casă, trebuie să vadă că ai aşa ceva. E pentru o imagine mai bună în fața electoratului.

— Dacă ai bibliotecă pentru a impresiona presa, nu văd de ce n-aş putea s-o vizitez şi eu?! se miră Albert. Am şi o legitimație de ziarist.

— Aaa! Aşa da! admise muzicianul.

— S-a ajuns la afişe vii? De ce nu statui?

— Cercetătorii au încercat, dar n-a rezistat nimic din ce au făcut tridimensional. Pentru bidimensional s-a luat ca model televizorul-tablou. Noile generații de ecrane plate, construite după tehnologia „plasma adressed liquid crystal", care se agață de perete, le-a dat ideea. Ele combină avantajele ecranului cu plasmă şi cele ale ecranului cu cristale lichide. Consumul este mic şi luminozitatea ameliorată.

— Afişele consumă energie? întrebă Albert.

— Sigur. Totul consumă energie. Aici avem energie solară. Pe emisfera întunecată e plin de curenți magnetici, care sunt

convertiți în energie. Mai nou, au început să se folosească și ultimele descoperiri din psihotronică. Se poate pune fotografia politicianului într-o mașină psihotronică și, cu o antenă SAD-DOK, se poate amplifica și transmite fluxul telepatic, dar nu vreau să intru în amănunte tehnice. Le știu, dar, ca artist, nu le înțeleg.

— Ca specialist în investiții, îți dai seama ce mult le înțeleg eu? întrebă Hosman.

— Îmi dau.

Intrară într-o țesătură de străzi înguste și întunecoase, umbrite de arbori seculari, se împotmoliră în trafic, făcură scandal, o luară pe trotuare, iar când dădură peste câteva perechi de autohtoni, care făceau dragoste în mijlocul drumului, întoarseră mașina.

— Am mai pățit asta, spuse vicepreședintele când ieșiră într-un bulevard larg și se mai liniștiră. Eram cu Diana și am abandonat heliovehiculul.

— Poate nu vă grăbeați, spuse dirijorul.

— Pentru că nu știu încotro s-o iau, nici acum nu mă grăbesc, spuse vicepreședintele.

— Ba știi foarte bine încotro s-o iei. Nu știu pentru ce teritoriu, dar ești trecut primul pe listă. Ești unul dintre potențialii membrii ai parlamentului. Vei ajunge departe! Ai stofă.

Pe moment, Albert uitase că nu era el politicianul de lângă conducere, ci unul care făcuse politică pentru enocrați, că muzicianul era un apropiat al șefului partidului. Nu voia să-și divulge intenția de a găsi o poartă de scăpare spre Pământ. Voia să pătrundă în sediul ciudat al partidului, construit sub formă de farfurie zburătoare, să urce la nivelul 24 și să-și caute soacra; dacă se întorcea acasă singur, soția lui ar fi pus dispariția mamei pe seama lui. Poliția ar fi făcut același lucru, mai ales că, în mod sigur, Norma a trimis-o pe bătrână să-l supravegheze.

După mai multe curbe, mașina făcu un mic ocol și se parcă în fața sediului, pe o alee, în afara zonei verzi.

— E plin de oameni de ordine, spuse vicepreședintele.

— Asta înseamnă că Melior e înăuntru. Ai cartela de identificare?

— Da. Nu m-am despărțit de rucsacul unde îmi țin lucrurile nici măcar o clipă. Dar ce, nu mai e liberă intrarea în sediul partidului nostru?!

— Nu. De la asasinarea vicepreşedinților Zega şi Negresco încoace, s-au introdus restricții severe. Asasinul n-a fost prins nici până acum. Se aşteaptă producerea unor atentate noi. Nu putem şti ce s-a întâmplat de n-a venit nici măcar un mesaj de la conducători.

Hosman şi Manas fură identificați şi lăsați să intre.

În holul imens de la nivelul unde se țineau şedințele, nu era nimeni. Dirijorul îl rugă pe vicepreşedinte să se aşeze undeva, să-l aştepte şi îi spuse că, indiferent dacă găsea pe cineva sau nu, se întorcea în zece minute să-i spună ce vor face în continuare.

Albert aşteptă ca muzicianul să ajungă la nivelul conducerii, apoi luă liftul şi urcă la nivelul 24, unde ştia că ar trebui să se găsească infirmeria. Căută secția de neuro-psihiatrie a doctorului Hicus şi rămase mirat de numărul mare al celor care nu fuseseră în stare să suporte şocul unei alte lumi.

O zgâlțâi pe soacră, iar aceasta, trezită din somn, sări din pat şi se ascunse între două dulapuri, în aplauzele frenetice ale celorlalte paciente.

— Albert, nemernicule! strigă bătrâna. Ce fericită sunt că te văd...

— Nu se ştie de ce sunt oamenii fericiți că îți aduci aminte de ei, chiar şi după mult timp. Dumneata m-ai urmărit.

— Şi, când te-am găsit, m-ai lăsat aici şi ai fugit. Unde ai umblat în tot acest timp?

— E o poveste mai lungă, spuse vicepreşedintele.

— Când uit de mine, îmi aduc aminte de voi. Am tot timpul să ascult povestea.

— N-ai niciun pic de timp. Mergem acasă.

— Unde acasă? întrebă soacra.

— Pe Pământ, acolo de unde am venit. În oraşul nostru, Esper.

— Dar, suntem în oraşul nostru. Ca toţi ceilalţi, vorbeşti prostii. Aici, toată lumea e nebună. Dacă nu te împingea dracu' să te duci la şedinţa unor descreieraţi, care au înfiinţat un partid ipotetic şi se joacă de-a politica, nu erai călcat în picioare, nu ajungeam aici. M-au bătut infirmierii şi m-au violat de nenumărate ori; m-am îndrăgostit de unul dintre ei şi nu mai plec de aici nici moartă. Se pare că are aceleaşi sentimente pentru mine.

— Ştiam eu că oamenii în vârstă se ţăcănesc de la sine, dar nu credeam că pot atinge asemenea performanţe, spuse Albert. Nu ţi-e ruşine?

— Nu mi-e deloc ruşine. Am ajuns chiar să-ţi înţeleg mentalitatea de fustangiu. Norma m-a trimis să te pândesc, să nu faci vreo prostie, iar eu am ajuns să te aprob. Dacă fiica mea mai e geloasă, am să te apăr.

— Ca să mă aperi sau nu de gelozia nevestei, trebuie să ajungem în punctul în care aceasta poate să-şi verse furia pe cineva. Până atunci, nu are cu cine discuta. Noi suntem aici, pe Ioza, iar ea este pe Pământ.

— Nu eşti întreg la minte, spuse bătrâna. Poate ai vreun interes?

— Interes?! Ce interes pot avea?

— Poate vrei, împreună cu Norma, să mă declari bolnavă de nervi şi să pui mâna pe pensia mea.

— Auzi, colo! se enervă Albert. Eu vreau să te duc acasă, iar dumneata îţi arde de pensie. Uiţi că pensiile ţi se depun în bancă şi, cât trăieşti, nu are nimeni dreptul să scoată vreun ban din cont?

— Asta e foarte bine. Lasă să se strângă! Aici, în spital, nu mi-a cerut nimeni bani. Când a venit doctorul Hicus la vizită, am deschis discuţia şi am întrebat cât mă costă spitalizarea, iar el mi-a spus că totul e gratuit. În spitalul ăsta, cuvântul neuropsihiatrului Ian Hicus este lege. Voiam să plătesc şi să plec

acasă, dar dacă se poate trăi fără bani, de ce să plec? Am mâncare, medicamente, gimnastică aerobică, televizor. Mai trag câte un poker pe pastile sau vreo şuetă, foarte puțin alcoolizată, cu fetele din salon. Ce interes am să plec acasă? E şi foarte distractiv. În afara vizitelor pe care le fac la infirmieri, jocul pe calculator mă entuziasmează; mă simt ca în copilărie. Chiar, bine că mi-am adus aminte. Ce face copilul? Norma e sănătoasă? Povesteşte-mi!

Îl prinse pe ginere de gulerul hainei şi începu să-l zgâlțâie.

— Bine, bine. Îți povestesc.

Bătrâna se linişti, se aşeză pe marginea unui pat şi aşteptă, cuminte, să i se spună povestea.

Trecând peste episoadele picante, Albert îi istorisi toate aventurile de care avusese parte, din momentul în care se trezise din comă, în blocul de primire nr. 1, până în acel moment.

— Minți cu neruşinare, spuse soacra.

— Ce te face să crezi asta?

— Ai uitat să-mi povesteşti despre nevasta premierului, nevasta primarului general al capitalei, cea a unui secretar de la sectorul 2 şi camera obscură.

— De unde ştii aceste lucruri?! se miră ginerele.

— De la ele. Uite acolo, în fundul salonului! Din cele patru femei, care joacă poker, trei sunt cele amintite. Au venit înnebunite de durere că le-ai părăsit. Te aşteaptă şi acum. Să le chem?

— Nu e nevoie. Nu ştiu ce ți-au povestit, dar nu ne cunoaştem. Dacă mă ştiau de undeva, mă recunoşteau. Au vrut să mă supună la un experiment inuman, să mă bage într-o cameră obscură, unde să le însămânțez natural, dar am reuşit să evadez.

— Varianta lor este alta, spuse soacra. Ai fost băgat în camera obscură, unde ele au făcut ce au vrut cu tine, au rămas însărcinate, prin intermediul furnicilor, iar acum aşteaptă evoluția sarcinii.

— Aşteaptă evoluția sarcinii la neuro-psihiatrie?

— Sigur. Doctorul Henri Zimer, de la un spital al mafiei, în acord cu Ian Hicus, le-a băgat aici. Soții lor sunt politicieni cu-

noscuți și nu-și permit scurgeri de informații și deformări ale imaginii. Ziariștii nu vin pe aici; nu se înțeleg cu nebunii.

— Puțin îmi pasă, spuse Albert. Am fost amenințat că voi fi băgat în camera obscură, dar nu am intrat acolo. Nu știu care sunt cele trei femei. Nu le-am cunoscut.

— Ele spun că te-au cunoscut.

— Dacă m-aș fi culcat cu ele, e sigur că m-ar fi cunoscut, dar eu tot nu aș fi știut de unde să le iau. Când am fost internat în spital, n-am avut ochi informațional; în întunericul acelei camere, aș fi fost ca un orb.

— Hei, fetelor! strigă bătrâna. Îl cunoașteți pe ginerele meu?

Femeile lăsară jocul și se întoarseră către vicepreședinte și soacră.

— Sigur că îl cunoaștem, spuse nevasta premierului. Astfel deghizat, în costum de agent electoral, poate fi recunoscut mai greu, dar, totuși, ne dăm seama că e Albert Hosman, tatăl copiilor noștri.

Ca la un semn, trei din cele patru jucătoare de cărți, săriră în sus de bucurie și alergară să-și îmbrățișeze iubitul.

Săriră pe el, îl sărutară pe rând, îl mângâiară și îi spuseră cuvinte de dragoste, sufocându-l cu îmbrățișări.

— Nu sunt eu ăla cu care v-ați culcat voi, spuse Albert.

Speriate, femeile amuțiră și se traseră înapoi, paralizate de uimire.

— Ba da, spuse nevasta secretarului de la sectorul 2. Tu ești.

Fără nicio perdea, începu să povestească despre relația intimă cu el, despre toate obiceiurile acestuia, despre semnele pe care le avea pe corp sau frazele pe care le repeta cel mai des.

— Totul e adevărat, dar mai există un Albert Hosman, identic cu mine, atât fizic, cât și psihic.

— Nu se poate, spuse nevasta premierului.

— Ba se poate, spuse bărbatul.

Le povesti cum a fost dus la laboratorul de la camera 6, pentru niște teste și analize preliminare, și cum l-a ajutat Areta Cair să scape.

— Ce deziluzie! spuse soția premierului. Ar fi fost foarte frumos să fie adevărat.

— Dacă vă încălzeşte cu ceva, aflați că, după întâlnirea asta, încep să-mi amintesc ce a făcut celălalt Hosman cu voi. Încep să simt acele lucruri. Acum, am şi eu ochi electronic şi cred că mi-e de mare ajutor. Simt că dublura mea trăieşte şi e foarte aproape de locul unde ne găsim.

— Sigur că trăieşte, spuse nevasta premierului. A fost salvat chiar de preşedintele interimar al planetei, la intervenția lui Aram Melior.

— Şi-or fi dat seama de confuzie. Celălalt e un foarte apropiat vicepreşedinte al preşedintelui de partid. Dacă mă băgau pe mine în camera 23, muream lângă voi. Probabil poliția aservită puterii a făcut o confuzie, l-a arestat pe cel de-al doilea Hosman şi l-a predat mafiei. Când au intervenit conducătorii, şi-au dat seama de greşeală şi l-au eliberat.

— Dacă ai aceeaşi structură somato-psihică şi începi să-ți aminteşti ce ne-a făcut celălalt Albert, ne mulțumim şi cu tine.

— Nu e nevoie. Cred că dublura mea se găseşte în clădirea asta, împreună cu Melior şi toată conducerea de partid, dar nu vă pot spune la ce nivel se ascund.

Preț de câteva secunde, cele trei femei se uitară una la alta şi, toate într-un gând, de parcă ar fi comunicat telepatic, se înghesuiră pe uşă afară.

În timpul ăsta, urmărind conversația şi ieşirea intempestivă a femeilor, soacra lui Albert simțea că începe să o doară burta de atâta râs.

— Ce naive! spuse. Să alerge după un bărbat când infirmierii de aici sunt disponibili în orice moment.

— Au doar cămăşile de noapte pe ele, spuse ginerele.

— Nu ajung departe. Le prind sanitarii, le dau o mamă de bătaie, le violează, să se satureze, apoi le aduc înapoi.

— Spuneai că au regim special, fiind neveste de notabilități.

— Nu ştie nimeni ce se poate întâmpla într-un ospiciu. Mărturiile pacienților nu au nicio valoare juridică.

— Înseamnă că sunt nebune.

— Nu cred că sunt nebune. E prea mare coincidența în povestea camerei obscure.

— Acum mă crezi dacă îți spun că nu suntem pe Pământ, ci am fost aduşi pe altă planetă?

— Nici tu nu eşti întreg la minte, spuse soacra. M-am săturat de povestea asta cu nave cosmice, partide politice, extratereştri, şocuri atemporale sau lumi virtuale. Nimic nu mă poate face să cred că m-aş găsi în spațiul tău virtual şi, din moment în moment, dacă i se scoală unuia Adrian Ambajiu, pot să dispar. E prea frumos aici ca să fie adevărat ce îndrugi tu. Nu pot să concep că mă găsesc în altă parte, iar eu nu sunt decât o sinteză a calculatorului. Dacă vrei, te recomand doctorului Hicus.

— Lasă prostiile şi hai să mergem!

— Şi dacă aş vrea să fug din spital, nu pot. Nu am haine.

— Poți merge şi aşa, spuse ginerele. Nu te va băga nimeni în seamă. Sunt foarte mulți nebuni pe străzi.

— Ca aia de colo. Spune că, în sectorul unde s-a născut, lumea umblă fără haine.

Albert se uită în direcția patului unde, învelită într-un cearceaf, dormea o femeie şi îşi aduse aminte că avea în rucsac costumul de oraş al asistentei. Îl scoase, îl aruncă pe pat, apoi scotoci după pantofi.

— Îmbracă astea! Trebuie să te încapă. Ai mai slăbit. Diana Overt e mai înaltă şi destul de solidă.

— Vreo târfă de-a ta?

— Nu are importanță.

— Bine, admise bătrâna. Merg până acasă, văd ce se mai întâmplă, apoi mă aduci înapoi. Vreau să văd şi eu sugarul, dar nu vreau să pierd telenovelele preferate. Coboară şi aşteaptă-mă jos, în sala de şedințe de la ieşire!

— Pe dumneata nu te prind sanitarii?

— Ba da, dar numai când vreau eu.

Scoase de sub pernă şi îi arătă un mic pistol automat, o mică bijuterie a tehnicii militare, pe bază de acroniu.

— Ştii cum să umbli cu ăla? întrebă Albert.

— Ştiu. Apăs piedica şi trag. E încărcat gata.

— E reglat?

— Cred că da, spuse soacra. Paznicul de la care l-am furat spunea că se autoreglează.

— Bine. Cobor în hol. Dacă mă faci să aştept mult, mă întorc.

Ieşi, luă liftul şi coborî. În hol, nu era nimeni. Se uită pe fereastră, se învârti câteva minute, dar nu mai apucă să se aşeze pe una dintre canapele; bâzâitul surd a unuia dintre lifturi arăta că vine cineva.

Nu era soacra, ci dirijorul George Manas, împreună cu preşedintele partidului.

Surâzător, Aram Melior se îndreptă spre el, îi strânse mâna şi îi spuse că era foarte bucuros de reîntâlnire.

— Şi eu mă bucur, minți Albert.

— Îmi place foarte mult costumul tău de agent electoral. Are o croială impecabilă. Şi stofa... cum n-am mai văzut până acum. Foarte fină.

Îi pipăi mâneca hainei şi se uită sugestiv spre dirijor.

— O lungim inutil, spuse Manas. Ştie şi el că ne-am dat seama de fals. Adevăratul Hosman e sus, într-unul din birourile conducerii, unde savurează reîntâlnirea cu trei foste prietene. Pe ăsta, eu zic să-l dăm pe mâna gărzilor!

— Toată improvizația ați făcut-o doar pentru a mă captura pe mine, spuse Albert.

— Mă bucur că ți-ai dat seama, spuse Melior. Eşti aproape la fel de isteț ca originalul.

— Nu poți şti dacă eu sunt originalul sau copia. Înainte de a pleca spre zona întunecată a planetei, m-am întâlnit cu celălalt şi am dat cu banul, să vedem în ce direcție o ia fiecare. Suntem identici. El ştie ce gândesc eu, iar eu ştiu ce gândeşte el.

— Ce gândeşte?

— Se gândeşte să coboare şi să mă salveze, aşa cum aş fi făcut şi eu, de altfel, dar au tăbărât nebunele pe el şi l-au răstignit pe una dintre mese, spuse Albert.

— Încerci o diversiune murdară. De ce ar vrea să te salveze?

— Nu ştiu, dar e bine că nu ştii nici tu.

— Tu nu ne eşti de prea mult folos, spuse preşedintele partidului. O adevărată lovitură mediatică ar fi fost prinderea criminalului Zeze.

— Tu încerci o diversiune, spuse vicepreşedintele. Cred că te interesează persoana mea. Ai luat banii de la mafie şi nu ai reuşit să livrezi marfa. Acum, ori dai banii înapoi, ori încerci prinderea mea.

— Eşti ca şi prins. Nu ai unde să fugi.

— Cred că, totuşi, am să fug. Celălalt Hosman trebuie să coboare din moment în moment. Gărzile au fost anunţate, iar femeile sunt deja imobilizate şi duse înapoi în salon.

— Nu cred, spuse Melior.

— Priveşte liftul acela! Coboară cineva.

— Chiar, interveni dirijorul. Ar fi prea mare coincidenţa ca să nu fie adevăratul Hosman.

Când soacra lui Albert coborî din lift, preşedintele izbucni în râs.

— Ce râzi ca prostul?! spuse bătrâna. Nu-mi stă bine cu taiorul ăsta?

— Ba da, spuse preşedintele partidului. Îţi stă foarte bine, dar nu înţeleg ce vrei să faci cu jucăria aia.

Soacra scosese din poşetă micul pistol automat şi îl ţinea îndreptat spre ei.

— Nu e o jucărie, le spuse. E un lucru modern şi scump. De mult timp aştept clipa asta.

— Ce clipă?

— Clipa când îl voi ucide pe neruşinatul ăsta de ginere al meu.

— Vrei să-l omori?

— Sigur. Am avut şi unele momente de îndoială, dar a venit astăzi şi mi-a dat cel mai bun pretext moral să-l curăţ.

— Ce pretext?! se miră Melior.

— Vrea să mă scoată din spital şi să mă ducă acasă.

— Ca material genetic, e bun şi mort, dar mafiei îi plac exemplarele vii. Nu ni-l laşi nouă?

— Nici nu mă gândesc.

Când soacra întinse mâna în care avea arma şi îl ochi, Albert se aruncă în spatele unui fotoliu.

Câteva gloanţe loviră geamul ferestrei şi ricoşară în toate direcţiile, iar alte câteva se opriră în piesele de mobilier sau în zid. Unul dintre gloanţele ricoşate îl răni pe dirijor într-un umăr, iar alte două îl prinseră descoperit pe Melior şi îl loviră în piept şi în cap, omorându-l pe loc.

Când văzu ce făcuse, bătrâna scăpă arma din mână şi începu să tremure.

Într-o fracţiune de secundă, Hosman luă pistolul de jos şi ieşi afară. Luaţi prin surprindere, doi gardieni îşi pierdură viaţa, iar alţi trei porniră în urmărirea lui.

Vicepreşedintele Hosman se ascunse în gangul dintre două clădiri şi, când paznicii ajunseră la doar câţiva metri de el, îi ucise pe loc. Gâfâind, o luă la fugă, cât putu de tare, pentru a se depărta cât mai mult de sediul partidului. Se opri de câteva ori, se uită împrejur şi nu văzu pe nimeni. Ochiul informaţional începuse să funcţioneze şi îl făcea să simtă că e urmărit, nesiguranţa dându-i o senzaţie foarte neplăcută.

— Ai face bine să laşi arma aia! auzi o voce.

— Ah, Zeze, dumneata eşti?!

— Chiar eu. Credeam că îţi dă în gând să mă cauţi la hotel.

— Care hotel? întrebă Albert.

— Hotelul unde mi-am rezervat eu o cameră. Hotelul cărţilor de atmosferă de unde te-au răpit poliţiştii primei doamne a planetei.

— N-am avut timp să mă gândesc la nimic. Licronita m-a translocat direct în miezul evenimentelor.

— Şi ce evenimente! râse secretarul cu propaganda. Nu credeam că e în stare cineva să-şi salveze soacra.

— Nici eu nu credeam că mă poate urî într-atât, încât să tragă după mine. Ce-o fi fost în capul ei?

— Nimic. E nebună. Puțini rezistă la șocul călătoriei interstelare și al trecerii într-o altă lume.

— L-a ucis pe Melior, spuse vicepreședintele.

— Da, dar când ai ieșit din clădire, tu aveai arma în mână. Te-au fotografiat mai mult de zece fotoreporteri, din toate pozițiile. Acum, tu vei fi perceput ca asasinul președintelui celui mai mare partid al oamenilor. Felicitări! Vor vui ziarele.

— Nu crezi că sunt camere video peste tot?

— Nu știu, spuse Zeze.

— Oricum ar fi, au anticipat bine cei de la institutul de prognoza informațiilor. Ziariștii se vor repezi cu capul înainte și vor da publicității ceea ce au filmat și fotografiat ei. Au uitat că există și camerele de filmat, ascunse în sediu de partid. Vor vedea cine a venit cu pistolul. George Manas va depune mărturie în sensul ăsta. A scăpat doar cu o rană la umăr. Ce facem acum?

— Mergem la hotel.

— Pentru ce? întrebă Albert.

— S-o luăm pe Diana. După incidentul cu răpirea ta, au reparat ușa, apoi au închis camera. Am o a doua cheie de acolo. Nimănui nu-i trece prin cap că m-aș fi putut întoarce.

— Unde vrei să mergem?

— La astroport, spuse secretarul. Avem destui bani să cumpărăm bilete.

— Dacă ne arestează?

— Dacă încearcă să ne aresteze, folosim forța. Bagă pistolul automat în rucsac! S-ar putea să-ți mai folosească.

Încercară mai multe autovehicule cu energie solară și, pentru că nu voia niciunul să pornească, cei doi luară un electrobuz. Din cauza posibilității de a le curge timpul înapoi, era destul de periculos, dar altă posibilitate să se deplaseze repede nu aveau.

— De fiecare dată, când mă urc într-un vehicul din ăsta, mi se face frică, spuse Zeze. Am impresia că, la capătul călătoriei, o să cobor, undeva, în trecut.

— Nu pățim nimic, spuse Albert. Când le-au stat ceasurile bătrânilor de prin stații, mie mi-a mers ceasul înainte. Asta înseamnă că e foarte posibil să nu fim atinşi nici măcar de vreo fluctuație temporală.

Când coborâră din electrobuz, vicepreşedintele se ascunse în spatele unei gherete, iar secretarul intră în hotel şi, în mai puțin de cinci minute, coborî împreună cu Diana.

— Unde mergem?! întrebă femeia când dădu cu ochii de Albert.

— Ştii prea bine, spuse Zeze. La gara cea mai apropiată.

— Dacă nu reuşim să ne urcăm într-o navă cosmică, ce facem?

— Până la farfuria zburătoare a partidului, ne aşteaptă un drum greu cu trenul.

— Sunt doar patru stații, spuse femeia.

— Nu mergem cu un tren rapid. Din cauza ochilor electronici, putem fi uşor depistați.

— Abia i-am pus, spuse vicepreşedintele. Nu putem figura în nicio bază de date.

— Ba putem. Mamele-bazale sunt plătitoare de impozite şi sunt conectate la tot ce mişcă.

— Să mergem cu maşina!

— Se întâmplă ceva ciudat, spuse secretarul. Ca niciodată, se găsesc automobile solare abandonate peste tot, dar nu pornesc, nici la comandă vocală, nici la comandă manuală. Dacă ar porni vreunul, mă tem că şoselele sunt supravegheate. Îți spun un lucru: e lucrul dracului! Cred că suntem vânați.

— Vorbeşte frica, spuse femeia. S-ar putea să fie doar măsuri suplimentare de securitate. Nu trebuie să uităm că am trecut în ziua alegerilor.

— Luăm un tren de persoane. Condițiile sunt mizerabile, dar, printre navetişti şi țărani, nu ne caută nimeni.

— Şi, până la cea mai apropiată gară?... întrebă Albert.

— Cu electrobuzul, oftă Zeze. Nu avem de ales.

Când ajunseră în gară, văzură că au un tren de persoane la linia 5 şi cumpărară bilete.

— Ieftin, spuse Diana. Cred că ne-au rămas bani dus-întors.

— Ce glumă bună! se supără Albert.

Împreună cu zeci de țărani, mineri, agenți electorali, călugări, cetățeni autohtoni şi câțiva acrolteri, se înghesuiră şi reuşiră să se urce într-unul dintre vagoanele supraetajate ale trenului electric. Făcură un slalom printre bagaje, unelte agricole, cuşti cu animale nemaivăzute, reuşiră să găsească locuri şi să se aşeze.

Înghesuit într-un colț, alături de secretarul Zeze şi în fața vicepreşedintelui Hosman şi Dianei Overt, dormea un țăran cu pălăria trasă pe ochi.

Când porni trenul, țăranul se trezi, îşi scoase pălăria din cap, se îndreptă de spate, zâmbi larg şi îi privi pe rând.

— E polițistul, înmărmuri Albert.

— Ce polițist?

— Cel din sat.

— Chiar, spuse Zeze. Fără uniformă, e greu de recunoscut. Ce cauți, domnule, pe aici?!

— Vă urmăresc.

— Ne urmăreşti şi ne-o spui pe şleau?!

— Da. Şi dați-mi voie să mă prezint: sunt plutonierul-major Henriq Malun. Îmi pare foarte rău că ați fost la mine acasă, v-am ajutat să-l îndepărtați pe idiotul acela de viceprimar, să puneți omul enocraților, v-am ospătat după modestele mele posibilități şi am uitat ceea ce era mai important, să mă prezint. Eu ştiam totul despre voi, iar voi nimic despre mine.

— Pentru atâta lucru te-ai gândit să te deghizezi şi să ne urmăreşti?

— Nu am venit pentru asta. Am primit ordin să iau legătura cu voi, să vă înarmez şi să organizăm un atentat.

— Credeam că enocrații sunt oneşti şi ne lasă în pace, spuse Zeze.

— Nu m-a trimis niciun enocrat.

— Nu eşti în slujba enocraților?! se miră Albert.

— Nu. Sunt în slujba preşedintelui şi a soției acestuia.

— În slujba lui Thomas şi Pola Rashca?

— Exact, spuse Malun.

— Nu te mai plătesc enocrații?

— Ba da, dar slujba nu mi-o poate asigura decât actuala conducere.

— Care te plăteşte mai bine ca Imer, spuse Diana.

— Deloc. Preşedintele mă plăteşte foarte prost. Nu am luat leafa de trei luni, dar am mulțumirea că am un serviciu sigur.

— Hait, că asta nu se poate întâmpla decât pe Pământ.

— Până acum, da, şi eu credeam că anumite obiceiuri n-au ajuns până aici, spuse Albert. Pe cine vrei să omorâm?

— Pe Aram Melior.

— Atunci poți să scoți banii. Melior e deja mort.

— Nu e mort, spuse polițistul. Trăieşte.

— Poate are şi ăsta vreo copie. Am văzut originalul zăcând într-o baltă de sânge. L-a ucis soacră-mea din greşeală.

— Povestea nu mai e valabilă. Institutul de prognoză a informațiilor şi-a revizuit calculule, spuse Henriq Malun. Îți jur că Melior trăieşte!

— Să fie sănătos!

— Nu va fi deloc sănătos. De data asta, îl vei ucide chiar tu. Am adus armament adecvat, mult mai precis.

— Am şi eu un pistol automat, spuse vicepreşedintele.

Polițistul cercetă arma lui Albert şi o aruncă pe geam.

— Hei, de ce ai făcut asta?

— În primul rând, pentru că acel pistol nu mai avea gloanțe şi, în al doilea rând, pentru că era dereglat.

— Am împuşcat cinci gardieni cu el, spuse vicepreşedintele.

— Poate de la mică distanță.

— E adevărat. I-am luat prin surprindere şi am tras de la mică distanță.

— Cu armele aduse de mine, nu veți avea nicio problemă, spuse polițistul. Scenariul spune că îl va ucide Albert Hosman pe Aram Melior.

— Ce te face să crezi asta?

— Cei care au imaginat acest atentat au făcut în aşa fel încât să vă suiți într-un electrobuz. Dacă v-ați suit în electrobuz, ați căzut în trecut.

— Am văzut eu că nu e ceva în regulă cu maşinile care merg cu baterii solare, spuse Zeze. Voi le-ați sabotat?

— Sigur, continuă Malun. Suntem în trecut față de momentul când ați plecat de la hotel. V-am urmărit şi am căzut în trecut odată cu voi. Electrobuzele au proprietăți spațio-temporale imprevizibile; eu am căzut în trecut, dar în altă parte. Norocul meu a fost că m-au înzestrat cu un aparat care măsoară fluctuațiile spațio-temporale. Institutul de prognoză a informațiilor, unul dintre sponsorii atentatului, are aparate foarte performante.

— Dacă spui că Melior trăieşte, înseamnă că suntem plasați, undeva, înaintea morții lui, în trecut.

— Te-ai prins, dar ne găsim într-un trecut foarte apropiat.

— Cum se poate?! se miră Albert.

— Se poate. În cele trei dimensiuni esențiale, imaginate de om, timpul nu curge pe o dreaptă, ci face tot felul de zig-zaguri sau întoarceri. Deşi nu curge pe o dreaptă, curge, totuşi, încontinuu. Întoarcerea asta a noastră face parte din aceeaşi curgere continuă. Dacă punem la socoteală că autohtonii folosesc o multitudine de dimensiuni esențiale, unde timpul nu are nicio relevanță, lucrurile s-ar putea complica.

— De ce trebuie să-l omor pe preşedinte, dacă el e deja mort?

— Trebuie să privim lucrurile din perspectiva noastră, spuse plutonierul-major. Dacă am căzut în trecut, se schimbă viitorul: soacra ta nu va mai avea cum să tragă în tine pentru a lovi, din greşeală, preşedintele partidului. În concluzie, trebuie să-l ucizi. Am plănuit totul până la ultimul detaliu.

— Pare logic.

— E logic.

— Care ar fi scopul atentatului? întrebă vicepreşedintele. De ce vrem să comitem această crimă? Ce vrem să schimbăm?

— Nu vrem să schimbăm nimic. Dimpotrivă; vrem ca lucrurile să rămână aşa. Scopul misiunii este ca Melior să nu ajungă

la mitingul care va fi organizat în parcul din fața firmei de consultanță în domeniul investițiilor. Dacă nu ajunge, nu va ști nimeni de ce. Simpatizanții se vor întoarce împotriva lui și cel mai mare partid al oamenilor va pierde alegerile.

— Dacă nu le va pierde?

— Dacă nu le va pierde, se va schimba ceva, dar nu esențial, Melior fiind mort, spuse polițistul. Funeralii, discursuri, doliu planetar, prostii din astea...Între timp, actuala conducere interimară, își reconsolidează poziția.

— Eu am vrut să fac o politică adevărată, constructivă, și văd că am ajuns să mă țin de prostii, spuse Diana.

— Dacă nu-ți convine, poți coborî la prima stație, îi arătă Henriq Malun.

Trenul oprise într-o gară și stătea foarte puțin. Într-o învălmășeală generală, nu știai cine urcă și cine coboară. Trăgând după ei cufere grele, saci sau geamantane, călătorii se loveau unii pe alții, țipau, se certau, înjurau sau făceau gesturi obscene.

Cerșetori, politicieni, mineri, țărani, tot felul de extratereștri non-umani sau autohtoni erau totuna; trânteau ușile, deschideau ferestrele, țineau aparate de radio aprinse și date la maxim, râdeau fără rost, comentau ultimele evenimente politice și culturale sau își citeau unii altora prețurile pieței și ultimele cotații ale bursei de mărfuri.

Femeia tăcea. Nici ceilalți nu mai aveau chef de vorbă. Stăteau și se uitau pe fereastră.

— Cimitire peste tot, spuse Zeze într-un târziu. De câteva stații încoace, nu văd decât cimitire.

— Conducerea planetei nu subvenționează agricultura, spuse polițistul. Mai rău ca anul ăsta, nu va fi decât la anu', spun țăranii.

— Ce legătură e între moarte și agricultură?

— Lucrările agricole costă mai mult decât pot lua țăranii pe recoltă. Tot mai mulți și-au transformat terenurile în cimitire. Sunt tot mai multe cimitire, concurența e acerbă, dar tot se obțin mai mulți bani decât din agricultură.

— Tu lucrezi pentru conducerea interimară de acum, aşa cum ai spus. Are această conducere vreo poziţie faţă de această problemă? întrebă secretarul cu propaganda.

— Vrea să naţionalizeze cimitirele particulare şi să ofere locuri de veci gratuite. Ţăranii ne seacă de bani.

— Sunt pământurile lor.

— Li se va da pământ în altă parte a planetei.

— Terenurile fertile sunt limitate, interveni Albert. Am văzut imense suprafeţe pe care nu creşte nimic.

— Li se dau terenuri nefertile, sunt ajutaţi să aducă pământ de pe Pământ, iar ei îl întind peste suprafaţa necultivabilă într-un strat de 30-50 de centimetri, spuse poliţistul.

— Iese prea scump, spuse vicepreşedintele responsabil cu investiţiile.

— Ştiu, dar au bani. S-au îmbogăţit de pe urma cimitirelor. Cu un sistem de subvenţii sau de împrumuturi cu dobândă mică, se poate rezolva problema.

— N-ar fi mai simplu să se subvenţioneze direct agricultura şi să se înfiinţeze cimitire în partea neproductivă a planetei sau în zona întunecată, în jurul mănăstirilor? întrebă Diana.

— Ar fi prea simplu, spuse Henriq Malun. Orice conducere are nevoie de probleme insolubile. Dacă nu ar exista probleme, ce rost ar mai avea conducerea. Fără necazuri, nu ar avea cine să se mai lupte cu necazurile, neavând niciun rost.

— Lucrurile pot merge prost şi fără conducere.

— Da, dar nu ar mai avea cine să le organizeze. Actuala conducere interimară nu vrea să subvenţioneze agricultura în condiţiile actuale. Ar fi prea simplu pentru modul larg de gândire. Vrea să subvenţioneze agricultura în condiţii mai complicate.

— Îţi baţi joc de noi? întrebă Albert.

— Deloc. Gândiţi-vă! Dacă ajut ţărănimea atunci când e disperată, o câştig de partea mea. Dacă o ajut atunci când nu-i trebuie ajutorul meu, se face a dracului. Pentru politică, electoratul este cel mai de preţ capital.

— Se vede întunericul, îi întrerupse Diana.

— Înseamnă că trebuie să vă spun ce avem de făcut, spuse poliţistul. Trenul opreşte foarte aproape de astrodrom. Aram Melior trebuie să primească o delegaţie de cresomi. Ne apropiem cu toţii, iar Albert Hosman deschide focul asupra lui Melior.

— De ce Hosman? întrebă Zeze. Ne-ai dat şi nouă arme.

— În ziare va scrie că l-a ucis vicepreşedintele, spuse secretarul. Nu trebuie să ne abatem de la previziunile institutului de prognoză informaţională.

— Dar gărzile partidului? Crezi că ne vor lăsa să trecem?

— Astrodromul e civil, spuse Malun. Gărzile vor apărea odată cu preşedintele partidului şi, în plus, sunt plătite de noi.

— Dacă nu sunt destul de bine plătite?

— Cred că sunt destul de bine plătite. Când doamna Rashca vrea ceva, nu se uită la bani.

— Totuşi?! se îndoi Zeze.

— Dacă militarii au luat banii şi, totuşi, se încăpăţânează să-şi facă datoria, nu mai ştiu ce poate fi, spuse plutonierul-major. Oricum, dacă voiaţi să plecaţi spre Pământ în mod paşnic, cu bilet, nu aţi fi putut face asta nici cu toţi banii din lume. Gardienii au ordin strict să tragă în voi.

— Ca să dea un astfel de ordin, Melior trebuie să ştie că venim, spuse Albert. Mai mult, trebuie să ştie că suntem împreună.

— Ştie şi are impresia că vă întinde o capcană. Nu ştie că, de fapt, el e vânatul.

Deoarece fură singurii călători care se dădură jos în staţia de lângă astrodrom, nu avură probleme cu înghesuiala din celelalte staţii.

Trecură nestingheriţi de cele trei garduri de sârmă ghimpată şi se ascunseră după coloanele de la intrarea în clădirea de control a zborurilor.

Aşa cum spusese poliţistul Malun, apăru o navă ciudată şi din ea coborî delegaţia formată din câteva zeci de cresomi. Deoarece nu suferiseră mutaţii genetice, cum suferiseră cei veniţi mai înainte pe Ioza, cresomii veniţi acum erau puţin deosebiţi.

Preşedintele partidului ieşi dintr-o clădire, împreună cu gărzile de corp, se îndreptă spre cresomi, le spuse câteva cuvinte de bun venit şi le arătă cu mâna unde trebuiau să meargă.

— E momentul să-l împuşti, spuse poliţistul.

— Nu pot, spuse Albert.

— Ocheşti şi tragi. Acum! Intră în clădire şi nu mai poţi să-l omori.

— Nu pot.

— Bine. Am să trag eu.

Henriq Malun ridică pistolul automat şi trase o rafală. Fu atât de rapid şi exact, încât toate gloanţele îl loviră pe Aram şi îl doborâră la pământ. niciun proiectil nu atinse vreun gardian, exact aşa cum fusese înţelegerea.

Ca să demonstreze că Albert împuşcase preşedintele, poliţistul îi dădu arma folosită şi o luă el pe cealaltă.

După un moment de derută, cresomii şi gardienii se întoarseră spre grupul de atentatori.

— De ce a trebuit să-l ucideţi? întrebă extraterestrul care părea a fi şeful cresomilor.

— Chiar. Ce v-a venit? încercă şi şeful gardienilor să salveze situaţia. El e liderul suprem, conducătorul vostru.

— Şi-a făcut prea mulţi duşmani, spuse poliţistul. N-a ştiut că duşmanul nu este etern; într-o zi el te poate ucide...

— S-a erijat în apărătorul celor săraci, spuse vicepreşedintele. Îi apăra să nu se îmbogăţească.

— A murit şi a rămas democraţia singură, fără reformator, spuse gardianul.

— Nu trebuie să purtaţi voi de grijă. Are cine să se îngrijească de democraţie.

— Chiar. Ce ne băgăm noi?! se miră şeful gărzilor. Aveam ordin să vă lichidăm, dar nu mai e valabil.

— De la cine aveaţi ordin?

— De la Melior, dar acum, dacă a murit, nu mai e valabil.

— Aşa mă gândesc şi eu, spuse poliţistul. Dacă v-a dat ordinul, înseamnă că ştia de atentat. Există un trădător printre voi.

— Urăsc trădarea, deoarece îmi pun problema dacă acela pe care vreau să-l trădez nu şi-o caută spre a scăpa de mine, spuse şeful şi se uită urât şi insinuant în ochii fiecărui gardian.

— V-aţi primit banii? întrebă Malun.

— Sigur.

— Atunci, s-o lăsăm baltă! Dacă există un trădător, va ieşi el la lumină. E posibil ca Melior să fi aflat totul din ziare şi să nu fie niciun trădător.

Dintr-o altă clădire, moleculă cu moleculă, preşedintele Thomas Rashca şi soţia sa Pola fură aduşi la locul faptei de furnicile microscopice de conversie, aflate în slujba preşedinţiei. Împreună cu ei, fu adusă toată suita de conducători ai planetei şi echipajul complet pentru o astronavă mixtă, construită astfel încât să poată zbura prin atmosfera planetelor sau prin spaţiul interstelar.

Câteva zeci de membrii de partid urmau să-l însoţească pe Albert.

— Sunt impresionat de o aşa apariţie, spuse şeful cresomilor când îşi reveni din uluială. Am auzit de aceste furnici.

— Suntem încântaţi să vă avem ca oaspeţi, spuse preşedintele interimar al planetei. Dacă vă interesează, la convorbirile oficiale pe care le vom avea, chemăm şi câteva reprezentante de frunte ale acestor mici şi utile fiinţe. Vedem noi. Poate ne înţelegem la preţ şi vă facem stăpânii unui mic lot de furnici microscopice. Pe un mediu de cultură adecvat, vor rezista la un voiaj până la îndepărtata voastră planetă. Până atunci, vă rog să-l cunoaşteţi pe Albert Hosman, eroul acestei clipe din istoria noastră!

Pola Rashca controlă încărcătorul armei vicepreşedintelui şi o arătă asistenţei.

— Priviţi! Această armă ne-a scăpat de infamul Melior. Cinste celui care a avut curajul să-l împuşte! Acesta este un membru de frunte al celui mai mare şi puternic partid al oamenilor.

După o sumă de aplauze şi urale, şeful delegaţiei de extratereştri îşi exprimă sprijinul pentru conducerea interimară a pla-

netei şi promise tuturor că va organiza toţi cresomii, va înfiinţa un partid al acestora şi va lupta doar pentru menţinerea actualei stări de fapt şi actualei conduceri.

Delegaţia, Thomas Rashca, preşedintele interimar al Iozei, ceilalţi conducători, majoritatea gărzilor şi poliţistul Henriq Malun se suiră în maşini şi porniră spre capitală. În ultimul autovehicul, se urcară sanitarii astroportului, cu trupul neînsufleţit al conducătorului de partid asasinat.

Pe pistă, lângă nava străinilor, rămase prima doamnă a planetei, câţiva poliţişti de încredere ai acesteia, Albert, Diana, Iacob Zeze, membrii de partid ce urmau a-l sluji pe vicepreşedinte şi echipajul.

Pola Rashca îi invită pe toţi să urce în astronavă şi le arătă masa aşezată în mijlocul holului care funcţiona ca sală de şedinţe. În afara mâncărurilor şi băuturilor aduse de membrii partidului, furnicile sintetizaseră din abundenţă felurile de mâncare, fructele, prăjiturile şi îngheţatele agreate de prima doamnă a planetei.

— Acum, că s-a terminat, puteţi să-mi explicaţi şi mie ce a fost cu toată mascarada asta? întrebă vicepreşedintele.

— N-a fost nicio mascaradă, spuse prima doamnă. A fost un complot subtil pentru îndepărtarea lui Aram Melior. Şi-a luat nasul la purtare. I-am sugerat, de nenumărate ori, să se sinucidă, pentru a nu lăsa nimănui plăcerea de a-l omorî, dar s-a făcut că nu înţelege. E mult prea multă putere aici, unde ne-am suit noi, ca să ne mai dăm jos. S-a mărit prea mult numărul celor ce trebuie să hotărască un lucru. De acest sistem politic nu putem scăpa. Nici nu vrem. S-a născut în noi şi va muri odată cu noi. Dacă nu ne dă nimeni jos, nu are rost să ne dăm singuri.

— Odată cu acest atentat, înţeleg că s-a ales praful de toate speranţele instaurării democraţiei şi veţi trăi pe drumul ce vă va duce spre o dictatură.

— Da, dar drumul ăsta ne duce spre dictatura noastră.

— E păcat că nu-ţi poţi da seama cum e omul după felul cum trăieşte, ci după felul cum moare, spuse Albert Hosman. Când moare, însă, degeaba îţi mai dai seama cum e.

— Tragedia omului e că nu moare din cauza morții, ci din cauza vieții, spuse Pola. Nu ne-a mai plăcut cum trăia acest Aram Melior. Vom organiza alegeri cu adevărat democratice şi vom stabili care este puterea şi care este opoziția. Dacă puterea şi opoziția vor face lucruri rele, cu atât mai bine.

— Într-un fel, mortul se răzbună.

— Cum adică?!

— Răzbunarea mortului constă în faptul că nu poate să regrete nimic, spuse vicepreşedintele. Mă bucur că n-am tras şi n-am comis eu nedreptatea.

— Ştiu că n-ai tras. Dacă ai fi tras tu, nimereai vreun gardian sau loveai nava extratereştrilor, dar nu acest lucru sau setea de dreptate te-au făcut să nu deschizi focul, ci faptul că tu eşti originalul. Ai stat prea mult prin preajma preşedintelui de partid. Între voi s-a creat o legătură de simpatie, de prietenie, nu putem şti. Legătura asta din subconştient te-a făcut să eziți.

— Nu e chiar sigur ce spuneți. Eu şi celălalt avem amintiri şi cunoştințe comune.

— Cunoştințe şi amintiri, da, spuse Pola Rashca. Cu simțămintele stai mai rău. Cred că nu eşti acel Hosman răpit de mine de la hotel. Simt acest lucru. Una dintre scăpările tale e că mă iei la persoana a doua plural. Nu se simte apropierea care s-a creat între mine şi celălalt.

— Şi simțămintele te pot înşela.

— Poate. Îți aduci aminte ce ți-am spus că îi fac lui Melior dacă e ales ca preşedinte?

Pe Albert îl pufni râsul.

— Vezi?! spuse Pola. Te gândeşti la prostii şi nu-ți aminteşti. Nu e ceea ce îți imaginezi tu. Amintirile pot fi tulburate de simțămintele tale şi de gândirea logică. Ți-am spus sau, mai exact, i-am spus celuilalt, că-l iau pe Melior de soț. A fost o minciună.

— În fond, adevărul e o minciună neverificabilă. Cine s-o verifice?

— Dacă îi dăm noi voie, oricine poate verifica orice. Asta a fost iluzia lui Melior; iluzia libertății absolute, iluzia că poate verifica orice. Începuse să gândească mai mult decât putea.

— Amintirile nu funcționează, sentimentele nu funcționează; înseamnă că nu sunteți sigură că aveți în față originalul, spuse Albert.

— Ba sunt sigură. Câțiva oameni din serviciul meu secret au filmat scena când ați dat cu banul să vedeți care pleacă în zona întunecată. Am văzut filmul de prea multe ori ca să mă înşel.

— Acum, dacă sunt originalul sau copia, nu are nicio importanță. Conversația pe care am avut-o în dormitor, drumul până la astroport şi mitingul organizat în cinstea extratereştrilor invizibili îmi sunt clare în memorie. Nu vreți să ne băgăm într-o cuşetă?

— Am avut şi eu gândul ăsta, dar m-am răzgândit. Îl am pe celălalt. Am pus deja câțiva polițişti de încredere să-l smulgă din ghearele proastelor alea şi să-l ascundă la o reşedință secretă. Nu vreau să amestec afacerile politice cu sentimentele.

— Îl găseşti deja pregătit pentru rolul de cobai. L-au lucrat destul de bine nevestele politrucilor; şi fără furnici intermediare. Chiar acum îmi trec prin cap imagini de la orgiile celor patru.

— Să lăsăm asta şi să trecem la afaceri! spuse Pola.

— Afaceri?! Ce afaceri?

— Vei pleca pe Pământ, aşa cum ți-ai dorit, iar ziarele vor urla că tu eşti criminalul şi, împreună cu un grup de trădători, ai furat astronava partidului şi ai fugit în spațiu. Aveam nevoie de un scenariu. În realitate, dispunem de tehnică atât de avansată, încât, dacă voiam, puteam să producem în capul lui Aram o inducție psihică, astfel încât să-l facem să-şi pună singur capăt zilelor. Totul ar fi fost făcut să pară o sinucidere politică.

— De ce n-ați făcut asta? întrebă vicepreşedintele.

— O sinucidere ridică prea multe semne de întrebare şi dă naştere la speculații fără sfârşit. Am fi produs un martir. În realitate, a murit degeaba. Politic, era deja mort. Pentru el, moartea e, poate, o uşurare. Dacă n-ar fi zăcut, acolo, întins pe jos şi ciuruit de gloanțe, ți-ar fi adus sincere mulțumiri. Chiar el ne-a

spus că „politica e cel mai subtil şi ambiguu joc al propriei dispariţii". A avut dreptate.

— Dacă ar fi fost în stare să-mi aducă sincere mulţumiri, înseamnă că ar fi viu şi nu ar avea pentru ce să facă asta, înregistră Albert lipsa de logică. Nu văd unde e afacerea.

— Vei vedea. Dacă l-aţi ucis, aveţi misiunea să aduceţi altul.

— Ce vrei să spui? Ce să aducem?

— Un alt preşedinte al partidului, spuse prima doamnă a planetei. Institutul de prognoză informaţională ne-a anunţat că nici anul viitor nu se va naşte acela care ar putea să conducă partidul. Va trebui să semnaţi cu noi un protocol prin care vă luaţi în spate greaua misiune de a merge pe Pământ, să găsiţi un om la fel de capabil ca Melior. După asta, vă îmbarcaţi pe prima navă şi îl aduceţi aici pe acel om providenţial.

Scoase mapa în care se găsea documentul, îl puse pe vicepreşedinte să semneze şi o dădu mai departe, să-şi pună fiecare semnătura.

— Mă bucur că merg acasă, spuse Albert, dar nu ştiu ce să-i spun nevestei. Am pierdut-o pe maică-sa; o să iasă scandal.

— Te prefaci că nu ştii nimic despre soacră.

— Ambele dispariţii, în acelaşi timp, bat la ochi.

— Deloc, spuse Pola. Spui că ai fost răpit de extratereştri, ai fost subiectul unor experimente îngrozitoare, ai fost adus înapoi şi n-ai nicio informaţie cum că ar fi dispărut şi mă-sa. Mulţi oameni au fugit de acasă şi, când s-au întors, au dat vina pe extratereştri.

— Da, dar arătau cam într-o ureche.

— Nici tu nu vei arăta prea întreg la minte când te vei scula în miez de noapte şi vei pleca să-l cauţi pe acela care trebuie să-l înlocuiască pe Aram Melior.

— Să înţeleg că nu se ştiu prea multe lucruri despre colonizarea planetei Ioza şi încercarea de a exporta un cadru democratic real.

— E foarte bine să înţelegi acest lucru, spuse Pola. E şi mai bine să-ţi intre în cap.

— Mă bucur că plec acasă, dar când mă gândesc să mă întorc, îmi piere tot cheful.

— Găsirea omului potrivit pentru a conduce marele partid de import al oamenilor poate avea loc într-o zi, un an, zeci de ani sau o viață întreagă. E posibil să nu-l găsiți niciodată, iar întoarcerea să nu se mai producă. Până la ipotetica întoarcere, gândeşte-te la plecare! Această astronavă este asemănătoare cu aceea în care ați venit. Pentru a nu crea încurcături inutile, am pus furnicile să vă pregătească aceleaşi cuşete. Într-un mediu familiar, te descurci şi beat.

— Să zicem că îți găsim omul providențial, spuse Albert. Ce vrea să fie aia „omul providențial"?

— Un om cu toate calitățile lui Melior şi încă una: calitatea de a asculta de mine şi de a pierde alegerile.

— Cu tâmpeniile pe care le debita, putea şi ăsta să piardă alegerile.

— Până într-un anumit moment, aşa am crezut şi noi, dar ne-am înşelat, spuse doamna Rashca. Alegătorul nu deosebeşte demagogia de adevăr.

— Dacă găsim un exemplar aşa cum vrei tu, ce te face să crezi că venim şi noi cu el?

— V-am montat nişte dispozitive sofisticate, pe bază de acroniu, cumpărate de la mafioți. Ele vă vor semnala noul conducător. Odată găsit omul, dispozitivele vă vor împiedica să vă mai depărtați de el.

— Când ați putut face asta?! se miră Albert.

— Când mamele-bazale v-au montat ochii informaționali. Dispozitivele se găsesc în interiorul ochilor.

— Cum poate un dispozitiv din ăsta să depisteze omul providențial?

— Veți vedea, spuse Pola.

— Nu văd afacerea.

— Nu vrei s-o vezi.

— Noi executăm, fără voia noastră, o misiune, iar voi nu dați nimic, spuse Albert.

— V-am dăruit viața.

— Urâtă viață!

— E foarte neplăcut că, dacă nu-ți convine viața pe care o duci, trebuie s-o duci, spuse prima doamnă.

— Cum adică?

— Adică după atentat, de obicei, nu se muşamalizează nimic. Atentatorii sunt uciși de gărzile de corp ale celui ucis. Te-ai prins?

— Nu am ce face, râse vicepreşedintele. Trebuia să mă prind.

Ridicară paharele, ciocniră, iar femeia îi spuse că vinul era de la reputatul enolog Adrian Imer, cu salutări şi urări de bine.

— Îmi pare rău că nu am putut sta mai mult de vorbă cu şeful enocraților, spuse Albert. Acum, e prea târziu.

— Nu se ştie. Înainte de a fi prea târziu, este totdeauna prea devreme, spuse Pola.

— Să-i transmiteți mii de mulțumiri! Când beau un vin bun, îmi vine să ascult muzică bună.

— Să lăsăm muzica! Ar da o tentă de veselie disperată.

Mâncară, băură şi, mai multe ore, discutară despre politica ce trebuia adoptată în viitor. Glumiră împreună, depănară amintiri, apoi doamna Rashca se ridică, îl sărută, îl îmbrățişă cu căldură, îşi luă rămas bun de la toată lumea şi ieşi, urmată de gărzi.

Lui Albert nu-i venea să creadă ceea ce i se întâmpla.

Într-un târziu, îşi rupse privirile pironite într-un colț al holului şi părăsi petrecerea.

Chemă un lift, urcă la nivelul 7 şi, după ce rătăci pe mai multe culoare, îl găsi pe acela care conținea şi cuşeta 12, unde locuise la venire. Atent să nu fie urmărit, intră, blocă încuietoarea, apoi, frânt de oboseală, căzu în genunchi şi începu să plângă, uitându-se în sus:

— Ambajiule, bătrân şarlatan, scoate-mă de aici! Nu mai rezist.

„St! Vorbeşti prea tare şi nu mă laşi să dorm, auzi Albert."

Sau i se păru. Nu-şi dădea seama.

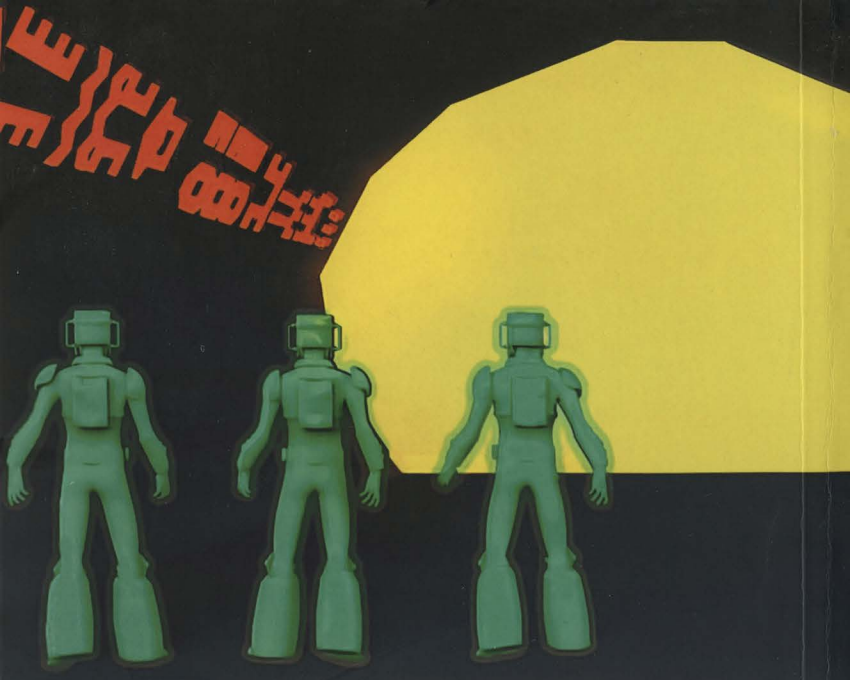

"Până la venirea omului, lucrurile au mers de la sine, fără să fie cunoscut timpul, ca noțiune fizică. Toată lumea se ocupa cu ceva şi nu-şi dădea nimeni seama de relativitatea lucrurilor sau curgerii timpului. Nu-şi dădea nimeni seama că, dacă te grăbeşti, lucrurile merg mai încet."

ISBN 978-606-9057-13-1

9 786069 057131

www.colectiasf.ro